MAGGIE STIEFVATER

KUZGUN OĞLANLARI

"Kâhin olmayan birinin, bir ruh görmesinin sadece iki sebebi olabilir, Blue.

Ya o senin gerçek aşkın ya da sen onu öldüreceksin."

Blue, her yıl ölülerin geçit törenini izlemek için psişik olan annesinin yanında dururdu. Fakat bu esnada ölecek insanların ruhunu görmezdi, ta ki bu yıl, karanlıktan bir çocuk çıkıp doğrudan kendisiyle konuşana kadar.

Blue kısa süre sonra adı Gansey olan bu çocuğun Aglionby Akademisi'ne giden zengin bir öğrenci olduğunu öğrenir. Blue, Aglionby'nin gençlerinden—namıdiğer Kuzgun Oğlanları'ndan—uzak durma kuralına sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü onların tek getirdiği şey, beladır.

Buna rağmen, tesadüfen tanıştığı Gansey'e karşı tam olarak açıklayamadığı bir biçimde tuhaf bir çekim hisseder. Yakışıklı Gansey ise dünyada akla gelebilecek her şeye sahiptir ama bundan çok daha fazlasının peşindedir. Kendisiyle birlikte arkadaşı olan üç Kuzgun Oğlanı'nın da dahil olduğu gizemli bir arayış içindedir: Dünyaya karşı kızgın olan burslu öğrenci Adam; öfkeden umutsuzluğa kadar değişen ruh haliyle Ronan ve birçok şeyi fark eden ancak çok az şey söyleyen Noah.

Blue, çocukluğundan beri gerçek aşkının ölümüne neden olacağına dair uyarılmıştır. Ancak bu uyarının bir gün gerçek bir sorun olabileceğini hiç düşünmemiştir. Şimdi hayatı Kuzgun Oğlanları'nın tuhaf ve uğursuz dünyasıyla iç içe geçince artık bundan o kadar da emin olamaz.

Tanrı'nın olduğu yerde, iblislerden oluşan bir ordu da vardır ve artık şeytana da dikkat etmesi gerekmektedir.

KUZGUN DÖNGÜSÜ serisi hakkında genel bilgiler:

- Aylarca **New York Times**'ın çok satanlar listesinde yer aldı.
- Dünya çapında *1 milyondan* fazla satıldı.
- *28 farklı* ülkede yayınlandı.
- **Rolling Stone**'un *En İyi Genç Yetişkin Kitapları* arasında yer aldı.
- **Bram Stoker Ödülü**'ne aday gösterildi.
- **Publishers Weekly**'de *Yılın En İyi Kitabı* seçildi.
- **Goodreads Choice Ödülü** *Okurların Favori Genç Yetişkin Fantastik ve Bilimkurgu kategorisinde* aday gösterildi.

Juno Kitap - 16

KUZGUN OĞLANLARI
Maggie Stiefvater

Orijinal Adı: **The Raven Boys**

Çeviren: Emre Aygün
Editör: Arzu Sarı
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-97774-6-7

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

KUZGUN OĞLANLARI

MAGGIE STIEFVATER

Çeviren: Emre Aygün

Bir şeyleri bulmasını bilen Brenna'ya...

Gözlerimi karanlığa dikip başladım bakmaya,
Şaşkınlık ve korku yüklü rüyalar geçti aklımdan…

—EDGAR ALLAN POE*

Bir düşbaz ay ışığını takip ederek yolunu bulan kişidir ve
onun cefası şafağı dünyanın geri kalanından önce görmesidir.

—OSCAR WILDE

* Ülkü Tamer'in Edgar Allen Poe'nun *Kuzgun* çevirisinden alıntılanmıştır.

GİRİŞ

Blue Sargent, gerçek aşkını öldüreceğinin kendisine kaç defa söylendiğini sayamaz hâle gelmişti.

Ailesi öngörü mesleğini icra ediyordu. Gelgelelim bu öngörülerin belirsiz olmak gibi bir özellikleri vardı. Mesela: *Bugün başına korkunç bir şey gelecek. Altı rakamıyla alakalı olabilir. Ya da: Para görüyorum. Avuçlarını aç. Ya da: Verilmesi gereken büyük bir karar var ve bu kararı bizzat senin vermen gerekiyor.*

300 Tilki Yolu'ndaki ufak, parlak mavi eve gelen insanlar, fallarının muğlaklığına takılmazlardı. Öngörülerin gerçekleştiği ânı fark etmek bir tür oyuna, bir tür meydan okumaya dönüşürdü. Falına bakıldıktan iki saat sonra, arabasına altı kişinin yolculuk yaptığı bir karavan çarptığında, falına baktıran adam bir başarı ve rahatlama hissiyle kafasını sallayabilirdi. Başka bir müşterinin komşusu, onun paraya ihtiyacı olduğu bilinciyle müşterinin eskimiş çim biçme makinesini satın almayı teklif ettiğinde, falına baktıran kadın geleceğinde görülen parayı hatırlayıp bu alışverişin önceden müjdelendiği hissiyatıyla çim biçme makinesini satmayı kabul edebilirdi. Ya da üçüncü bir müşteri, karısının, "*Bu konuda bir karar vermemiz lazım,*" dediğini duyduğunda, aynı lafların masaya açılmış tarot kartlarına baktıktan sonra Maura Sargent

tarafından dile getirildiğini hatırlayıp ardından emin bir şekilde kararını verebilirdi.

Fakat falların muğlaklığı etkilerini biraz köreltiyordu. Öngörüler bir tesadüf, bir önsezi olarak göz ardı edilebiliyordu. Öngörüldüğü üzere eski bir dostla rastlaşıldığında, Walmart otoparkındaki bir kıkırdamayla geçiştirilebiliyordu. Elektrik faturasında on yedi sayısı görüldüğünde ufak bir ürperti. Geleceği keşfetmiş olsanız bile, aslında bugün nasıl yaşadığınıza en ufak bir etkisinin olmadığının farkındalığı. Bunlar birer hakikatti ancak hakikatin tamamı değildi.

"Öncelikle şunu söylemeliyim ki," diye yeni müşterilerini her zaman uyarırdı Maura, "bu fal doğru olacak ama ayrıntılı olmayacak."

Bu şekilde daha kolay oluyordu.

Ama Blue'ya böyle söylenmemişti. Tekrar tekrar parmakları genişçe açık tutulmuş, avucu incelenmiş, kadife kenarlı destelerden seçilen kartlar bir aile dostunun oturma odasındaki halının üzerine açılmıştı. Herkesin iki kaşının arasında bulunduğu söylenen mistik, görünmez üçüncü gözünün üzerine başparmaklar bastırılmıştı. Run taşları atılmış ve rüyaları yorumlanmıştı, çay yaprakları incelenmiş ve seanslar gerçekleştirilmişti.

Kadınların her biri aynı dobra ve beklenmedik derecede ayrıntılı sonuca ulaşmıştı. Hepsinin kâhinlere özgü farklı farklı dillerde hemfikir olduğu şey şuydu:

Blue gerçek aşkını öpecek olursa, oğlan ölecekti.

Uzun bir süre Blue'ya dert olmuştu bu. Uyarı şüphesiz çok netti ama bir masaldan fırlamış gibiydi. Gerçek aşkının nasıl can vereceğini söylemiyordu. Öpücükten sonra ne kadar ömrü olacağını söylemiyordu. Bu öpücük illa dudaktan mı olmalıydı? Oğlanın elinin üzerine konduracağı tedirgin bir öpücük de aynı derecede ölümcül mü olacaktı?

On bir yaşına kadar farkında olmadan bulaşıcı bir hastalık kapacağına inanmıştı Blue. Dudaklarını farazi gerçek aşkının dudaklarına bastırmasıyla oğlan da modern tıbbın tedavi etmekte başarısız olacağı ölümcül bir hastalığa tutulacaktı. On üçüne bastığında, oğlanı öldürecek şeyin kıskançlık olacağına karar vermişti Blue; o ilk öpücük sırasında elinde tabanca, yüreği kırgınlık dolu eski bir erkek arkadaşının belirmesi gibi.

On beş olduğunda, annesinin tarot kartlarının bir kutu iskambil kartından farksız olduğunu ve annesi ile diğer kâhin kadınların rüyalarının öteki dünyadan gelen içgörüler olmaktan ziyade, içtikleri kokteyllerin bir sonucu olduğu sonucuna varmıştı Blue ve bu sebeple öngörünün bir önemi yoktu.

Ama Blue bunun doğru olmadığını biliyordu. 300 Tilki Yolu'nda söylenen öngörüler muğlak olabilirdi ama su götürmez bir şekilde doğruydu. Annesi, Blue'nun okulun ilk günü kırılan bileğini rüyasında görmüştü. Teyzesi Jimi, Maura'nın vergi beyannamesini on dolarlık bir hata payıyla tahmin etmişti. Büyük kuzeni Orla, en sevdiği şarkı radyoda çalmaya başlamadan birkaç dakika önce, her zaman onu mırıldanmaya başlardı.

Evdeki kimsenin, Blue'nun kısmetinde gerçek aşkını bir öpücükle öldürmek olduğundan şüphe duyduğu söylenemezdi. Öte yandan bu o kadar uzun süredir var olan bir tehditti ki bir noktada etkisini yitirmişti. Altı yaşındaki Blue'yu âşık biri olarak hayal etmek bir serap kadar uzak bir şeydi.

On altısına bastığında asla âşık olmamaya karar verdi Blue, bu sebeple öngörünün de bir önemi yoktu.

Fakat annesinin üvey kız kardeşi Neeve minik kasabaları Henrietta'ya geldiğinde Blue'nun bu fikri değişti. Neeve, Blue'nun annesinin sessiz sedasız yaptığı şeyi gürültülü bir şekilde yaparak ünlü olmuştu. Maura kendi oturma odasında, çoğunlukla Henrietta ile onu çevreleyen vadide yaşayanların

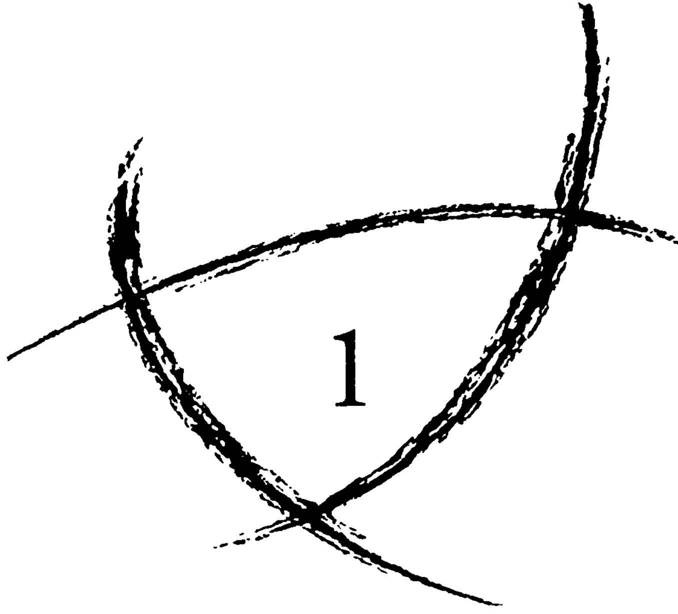
falına bakardı. Neeve ise sabahın beşinde televizyonda fal bakıyordu. İçinizi okuyormuş gibi gözlerini üzerinize diktiği eski, yumuşak hatlı fotoğraflarının bulunduğu bir internet sitesi vardı. Doğaüstü olmakla ilgili yazılmış dört kitabın kapağında onun ismi geçiyordu.

Blue daha önce Neeve'le tanışmamıştı, bu yüzden üvey teyzesine dair bildikleri kişisel tecrübeye değil, kısa bir internet araştırmasına dayanıyordu. Blue, Neeve'in neden ziyarete geldiğini bilmiyordu ama kadının eli kulağındaki ziyaretinin Maura ile en yakın iki arkadaşı olan Persephone ve Calla arasında bir dolu fısıldaşmaya neden olduğunu biliyordu ki Blue odaya girdiğinde, kahve yudumlamaya ve kalemleriyle masayı takırdatmaya dönüşen türden konuşmalardı bunlar. Fakat Neeve'in ziyaretinin Blue için öyle aman aman endişelendirici bir yanı yoktu; ağzına kadar kadın dolu bir eve yeni bir kadının gelmesi neyi değiştirecekti ki?

Neeve nihayet batıdaki dağların normalde zaten uzun olan gölgelerinin daha da uzadığı bir ilkbahar akşamı çıkageldi. Ona kapıyı açtığında, bir anlığına Neeve'in yabancı bir yaşlı kadın olduğunu sandı Blue fakat ardından gözleri ağaçların arasından sızan uzun kızıl ışık hüzmesine alışınca Neeve'in çok da yaşlı olmayan annesinden belki birkaç yaş büyük olduğunu gördü.

Dışarıda, uzaklardan tazıların ulumaları duyuluyordu. Blue hayvanların bu sesini tanıyordu; her sonbaharda Aglionby Avcılık Kulübü, neredeyse her hafta sonu atlarını ve tilki tazılarını alarak ava çıkardı. Blue, tazıların o andaki heyecanlı ulumalarının ne anlama geldiğini biliyordu: Bir avı kovalıyorlardı.

"Sen Maura'nın kızısın," dedi Neeve ve daha Blue ona cevap veremeden ekledi. "Bu yıl âşık olacaksın."

Daha ölüler gelmeye başlamadan bile, kilise bahçesi buz gibiydi.

Her sene Blue ve annesi Maura'nın aynı yere gelmesi gerekiyordu ve her sene burası ayazdı. Ama bu sefer yanında Maura olmadığı için daha da üşümüş hissediyordu.

Tarihlerden 24 Nisan'dı ve Aziz Markos Bayramı'nın arifesiydi. İnsanların büyük kısmı için Aziz Markos Bayramı farkında olmadan gelip geçerdi. Okul tatil edilmezdi. Kimse birbirine hediye vermezdi. Giyilen herhangi bir kostüm yoktu ya da bir festival düzenlenmezdi. Aziz Markos Bayramı'na özel indirimler yapılmaz, mağazaların kartpostal raflarında Aziz Markos Bayramı kartları satılmaz, senede bir kez yayınlanan televizyon programları olmazdı. Kimse takviminde 25 Nisan'ı işaretlemezdi. Hatta yaşayan insanların büyük kısmı, Aziz Markos'un adının verildiği bir gün olduğundan bile bihaberdi.

Ama ölüler hatırlıyordu.

Blue taş duvarın üzerine oturmuş titrerken, hiç olmadı, en azından bu sene yağmur yağmadı diye kendini teselli etti.

Her Aziz Markos Bayramı arifesinde Maura'yla Blue arabaya atlayıp buraya gelirdi: İsmi unutulacak kadar eski, izole bir kilise. Harabe kilise, Henrietta'nın hemen dışındaki yoğun

ormanlık tepelerde, dağlardan birkaç kilometre uzaktaydı. Kiliseden geriye yalnızca dış duvarlar kalmıştı; çatı ve zemin uzun yıllar önce çökmüştü. Çürümeyen her şey de aç sarmaşıkların ve pis kokulu fidanların altında kaybolmuştu. Kilisenin etrafı taş bir duvarla çevriliydi ve duvar yalnızca bir tabut ve onu taşıyanların geçebileceği genişlikteki bir kilise kapısı tarafından kesintiye uğruyordu. Yabani otların işgaline izin vermeyen inatçı bir patika eski kilise kapısına kadar uzanıyordu.

"Ah," diye nefes verdi Neeve; duvarda Blue'nun yanında otururken tombul ama tuhaf bir şekilde zarifti. Neeve'le ilk tanıştığında olduğu gibi, Blue bir kez daha kadının ilginç derecede hoş ellerine şaşkın şaşkın baktı. Yumuşak, çocuklarınkini andıran eller ile oval tırnaklı ince parmaklarla sona eren tombul bilekler.

"Ah," diye bir kez daha mırıldandı Neeve. "Ne gece ya!"

Bu cümleyi şöyle telaffuz etmişti. "Ne *gece* ya" ve kadın bunu söylediğinde Blue tüylerinin biraz ürperdiğini hissetti. Son on Aziz Markos Bayramı arifesinde annesiyle birlikte buraya gelmişti Blue ama bu gece bir farklıydı.

Ne *geceydi* ya.

Bu yıl ilk kez Blue'nun anlamadığı nedenlerden ötürü kilise nöbetine kendisi yerine Neeve'i göndermişti Maura. Her zamanki gibi annesi, Blue'ya onun da gidip gitmeyeceğini sormuştu ama buna tam olarak bir soru denemezdi. Blue her zaman gitmişti; bu sefer de gidecekti. Aziz Markos Bayramı arifesi için birilerine söz verecek hâli yoktu sonuçta. Ama yine de ona sorulması gerekiyordu. Maura, Blue'nun doğumundan önce çocuklara emir yağdırmanın barbarlık olduğunda karar kılmıştı ve bu yüzden Blue üstü kapalı soru işaretleriyle çevrili hâlde büyümüştü.

Blue üşümüş ellerini açıp kapadı. Parmaksız eldivenlerinin üst kısımlarının iplikleri sökülmeye başlamıştı; geçen

sene bu eldivenleri dikerken çok iyi iş bir iş çıkarmamıştı ama bir tür pespaye şıklığına sahiplerdi. Dış görünüşüne bu kadar önem vermeseydi, geçen Noel'de kendisine hediye gelen işlevsel ama sıkıcı eldivenleri de giyebilirdi. Ancak işte, dış görünüşüne önem veriyordu, bu sebeple katbekat daha havalı ama aynı zamanda daha çok üşüten ve Neeve ile ölüler dışında kimsenin göremeyeceği iplikleri sökülen parmaksız eldivenlerini giymişti.

Henrietta'da nisan ayları uykucu ağaçları tomurcuklanmaya, aşktan sarhoş olmuş uğur böceklerini de kendilerini pencerelere vurmaya ikna ederek çoğunlukla hoş, nazik geçerdi. Ama bu gece böyle değildi. Bu gece bir kış gecesiydi âdeta.

Blue kol saatine bir göz attı. On bire birkaç dakika kalmıştı. Eski efsaneler gece yarısı kilisede nöbet tutulmasını öneriyordu ama ölüler asla dakik değildi, özellikle de ayın çıkmadığı gecelerde.

Sabır konusunda pek iyi olmayan Blue'nun aksine Neeve, eski kilise duvarında duran asil bir heykele benziyordu: Ellerini üst üste koymuş, uzun yün eteğinin altında bacak bacak üstüne atmıştı. Daha kısa boylu, daha sıska ve büzüşmüş bir hâlde olan Blue ise huzursuz, kör bir gargoyleyi andırıyordu. Onun normal gözlerine uygun bir gece değildi bu gece. Kâhinler ve psişikler, cadılar ve medyumlar için bir geceydi.

Başka bir deyişle ailesinin geri kalanı için.

Neeve sessizliği bozarak, "Bir şeyler duyuyor musun?" diye sordu. Gözleri karanlıkta parıldıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Blue çünkü duymuyordu. Ardından Neeve'in bir şeyler duyduğu için mi bu soruyu sorduğunu merak etti.

Neeve ona sitesindeki fotoğraflardaki bakışının aynısıyla bakıyordu; insanın rahatını bozacak şekilde olması gerekenden birkaç saniye daha uzun süren, kasten ürpertici, âdeta

öteki dünyalara ait bir bakış. Neeve geldikten birkaç gün sonra, Blue bunu Maura'ya bahsedecek kadar huzursuz hissetmişti kendisini. İkisi de tek kişilik banyoya sığışmıştı; Blue okula, Maura ise işe hazırlanıyordu.

Tel tokalarla koyu renk saçlarını pek de iş görmeyen bir at kuyruğuna dahil etmeye çalışan Blue, "İlla öyle bakmasına gerek var mı?" diye sormuştu.

Duştaki annesi ise buğulanmış cam kapıya bir şekil çizmişti. Gülmek için şekle ara vermişti ve çizdiği birbiriyle kesişen uzun çizgilerden parlak cildi görünüyordu. "Ah, Neeve'in meşhur özelliğidir o."

Blue insanın meşhur olacak başka yönlerinin olabileceğini düşünmüştü.

Kilise bahçesinde Neeve gizemli bir şekilde, "Duyulacak çok şey var," dedi.

Mesele şuydu ki duyulacak hiçbir şey yoktu. Yazın tepeler öten böcekler, birbirine ıslık çalan alaycı kuşlar ve arabalara bağıran kuzgunlarla capcanlı olurdu. Ama bu gece hiçbir şeyin uyanmayacağı kadar hava serindi.

"Ben böyle şeyleri duyamıyorum," dedi Blue, Neeve'in bunu bilmemesine biraz şaşırarak. Blue'nun tam anlamıyla psişik olan ailesinde o bir istisnaydı ve annesinin, teyzelerinin ve kuzenlerinin çoğunun insan için gizli olan dünyayla yaptığı sohbetin yabancısıydı. Onun özel olan tek yönü, kendisinin tecrübe etmekten aciz olduğu bir şeydi. "Ben sohbetteki telefon gibiyim. Yalnızca başkaları daha iyi duysun diye sohbeti daha sesli bir hâle getiriyorum."

Neeve hâlâ gözlerini ondan kaçırmamıştı. "Demek Maura senin gelmeni bu yüzden bu kadar çok istiyordu. Tüm seanslarına seni de çağırıyor mu?"

Bu düşünce Blue'yu ürpertti. 300 Tilki Yolu'na gelen müşterilerin hatırı sayılır bir kısmı geleceklerinde Maura'nın

aşk ve para göreceğini uman sefil kadınlardı. Bütün gün evde bununla sıkışıp kalma fikri acı verici olurdu. Annesinin Blue'nun yanında olmasının ve onun kendi psişik güçlerini güçlendirmesinin annesine çok cazip gelebileceğini biliyordu Blue. Küçüklüğünde Maura'nın onu seanslara ne kadar az çağırdığını asla takdir etmemişti ama artık başkalarının yeteneklerini ne kadar çok güçlendirdiğini bildiği için Maura'nın kendini tutabilmesinden etkileniyordu.

"Önemli bir seans olmadıkça hayır," diye cevap verdi.

Neeve'in bakışları rahatsızlık verme sınırını aşıp ürpertici olmaya başlamıştı. "Bu aslında gurur duyulması gereken bir şey. Başkalarının psişik yeteneğini güçlendirebilmek nadir görülen ve değerli bir şeydir," dedi.

"Ya, püff," dedi Blue ama kabalık olsun diye değil. Espri maksadıyla. Doğaüstüne yatkınlığı olmadığı fikrine alışmak için on altı yılı olmuştu. Neeve'in onun bu konuda bir kimlik krizi içinde olduğunu sanmasını istemiyordu. Eldiveninin bir söküğünü çekiştirdi.

"Senin de kendi sezgisel yeteneklerini ortaya çıkarman için bol bol vaktin var aslında," diye ekledi Neeve. Kadının bakışlarında bir açlık vardı.

Blue karşılık vermedi. Başka insanların geleceklerini öngörmekle pek ilgilenmiyordu. Dışarı çıkıp kendi geleceğini bulmaktı asıl ilgisini çeken.

Neeve nihayet gözlerini ondan ayırdı. Aralarındaki taşların üzerindeki toza bir parmağıyla bir şeyler çiziktirirken, "Kasabaya girerken bir okulun yanından geçtim. Aglionby Akademisi. Sen de mi oraya gidiyorsun?" diye sordu.

Blue'nun gözleri muzipçe kocaman açıldı. Yani tabii ki buraların yabancısı olan Neeve'in bunu bilmesine imkân yoktu. Yine de okulun devasa taş salonundan ve Almanca bilen insanların olduğu arabalarla dolu otoparkından orasının

paralarının yetmeyeceği bir okul olduğunu tahmin edebilmesi gerekirdi.

"Orası erkek okulu. Siyasetçilerin çocukları, petrol baronlarının çocukları ve..." derken Blue çocuklarını Aglionby'ye gönderebilecek kadar başka kimlerin zengin olduğunu düşünmekte zorlandığı için duraksadı, "sus payıyla geçinen metreslerin çocukları gidiyor oraya."

Neeve kafasını kaldırmadan bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, ciddiyim, gerçekten berbatlar," dedi Blue. Nisan, Aglionby oğlanları için fena bir aydı; havalar ısındıkça yalnızca zenginlerin giymeye cesaret edebileceği kadar rüküş şortlar giyen oğlanların kullandığı üstü açık arabalar ortaya çıkmaya başlardı. Hafta içinde her biri Aglionby formasını giyiyordu: Hâki pantolon ve üzerinde bir kuzgun amblemi bulunan V yaka bir süveter. Yaklaşmakta olan orduyu tanımanın kolay bir yoluydu. Kuzgun oğlanları.

Blue devam etti. "Kendilerini bizden üstün görüp hepimizin onlara bayıldığını sanıyorlar ve her hafta sonu içip içip sarhoş oluyorlar ve Henrietta çıkış tabelalarını boyuyorlar."

Aglionby Akademisi, Blue'nun kendine has iki kuralını koymasının bir numaralı sebebiydi: Bir, oğlanlardan uzak dur çünkü onlar birer baş belası. İki, Aglionby oğlanlarından uzak dur çünkü onlar dallamanın teki.

"Çok aklı başında bir gence benziyorsun," dedi Neeve ki Blue buna gıcık oldu çünkü çok aklı başında bir genç olduğunu kendi de biliyordu. Sargent'lar gibi parasızsanız, hemen her konuda aklınızın başında olmasını erkenden öğrenirdiniz.

Blue neredeyse dolunaya dönen ayın yaydığı ışıkta, Neeve'in tozda çizdiği şeyi gördü. "O nedir? Annem de bunu çizmişti," diye sordu.

"Öyle mi?" diye sordu Neeve. Beraber deseni incelediler. Birbiriyle kesişen üç kavisli çizgiden ibaretti ve bir tür uzun

üçgen şekli ortaya çıkıyordu. "Sana bunun ne olduğunu söyledi mi peki?"

"Duşakabinin kapısına çiziyordu. Sormadım ama."

"Bunu rüyamda gördüm," dedi Neeve, Blue'nun ensesinde nahoş bir ürpertiye sebep olan duygudan yoksun bir sesle. "Çizildiğinde nasıl görüneceğini merak ettim." Avucunun içini desenin üzerinde gezdirdi, ardından aniden güzel elini kaldırdı. "Sanırım geliyorlar," dedi.

Blue ile Neeve buraya bu yüzden gelmişti. Her sene çenesini dizlerine dayayarak boşluğa bakan Maura duvarda oturur ve Blue'ya isimler sayardı. Blue için kilise bahçesi boş görünürdü ama Maura için ağzına kadar ölülerle dolu olurdu. Mevcut ölülerle değil, gelecek on iki ay içerisinde ölecek olanların ruhuyla. Bir konuşmanın tek bir tarafını dinlemek gibi gelirdi bu Blue'ya her zaman. Bazen annesi bu ruhları tanırdı ama çoğunlukla onlara isimlerini sormak için öne eğilmesi gerekirdi. Bir keresinde Maura, eğer Blue yanında olmazsa, ölüleri ona cevap vermeye ikna edemediğini söylemişti ki Blue olmadan ölüler Maura'yı göremiyordu.

Blue, özellikle kendisine ihtiyaç duyulmasından hiç yorulmamıştı ama bazen bu ihtiyacın aynı zamanda işe yarar anlamına gelmemesini istiyordu.

Kilise nöbeti Maura'nın en olağandışı hizmetlerinden biri için olmazsa olmazdı. Müşterileri bu bölge içerisinde yaşadığı sürece, kendilerinin ya da sevdiklerinin on iki ay içinde ölüp ölmeyeceğini onlara haber vereceğini garanti ediyordu. Kim bunun için para vermezdi ki? Yani işin hakikati şuydu: İnsanların büyük kısmı psişiklere inanmadığı için dünyanın çoğunluğu.

"Bir şeyler görebiliyor musun?" diye sordu Blue. Uyuşmuş ellerini hızlıca ısıtmak için birbirine sürtüp duvarda duran defterini ve kalemini aldı.

Neeve fazlasıyla hareketsizdi. "Bir şey az önce saçıma dokundu."

Blue'nun kollarındaki tüyler yine diken diken oldu. "Onlardan biri mi?"

Neeve boğuk bir sesle, "Geleceğin ölülerinin kapıdan geçen ceset yolunu takip etmesi gerekiyor. Bu muhtemelen... senin enerjinle buraya gelen başka bir ruh. Senin bu kadar büyük etki edeceğini bilmiyordum," dedi.

Maura, Blue sayesinde oraya gelen başka ölü insanlardan hiç bahsetmemişti. Belki de onu korkutmak istememişti. Ya da belki onları Maura da görmemişti, belki bu diğer ruhlar konusunda Blue kadar kördü o da.

Blue suratına dokunan, Neeve'in kıvırcık saçlarını kaldıran en ufak rüzgârın bile rahatsız edici bir şekilde farkına varmaya başladı. Henüz ölmemiş insanların görünmez, düzenli ruhları bir yere kadar tamamdı. Yolda kalmak zorunda olmayan hayaletler ise başka bir meseleydi.

"Onlar..." diye konuşmaya başladı Blue.

"Sen kimsin? Robert Neuhmann," diye Blue'nun lafını böldü Neeve. "Adın nedir? Ruth Vert. Adın nedir? Frances Powell."

Yetişmek için hızlıca yazmaya başlayan Blue, Neeve'in sorarak öğrendiği isimleri duyduğu şekilde kâğıda geçiriyordu. Ara sıra gözlerini patikaya dikip... bir şeyler... görmeye çalışıyordu. Ama her zaman olduğu gibi, yalnızca çığırından çıkmış yabani otları, zar zor görünen meşe ağaçlarını görebiliyordu. Görünmez ruhlara kucak açan kilisenin kara ağzını.

Duyacak da görecek de bir şey yoktu. Elindeki deftere yazdığı isimler dışında ölülere dair hiçbir şey yoktu.

Belki Neeve haklıydı. Belki Blue ufak bir kimlik krizi yaşıyor olabilirdi. Bazı günler ailesinin sahip olduğu tüm mucize ve gücün Blue'ya evrak işi olarak geçmiş olması biraz haksızlık gibi geliyordu.

En azından bir şekilde parçası olabiliyorum diye düşündü Blue kasvetle, gerçi en fazla rehber bir köpek kadar dahil olmuş hissedebiliyordu kendini. Karanlıkta yazdıklarını okuyabilmek için defteri suratına yaklaştırdıkça yaklaştırdı. Yetmiş, seksen yıl önce popüler olan isimler çoğunluktaydı: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Aynı soyadını taşıyan da çok insan vardı. Vadi, çoğunlukla nüfuzlu birkaç köklü ve büyük aileye ev sahipliği yapıyordu.

Blue'nun düşüncelerinin dışında, Neeve'in ses tonu biraz daha empatik bir hâle geldi.

"Adın nedir?" diye sordu kadın. "Bakar mısın? Adın nedir?" Şaşkın ifade suratında eğreti duruyordu. Alışkanlık ya, Neeve'in baktığı bahçenin orta kısmına baktı Blue da.

Ve birini gördü.

Blue'nun kalbi göğüs kafesini yumruklamaya başladı. Kalp atışının öteki tarafında, oğlan hâlâ oradaydı. Hiç kimsenin olmaması gereken yerde bir kişi bulunuyordu.

"Onu görebiliyorum," dedi Blue. "Neeve, *onu görebiliyorum.*"

Blue ruhların geçişini aklında hep düzenli bir şey olarak canlandırmıştı ama bu ruh tereddüt içinde dolanıyordu. Pantolon ve süveter giyen, saçları dağılmış genç bir adamdı. Tam olarak şeffaf değildi ama orada bulunduğu da söylenemezdi. Bedeni kirli su gibi bulanıktı, suratı belirsizdi. Gençliği dışında onu öne çıkaran başka hiçbir özelliği bulunmuyordu.

O kadar gençti ki alışması en zor kısmı da buydu.

Blue onu seyrederken oğlan duraksadı ve parmaklarını burnu ile şakağının yanına dayadı. O kadar tuhaf derecede canlı bir hareketti ki bu, Blue biraz midesinin bulandığını hissetti. Ardından oğlan arkadan ittiriliyormuş gibi öne sendeledi.

"İsmini öğren," diye tısladı Neeve. "Bana cevap vermiyor ve benim diğerlerinin ismini öğrenmem gerekiyor!"

"Ben mi?" diye karşılık verdi Blue ama kayarak duvardan indi. Kalbi hâlâ göğüs kafesinin içinde güm güm atıyordu. Biraz aptalca hissederek, "Adın nedir?" diye sordu.

Oğlan onu duymamış gibiydi. En ufak bir farkındalık göstermeden kilise kapısına doğru yavaş ve afallamış bir hâlde ilerlemeye başladı.

Ölüme böyle mi gidiyoruz biz diye merak etti Blue. *Farkında olunan bir finalden ziyade sendeleyerek bir kayboluş mu?*

Neeve başkalarına soru sormaya başlayınca, Blue da yolcunun yanına gitti.

"Sen kimsin?" diye seslendi güvenli bir mesafeden, bu sırada oğlan alnını ellerinin arasına aldı. Artık oğlanın şeklinin hiç ana hatları yoktu ve yüzü gerçekten de ifadesizdi. Ona insan şeklini veren neredeyse hiçbir şeye sahip değildi ama Blue yine de onun bir oğlan olduğunu anlayabiliyordu. Gözlerine bu bilgiyi vermese de zihnine onun ne olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Onu gördüğü için umduğu gibi bir heyecan hissetmedi. Tek düşünebildiği şey, *o bir sene içerisinde ölecek* oldu. Maura buna nasıl dayanabiliyordu!

Blue minik adımlarla yaklaştı. Oğlan bir kez daha yürümeye başladığında artık ona dokunacak kadar yaklaşmıştı ama oğlanın onu gördüğüne dair hâlâ bir emare yoktu.

Oğlanın bu kadar yakınındayken Blue'nun elleri donmaya başladı. Kalbi donmaya başladı. Kendilerine ait ısıları olmayan görünmez ruhlar Blue'nun enerjisini emip kollarının diken diken olmasına neden oluyordu.

Oğlan kilisenin sınırında durdu ve eğer içeriye girerse, onun ismini öğrenme fırsatını kaçıracağını bir şekilde biliyordu Blue.

"Lütfen," dedi Blue öncekilere kıyasla çok daha yumuşak bir ses tonuyla. Uzattığı eliyle oğlanın büyük ölçüde orada

olmayan süveterinin ucuna dokundu. Soğuk bir anda dehşet gibi içini kapladı. Ona her zaman söylenen bir şeyle kendini toplamaya çalıştı: Ruhlar tüm enerjilerini etraflarından emerdi. Şu anda hissettiği şey de oğlanın görünür kalmak için onu kullanmasıydı.

Ama yine de bu his dehşete çok benziyordu.

"Bana ismini söyler misin?" diye sordu.

Oğlan ona baktı ve Blue şaşkınlıkla oğlanın bir Aglionby süveteri giydiğini fark etti.

"Gansey," dedi oğlan. Sesi kısık gelse de bunu fısıldayarak söylememişti. Neredeyse duyulmayacak kadar uzaktan konuşan gerçek birinin sesiydi bu.

Blue oğlanın dağınık saçlarından, belli belirsiz bakan gözlerinden, süveterindeki kuzgundan gözlerini alamıyordu. Henüz gerçekleşmemiş bir fırtına yüzünden omuzlarının ıslak olduğunu ve kıyafetlerinin geri kalanında da yağmur damlalarının görülebildiğini fark etti. Oğlanın bu kadar yakınındayken oğlana özel mi, yoksa ruhlara özel mi olduğunu bilmediği nanemsi bir şeyin kokusunu alıyordu.

Oğlan o kadar gerçekti ki! Nihayet gerçekleştiğinde, onu nihayet gördüğünde, hiç de büyülü bir şeymiş gibi gelmemişti. Bir mezara bakıp mezarın da size baktığını görmek gibi hissettirmişti.

"Bu kadar mı?" diye fısıldadı Blue.

Gansey gözlerini kapattı. "Hepsi bundan ibaret."

Dizlerinin üzerine çöktü ki gerçek bir bedeni olmayan bir oğlanın ses çıkarmayan bir hareketiydi. Bir eli toprağın üzerinde, parmaklarını yere geçirmişti. Blue oğlanın kavisli omzundan ziyade kilisenin siyahlığını daha net görebiliyordu.

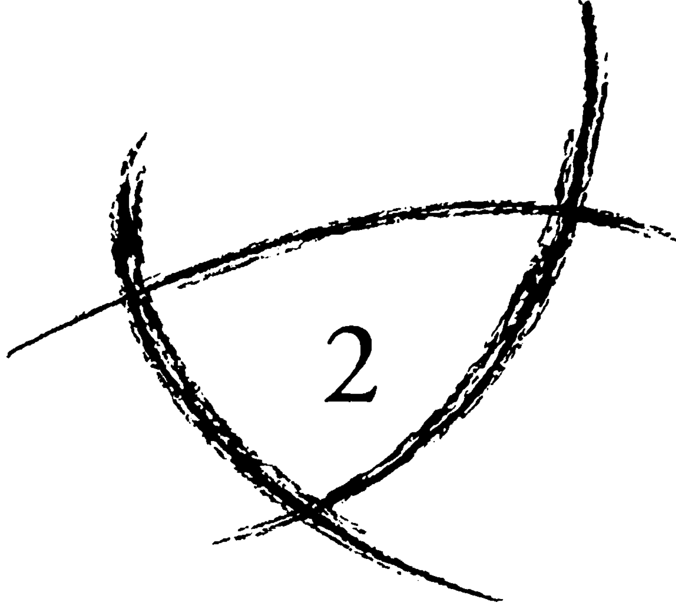
"Neeve," dedi Blue. "Neeve, o... ölüyor."

Neeve gelip hemen arkasında durdu. "Henüz değil," diye cevapladı.

Blue'nun sesi istediğinden daha nefes nefese çıkıyordu. "Neden... neden görebiliyorum onu?"

Neeve omzunun üzerinden baktı, ya gelen daha fazla ruh vardı ya da başka ruh kalmamıştı ki Blue hangisi bilemedi. Kadın kafasını tekrar çevirdiğinde, Gansey tamamen ortadan kaybolmuştu. Blue şimdiden vücut ısısının yükselmeye başladığını hissedebiliyordu ama ciğerlerinin ardındaki bir şey hâlâ buz gibiydi. İçinde büyüyen tehlikeli, emici bir üzüntü: Yas ya da pişmanlık.

"Kâhin olmayan birinin Aziz Markos Bayramı arifesinde bir ruh görmesinin sadece iki sebebi olabilir, Blue. Ya o senin gerçek aşkın," dedi Neeve, "ya da sen onu öldüreceksin."

"Benim," dedi Gansey.

Arabasına doğru döndü. Camaro'nun parlak turuncu kaputu açılmıştı herhangi bir pratik çözümden ziyade bir mağlubiyetin sembolü olarak. Her arabanın dostu Adam arabanın bu seferki arızasının sebebini çözebilirdi ama Gansey'nin bunu yapamayacağı kesindi. Arabayı eyaletler arası yolun bir metre kadar kenarında durdurmayı becermişti ve şimdi arabanın şişkin tekerlekleri vadi çimeninin oluşturduğu engebede yamuk duruyordu. Yarı römorklu bir kamyon hiç yavaşlamadan kükreyerek yanından geçti, kamyonun geçişişiyle Camaro titredi.

Telefonun öteki ucundaki ev arkadaşı Ronan Lynch, "Dünya Tarihi'ni kaçırdın. Bir hendekte geberdin sandım," dedi.

Gansey bileğini çevirip kol saatine baktı. Dünya Tarihi dersinden daha fazlasını kaçırmıştı. Saat on bir olmuştu ve dün gecenin serinliği şimdiden gözüne mantıksız görünmeye başlamıştı. Bir tatarcık kol saatinin kayışının yanındaki terlemiş derisine yapışmıştı; parmağıyla tatarcığa bir fiske vurdu. Gansey küçükken tek bir seferliğine kamp yapmaya gitmişti. Çadır falan vardı. Uyku tulumları. O ve babası sıkıldığında, oradan ayrılabilmek için yakına park edilmiş bir Range Rover. Bir tecrübe olarak dün gecekine hiç benzemiyordu.

"Benim yerime not aldın mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Ronan. "Bir hendekte geberdin sandım."

Gansey dudaklarındaki tozları üfledi ve telefonu yanağında oynattı. O Ronan için not alırdı. "Domuz yolda kaldı. Gelip beni al."

Yanından geçerken bir sedan yavaşladı, yolcuları camdan ona bakıyordu. Gansey göze hoş gelen bir çocuktu ve Camaro da çirkin bir araba değildi ama bu ilginin kaynağı yakışıklılık değil, küstah turuncu arabasıyla yolda kalmış bir Aglionby oğlanı görmenin keyfiydi. Virginia'ya bağlı Henrietta'nın, Aglionby oğlanlarının başına utanç verici şeyler gelmesinden daha büyük zevk aldığı başka bir şey olmadığını gayet iyi biliyordu Gansey ki bunun tek istisnası, bu utanç verici şeylerin oğlanların ailesinin başına gelmesiydi.

Ronan, "Yapma, moruk ya," dedi.

"Sanki derse gireceksin. Hatta zaten öğle arasına giriyoruz." Ardından formalite icabı, "Lütfen," diye ekledi.

Ronan uzun süre sessiz kaldı. Sessiz kalmada başarılı biriydi; bunun insanları rahatsız ettiğini biliyordu. Ama Gansey uzun süre maruz kaldığı için bağışıklığı yüksekti. Ronan'ın konuşmasını beklerken torpido gözünde yiyecek bir şeyler var mı diye bakmak için arabanın içine doğru eğildi. Bir EpiPen'in yanında bir kurumuş et çubuğu bulunuyordu ama kurumuş etin son kullanma tarihi geçeli iki sene olmuştu. Bir ihtimal arabayı satın aldığında bile, torpido gözünde olabilirdi.

"Neredesin?" diye sordu Ronan en sonunda.

"64'teki Henrietta tabelasının yanındayım. Bana bir burger getir. Birkaç galon da benzin." Arabanın benzini bitmemişti ama zarar gelmezdi.

Ronan'ın sesi asitli gibiydi. "Gansey."

"Adam'ı da getir."

Ronan telefonu kapattı. Gansey süveterini çıkarıp Camaro'nun arka koltuğuna attı. Arabanın minik arka bölümünde günlük eşyalardan oluşan bir karışım vardı; bir kimya ders kitabı, Frappuccino lekeli bir defter, çıplak disklerin koltuğun üzerine doğru dağıldığı, fermuarı yarısına kadar kapatılmış bir CD çantası ve Henrietta'da geçirdiği on sekiz ay içerisinde topladığı malzemeler. Kırışmış haritalar, bilgisayar çıktıları, hiç yanından ayırmadığı günlüğü, el feneri, söğüt dalı. Gansey dağınıklık içinden bir dijital kayıt cihazı çekip çıkardığında bir pizza fişi (kalın hamurlu, yarısı sosisli yarısı avokadolu bir büyük pizza) koltuğun üzerine düşerek tarihleri dışında bu fişle birebir olan diğerlerinin yanında yerini aldı.

Koca gece korkunç derecede modern Kutsal Kurtarıcı Kilisesi'nin dışında oturup kayıt cihazını çalıştırmış... bir şeyler... duymak için kulak kesilip beklemişti. Atmosfere büyülü demeye bin şahit isterdi. Geleceğin ölüleriyle iletişim kurmaya çalışmak için muhtemelen en iyi yer orası değildi ama Gansey, Aziz Markos Bayramı arifesinin gücü konusunda büyük umutlar beslemişti. Ölüleri görmeyi beklediği falan yoktu. Tüm kaynaklar kilise nöbetçilerinin "ikinci görüye" sahip olması gerektiğini belirtiyordu ve Gansey sabahları lenslerini takmadan ilk görüye bile doğru düzgün sahip değildi. Yine de ummuştu işte...

Bir şeyler ummuştu. Ve aradığını da bulmuştu. Sadece henüz bulduğu *şeyin* tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu.

Dijital kayıt cihazını aldı ve gelip geçen araçların rüzgârından korunmak için arabanın arka tekerleğine dayandı. Otokorkulukların öteki tarafında, yeşile dönmekte olan bir alan ağaçlara kadar uzanıyordu. Hepsinin ötesinde de dağların gizemli mavi zirvesi yükseliyordu.

Ayakkabısının tozlu ucuyla onu buraya getiren vadedilmiş doğaüstü enerji hattının kavisli şeklini çizdi Gansey. Dağdan

gelen esinti kulaklarına ulaştığında, âdeta boğuk bir haykırışa benziyordu; fısıltı değil, daha çok doğru düzgün duyulamayacak kadar uzaktan gelen sesli bir yakarış.

Mesele şuydu ki Henrietta büyünün gerçek olabileceği bir yer izlenimi uyandırıyordu. Vadinin sırları fısıldarmış gibi bir hâli vardı. Var olmadıklarından ziyade, kendilerini Gansey için açığa çıkarmadıklarına inanmak çok daha kolaydı.

Ne olur bana nerede olduğunu söyle.

Kalbi hasretle sızlıyordu, bu sızı açıklaması zor olduğu için daha azalmış sayılmazdı.

Ronan Lynch'in köpekbalığı burunlu BMW'si Camaro'nun arkasına park etti, normalde parlak kömür rengi boyası polenler yüzünden yeşil yeşil olmuştu. Gansey çalan şarkının hangisi olduğunu anlamadan önce stereonun basını ayaklarında hissetti. Ayağa kalktığı sırada Ronan da tam kapısını açıyordu. Yolcu koltuğunda Gansey'nin en yakın arkadaş grubunu oluşturan dörtlünün üçüncü üyesi Adam Parrish oturuyordu. Adam'ın kravatının düğümü süveterinin yakasının üzerinde hizalı bir şekilde duruyordu. Sıska bir elle Ronan'ın ince telefonunu sıkıca kulağına yapıştırmıştı.

Arabanın açık kapısından Adam'la Gansey kısacık bir süre bakıştı. Adam çatılmış kaşlarıyla *"Bir şeyler bulabildin mi?"* diye soruyordu ve Gansey kocaman açılmış gözleriyle, *"Sence?"* diye cevap vermişti.

Yüzünü buruşturan Adam, stereonun sesini kıstı ve telefonda bir şeyler söyledi.

Ronan arabanın kapısını çarparak kapattıktan sonra ki her şeyi böyle çarpardı, bagaja yöneldi. "Dallama abim bu gece Nino's'ta onunla buluşmamızı istiyor. *Ashley'le* birlikte," dedi.

"Telefondaki abin mi?" diye sordu Gansey. "*Ashley* kim?"

Ronan bagajdaki yağlı benzin bidonunu kıyafetlerine değdirmeyerek hiçbir çaba sarf etmeden çıkardı. Gansey gibi o da Aglionby forması giyiyordu ama her zamanki gibi bunu mümkün olduğu kadar itibarsız hâle getirmeyi başarıyordu. Kravatı ancak ve ancak *tiksinti* olarak tanımlanabilecek bir şekilde düğümlenmişti ve gömleğinin eteği süveterinin altından çıkıyordu. Tebessümü ince ve keskindi. BMW'si köpekbalığına benziyorsa, bunu Ronan'dan öğrendiği içindi. "Declan'ın yeni manitası. Kız için hoş görünmemiz gerekiyor."

Gansey, Aglionby'deki son sınıf öğrencisi Ronan'ın ağabeyine karşı el pençe durmayı hiç sevmiyordu ama buna niye gerek olduğunu anlıyordu. Lynch ailesinde özgürlük karmaşık bir şeydi ve şu anda bunun anahtarı Declan'ın elindeydi.

Ronan benzin bidonunu dijital kayıt cihazıyla değiş tokuş etti. "Dersim olduğunu bildiği için illa bu gece yapalım istiyor."

Camaro'nun benzin deposunun kapağı yay yüklü plakanın arkasında bulunuyordu ve Ronan sesini çıkarmadan, Gansey'nin aynı anda hem kapak hem benzin bidonu hem de plakayla cebelleşmesini seyretti.

"Bunu sen de yapabilirdin," dedi Gansey oğlana. "Sonuçta gömleğini kirletmekten gocunduğun yok."

Hiç oralı olmayan Ronan bileğine taktığı beş düğümlü deri bilekliklerinin altındaki eski, kahverengi yara kabuğunu kaşıdı. Geçen hafta Adam'la birlikte BMW'nin arkasına bağladıkları tekerlekli bir krikoyla sırayla birbirlerini çekmişlerdi ve ikisi de hâlâ bunun izlerini taşıyordu.

"Bir şeyler bulup bulmadığımı sor," dedi Gansey.

İç geçiren Ronan dijital kayıt cihazını Gansey'ye doğru salladı. "Bir şeyler buldun mu?"

Ronan pek etkilenmişe benzemiyordu ama Ronan Lynch markasının bir parçasıydı bu da. İlgisizliğinin tam olarak ne kadar derine indiğini kestirmek imkânsızdı.

Benzin yavaşça Gansey'nin pahalı pantolonu tarafından emildi, bu ay mahvettiği ikinci pantolondu bu. Dikkatsiz davranmak gibi bir niyeti yoktu –Adam'ın ona tekrar tekrar söylediği gibi, "Her şey *pahalı*, Gansey"– yalnızca eylemlerinin sonuçlarını çok geç olmadan fark edemiyordu. "Bir şeyler. Yaklaşık dört saatlik ses kaydettim ve... bir şeyler var. Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." Kayıt cihazını işaret etti. "Sen de bir dinle."

Eyaletler arası yolu seyretmek için dönen Ronan OYNAT tuşuna bastı. Bir anlığına bir tek çekirgelerin tiz çığlıklarının bozduğu sessizlik duyuldu yalnızca. Ardından Gansey'nin sesi:

"Gansey," dedi o ses.

Ardından uzun bir duraksama oldu. Gansey, Camaro'nun içe göçük tamponunun üzerinde yavaşça bir parmağını gezdirdi. Ağzından çıktığını hatırlamadığı kelimeleri kayıt cihazında duymak hâlâ tuhafına gidiyordu.

Ardından sanki çok uzakta konuşan bir kadının sesi geldi, kelimeleri seçmesi epey zordu: "Bu kadar mı?"

Ronan'ın ihtiyatlı gözleri Gansey'ye döndü.

Gansey parmağını kaldırdı: *Dinle.* Kayıt cihazından öncekinden daha kısık şekilde mırıldanan sesler gelmeye devam ediyordu, konuşulanların ritmi dışında anlaşılan bir şey yoktu: Bunlar birer soru ve cevaptı. Ardından Gansey'nin bedensiz sesi bir kez daha kayıt cihazından duyuldu.

"Hepsi bundan ibaret."

Ronan arabasının yanında dikilen, Gansey'nin sigara tiryakisi nefesi adını verdiği şeyi yapan Gansey'ye baktı: genişleyen burun deliklerinden alınan uzun bir nefes, aralanan dudakların arasından verilen yavaş nefes.

Ronan sigara içmiyordu. Sonraki gün başını ağrıtan alışkanlıkları tercih ediyordu.

Kayıt cihazını durdurdu ve "Moruk, pantolonuna benzin akıtıyorsun," dedi.

"Ben bunu kaydederken ne yaptığımı sormayacak mısın?"

Ronan sormadı. Gansey'ye bakmaya devam etti ki bu sormasıyla aynı şeydi.

"Hiçbir şey yapmıyordum. Mesele bu. Gece bu kadar soğukken uyanık olmaması gereken böceklerle dolu bir otoparka bakıyordum ve otopark bomboştu."

Gansey doğru yerde olsa bile, otoparkta bir şeyler yakalayıp yakalayamayacağından pek emin değildi. Konuştuğu ley avcılarına göre, ley hatları bazen uzantısı boyunca sesleri taşır, seslerin ilk çıktıkları yüzlerce kilometre öteden ve onlarca yıl önceden bu sesleri şimdiye getirirdi. Bir tür ses dadanması, ley hattının üzerinde hemen hemen her şeyin bir alıcı olabileceği öngörülemeyen bir radyo dalgası: Bir kayıt cihazı, bir stereo, bir çift duyarlı insan kulağı. Herhangi bir psişik yeteneği olmadığından Gansey yanında bir kayıt cihazı getirmişti çünkü sesler genelde kayıttan oynatıldığında duyulabiliyordu. Bütün bu meseledeki tuhaflık kayıt cihazında duyulan diğer sesler değildi. Tuhaflık *Gansey'nin* kendi sesiydi: Gansey bir ruh olmadığından gayet emindi.

"Ben *ağzımı* açmadım, Ronan. Koca gece bir kez olsun ağzımı açmadım. O zaman kayıt cihazında benim sesimin ne işi var?"

"Orada olduğunu nasıl anladın?"

"Geri dönüş yolunda kaydettiklerimi dinliyordum. Sessizlik, sessizlik, sessizlik, sonra birden benim sesim. Sonra da Domuz yolda kaldı."

"Tesadüf mü dersin?" diye sordu Ronan. "Hiç sanmıyorum."

Bunu alay etmek için söylemişti. Gansey o kadar sık, *"Ben tesadüflere inanmam,"* diyordu ki artık bunu söylemesine gerek kalmıyordu.

Gansey, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Nihayet kutsal kâseyi bulduk," diye cevapladı Ronan ciddiye alınamayacak kadar alaycı bir şekilde.

Ama işin gerçeği şuydu: Gansey son dört senesini mümkün olan en zayıf kanıtlara bel bağlayarak geçirmişti ve zar zor duyulan ses de ihtiyacı olan tek teşvikti. Henrietta'da geçirdiği on sekiz ayda ley hattını –ruhani yerleri birbirine bağlayan mükemmel derecede düz, doğaüstü enerji yolları– ve o hat üzerinde olduğunu umduğu bulması zor kayıp mezarı ararken olabilecek en uyduruk kanıtları kullanmak zorunda kalmıştı. Görünmez bir enerji hattını aramanın mesleki riski buydu işte. Aradığınız şey... *görünmezdi* sonuçta.

Ayrıca bir ihtimal farazi de olabilirdi ama Gansey bu fikri ciddiye almayı reddediyordu. On yedi senelik ömründe, şimdiye dek insanların bulunabileceğine inanmadığı onlarca şeyi bulmuştu ve ley hattını, mezarı ve mezarın asil öznesini de bu listeye eklemeye bütün varlığıyla niyetliydi.

New Mexico'daki bir müze müdürü bir keresinde Gansey'ye, *"Evlat, senin tuhaflıkları keşfetme konusunda acayip bir yeteneğin var,"* demişti. Şaşkına dönmüş bir Roma tarihçisi, *"Sen kimsenin bakmayı akıl etmediği kayaların altına bakıyorsun, dostum,"* diye bir yorumda bulunmuştu. Ayrıca ziyadesiyle yaşlı bir İngiliz profesör de *"Dünya senin için ceplerini boşaltıyor, çocuğum,"* demişti. Gansey buradaki önemli şeyin, onların varlığına inanmak olduğunu keşfetmişti; onların çok daha büyük bir şeyin parçası olduğunun farkına varmak gerekiyordu. Bazı sırlar kendilerini yalnızca değerini kanıtlamış kişilere açık ederdi.

Gansey bu duruma şöyle bakıyordu: Bir şeyleri bulma konusunda yetenekliyseniz, o zaman arayışa çıkmak sizin dünyaya olan borcunuzdur.

"Hey, şu Whelk mi?" diye sordu Ronan.

Yanlarından geçerken hatırı sayılır derecede yavaşlayan bir araba, şoförünü görmelerine imkân tanıdı. Gansey şoförün Barrington Whelk gibi talihsiz bir isme sahip bir Aglionby mezunu olan ekşi suratlı Latince öğretmenlerine epeyce benzediğini inkâr edemezdi. Kendi resmi ismi de Richard "Dick" Campbell Gansey III olan Gansey üst sosyete isimlere büyük ölçüde bağışıklık kazanmıştı ama o bile, Barrington Whelk isminde makul hiçbir yan göremediğini itiraf etmek zorundaydı.

"Hey, durup yardım falan etme tabii," diye seslendi Ronan arabanın arkasından. "Hey, bücür. Declan ne dedi?"

İkinci cümlesi elinde Ronan'ın telefonuyla BMW'den inen Adam'a hitabendi. Telefonu Ronan'a uzattı ama Ronan tiksintiyle kafasını iki yana salladı. Ronan telefonlardan nefret ederdi, buna kendi telefonu da dahildi.

Adam, "Bu gece beşte gelecekmiş," dedi.

Ronan'ın aksine, Adam'ın Aglionby süveteri ikinci eldi ama cillop gibi olması için elinden geleni yapmıştı. Sıska ve uzun boyluydu, kemikli, esmer suratının üzerinde yamuk kesilmiş toprak rengi saçları vardı. Tam bir sepya fotoğraftı.

"Ne güzel," diye cevap verdi Gansey. "Sen de geleceksin, değil mi?"

"Davetli miyim?" Adam aşırı derecede kibar olabiliyordu. Bir konudan emin olmadığında Güneyli aksanı her zaman kendini gösterirdi ve şimdi de duyulabiliyordu.

Adam'ın asla bir davete ihtiyacı yoktu. Ronan'la kavga etmişlerdi herhâlde. Şaşırtıcı değildi. Bir kimlik kartı olduğu sürece Ronan'ın onunla kavga etme potansiyeli vardı.

"Aptallık etme," diye karşılık verdi Gansey ve Adam'ın uzattığı yağ lekeli fast food kese kâğıdını nezaketle kabul etti. "Sağ ol."

"Ronan aldı," dedi Adam. Para konularında, hak vermek ya da suçlamada bulunmak konusunda elini çabuk tutardı.

Camaro'ya dayanmış, dalgın dalgın bileğindeki deri bilekliklerden birini ısıran Ronan'a baktı Gansey. "Bu burgerde sos olmadığını söyle bana," dedi.

Ronan dişleri arasındaki bilekliği bırakıp homurdandı. "Ya bırak."

"Turşu da yok," dedi Adam arabanın arkasına çömelirken. Yanında yalnızca iki şişe yakıt desteği getirmekle kalmamıştı, hâki pantolonuyla şişeler arasına koyacağı bir bez de getirmeyi akıl etmişti; bütün süreç çok sıradan bir şeymiş gibi hareket ediyordu. Adam köklerini saklamak için elinden geleni ardına koymazdı ama bu tarz minicik hareketlerle kendini hep ele verirdi.

Keşfin sıcaklığı bedenine yayılmaya başladıkça, Gansey de sırıtmaya başladı. "O zaman anında hızlı bir sözlü, Bay Parrish. Ley hatlarının civarında görünen üç şey?"

"Siyah köpekler," dedi Adam oyunu kabul ederek. "Şeytani varlıklar."

"Camaro'lar," diye araya girdi Ronan.

Gansey onu duymazdan gelerek devam etti. "Bir de hayaletler. Ronan, sana zahmet delili tekrar sunar mısın?"

Adam benzin tankının kapağını takıp Ronan da kayıt cihazını geri sararken, üçlü geç sabah güneşinin altında dikildi. Yüzlerce metre uzakta, dağın orada kızıl bir kuyruklu şahinin kısık çığlığı duyuldu. Ronan bir kez daha OYNAT tuşuna bastı ve Gansey'nin gaibe doğru ismini söylemesini dinlediler. Dinlerken Adam dalgınlaşarak kaşlarını çattı, sıcak güneş yanaklarını kızartmaya başlamıştı.

Son bir buçuk yıldaki herhangi bir gün de böyle geçmişti. Ronan ve Adam günün sonuna gelmeden barışırdı, öğretmenleri dersleri kaçırdığı için Gansey'yi affederdi, ardından Adam, Ronan, Noah ve o, Declan'a karşı dört kişi olarak pizza yemeye çıkardı.

Adam, "Arabayı çalıştırmayı dene, Gansey," dedi.

Gansey kapıyı kapatmadan şoför koltuğuna bıraktı kendini. Arkada Ronan kaydı bir kez daha dinledi. Nedense bu mesafeden diğer sesler yavaşça tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. İçinden bir ses, bu bilinç dışı konuşmanın farklı bir şeyin başlangıcı olduğunu söylüyordu ama henüz bunun ne demek olduğunu bilmiyordu.

"Hadisene, Domuz," diye hırladı Ronan. Otoyolda yanlarından geçerken biri kornaya abandı.

Gansey anahtarı çevirdi. Motor bir kereliğine çalıştı, ardından minicik bir an sessiz kaldı, sonra da kulakları sağır edecek bir kükremeyle canlandı. Camaro düştükten sonra bir kez daha ayağa kalkmıştı. Radyo bile çalışmaya başlamış, Gansey'nin kulağına her zaman tek kanatlı bir güvercinle alakalıymış gibi gelen bir Stevie Nicks şarkısı çalıyordu. Arkadaşlarının getirdiği patates kızartmalarından birini denedi. Soğumuşlardı.

Adam arabaya doğru eğildi. "Okula kadar peşinden geleceğiz. Seni geri götürür ama daha sorunu çözülmedi," dedi. "Hâlâ arızalı."

"Harika," diye cevap verdi Gansey motordan dolayı sesini duyurmak için bağırarak. Arka planda BMW neredeyse duyulamayacak bir bas sesi çıkardı ve Ronan kalbinin geri kalanını elektronik melodilere bıraktı. "Peki, ne önerirsin?"

Elini cebine atan Adam bir kâğıt parçası çıkarıp ona uzattı.

"Bu nedir?" Gansey, Adam'ın yamuk yumuk el yazısını inceledi. Oğlanın harfleri hep bir şeylerden kaçıyormuş izlenimi veriyordu. "Bir psişik numarası mı?"

"Dün gece bir şey bulamasaydın, bir sonraki adım zaten bu olacaktı. Şimdi onlara sorabileceğin bir şey de var."

Gansey bunu düşündü. Psişikler ona genelde yakında eline büyük miktarda para geçeceğini ve geleceğinde büyük işler

başaracağını söylerdi. İlkinin her zaman doğru olduğunu biliyordu ve ikincisinin de doğru olmasından korkuyordu. Ama belki bu yeni ipucuyla yeni bir psişiğe giderse, belki başka bir şey söylerdi.

"Tamam," diye kabul etti. "Peki, onlara ne soracağım?"

Adam ona dijital kayıt cihazını geri verdi. Eliyle dalgın dalgın Camaro'nun üstüne bir iki kere vurdu.

"Bariz değil mi?" diye cevapladı. "Kiminle konuştuğunu öğrenmeliyiz."

3

300 Tilki Yolu'nda sabahlar korku dolu, karmakarışık şeylerdi. Dürten dirsekler, banyo önündeki sıralar, zaten içinde çay poşeti bulunan bardaklara yeni çay poşetleri konmasına çıkışan insanlar. Blue için okul, daha üretken ya da daha az sezgisel teyzeler için ise iş vaktiydi. Tostlar yanar, kahvaltılık gevrekler yumuşar, buzdolabının kapısı dakikalarca beklenti içinde açık kalırdı. Alelacele kimin arabasıyla kimin seyahat edeceği kararlaştırılırken araba anahtarları çıngırdardı.

Kahvaltının ortasında telefon çalmaya başlar ve Maura, "İkinci hattan evren seni arıyor, Orla," gibi bir şeyler söyler ve Jimi ya da Orla veya diğer teyzelerden ya da üvey teyzelerle arkadaşlardan biri üst kattaki telefona kimin bakması gerektiği konusunda kavgaya tutuşurdu. İki sene önce Blue'nun kuzeni Orla telefonla bir seans hattı açmanın getirisinin yüksek bir hizmet olacağına karar vermişti ve Maura'yla imaj konusunda kısa süren birkaç tartışmanın ardından Orla galip gelmişti. "Galip gelmek"ten kasıt, Orla'nın Maura'nın bir hafta sonu bir konferansa gitmesini bekleyip hattı gizlice kurmasıydı ve bunun hassas nokta olmaktan ziyade, bir hassas noktanın anısı olduğu söylenebilirdi. Telefon sabah yedi gibi çalmaya başlardı ve kimi günler dakika başı bir dolar hiç de yeterli görünmüyordu.

Sabahlar âdeta bir müsabakaydı. Blue'nun kendini geliştirdiğini düşünmeyi sevdiği bir müsabaka.

Ancak kilise nöbetinin ertesi sabahı, Blue'nun banyo için kapışmasına ya da Orla tereyağı sürdüğü ekmeğin yağlı kısmını kızartmaya çalışırken öğle yemeğini paketlemeye çalışmakla uğraşmak zorunda kalmadı. Uyandığında normalde sabahın parlaklığına sahip olan odası öğleden sonranın nefesini tutan loşluğuna sahipti. Yan odada Orla ya erkek arkadaşıyla konuşuyordu ya da psişik yardım hattı müşterilerinden biriyle. Konu Orla olunca, iki telefon konuşması arasındaki farkı anlamak zorlaşabiliyordu. İki tür konuşma da Blue'da duş alma isteği uyandırıyordu.

Blue çekişmesiz bir şekilde banyoya girip ilgisinin büyük kısmını saçına yöneltti. Koyu renk saçları bir ihtimal atkuyruğu olarak toplanabilecek kadar uzun ama bunu başarılı bir şekilde gerçekleştirmek için tel tokaların büyük yardımına ihtiyaç duyulacak kadar kısa kesilmişti. Sonuç ise çıkmış lülelerden ve uyumsuz tel tokalardan oluşan, dikenli ve yamuk bir atkuyruğuydu; eksantrik ve dağınık duruyordu. Blue bu şekli verebilmek için büyük çaba sarf etmişti.

"*Anne,*" diye seslendi yamuk merdivenlerden inerken. Maura mutfak tezgâhında bir tür yaprak çaya işkence ediyordu. Berbat bir kokusu vardı.

Annesi dönüp bakmadı. Tezgâhın ve annesinin iki yanında yeşil, okyanustan karaya vurmuşa benzeyen bitkiler bulunuyordu. "Her yere koşarak gitmene gerek yok."

"*Senin* var ama," diye karşılık verdi Blue. "Beni okul için niye uyandırmadın?"

"Uyandırdım," dedi Maura. "İki kere hem de." Ardından kendi kendine, "Lanet olsun," dedi.

Masadaki Neeve yumuşak bir sesle, "Bu konuda sana yardım etmemi ister misin, Maura?" diye sordu. Önünde bir

fincan çay, her zamanki gibi tombul ve meleğimsi bir görünüşle dün gece yüzünden hiç uykusu kaçmamış gibi masada oturuyordu. Neeve, Blue'ya baktı ama Blue onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Kahrolası bir meditasyon çayını kendi başıma yapabilirim, teşekkürler," dedi Maura. Blue'ya hitaben de "Okula nezle olduğunu söyledim. Sürekli istifra ettiğinin de altını çizdim. Yarın bitkinmiş gibi görünmeyi unutma," dedi.

Blue ellerini gözlerine bastırdı. Daha önce kilise nöbetinin ardından okulu kaçırdığı olmamıştı. Uykusuz kalmış olabilirdi ama hiç dün geceki gibi bitkin düşmemişti.

"O oğlanı gördüğüm için mi?" diye sordu Neeve'e ellerini gözlerinden çekerken. Oğlanı bu kadar net hatırlamamayı diliyordu. Ya da daha doğrusu, yere yığıldığındaki hâlini. Keşke bunu görmemiş olsaydı. "Bu yüzden mi bu kadar çok uyudum?"

Neeve'in cevap vermesine müsaade etmeden, "Ölü bir oğlanla sohbet ederken bedeninin içinden on beş ruhun geçmesine müsaade ettiğin için," diye söylendi Maura. "Öyle olduğunu duydum en azından. Tanrı aşkına, bu yaprakların böyle kokması normal mi?"

Sakin bir tavırla çayını yudumlamaya devam eden Neeve'e döndü Blue. "Bu doğru mu? Ruhlar içimden geçtiği için mi böyle oldu?"

"Senden enerji emmelerine *izin verdin*," diye cevapladı Neeve. "Epey miktarda enerjin var ama o kadar da değil."

Bunu duyunca Blue'nun aklına hemen iki düşünce geldi. Birincisi, *epey miktarda enerjim mi var* oldu, ikincisi ise, *sanırım bu durum canımı sıktı* oldu. Ruhların kendisinin gücünü emmesine bilerek izin vermemişti sonuçta.

"Ona kendini korumayı öğretmelisin," dedi Neeve, Maura'ya.

"Ona bazı şeyler *öğrettim*. Tamamen berbat bir anne değilim," dedi Maura, Blue'ya bir fincan çay verirken.

Blue, "Bu çayı denemem. Berbat kokuyor," dedi. Buzdolabından bir kutu yoğurt aldı. Ardından annesine arka çıkmak için Neeve'e, "Daha önce kilise nöbeti sırasında kendimi korumak zorunda kalmamıştım," dedi.

Neeve düşünceli bir tavırla, "Buna şaşırdım. Enerji alanlarını o kadar kuvvetlendiriyorsun ki seni burada bile bulmayı başaramamaları ilginç," dedi.

"Ah, bırak," dedi Maura sinirlenmiş bir şekilde. "Ölü insanların korkutucu bir yanı yok."

Gansey'nin mağlup olmuş ve şaşkına dönmüş hayaletimsi duruşu hâlâ gözünün önündeydi. "Anne, kilise nöbeti ruhları var ya... onların ölümlerini engellemenin bir yolu var mı? Onları uyararak falan?"

O sırada telefon çalmaya başladı. İki kere kulak tırmalayıcı bir sesle çaldı, ardından çalmaya devam etti, demek ki Orla hâlâ diğer telefon konuşmasını bitirmemişti.

"Kahrolasıca Orla," dedi Maura, gerçi Orla bunu duyacak kadar yakında değildi.

"Ben bakarım," dedi Neeve.

"Ah, ama..." Maura başladığı cümleyi tamamlamadı. Annesinin normalde Neeve'in dakikası bir dolardan daha fazlaya çalıştığını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Neeve mutfaktan ayrıldıktan sonra, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi annesi. "Çoğu kalp krizi, kanser ya da çözümü olmayan sebeplerden hayatını kaybediyor. O oğlan ölecek."

Blue daha önce hissettiği o garip kederin hayaletini hissetmeye başlamıştı. "Bir Aglionby oğlanının kalp krizinden öleceğini sanmıyorum. Müşterilerine öleceklerini söylemekle niye uğraşıyorsun ki?"

"İşlerini düzene soksunlar ve ölmeden önce yapmak istedikleri her şeyi yapsınlar diye." Annesi bunu söyledikten sonra dönüp Blue'ya bilgiç bir bakış attı. Kot pantolon giyip de yalınayak gezen ve elinde bir kupa dolusu çürümüş toprak kokulu çay tutan bir kadın için fazlasıyla etkileyici görünüyordu.

"Onu uyarmaya çalışmanı engelleyecek hâlim yok, Blue. Ama onu bulsan bile, sana inanmayacağını bilmelisin ve bu durumdan haberdar olsa bile, muhtemelen onu kurtaramayacaksın. Belki aptalca bir şey yapmasını engelleyebilirsin. Ya da hayatının son birkaç ayını mahvetmiş olursun."

"Sen Pollyanna'nın tekisin," diye çıkıştı Blue. Ama Maura'nın haklı olduğunu biliyordu, en azından ilk söylediklerinde. Annesiyle tanışan insanların çoğu onun geçinmek için ucuz numaralar yaptığını düşünüyordu. Blue'nun ne yapacağını sanmıştı ki – bir Aglionby öğrencisinin izini sürüp onun Land Rover ya da Lexus'unun camını tıklatarak frenlerini kontrol ettirmesini ve yaşam sigortasını güncellemesini söyleyeceğini mi?

"Zaten muhtemelen istesem de onunla tanışmanı engelleyemem," dedi Maura. "Yani Neeve onu niye gördüğün konusunda haklıysa. Onunla tanışmak senin kaderin."

"Kader," diye karşılık verdi Blue annesine ters ters bakarak, "kahvaltıdan önce kullanmak için fazla ağır bir kelime."

"Diğer herkes," dedi Maura, "kahvaltısını yapalı uzun zaman oldu."

Neeve dönerken merdivenler gıcırdadı. "Yanlış numara," dedi kayıtsızca. "Böyle çok arayan oluyor mu?"

"Telefon numaramız bir eskort şirketininkine çok benziyor," diye karşılık verdi Maura.

"Ah," dedi Neeve. "Şimdi anlaşıldı. Blue," diye ekledi tekrar masaya otururken, "istersen, onu neyin öldürdüğünü görmeye çalışabilirim."

Bu çabucak hem Maura'nın hem de Blue'nun ilgisini çekti.

"*Evet,*" dedi Blue.

Maura tam cevap vermek üzereydi ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı.

Neeve, "Evde üzüm suyu var mı?" diye sordu.

Kafası karışan Blue buzdolabına gidip sorgularcasına bir şişeyi kaldırdı. "Yaban mersinli üzüm karışımı uyar mı?"

"İşimi görür."

Suratından hâlâ karmaşık duygular barındırdığı belli olan Maura bir dolabı açıp lacivert bir salata kâsesi çıkardı. Kâseyi hiç de nazik olmayan bir şekilde Neeve'in önüne koydu.

"Göreceğin şeylerden ben mesul değilim," dedi Maura.

İkisi de buna cevap vermedi.

Yumuşak suratında yumuşak bir gülümsemeyle Neeve ağzına kadar meyve suyunu doldurdu. Maura mutfağın ışığını kapattı. Dışarısı bir anda loş mutfağa kıyasla parlak geldi Blue'nun gözüne. Nisan ışığında parlayan ağaçlar camın üstüne yeşil yaprak üstüne yeşil yaprak hâlinde mutfağın pencerelerine dayanmıştı ve Blue bir anda etrafının ağaçlarla çevrili olduğu, hareketsiz bir ormanın ortasında olduğu hissinin farkına vardı.

"Seyredecekseniz, lütfen ses çıkarmayın," diye belirtti Neeve ortaya konuşarak. Blue bir sandalye çekip oturdu. Maura mutfak tezgâhına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Maura'nın sinirlenmesine rağmen harekete geçmediğini görmek nadir olan bir şeydi.

Neeve, "Oğlanın adı neydi?" diye sordu.

"Yalnızca *Gansey* dedi." Oğlanın adını söylerken kendini bir tuhaf hissetti. Sanki oğlanın yaşamı ya da ölümünde bir rol oynayacak olması fikri, oğlanın bu mutfaktaki farazi varlığını Blue'nun sorumluluğuna sokuyordu.

"Bu yeterli."

Neeve dudaklarını hareket ettirerek, üzerine koyu yansımasını yavaşça düşürerek kâsenin üzerine eğildi. Blue annesinin söylediği şeyi düşünüp duruyordu.

Göreceğin şeylerden ben mesul değilim.

Bunu normalde olduğundan daha büyük bir şeymiş gibi gösteriyordu. Doğanın bir oyunundan uzaklaştırıp daha dini bir şeye yaklaştırıyordu.

Nihayet Neeve mırıldandı. Blue bu kelimesiz sesten hiçbir şey anlamasa da Maura bir anda muzaffer bir tavır takınmıştı.

"Eh," dedi Neeve. "Bu da bir şey."

Şöyle söylemişti: "Bu da *bir şey*" ve Blue çoktan sonucun ne olduğunu anlamıştı.

"Ne gördün?" diye sordu Blue. "Nasıl ölüyor?"

Neeve gözlerini Maura'dan ayırmadı. Bir şekilde, ona bir soru soruyor, öte yandan da cevap veriyordu. "Onu gördüm. Sonra da ortadan kayboldu. Doğrudan hiçliğin içine."

Maura ellerini ayaları yukarı gelecek şekilde açtı. Blue bu hareketi iyi tanıyordu. Annesi bu hareketi kazanan lafı söyledikten sonra bir tartışmayı sona erdirmek için kullanırdı. Fakat bu sefer kazanan lafı söylemesi yaban mersini ve üzüm suyu karışımıyla olmuştu ki Blue'nun bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu.

Neeve, "Bir an oradaydı, sonraki an varlığı sona erdi," dedi.

"Oluyor öyle," dedi Maura. "Burada, Henrietta'da. Göremediğim bir yer ya da yerler var. Bazen de..." ve cümlenin bu noktasında annesi Blue'ya özellikle o kadar *bakmıyordu* ki Blue annesinin ona bakmaktan kaçındığını fark etti, "görmeyi beklemediğim şeyler görüyorum."

Buradaki hayat pahalılığının giderek artmasına, başka kasabalara taşınmak için fırsatlar ayaklarına gelmesine rağmen, annesinin defalarca Henrietta'da kalmaları konusunda ısrar

etmesini hatırladı o an Blue. Bir keresinde annesinin bilgisayarındaki bir dizi e-postayı okumuştu; Maura'nın erkek müşterilerinden biri, Maura'ya Blue'yu ve "eksikliğini çekeceği diğer her şeyi" yanına alıp kendisinin Baltimore'daki evine taşınmaları için büyük bir tutkuyla yalvarıyordu. Maura da cevap olarak adama bunun kesinlikle ihtimal dahilinde bile olmadığını ve ana sebep olarak Henrietta'dan ayrılmayacağını, yan sebep olarak da adamın bir baltalı katil olup olmadığını bilmediğini söylemişti. Adam yalnızca üzgün surat göndererek cevap vermişti. Blue hep o adama ne olduğunu merak ediyordu.

"Gördüğün şeyi duymak isterim," dedi Blue. "'Hiçlik' dediğin nedir?"

Neeve, "Dün gece gördüğümüz oğlanı ölümüne doğru takip ediyordum. Ölümünün kronolojik olarak yaklaştığını hissettim ama sonra oğlan göremediğim bir yere kayboldu. Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum. Sorunun bende olduğunu sandım," dedi.

"Değil," dedi Maura. Blue'nun hâlâ merak içinde olduğunu görünce de açıklamaya girişti. "Hani televizyonda herhangi bir kanal açık değildir ama yine de televizyonun açık olduğunu anlayabilirsin ya. Öyle görünüyor işte. Öte yandan daha önce birinin hiç oraya girdiğini görmemiştim."

"İşte, içine girdi o da." Neeve kâseyi kendinden uzağa itti. "Her şeyin bu kadarla sınırlı olmadığını söyledin. Bana başka neler gösterebilir?"

Maura, "Paralı kanalları," dedi.

Neeve güzeller güzeli parmaklarıyla masayı bir kere tıklattıktan sonra, "Bana bunu daha önce söylememiştin," dedi.

"Önemli gelmemişti," diye karşılık verdi Maura.

"Genç erkeklerin içinde kaybolacağı bir yer gayet önemli görünüyor bana. Kızının yeteneği de gayet önemli görünüyor."

Neeve ebedi gibi gelen bakışlarını Maura'nın üzerine dikti ve Maura da tezgâhtan kalkıp arkasını döndü.

"Bu akşamüzeri vardiyam var," dedi Blue nihayet konuşmanın sonuna geldiğini fark ettiğinde. Pencerenin dışındaki yaprakların yansıması kâsenin içinde sakince dalgalanıyordu, hâlâ bir ormandı ama daha karanlık.

"İşe gerçekten bu kıyafetle mi gideceksin?" diye sordu Maura.

Blue üzerindekilere baktı. Birkaç ince gömleği üst üste giymişti ve gömleklerden biri *parçalama* adını verdiği bir yöntemle modifiye edilmişti. "Nesi varmış kıyafetimin?"

Maura omuz silkti. "Hiç. Hep eksantrik bir kızım olsun istemiştim. Hain planlarımın bu kadar başarılı olduğunu daha önce fark etmemiştim. Kaça kadar sürecek vardiyan?"

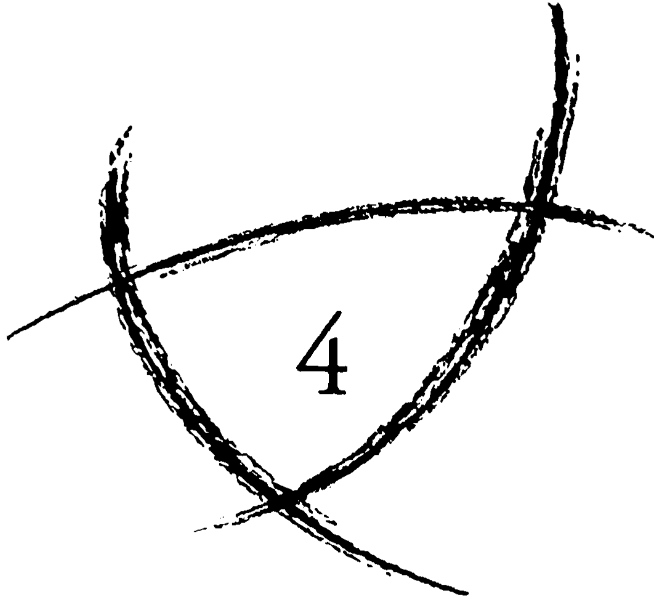
"Yedi. Belki daha geç. Cialina'nın yedi buçuğa kadar çalışması gerekiyor normalde ama bir haftadır abisinin ona *Evening* bileti aldığını ve vardiyasının son yarım saatini başka birinin almasının ne kadar güzel olacağından bahsedip duruyor..."

"Hayır diyebilirsin. *Evening* nedir? Tüm kızların baltayla öldürüldüğü film mi?"

"O film." Blue yoğurdunu hüpletirken kendinden uzaklaştırdığı meyve suyu kâsesine kaşlarını çatmış bakan Neeve'e hızlıca göz attı. "Hadi, ben kaçtım."

Sandalyesini geri ittirdi. Konuşmasından daha çok gürültü çıkaran bir sessizlik içindeydi Maura. Blue da yoğurt kabını çöpe atıp kaşığını annesinin yanındaki lavaboya bırakırken biraz ağırdan aldı, ardından da ayakkabılarını almak için üst kata doğru hareketlendi.

"Blue," dedi annesi nihayet. "Kimseyi öpmemen gerektiğini sana tembihlemem gerekmiyor, değil mi?"

Adam Parrish, Gansey'yle on sekiz aydır arkadaştı ve bu arkadaşlığın belli başlı şartları olduğunun farkındaydı. Doğaüstüne inanmak, Gansey'nin parayla olan sıkıntılı ilişkisine müsamaha göstermek ve Gansey'nin diğer arkadaşlarıyla aynı ortamda var olmak gibi. İlk iki şart, yalnızca Aglionby'den zamanını çaldığında sıkıntı çıkarıyordu, sonuncusu ise mevzubahis kişi Ronan Lynch olduğunda.

Gansey bir keresinde insanların çoğunun Ronan'la nasıl başa çıkacağını bilmediğinden korktuğunu söylemişti Adam'a. Burada asıl söylemek istediği şey, günün birinde birilerinin Ronan'a saldırıp kendisini keseceğinden endişelendiğiydi.

Adam bazen Lynch kardeşlerin babası ölmeden önce de Ronan'ın *Ronan* olup olmadığını merak ederdi ama o zamanlarda Ronan'ı yalnıza Gansey tanıyordu. Yani Gansey ve Declan demek daha doğru olurdu ama Declan bugünlerde kardeşiyle başa çıkmakta aciz görünüyordu, bu yüzden ziyaretini de özellikle Ronan'ın dersi varken planlamıştı.

1136 Monmouth'un dışında, ikinci katın sahanlığında Declan ve manitasıyla birlikte bekliyordu Adam. Havada salınan beyaz, ipek bir kıyafet giymiş olan manitası, Brianna mıydı, Kayleigh miydi, Declan'ın son manitası kimse işte,

ona benziyordu. Her birinin omuzlarına düşen sarı saçları ve Declan'ın koyu renk deri ayakkabılarıyla aynı renkte kaşları vardı. Son sınıf siyasi stajının zorunlu kıldığı takım elbisesini giyen Declan otuz yaşında gösteriyordu. Bu takım elbiseyi kendi giyse onun da böyle resmi mi görüneceğini, yoksa çocukluğunun onu ele verip soytarıya mı benzeyeceğini merak etti Adam.

"Bizimle buluştuğun için sağ ol," dedi Declan.

Adam, "Dert değil," diye karşılık verdi.

Açıkçası Declan ve manitasıyla Aglionby'den buraya yürüyerek gelmeyi kabul etmesinin asıl sebebinin nezaketle hiç alakası yoktu, daha çok bir türlü kurtulamadığı bir önseziyle alakalıydı. Son zamanlarda Adam sanki birileri... ley hattı arayışlarını *seyrediyormuş* gibi hissediyordu. Bu hissi kelimelere net bir şekilde nasıl dökebileceğini bilmiyordu. Göz ucuyla yakaladığı bir bakış, oğlanların hiçbirine ait olmayan bir çift eski ayak izi, kütüphaneye iade ettiği gizemlerle dolu bir kitabın ondan hemen sonra başka biri tarafından alındığını kendisine söyleyen bir kütüphane çalışanı bunlara örnekti. Fakat emin olana dek Gansey'yi endişelendirmek istemiyordu. Zaten mümkün mertebe birçok şeyden endişeleniyormuş gibi bir hâli vardı.

Zaten Adam da Declan'ın onları gözlemleyip gözlemlemediğini merak etmiyordu. Adam bunu net bir şekilde biliyordu ama bu gözlemin ley hattıyla alakası olmadığına, tamamen Ronan'la alakalı olduğuna inanıyordu. Yine de biraz gözlem yapmasından zarar gelmezdi.

Şu anda manita gizli olduğu için daha fazla dikkat çekerek kaçamak bakışlarla etrafa bakıyordu. 1136 Monmouth içi boşaltılmış, kara gözlü, neredeyse bir bloğun tamamını işgal eden, çimenlerin istilası altındaki bir avluda biten aç görünümlü, tuğla duvarlı bir fabrikaydı. Binanın orijinal kimliğine

dair bir ipucu binanın doğu cephesine boyanmıştı: MONMOUTH İMALAT. Ama yaptıkları tüm araştırmalara rağmen Gansey ile Adam, Monmouth'un tam olarak neyi imal ettiğini öğrenmeyi bir türlü başaramamıştı. Sekiz metrelik bir tavana ve kocaman açık alanları gerektiren bir şey; zeminde nem lekeleri, tuğla duvarlarda göçükler bırakan bir şey. Dünyanın artık ihtiyaç duymadığı bir şey.

İkinci katın merdiveninin tepesindeyken Declan tüm bunları manitasının kulağına fısıldıyordu ve manita da bunların hepsi birer sırmışçasına kıkırdıyordu. Manitasıyla konuşurken Declan'ın dudağının kızın kulak memesinin altına hafifçe sürtünmesini seyretti Adam; tam Declan kafasını kaldırdığında da gözlerini kaçırdı.

Adam görünmeden başkalarını seyretmek konusunda çok başarılıydı. Onu bir tek Gansey yakalamayı başarıyordu.

Manita aşağıdaki avluya yakın çatlak pencereyi işaret etti; Declan da kızın bakışlarını takip ederek Gansey ve Ronan'ın arabalarıyla daireler çizerek arkalarında bıraktıkları öfkeli, siyah tekerlek izlerini gördü. Declan'ın surat ifadesi sertleşti; bu izlerin hepsi Gansey'nin eseri olsa bile, bunu yapanın Ronan olduğunu varsayıyordu.

Adam bir kere kapıyı çalmıştı ama şimdi tekrar çaldı; bir uzun, iki kısa, onun işareti. "İçerisi dağınıktır," diye özür diledi.

Bu Declan'ın manitası için yapılan bir uyarıydı daha çok, Declan zaten içeriyi ne durumda bulacağını çok iyi biliyordu. Declan'ın bu dağınıklığı yabancılara göstermekten hoşlandığından şüpheleniyordu Adam; Declan'ın içten pazarlıklı olduğu çok rahat söylenebilirdi. Declan'ın hedefi Ashley'den faydalanmaktı ve Monmouth İmalat'taki ufak molaları da dahil, bu gecenin her bir adımı bu hedef göz önüne alınarak planlanmış olmalıydı.

Hâlâ kapıyı açan yoktu.

"Arasam mı?" diye sordu Declan.

Adam kapının kulpunu döndürmeye çalıştı ama kilitliydi ve ardında diziyle güç uygulayıp kapıyı menteşelerinden biraz kaldırdı. Kapı savrularak açıldı. Manita onaylayan bir ses çıkardı ama içeri zorla girebilmelerindeki başarı Adam'ın kuvvetinden çok kapının kalitesizliğiyle alakalıydı.

Daireye girdiler ve manita kafasını geriye, geriye, geriye attı. Tepelerinde yüksek tavan ve çatıyı ayakta tutan ve dışarıda duran demir kirişler bulunuyordu. Gansey'nin dönüştürülmüş dairesi bir hayalperestin laboratuvarıydı. Yüzlerce metrekareden oluşan ikinci katın tamamı önlerine serilmişti. Duvarlardan ikisi eski pencerelerden ibaretti; Gansey'nin değiştirdiği birkaç şeffaf cam dışında onlarca minik, buğulu cam ve diğer ikisi de Virginia, Galler ve Avrupa'nın dağlarının haritalarıyla kaplıydı. Her birinin üzerinde keçeli kalemlerle çizilmiş kavisli çizgiler bulunuyordu. Yerde batıya, gökyüzüne doğru çevrilmiş bir teleskop duruyordu; teleskobun dibinde de manyetik aktiviteyi ölçmeye yarayan bir dizi gizemli elektronik alet yığılmıştı.

Her yerde ama her yerde kitaplar vardı. İnsanları etkilemek isteyen bir entelektüelin derli toplu dizileri değil, takıntılı bir âlimin yamuk yumuk yığınları. Kitaplardan bazıları İngilizce değildi. Bir kısmı ise diğer kitapların yazıldığı dillere dair sözlüklerdi. Kitaplardan bazıları ise *Sports Illustrated* Swimsuit Editions'tı.

Adam tanıdık bir sızı hissetti. Kıskançlık değil, yalnızca *özlem*. Günün birinde onun da böyle bir yere sahip olacak kadar parası olacaktı. Adam'ın içinin dışavurumu olan bir yer.

Adam'ın kafasındaki ufak bir ses, günün birinde gerçekten bu kadar haşmetli bir iç dünyaya sahip olmasının mümkün olup olmadığını, acaba bunun kişinin doğduğu

aileyle mi alakalı olup olmadığını sordu. Gansey küçüklüğünden beri hiç para sıkıntısı çekmediği için böyle biri olabilmişti, oturmayı becerebildiği andan itibaren piyano taburesine oturtulan bir virtüöz misali. Partiye sonradan katılan, bir işgalci olan Adam ise hâlâ tam olarak kurtulamadığı Henrietta aksanıyla boğuşuyor ve bozuk paralarını yatağının altında sakladığı bir kahvaltılık gevrek kutusunda biriktiriyordu.

Declan'ın yanında duran manitası bu çıplak erkeklik karşısında bilinçdışı bir tepki vererek ellerini göğsüne götürdü. Bu bağlamdaki çıplak olan şey bir insan değil, bir şeydi: Çıplak bir metal iskelet üzerinde iki yataktan oluşan, odanın ortasında çıplak hâlde duran, doğru düzgün toplanmamış Gansey'nin yatağı. Mahremiyetten bütünüyle yoksun olması bir şekilde onu daha mahrem kılıyordu.

Gansey'nin kendisi ise sırtı onlara dönük hâlde eski bir masada oturmuş, doğuya bakan pencereyi seyrediyor ve dolma kalemini masaya vuruyordu. Şişkin günlüğü önünde açık duruyordu, sayfaları yapıştırılmış kitap sayfalarıyla buruşmuş ve alınan notlarla kararmıştı. Ara sıra olduğu üzere, yine Gansey'nin yaşsızlığı Adam'ı dumura uğrattı: Genç bir bedendeki bir ihtiyar ya da bir ihtiyarın hayatını yaşayan genç bir adam.

"Biz geldik," dedi Adam.

Gansey cevap vermeyince Adam umarsamaz dostunun yanına doğru ilerledi. Manita "O" harfiyle başlayan çeşitli sesler çıkarıyordu. Farklı kahvaltılık gevrek kutuları, koliler ve duvar boyaları kullanarak odanın ortasında Henrietta kasabasının dize kadar gelen bir replikasını inşa etmişti Gansey ve bu yüzden üç misafir masaya ulaşmak için Ana Cadde'yi katetmek zorundaydı. Adam işin aslını biliyordu: Bu binalar Gansey'nin uykusuzluğunun bir semptomuydu. Uyanık her bir gece için yeni bir duvar inşa ediyordu.

Adam, Gansey'nin yanına gelince durdu. Dalgın dalgın çiğnediği nane yaprağı yüzünden Gansey'nin bulunduğu alanda keskin bir nane kokusu vardı.

Adam, Gansey'nin sağ kulağındaki kulaklığı tıklattı ve dostu irkildi.

Gansey ayağa fırladı. "Aa, merhaba."

Her zamanki gibi dağınık kumral saçları, yazla beraber kısılan ela gözleri, antik Anglosaksonların kibarca ona miras bıraktığı düz burnuyla Gansey tam bir Amerikalı savaş kahramanı portresi çiziyordu. Ona dair her şey mertlik, güç ve sert bir tokalaşma vadediyordu.

Manita bakakaldı.

Adam onunla ilk tanıştığında gözünün korktuğunu hatırlıyordu. İki farklı Gansey mevcuttu: Kendi iç dünyasında yaşayan Gansey ile sabahları pantolonunun arka cebine cüzdanını koyarken üzerine geçirdiği Gansey. İlk Gansey sıkıntılı ve tutkulu bir çocuktu ve Adam'ın kulağına çalınan dikkat çekici bir aksana sahip değildi; ikincisi ise insanları köklü Virginia zenginliğinin kaygan, hoş aksanıyla karşılarken tüylerini kabartırdı. Gansey'nin iki farklı versiyonunu aynı anda göremiyor oluşu Adam için bir gizemdi.

"Kapıyı çaldığınızı duymadım," dedi Gansey gereksiz bir şekilde. Adam'la yumruklarını tokuşturdular. Gansey'nin böyle bir harekette bulunması aynı anda hem çekici hem de mahcup bir durumdu, başka bir dilden ödünç alınan bir laftı âdeta.

"Ashley, bu Gansey," dedi Declan hoş, duygusuz sesiyle. Hortumların zarar bilançosunu ve soğuk hava cephelerini açıklayan bir sesti bu. Ufak mavi hapların yan etkilerini anlatan bir sesti bu. O gün beraber uçtuğumuz bu 747'nin güvenlik önlemlerini izah eden bir sesti bu. "Dick Gansey," diye ekledi.

Gansey, Declan'ın manitasının gelip geçici olduğunu, yenilenebilen bir kaynak olduğunu düşünüyor olsa bile, bunu çaktırmıyordu. Yalnızca Declan'ı düzeltirken hafif soğuk bir sesle, "Declan'ın da bildiği üzere, Dick olan babam. Ben yalnızca Gansey'yim," dedi.

Ashley bunu komik bulmaktan çok şaşkına döndü. "*Dick* mi?"

"Aileden kalma bir isim," dedi Gansey sıkıcı bir şakayı tekrarlayan birinin yorgun edasıyla. "Üzerinde durmamaya çalışıyorum."

"Sen Aglionby'ye gidiyorsun, değil mi? Burası çılgın bir yermiş. Neden okul yurdunda kalmıyorsun?" diye sordu Ashley.

"Çünkü bu bina bana ait," dedi Gansey. "Yurt harcı ödemekten çok daha iyi bir yatırım. Okul bittiğinde insan yurt odasını satamaz. Ve o para nereye gidiyor? Haybeye."

Dick Gansey III'e, Dick Gansey II gibi konuştuğunu söylediğinizde bundan nefret ederdi ama o anda gerçekten tam da böyle konuşuyordu. İkisi de istediği zaman mantığa şık bir kareli ceket giydirip onu tatlı bir tasmayla gezmeye çıkarabiliyordu.

"Tanrım," dedi Ashley. Kız yan gözle Adam'a baktı. Gözleri Adam'ın üzerinde uzun süre kalmadı ama Adam yine de süveterinin omzundaki söküğü hatırladı.

Elin söküğe gitmesin. Söküğüne bakmıyor. Onu senden başka fark eden yok.

Çaba göstererek Adam omuzlarını kaldırdı ve formasını Gansey ya da Ronan kadar rahat bir şekilde üzerinde taşımaya çalıştı.

"Ash, Gansey'nin buralara niye geldiğine inanmayacaksın," dedi Declan. "Ona anlatsana, Gansey."

Glendower hakkında konuşmaya hayır demezdi Gansey. Asla dememişti. "Galler kralları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Ashley boynunun alt kısmını parmaklarıyla sıkarak dudaklarını büzdü. "Mımm. Llewellyn? Glendower? İngiliz Sınır lordları?"

Gansey'nin suratındaki tebessüm kömür madenlerini ateşe verebilirdi. Gansey'yle ilk tanıştığında Llewellyn ya da Glendower'ı bilmiyordu Adam. Gansey'nin ona Owain Glyndŵr'in –Gallerce bilmeyenler için Owen Glendower– Galler'in bağımsızlığı için İngilizlere karşı savaştığını ve ele geçirilmesine kesin gözüyle bakıldığı noktada da adadan ve tarihten bütünüyle kaybolduğunu açıklaması gerekmişti.

Ama Gansey bu hikâyeyi tekrar tekrar anlatmaktan asla gocunmazdı. Olayları sanki az önce yaşanmış gibi anlatır; Glendower'ın doğumuna eşlik eden büyülü emarelerin, onun görünmezlik gücüne dair söylentilerin, daha büyük ordulara karşı imkânsız zaferlerinin ve son olarak da gizemli kaçışının heyecanını baştan yaşardı. Gansey anlatmaya başladığında Galler'in tepelerinin şişkin yeşil tepeleri, Dee Nehri'nin parıldayan geniş yüzeyi, Glendower'ın kaybolduğu sapa kuzey dağları gözünün önüne gelirdi Adam'ın. Gansey'nin hikâyelerinde Owain Glyndŵr asla ölmezdi.

O an Gansey'nin hikâyeyi anlatışını dinlerken Glendower'ın Gansey için tarihi bir kişilikten çok daha fazlası olduğunu açıkça görebiliyordu Adam. O, Gansey'nin olmak istediği her şeydi: Bilge ve cesur, yolundan emin, doğaüstüne yatkın, herkesin saygısını kazanmış, mirası sonraki nesillere kalan biri.

Hikâyesine kendini iyice kaptırıp olayların gizemiyle büyülenen Gansey, Ashley'ye, "Uyuyan kralların efsanelerini duymuş muydun daha önce? Llewellyn, Glendower ve Arthur

gibi kahramanların aslında ölmediğini, yalnızca uyandırılmak üzere mezarlarında uyuduklarına dair efsaneleri?" diye sordu.

Ashley gözlerini hızla kırpıştırdı ve ardından, "Kulağa bir metafor gibi geliyor," dedi.

Belki de sandıkları kadar aptal biri değildi bu kız.

"Olabilir," dedi Gansey. Gösterişli bir şekilde üzerleri Glendower'ın seyahat ettiğine inandığı ley hatlarıyla dolu olan haritaları gösterdi. Arkasında duran günlüğünü kapıp örnek vermek için haritalarla notlarını karıştırdı. "Ben Glendower'ın naaşının Yeni Dünya'ya getirildiğine inanıyorum. Net konuşmak gerekirse, buraya. Virginia'ya. Onun nereye gömüldüğünü bulmak istiyorum."

Gansey'nin Glendower'ın hâlâ asırlar sonra bile hayatta olduğuna dair efsanelere inandığı kısımlara değinmemesi Adam'ı rahatlattı. Sonsuzluk uykusuna yatmış olan Glendower'ın onu uyandıranların bir dileğini yerine getireceğine inandığı kısma değinmemişti. Uzun süredir kayıp olan kralı bulma arayışının ona nasıl bir ağırlık yaptığına dair olan kısmına değinmemişti. Bu arayış takıntısı yüzünden gözüne uyku girmediği zamanlarda gece yarıları Adam'ı aramasına değinmemişti. Mikrofişlere ve müzelere, gazete kupürlerine ve metal detektörlerine, sık uçan yolcu puanlarına ve yabancı dillerdeki yıpranmış sık kullanılan dil kılavuzlarına değinmemişti.

Büyü ile ley hatları konusunu da bütünüyle atlamıştı.

"Çok acayip," dedi Ashley. Kız gözlerini günlükten alamıyordu. "Niye onun burada olduğunu düşünüyorsun?"

Bu sorunun iki muhtemel cevabı bulunuyordu. İlki tarihe dayanıyordu ve normal insanlar için şüphesiz daha uygundu. İkincisi ise işin içine arama çubukları ile büyüyü katıyordu. Bazı günler, bazı berbat günler Adam ilkine inanıyordu ama o da zar zor. Ama Gansey'nin dostu olmak demek, çoğunlukla

ikincisinin gerçek olduğunu ummak demekti. Bu durum Adam'ın hiç hoşuna gitmese de Ronan tam da bu noktada çok başarılıydı: Onun doğaüstü açıklamalara olan inancı sarsılmazdı. Adam'ın inancıysa kusurluydu.

Ya gelip geçici olduğu için ya da Gansey'nin gözüne şüpheci göründüğü için Ashley'ye tarihi versiyonuyla cevap verildi. En iyi profesör tavrını takınarak bu bölgedeki Gallerceden gelen yer isimlerini, Virginia topraklarında gömülü bulunan on beşinci yüzyıla ait yadigârları ve Amerika'ya Kolomb öncesi bir Gal ziyaretini destekleyen tarihi kanıtları açıkladı Gansey.

Dersin ortasında Noah –Monmouth İmalat'ın münzevi üçüncü sakini– Ronan'ın kendi yatak odası olarak seçtiği ofisin hemen yanındaki bal dök yala yatak odasından çıktı. Noah'nın ufak odasındaki yatağının hemen yanında, Adam'ın bir tür baskı makinesi olduğunu tahmin ettiği gizemli bir ekipman yer kaplıyordu.

Salonda ilerleyen Noah, Ashley'ye gülümsemekten ziyade gözlerini belerterek baktı. Yeni insanların yanında çok rahat edemezdi.

"Bu da Noah," dedi Declan. Bunu Adam'ın varsayımını doğrular bir sesle söylemişti: Monmouth İmalat ile orada yaşayan oğlanlar, Declan ve Ashley için turistik bir ziyaretin parçası, sonrasında yiyecekleri akşam yemeğinde üzerine konuşacakları bir şeydi.

Noah elini uzattı.

"Ah! Elin çok *soğukmuş*." Ashley parmaklarını ısıtmak için gömleğine bastırdı.

"Ben yedi senedir ölüyüm," dedi Noah. "Ölüler ancak bu kadar ısınabiliyor."

Tozsuz odasının aksine Noah'nın kendisi her zaman biraz pasaklı görünürdü. Kıyafetlerinde, büyük ölçüde arkaya

doğru taranmış sarı saçlarında üzerine oturmayan bir yan vardı. Bakımsız forması hep Adam'ı biraz daha ait hissettiriyordu. Gansey gibi George-Washington-kadar-ütülü beyaz gömleği Adam'ın bisikletinden daha pahalı olan (alışveriş merkezinden alınmış bir gömlekle becerikli bir İtalyan terzinin elinden çıkmış bir gömlek arasında fark olmadığını iddia edenler terzinin diktiği gömleği görmemiş demektir) ya da hatta sırf abisini çileden çıkarmak için bir dövmeye dokuz yüz dolar bayılan Ronan gibi birinin yanındayken Aglionby'lilerden biriymiş gibi hissetmek zordu.

Ashley'nin zorlama kıkırdaması Ronan'ın yatak odasının kapısının açılmasıyla yarıda kesildi. Güneş bir daha asla çıkmayacakmış gibi bir bulut Declan'ın suratını kapladı.

Aynı koyu kahverengi saçlara ve sivri bir burna sahip olan Ronan ve Declan Lynch'in kardeş olduğu su götürmezdi ama Declan sağlamken Ronan kırılgandı. Declan geniş çenesi ve gülümsemesiyle *"Oyunuzu bana verin"* derken Ronan'ın kısa kesilmiş saçları ve ince ağzı bu türün zehirli olduğu konusunda âdeta uyarıyordu.

"Ronan," dedi Declan. O gün daha önce telefonla konuşurlarken, *"Ronan ne zaman müsait olmayacak?"* diye sormuştu abisi. "Tenis dersin var sanıyordum."

"Vardı," diye karşılık verdi Ronan.

Declan'ın Ashley'nin önünde ne söylemek istediğine karar vermesiyle geçen bir sessizlik yaşandı ve Ronan da abisi üzerinde neden olduğu bu rahatsızlığın keyfini çıkardı. İki büyük Lynch kardeşi –Aglionby'de toplam üç tane Lynch kardeşi vardı– Adam onları tanıdığından beri geçimsizdi. Dünyanın büyük kısmının aksine, Gansey abi Declan yerine Ronan'ı tercih etmişti ve böylece savaş hatları çizilmişti. Gansey'nin bu seçiminde Ronan'ın berbat biri olduğu zamanlarda bile

dürüst olmasının rol oynadığından şüpheleniyordu Adam ve Gansey için dürüstlük mühimdi.

Declan konuşmak için biraz geç kaldı ve Ronan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tam adamını bulmuşsun, Ashley. Bu gece onunla harika bir gece geçirirsin, sonra yarın gece de başka bir kız onunla harika bir gece geçirir."

Kafalarının çok üzerindeki bir cama doğru bir sinek uçuyordu. Ronan'ın arkasındaki hız cezalarının fotokopileriyle dolu odasının kapısı sakince kapandı.

Ashley'nin ağzı bir "O" değil de ters bir "D" harfinin şeklini aldı. Geç kalan Gansey, Ronan'ın omzuna vurdu.

"O bu konuda üzgün," dedi Gansey.

Ashley'nin ağzı yavaşça kapandı. Önce Galler haritasına, sonra da Ronan'a şaşkın şaşkın baktı. Ronan silahını iyi seçmişti: Nezaketten yoksun hakikat.

"Benim kardeşim..." dedi Declan. Ama cümlesini tamamlamadı. Ronan'ın çoktan kanıtlamadığı hiçbir şeyi söyleyemezdi. "Şimdi gidiyoruz. Ronan, bana kalırsa bazı şeyleri tekrar düşünsen..." dedi. Ama bir kez daha cümleyi tamamlayacak kelimeleri bulamadı. Kardeşi tüm can yakıcı kelimeleri elinden almıştı.

Declan, Ashley'nin elini tutarak kızın dikkatini kendisiyle kapıya doğru çekti.

"Declan," diye konuşmaya başladı Gansey.

"Durumu kurtarmaya çalışma," diye uyardı Declan. Ashley'yi minik merdivene çıkarıp aşağı indirirken Adam hasar kontrolünün başlangıç konuşmasını duydu: *Sorunları var, sana da bahsetmiştim zaten, burada olmayacağından emin olmaya çalıştım, babamı o buldu, bu onu mahvetti, en iyisi deniz ürünleri yiyelim, bu akşam ıstakoz iyi gitmez mi? Bence gider.*

Dairenin kapısı kapanır kapanmaz, "Of ya, Ronan," dedi Gansey.

Ronan'ın suratındaki ifade hâlâ ateşliydi. Onun ahlak kuralları sadakatsizliğe, tek gecelik ilişkilere mahal vermiyordu. Bunları kınadığından da değildi; onları anlamakta güçlük çekiyordu.

"Çapkının teki, tamam. Bu senin sorunun değil," dedi Gansey. Adam'a göre, Ronan da Gansey'nin sorunu değildi ama bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı.

Ronan'ın bir jilet kadar keskin kaşlarından biri kalktı.

Gansey günlüğünü kapattı. "Bu benim üzerimde işe yaramaz. *Kızın* sen ve Declan'la bir alakası yoktu." *Sen ve Declan'la* kısmını fiziksel bir objeymiş, elinle tutup kaldırabileceğin ve altına bakabileceğin bir şeymiş gibi söylemişti. "Kıza kaba davrandın. Bizi de kötü gösterdin."

Ronan kulağı çekilmiş gibi görünüyordu ama Adam bunun böyle olmadığını biliyordu. Ronan davranışı için üzgün değildi, sadece Gansey buna tanık olduğu için üzgündü. Lynch kardeşlerin arasında yaşananlar, başkalarının hislerini gölgede bırakmaya yetecek kadar karanlıktı.

Ama şüphesiz Gansey de bunu Adam kadar iyi biliyordu. Gansey başparmağını altdudağı boyunca ileri geri gezdirdi, bu alışkanlığını fark etmemiş gibi görünüyordu ve Adam da bunu belirtme zahmetine girmedi. Adam'la göz göze gelince, "Tanrım, şimdi ben de kirlenmiş hissettim. Hadi, Nino's'a gidelim. Pizza yiyelim, ben de şu falcıyı arayayım ve kahrolası dünya bir düzene girsin," dedi.

Gansey'nin ilk tanıştığı sığ, gösterişli versiyonunu işte bu yüzden affedebiliyordu Adam. Parası ve nüfuzlu aile ismi, hoş gülümsemesi ve rahat kahkahası sayesinde, insanları sevdiği için ve (bunun aksine dair korkularına rağmen) insanlar da onu sevdiği için Gansey istediği hemen herkesle arkadaş olabilirdi. O ise gidip üç farklı sebeple üçünün de arkadaşsız kalması gereken bu üçlüyle arkadaş olmayı seçmişti.

"Ben gelmem," dedi Noah.

"Biraz kendinle baş başa mı kalmak istiyorsun?" diye sordu Ronan.

"Ronan," diye araya girdi Gansey. "Silahını şok ayarına getir, olmaz mı? Noah, seni yemek yemeye zorlamayacağız. Adam?"

Dikkati dağılmış olan Adam kafasını kaldırdı. Aklı Ronan'ın kabalığından Ashley'nin günlüğe duyduğu ilgiye kaymıştı ve bunun Gansey ve takıntılı olduğu eşyalarla karşılaştıklarında insanların sergilediği normal bir meraktan fazlası olup olamayacağını düşünüyordu. Gansey'nin onun gereksiz derecede şüphelendiğini, Gansey'nin insanların büyük kısmıyla cömertçe paylaştığı bir arayışı gereksiz derecede sahiplendiğini düşüneceğini biliyordu.

Ama Gansey ve Adam, Glendower'ı farklı sebepler için arıyordu. Arthur'un kutsal kâse arayışı gibi, dünyaya fayda sağlamak, hayatının şampanya partileriyle beyaz yakalı gömleklerden daha fazlası olduğundan emin olmak gibi çaresiz ama muğlak bir ihtiyaç hissederek kendi benliğinin derinliklerinde sürdürdüğü bir tartışmayı sona erdirmek için karmaşık bir hasretle arıyordu onu Gansey.

Öte yandan Adam'ınsa o kraliyet iyiliğine ihtiyacı vardı.

Bu da Glendower'ı uyandıranların onlar olması gerektiğini gösteriyordu. Onu ilk bulan onlar olmalıydı.

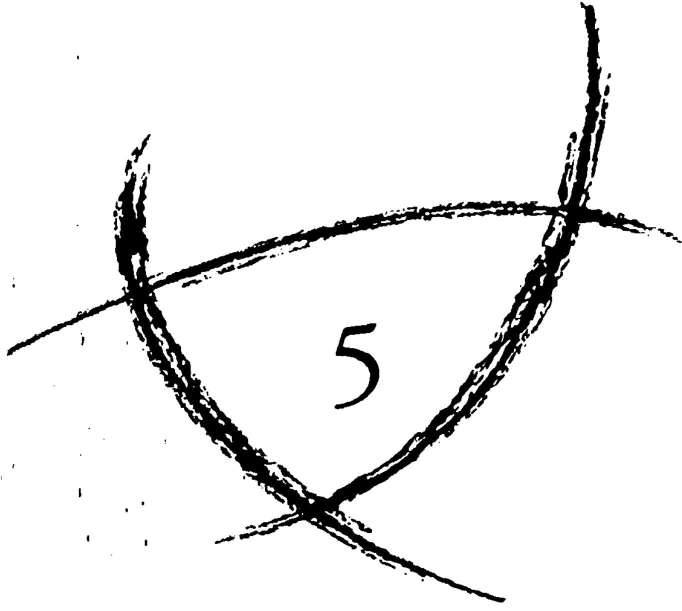
"Parrish," diye tekrar etti Gansey. "Hadi."

Adam suratını buruşturdu. Ronan'ın karakterini düzeltmek için pizzadan daha fazlasına ihtiyaç olduğunu düşünüyordu.

Ama Gansey çoktan Domuz'un anahtarını kapmış, minyatür Henrietta'sının içinden geçmeye başlamıştı. Ronan hırlıyor, Noah iç geçiriyor ve Adam tereddüt ediyor olsa da gelip gelmediklerini teyit etmek için dönüp arkasına bakmadı. Geleceklerini biliyordu. Üç farklı şekilde günler, haftalar ya

da aylar önce onların sadakatini kazanmıştı ve seçim yapma vakti geldiğinde, onu her yere takip ederlerdi.

"*Excelsior*," dedi Gansey ve kapıyı arkalarından kapattı.

Barrington Whelk, Aglionby'nin yönetim binası olan Whitman Evi'nin salonuna otururken kendini keyifsiz hissediyordu. Akşam beş olmuş, okul sona ermişti ve evinden yalnızca ertesi güne kadar okunması gereken ödevleri almak için çıkmıştı. Solundaki uzun, çok camlı pencereden içeri akşamüzeri ışığı giriyordu; sağında da öğretmenler odasından insan seslerinin uğultusu duyuluyordu. Bu eski binalar günün bu saatinde bir müzeyi andırıyordu.

"Barrington, bugün yoksun sanıyordum. Berbat görünüyorsun. Hastalandın mı?"

Whelk hemen bir cevap vermeye yeltenmedi. Birçok açıdan hâlâ burada olduğu söylenemezdi. Soruyu soran on bir ve on ikinci sınıfların İngilizce öğretmeni Jonah Milo'ydu. Kareli dar paça kadife pantolon sevdasına rağmen Milo çekilmez biri değildi ama bu sabah derse girmeme sebebini ona anlatası yoktu Whelk'in. Aziz Markos Bayramı'nın arifesi onun için bir gelenek hâline gelmeye başlamıştı; her seferinde gecenin büyük kısmını şişenin dibine vurarak geçiriyor ve şafak sökmeden önce minik mutfağının zemininde sızıp kalıyordu. Bu sene Aziz Markos Bayramı'nda izin alacak kadar aklı çalışmıştı. Aglionby oğlanlarına Latince öğretmek yeterince büyük bir cezaydı zaten. Bunu bir de

akşamdan kalma bir şekilde gerçekleştirmek gerçekten bir cehennem azabıydı.

Whelk en sonunda cevap olarak el yazısıyla yapılmış ödev kâğıtlarını kaldırmakla yetindi. Milo en üst kâğıtta yazan ismi görünce gözleri kocaman açıldı.

"Ronan Lynch! Bu onun ödevi mi?"

Ön tarafta yazan ismi okumak için kâğıtlarını kendine çevirdiğinde Whelk bunun doğru olduğunu söyledi. Bunu yaparken antrenmana giden birkaç oğlan ona çarpıp onu Milo'ya doğru ittirdi. Öğrenciler muhtemelen kabalık ettiklerinin farkında bile değildi; Whelk de yaşça onlardan çok büyük değildi ve dramatik derecede büyük uzuvları onu daha da genç gösteriyordu. Onu bir öğrenci sanmak kolaydı.

Milo kendini Whelk'ten kurtardı. "Onun derse gelmesini nasıl sağlıyorsun?"

Ronan Lynch isminin zikredilmesi Whelk'in içinde bir yara açmaya yetmişti. Çünkü Ronan asla tek başına gelmiyordu, her zaman ayrılmaz bir üçlünün parçası olarak geliyordu: Ronan Lynch, Richard Gansey ve Adam Parrish. Sınıfında oğlanların her biri varlıklı, kendinden emin ve küstahtı ama herkesten çok bu üçlü ona kaybettiklerini hatırlatıyordu.

Whelk, Ronan'ın onun herhangi bir dersini kaçırıp kaçırmadığını hatırlamakta zorlandı. Whelk'in uyduruk arabasını kaliteli Aglionby arabalarının yanına park ederek başlayan, sonrasında gülen düşüncesiz oğlanlara omuz atarak en iyi hâlleri boş, en kötü hâllerindeyse alaycı bakan öğrencilerle dolu bir sınıfta ders anlatarak geçirdiği uzun ve sona ermeyecekmiş gibi gelen günler okul yılı içerisinde birbiriyle karışmaya başlıyordu. Günün sonunda yapayalnız ve dertli Whelk bir zamanlar onlardan biri olduğunu asla ve asla unutamıyordu.

Hayatım ne zaman bu hâle geldi?

Whelk omuz silkti. "Ders kaçırdığını hatırlamıyorum."

"Gerçi dersi Gansey'yle birlikte alıyor, değil mi?" diye sordu Milo. "Bu her şeyi açıklıyor. Birbirlerine kene gibi yapışıklar."

Bu Whelk'in, oda arkadaşı Czerny'yle kendisinin de kene gibi yapışık olduğu Aglionby günlerden beri duymadığı tuhaf ve eski bir laftı. Sanki acıkmış, sanki evden çıkmayıp bu rezil günün anısına daha fazla içmesi gerekiyormuş gibi bir boşluk hissetti içinde.

Düşünceler gözünün önünde uçuşarak o âna geri döndü ve yedek öğretmenin bıraktığı yoklama kâğıdına göz attı. "Ronan bugün derse gelmiş ama Gansey yokmuş. En azından benim derste."

"Ah, muhtemelen şu bahsettiği Aziz Markos Bayramı dalgası yüzündendir," dedi Milo.

Bu Whelk'in ilgisini çekti. Kimse bugünün Aziz Markos Bayramı olduğunu bilmezdi. Aziz Markos'un annesi dahil kimse Aziz Markos Bayramı'nı kutlamazdı. Onun varlığını yalnızca hazine avcıları ve belalı ikili Whelk ile Czerny bilirdi.

Whelk, "Nasıl yani?" dedi.

"Tam olarak nedir ne değildir bilmiyorum," diye karşılık verdi Milo. Diğer öğretmenlerden biri öğretmenler odasından çıkarken Milo'ya selam verdi ve Milo cevap vermek için omzunun üzerinden arkasına baktı. Whelk dikkatini kendisine döndürmek için adamın kolunu kavradığını hayal etti. Beklemek için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Tekrar ona dönen Milo, Whelk'in ilgisini fark etti çünkü, "Bu konuda seninle konuşmadı mı? Dün susmak bilmiyordu. Sürekli bahsettiği şu ley hatları falan," diye ekledi.

Ley hattı.

Aziz Markos Bayramı'nından kimse haberdar değilse, ley hatlarından özellikle kimse haberdar değildi. Hele de

Henrietta, Virginia'da. Hele de Aglionby'nin en zengin öğrencilerinden biri. Hem de ley hatlarının Aziz Markos Bayramı'yla olan ilişkisiyle. Bu Whelk'in arayışı, Whelk'in hazinesi, Whelk'in gençlik yıllarıydı. Richard Gansey III niye bu konudan bahsediyordu?

Ley hatları lafı geçtiğinde bir anı geldi gözünün önüne: Sık ağaçlıklı bir ormanda üst dudağının üzeri terlemiş olan Whelk. On yedi yaşındaydı ve tir tir titriyordu. Kalbi ne zaman atsa, görüşünün kenarlarında kızıl çizgiler beliriyor, nabzıyla birlikte ağaçlar kararıyordu. Rüzgâr esmese de yapraklar hareket ediyormuş gibi bir etki yaratıyordu. Czerny yerde yatıyordu. Ölü değildi ama *ölüyordu.* Bacaklarıyla hâlâ kırmızı arabasının yanındaki engebeli araziyi tekmeliyor, arkasındaki düşmüş yaprakları havalandırıyordu. Suratı ise... gidikti. Whelk'in kafasında doğaüstü sesler tıslayıp fısıldıyor, bu kelimeler bulanıklaşıp birbirine karışıyordu.

"Bir tür enerji kaynağı mıymış, neymiş," dedi Milo.

Whelk bir anda suratından Milo'nun bu anıyı görebileceğinden, anlaşılmasalar da o başarısız günden beri onu terk etmeyen kafasındaki açıklaması imkânsız sesleri duyabileceğinden endişelendi.

Whelk surat ifadesini kontrol altına alırken bir yandan da aslında şöyle düşünüyordu: *Başka birileri de burada arıyorsa, o zaman haklı olmalıyım. O burada olmalı.*

"Ley hattıyla ne yapacakmış?" diye sordu kontrollü bir sakinlikle.

"Bilmem. Ona sorsana. Bu konuda başını şişirmeye dünden razıdır." Çantası kolunda, ceketi elindeki sekreter koridorda onlara katıldığında Milo omzunun arkasından baktı. Ofiste geçirdiği uzun bir günün ardından göz kalemi akmıştı.

"Üçüncü Gansey ve onun Yeni Çağ takıntılarından mı bahsediyoruz?" diye sordu sekreter. Saçını toplamak için saçına

bir kalem sıkıştırmıştı ve Whelk kurşun kalemin etrafından dönerek çıkan saç buklelerine baktı. Kadının duruşundan, kare desenli kıyafetleri, kadife pantolonu ve sakalına rağmen gizliden gizliye Milo'yu çekici bulduğu anlaşılıyordu. "Babasının ne kadar varlıklı olduğunu biliyor musunuz? Oğlunun bütün vaktini neye harcadığını biliyor mudur acaba? Var ya, bu kendini bir şey sanan ufak piç kuruları yüzünden bazen bileklerimi kesesim geliyor. Jonah, benimle sigara molasına gelecek misin, gelmeyecek misin?" dedi kadın.

"Ben bıraktım," dedi Milo. Gözlerini sekreterden kaçırıp Whelk'e hızlıca bir göz attı ve adamın bir zamanlar Whelk'in babasının da ne kadar varlıklı olduğunu ve davalar manşetlerden düştükten sonra elinde ne kadarının kaldığını düşündüğünü biliyordu Whelk. Tüm genç öğretim görevlileriyle yönetim personeli Aglionby oğlanlarından ne kadar nefret ediyordu, onların sahip oldukları ve temsil ettikleri şeyden nefret ediyorlardı ve Whelk hepsinin gizliden gizleye onun da kendi aralarına düşmesinden memnun olduğunu biliyordu.

"Ya sen, Barry?" diye sordu sekreter. Ardından kendi sorusuna kendi cevap verdi: "Hayır, sen sigara kullanmıyorsun, bunun için fazla tatlısın. Neyse ya, ben kendim çıkayım o zaman."

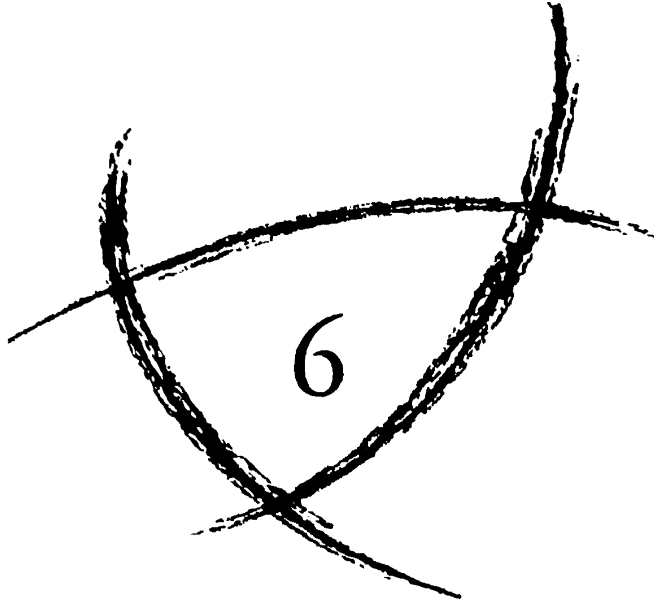
Milo da oradan ayrılmak üzere döndü.

"Umarım toparlanırsın," dedi adam nazikçe ki Whelk ona hasta olduğunu söylememişti.

Whelk'in kafasındaki sesler kükrüyordu ve bir kez olsun kendi düşünceleri o sesleri bastırdı.

"Sanırım şimdiden toparlanmaya başladım," dedi Whelk.

Czerny'nin ölümünün boşuna olmaması mümkündü.

Blue aslında kendini bir garson olarak tanımlamıyordu. Sonuçta aynı zamanda üçüncü sınıflara güzel yazı dersi veriyor, Daimi Sağlık Kadınları Topluluğu için taç yapıyor, Henrietta'nın en üst tabaka sitelerinde oturanların köpeklerini gezdiriyor ve mahallelerindeki ihtiyar kadınların bitkilerine bakıyordu. Açıkçası Nino's'ta garsonluk yapmak yaptıkları arasında en önemsiziydi. Ama saatleri esnekti, acayip iş geçmişindeki en doğru düzgün meslekti ve şüphesiz en çok burada kazanıyordu.

Nino's'un temelde tek bir sıkıntısı vardı ve o da gayriresmi olarak âdeta Aglionby'ye ait olmasıydı. Restoran tarihi çarşının hemen kenarında bulunan demir kapılı Aglionby kampüsünden altı blok uzaktaydı. Henrietta'nın en iyi mekânı olduğu söylenemezdi. Daha büyük televizyonları olan ve daha gürültülü müzik çalan başka mekânlar da mevcuttu ama hiçbiri Nino's gibi okulu kıskıvrak yakalamamıştı. Asıl takılma mekânının Nino's olduğunu bilmek bile, bir kabul töreni yerine geçiyordu; Üçüncü Cadde'deki Morton'ın Spor Barı sizi ayartabiliyorsa, o zaman bu özel grubun bir parçası olmayı hak etmiyordunuz.

Hâliyle Nino's'a gelen Aglionby oğlanları öyle alelade Aglionby öğrencileri değildi, olabilecek en Aglionby öğrencileriydi. Gürültülü, yüzsüz, her şeyi hakları gören.

Blue bir ömür boyu yetecek kadar kuzgun oğlanı görmüştü. Bu gece müzik zaten karakterinin en ince kısımlarını uyuşturacak kadar gürültülüydü. Önlüğünü bağladı, Beastie Boys'a elinden geldiğince kulaklarını tıkadı ve en başarılı bahşiş toplama gülümsemesini suratına yerleştirdi.

Vardiyasının başlangıcında ön kapıdan giren dört oğlan kekik ve bira kokan odaya taze havanın soğuk tıslamasını bıraktı. Oğlanların yanındaki pencerede asılı duran ve "1976'dan Beri" yazan neon ışık suratlarını kivili oralet yeşiliyle aydınlatıyordu. Kaç kişi olacaklarını göstermek için Cialina'ya dört parmağını kaldıran grubun başındaki oğlan bu sırada telefonla konuşuyordu. Kuzgun oğlanları aynı anda birden fazla iş yapma konusunda yetenekliydi, bu işler yalnızca kendi çıkarlarına olduğu sürece.

Önlüğü teslim etmesi gereken fişlerle dolu olan Cialina aceleyle yanından geçerken Blue ona dört adet yağlı menü uzattı. Cialina'nın saçları statik elektrik ve mutlak bir stresle kafasının üzerinde uçuşuyordu.

Gönülsüzce, "Masaya benim götürmemi ister misin?" diye sordu Blue.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye karşılık verdi Cialina dört oğlana gözlerini dikerek. Nihayet telefonu kapatan ilk oğlan da turuncu vinil kabine oturdu. Aralarındaki en uzun boylu oğlan kafasını masanın üzerinde asılı duran yeşil kristal lambaya çarptı; diğerleri kendilerini tutmadan ona güldü. *"Ulan,"* dedi oğlan. Oturmak için dönerken yakasından yukarı doğru yol alan bir dövme açığa çıktı. Bu oğlanlarda aç bir hava vardı.

Blue da sanki onlara çok bayılmıştı.

Blue'nun asıl yapmak istediği şey, kafasındaki tüm düşünceleri emip yerine bir sentezleme makinesinin vızıldamasını koymayan bir işti. Blue bazen minicik bir mola için dışarı çıkar ve kafasını restoranın arkasındaki ara sokağın tuğla

duvarına dayayarak ağaç halkaları üzerinde araştırma yaptığı kariyerlerin hayalini kurardı. Manta vatozlarıyla da yüzebilirdi. İbikli, pullu cüce tiran kuşları hakkında daha fazla şey keşfetmek için Kosta Rika'yı gezebilirdi.

Yani aslında cüce tiranlar hakkında çok bir şey öğrenmek değildi derdi. Adı hoşuna gidiyordu çünkü bir ellilik bir kız olarak cüce tiran acayip bir kariyer gibi geliyordu.

Blue'nun vardiyasının ilk birkaç dakikasında müdür, Blue'yu mutfağa çağırdı. Bu geceki müdür Donny'ydi. Nino's'ta yaklaşık on beş müdür bulunuyordu, hepsi restoran sahibinin akrabasıydı ve biri bile liseyi bitirmemişti.

Donny aynı anda hem yayılarak oturmayı hem de telefonu uzatmayı becerdi. "Ebeveynin. Ee, annen."

Zaten Blue diğer ebeveyninin kim olduğunu bilmediğinden açıklamaya gerek yoktu. Bir keresinde babası konusunda Maura'nın kafasının etini yemeye çalışmıştı ama annesi bu sorgulamadan ustaca sıyrılmıştı.

Donny'nin elinden telefonu alan Blue, yağ lekeleri bir türlü çıkmayan bir buzdolabı ile geniş bir lavabonun yanında, mutfağın köşesine sığıştı. Dikkat etmeye çalışsa da iki de bir birileri ona çarpıyordu.

"Anne, çalışıyorum."

"Panik yapma. Oturuyor musun? Otursan iyi olur muhtemelen. Yani belki. En azından bir şeylere dayan. O aradı. Bir seans ayarlamak için."

"Kim, anne? Sesli konuş biraz. Burası çok gürültülü."

"*Gansey.*"

Blue bir an anlamadı. Ardından farkındalık üzerine çöküp onu yere yatırdı. Sesi biraz zayıf çıktı. "Ne zamana... planladınız seansı?"

"Yarın akşamüzerine. Onu en erken o zamana sıkıştırabildim. Daha erkene çekmeye *çalıştım* ama okulu olduğunu söyledi. Yarın vardiyan var mı?"

"Değiştiriyorum," dedi Blue hemencecik. Ama bu laflar başka birinin ağzından çıkıyordu. Asıl Blue şu anda kilise bahçesine dönmüş, oğlanın sesinin *Gansey* deyişini duyuyordu.

"Evet, değiştir. Şimdi git çalış."

Telefonu kapatırken kalbinin teklediğini hissedebiliyordu. Bu gerçekti. O gerçekti.

Hepsi doğruydu ve korkunç ama korkunç derecede spesifikti.

Şu anda burada olmak ve masalara servis yapmak, içecekleri tazelemek ve yabancılara gülümsemek aptalca geliyordu. Evde olmak, evin arkasındaki yayılmacı kayın ağacının serin gövdesine sırtını yaslayıp tüm bunların hayatında tam olarak neyi değiştirdiğine karar vermeye çalışmak istiyordu. Neeve bu sene âşık olacağını söylemişti. Maura onu öptüğü takdirde gerçek aşkını öldüreceğini söylemişti. Gansey'nin de bu sene ölmesi gerekiyordu. Bunun olma ihtimali neydi ki? Gansey onun gerçek aşkı olmalıydı. Öyle olmalıydı. Çünkü Blue'nun gidip birini öldürmesi mümkün değildi.

Hayat böyle bir şey miydi? Belki de bilmemek daha iyi olurdu.

Bir şey omzuna dokundu.

Dokunulmak tamamıyla Blue'nun kurallarına aykırıydı. Nino's'ta çalışırken kimsenin ona dokunmasına müsaade etmezdi ve özellikle de şu anda bir kriz içindeyken kimsenin ona dokunmaması gerekirdi. Hışımla döndü.

"Size. Yardımcı. Olabilir. Miyim?"

Aynı anda birden fazla işi yapan cep telefonlu Aglionby oğlanı jilet gibi ve bir başkan misali karşısında dikiliyordu. Kol saati muhtemelen Blue'nun annesinin arabasından daha pahalıymış gibi duruyordu ve açıkta kalan her yeri hoş bir bronzlaşmayı gözler önüne seriyordu. Aglionby oğlanlarının yerel halktan daha önce nasıl bronzlaşabildiğini bir türlü

çözememişti Blue. Muhtemelen bahar tatili ve Kosta Rika ile İspanyol kıyı şeridi gibi yerlerle alakalıydı. Başkan Cep Telefonu muhtemelen bir cüce tirana kendisinden daha yakındı.

"Ben de kesinlikle öyle umuyorum," dedi oğlan umut değil de kesinlik belirten bir şekilde. Sesini duyurmak için bağırması ve Blue'yla göz göze gelmek için kafasını aşağı eğmesi gerekmişti. Bu oğlanda can sıkıcı derecede etkileyici bir yan vardı, bu etkiyi yaratan da boyunun çok uzun olmasıydı ki aslında çoğu oğlandan daha uzun değildi. "Benim sosyal olarak sıkıntılı dostum Adam sizden hoşlanmış ama bir hamlede bulunmaktan çekiniyor. Şurada. Pasaklı olan değil. Suratı asık olan değil."

Büyük ölçüde gönülsüzce oğlanın işaret ettiği kabine göz attı Blue. Kabinde üç oğlan oturuyordu: Bir tanesi tam da dediği gibi pasaklıydı ve sanki vücudu fazla yıkanmış gibi buruşuk, rengi açılmış bir tipi vardı. Kafasını lambaya çarpan ise yakışıklıydı ve kafası tıraşlıydı; herkesin düşman olarak görüldüğü bir savaştaki bir asker. Üçüncü çocuk ise... zarifti. Onu tanımlamak için doğru kelime bu değildi ama yaklaşmıştı. Bir kızda olsa hoş bulunacak mavi gözlü, ince kemikli ve biraz kırılgan bir görünüşü vardı.

İçgüdülerine karşı gelerek ufak bir ilgi duydu Blue.

"Ee?" diye sordu.

"Ee'si, bana bir iyilik yapıp masamıza gelerek onunla konuşur musun?"

Blue bir saliseliğine kendini kuzgun oğlanlarıyla dolu bir masaya atıp rahatsız, belli belirsiz kadın düşmanı konuşmalara maruz kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Kabinde oturan oğlanın yakışıklığına rağmen bu hoş bir salise değildi.

"Onunla tam olarak ne hakkında konuşacağımı sanıyorsun?"

Başkan Cep Telefonu kaygısız görünüyordu. "Bir şeyler düşünürüz. İlginç insanlarız biz."

Blue bundan şüpheliydi. Ama zarif oğlan epey zarifti ve dostunun şu anda onunla konuşuyor olması yüzünden gerçek anlamda dehşete düşmüş gibi görünüyordu ki bu da biraz tatlıydı. Sonrasında kendinden utanıp onu şaşkına döndüren kısacık bir anlığına Başkan Cep Telefonu'na vardiyasının kaçta biteceğini söylemeyi düşündü. Ama ardından Donny ona mutfaktan seslendi ve Blue bir ve iki numaralı kurallarını hatırladı.

"Bu üzerimdeki önlüğü görüyor musun? Bu şu anda çalıştığım anlamına geliyor," dedi.

Oğlanın suratındaki kaygısız ifade değişmedi. "Bunu hallederim," dedi.

"Halleder misin?" diye oğlanın dediğini tekrarladı Blue.

"Evet. Saatte ne kadar kazanıyorsun? Ben hallederim. Müdürünle de konuşurum."

Bir anlığına Blue için kelimeler kifayetsiz kaldı. Daha önce dilinin tutulduğunu iddia eden insanlara hiç inanmamıştı ama şu anda dili tutulmuştu. Ağzını açtı ve ilk başta yalnızca dışarı hava çıktı. Ardından kahkaha benzeri bir şeyin başlangıcı. En sonunda da tükürükler saçarak, "Ben bir *fahişe* değilim," demeyi başardı.

Aglionby oğlanı uzun bir süre kafası karışmış gibi göründü ve sonradan kafasına dank etti. "Ah, o manada söylememiştim. Öyle demedim."

"Tam olarak *böyle* dedin! Dostunla para karşılığı konuşmamı sağlayabileceğini mi sanıyorsun? Belli ki kadın arkadaşlarının çoğuna saatlik ücret ödeyen tiplerdensin ve gerçek dünyada işler nasıl ilerliyor bir fikrin yok ama... ama..." Blue can alıcı bir noktaya ulaşmaya çalıştığını hatırladı ama noktanın ne olduğunu anımsayamadı. Öfke tüm üst fonksiyonlarını ortadan kaldırmıştı ve geriye yalnızca oğlanı tokatlama isteği kalmıştı. Oğlan karşı çıkmak için ağzını açtı ve bir anda Blue

ne söylemek istediğini hatırladı. "Kızların çoğu bir oğlandan hoşlandığında, onunla *bedavaya* konuşur."

Hakkını vermeliydi, oğlan hemen cevap vermedi. Bunun yerine biraz düşündü ve ardından herhangi bir kızgınlık göstermeden, "Çalıştığını söyledin. Ben de bunu göz önünde bulundurmamanın kabalık olacağını düşündüm. Hakarete uğradığın için özür dilerim. Olaya hangi açıdan baktığını anlıyorum ama aynı şekilde benim bakış açımı dikkate almadığın için bana biraz haksızlık ettiğini hissediyorum," dedi.

"Ben de senin bana tepeden baktığını *hissediyorum*," dedi Blue.

Arkada, Asker Oğlan'ın eliyle bir uçağı taklit ettiğini gördü. Uçak masanın yüzeyine doğru çakılırken Pasaklı Oğlan da kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu. Zarif oğlan ise abartı bir dehşetle avucuyla suratını kapatmıştı, yüzünü buruşturduğu parmaklarının arasından görülebiliyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Cep Telefonlu oğlan. "Başka ne diyebileceğimi bilemiyorum."

"'Özür dilerim?'" diye bir öneride bulundu Blue.

"Onu zaten söyledim."

Blue bir düşündü. "O zaman 'Güle güle?'"

Elini göğsüne götürerek Blue'nun reverans ya da saygıyla eğilme veya çakma beyefendilik olarak algıladığı ufak bir hareket yaptı. Calla olsa ona orta parmağını gösterirdi ama Blue yalnızca ellerini önlüğünün ceplerine sokmakla yetindi.

Başkan Cep Telefonu masasına dönüp varlığının geri kalanıyla uyumsuz bir şişkin deri günlüğü eline alırken, asker oğlan da alaylı bir kahkaha patlattı ve Blue oğlanın, "'fahişe değilim'" diyerek onu taklit ettiğini duydu. Onun yanında oturan zarif oğlan da kafasını öne eğmişti. Kulakları parlak pembeydi.

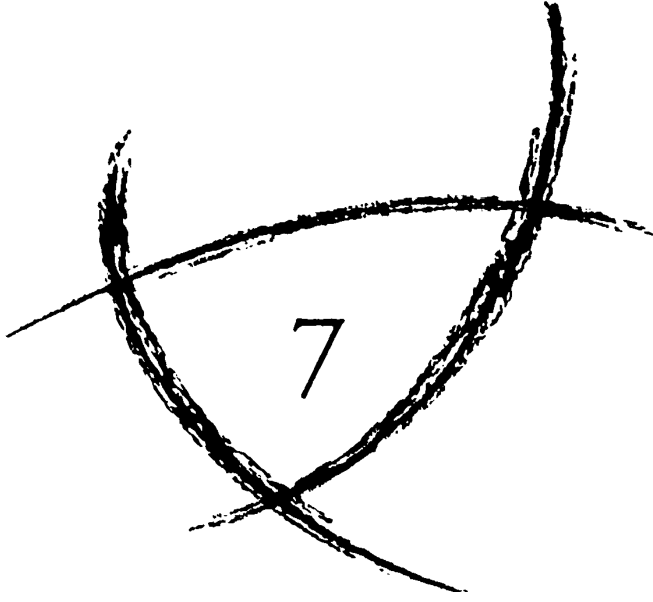
Ne yüz dolara, diye düşündü Blue, *ne de iki yüz dolara.*

Ama kızaran kulakların birazcık dengesini bozduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu. Bu hiç de... Aglionby'den beklediği bir şey değildi. Kuzgun oğlanları utanır mıydı?

Masaya biraz fazla uzun bakmıştı. Zarif oğlan kafasını kaldırınca göz göze geldiler. Kaşları birbirine yaklaşmıştı, zalimden çok pişman bir hâli vardı ve bu Blue'nun kendinden şüphe etmesine neden oldu.

Ama sonra Başkan Cep Telefonu'nun, *"Ben hallederim,"* diyen sesini tekrar duyunca öfkelendi. Oğlana gerçek bir Calla hamlesiyle pis bir bakış attı ve hışımla mutfağa döndü.

Neeve hata yapmış olmalıydı. Blue asla onlardan birine âşık olmazdı.

"Tekrar eder misin," diye sordu Gansey, Adam'a, "bir falcıya gitmek niye iyi bir fikir?"

Pizzaları gömmüşlerdi (Noah yardımcı olmamıştı) ki bu Gansey'nin daha iyi hissetmesine, Ronan'ın ise daha kötü hissetmesine yol açmıştı. Yemeğin sonuna geldiklerinde, Ronan tekerlekli kriko parçalarının hepsini koparmıştı ve izin verse Adam'ınkileri de koparacak noktaya gelmişti. Biraz stres atsın diye onu, ona bakıcılık etsin diye de Noah'yı dışarı göndermişti Gansey.

Şimdiyse bir kadın kasiyerle mantar konusunda tartışırken Gansey'yle Adam sıra bekliyordu.

"Onlar enerji üzerine çalışıyor," dedi Adam bangır bangır çalan müzikte sesini duyurmaya yetecek kadar bağırarak. Endişeden yaralarının kabuklarının düştüğü kolunu inceledi. Kabukların altındaki deri biraz öfkeli görünüyordu. Kafasını kaldırıp omzunun üzerinden arkaya baktı, muhtemelen şeytani, *ben-fahişe-değilim* garsonunu arıyordu. Gansey bir yanıyla Adam'ın kızla olan şansını baltaladığı için suçlu hissediyordu. Diğer yanıyla ise Adam'ın omurgasının sökülüp mideye indirilmesini engellediğini düşünüyordu.

Bir kez daha para konusunda cahillik etmiş olabileceğinin de ihtimal dahilinde olduğunu düşündü Gansey. Kabalık

etmek *istememişti* ama şimdi dönüp bakınca kabalık etmiş olabileceği muhtemeldi. Bütün gece içine dert olacaktı şimdi bu. Daha önce belki yüz kere yaptığı gibi, ileride kelimelerini daha iyi seçeceğine dair ant içti.

Adam, "Ley hatları da enerji. Enerji ve enerji," diye devam etti.

"Ortak nokta," diye karşılık verdi Gansey. "Falcı gerçekse tabii ki."

Adam, "Denize düşen yılana sarılır," dedi.

Gansey elindeki elle yazılmış pizza fişine baktı. Balonu andıran el yazısına bakılırsa, garsonlarının ismi Cialina'ydı. Telefon numarasını da yazmıştı ama hangi oğlanın ilgisini çekmek istediğini söylemek zordu. Masadaki bazı kişilerin arkadaşlığı diğerlerine göre daha tehlikeliydi. En azından kız, Gansey'yi tepeden bakan biri olarak görmemişti.

Muhtemelen Gansey'nin konuşmasına şahit olmadığı içindi.

Koca gece. *Koca gece* içine dert olacaktı bu. "Keşke hatların ne kadar geniş olduğuna dair bir fikrimiz olsaydı. Bunca zaman sonra bile, hattın bir iplik genişliğinde mi, yoksa bir otoyol genişliğinde mi olduğunu bilmiyoruz. Hattın bir metre yanından geçip bunu fark etmemiş bile olabiliriz," dedi.

Adam etrafa bakarken neredeyse boynunu kırmak üzereydi. Garsondan hâlâ eser yoktu. Adam yorgun görünüyordu, çok geç saatlere kadar uyanıktı, üst üste çok fazla gece ödev yapıp ders çalışmıştı. Gansey onu böyle görmekten nefret ediyordu ama zihninden geçirdiği hiçbir şey Adam'a söyleyebileceği tarzda bir şeye benzemiyordu. Adam kendisine acınmasına müsamaha göstermezdi.

"Bulma çubuğuyla bulunabileceklerini biliyoruz, hâliyle o kadar da dar değillerdir," dedi Adam. Elinin arkasıyla şakağını ovdu.

Gansey'yi Henrietta'ya getiren de bu olmuştu: Bulma çubuğuyla yapılan aylarca süren aramalar ve araştırmalar. Sonrasında Adam'la birlikte bulma çubuğu kullanarak hattın tam yerini bulmaya çalışmışlardı. Söğüt dalından bir bulma çubuğu ve elektromanyetik-frekans okuyucuyu ara sıra değiş tokuş ederek kasabanın etrafında bir çember çizmişlerdi. Makine birkaç kez tuhaf tuhaf okumalar yapmıştı ve Gansey elindeki bulma çubuğunun bu okumalar sırasında titreştiğini hissettiğini sanmıştı ama o noktada bu bir hüsnükuruntu da olabilirdi.

Mesaisinden kısmazsa notlarının çakılacağını söyleyebilirim diye düşündü Gansey, Adam'ın gözlerinin altındaki koyu renk tenine bakarak. Bu endişede kendisini başrole koyarsa, Adam bunu bir hayırseverlik olarak algılamayabilirdi. Bu isteği bencilce nasıl ifade edebileceğini düşündü: *Yorgunluktan falan yığılıp kalırsan benim işime yaramazsın.* Adam buradaki oyunu ânında çakardı.

Gansey aklından geçenler yerine, "B noktasını düşünmeye başlamadan önce sağlam bir A noktasına ihtiyacımız var," dedi.

Ama bir A noktaları vardı. Bir B noktaları bile vardı. Sıkıntı, bu noktaların fazla büyük olmasından kaynaklanıyordu. Gansey'nin elinde bir kitaptan kopardığı, üzerine kalemle ley hattını çizdiği bir Virginia haritası vardı. Birleşik Krallık'taki ley hattı heveslileri gibi, Amerikalı ley hattı avcıları da kilit ruhani noktaları belirlemiş ve ley hattının yayı belirginleşene kadar aralarına çizgiler çizmişlerdi. Onlar adına bütün iş tamamlanmış gibi görünüyordu.

Ama bu haritaları yapanlar bunları birer yol haritası olarak kullanılsınlar diye hazırlamamıştı; haritalar fazla tahmini çizilmişti. Haritalardan birinde muhtemel referans noktaları olarak yalnızca New York City, Washington D.C. ve North

Carolina'dan Pilot Mountain bulunuyordu. Bu noktaların her biri kilometrelerce genişlikteydi ve bir harita üzerinde kullanılan en ince kalem uçları bile, on metreden dar değildi ki ihtimalleri elemek bile, ley hattının bulunabileceği binlerce dönümlük bir alana tekabül ediyordu. Gerçekten ley hattının üzerindeyse, Glendower'ın bulunabileceği binlerce dönümlük bir alan.

"Acaba diyorum," diye sesli düşündü Adam, "çubuklara ya da ley hattına elektrik versek? Bir araba aküsü falan bağlasak."

Kredi çeksen, üniversiteye kadar çalışmayı bırakabilirsin. Hayır, bu da ânında bir tartışmaya dönüşürdü. Gansey, Adam'ın yorumundan ziyade kendi düşüncelerine kafa salladı. "Bu bir işkence seansının ya da bir müzik klibinin başlangıcına benziyor," dedi.

Adam'ın şeytan-garsonu-arama suratı yerini çok-iyi-bir-fikrim-var suratına bıraktı. Yorgunluğu uçup gitti. "Kuvvetlendirme işte. Düşündüğüm şey buydu. Hattı daha gürültülü hâle getirip onu takip etmeyi kolaylaştırmak."

Fena fikir değildi. Gansey geçen sene Montana'da bir yıldırım mağduruyla görüşmüştü. Oğlan bir ahırın kapısının önünde, ATV'sinin üzerinde otururken üzerine yıldırım düşmüştü ve bu kaza sonucu açıklanması imkânsız bir iç mekân korkusu ile yamuk bir radyo anteni aracılığıyla batı ley hatlarından birini takip etme gibi esrarengiz bir yetiye sahip olmuştu. İki gün boyunca buzulların şekillendirdiği ve boylarından uzun yuvarlak saman balyalarıyla dolu tarlalar üzerinde seyahat etmiş, gizli su kaynakları, minik mağaralar, yıldırım düşmesiyle yanmış ağaç kütükleri ve üzerlerinde tuhaf işaretler bulunan kayalar bulmuşlardı. Gansey aynı mucizeyi buradaki ley hattı üzerinde de gerçekleştirmesi için oğlanı Doğu Yakası'na gelmeye ikna etmeye çalışmıştı ama

oğlanın yeni peyda olan patolojik iç mekân korkusu tüm uçak ve araba seyahatlerini masadan kaldırıyordu ki yürümek için de çok uzun bir yoldu.

Yine de bütünüyle boşa giden bir seyahat olmamıştı. Adam'ın az önce tanımladığı biçimsiz teoriyi destekleyen başka bir kanıttı: Ley hatları ve elektrik bağlantılı olabilirdi. Enerji ve enerji.

Ortak nokta.

Kasaya yaklaşırlarken Noah'nın dirseğinin dibinde, gergin ve telaşlı bir hâlde dikildiğini fark etti Gansey. İki ruh hâli de Noah için normaldi, bu yüzden Gansey hemen paniklemedi. Kasiyere katlı hâlde birkaç kâğıt parayla ödeme yaptı. Noah dirseğinin dibinde beklemeye devam ediyordu.

"Noah, ne var?" diye öğrenmek istedi Gansey.

Noah ellerini cebine sokacakmış gibiydi ama sonra yapmadı. Noah'nın elleri diğer insanlarınkilere kıyasla çok daha az yere ait gibiydi. En sonunda Gansey'ye bakarken ellerini aşağı bırakmaya karar verdi. "Declan geldi," dedi.

Hemencecik restoranı tarayan gözleri Gansey'ye bir sonuç vermedi. "Nerede?" diye öğrenmek istedi Gansey.

"Otoparkta," dedi Noah. "O ve Ronan..."

Gansey cümlenin geri kalanını beklemeden koşarak siyah geceye çıktı. Binanın yanından koşarak geçti ve tam otoparka gelmişti ki Ronan'ın bir yumruk savurduğunu gördü.

Savrulan yumruk sonsuza dek havada kaldı.

Görünüşe göre, kavganın başlangıcıydı bu. Vızıldayan sokak lambasının hastalıklı yeşil ışığının altında, Ronan'ın sağlam bir duruşu ve granit kadar sert bir ifadesi vardı. Yumruğun güzergâhında herhangi bir tereddüt yoktu; daha yumruğu atmadan sonuçlarını kabullenmişti.

Babasından Gansey'ye mantıklı bir kafa, araştırma aşkı ve birçok eyaletin piyangosuyla yarışır büyüklükte bir vakıf fonu kalmıştı.

Babalarından Lynch kardeşlere ise yorulmak nedir bilemeyen egolar, on yıl süren çok az kişinin bildiği İrlanda müziği enstrümanları dersleri ve hayatları buna bağlıymış gibi boks yapma yeteneği kalmıştı. Niall Lynch ortalıklarda olmazdı ama olduğunda, harika bir öğretmendi.

"*Ronan!*" diye bağırdı Gansey, çok geç.

Declan yere yığılmış ama Gansey daha bir hareket planı oluşturamadan tekrar ayağa kalkarak kardeşine yumruğu indirmişti. Ronan öyle çeşitli ve öyle sert bir dizi küfür savurmuştu ki Gansey sırf bu kelimelerin Declan'ı delik deşik etmemesine şaşırmıştı. Kollar havada döndü. Dizler göğüslere isabet etti. Dirseklerle suratlara vuruldu. Ardından Ronan, Declan'ın takım elbisesinin ceketinden kavrayıp onu Declan'ın Volvo'sunun ayna gibi kaputunun üzerine fırlattı.

"Ulan arabanın üzerine atmasaydın bari, kahrolasıca!" diye hırladı dudağı kanayan Declan.

Lynch ailesinin hikâyesi şöyleydi: Bir zamanlar Niall Lynch ismindeki bir adamın üç oğlu vardı ve bu üç oğuldan bir tanesi babalarını diğerlerinden daha çok seviyordu. Niall Lynch yakışıklı, karizmatik, zengin ve gizemli biriydi ve bir gün kömür grisi BMW'sinden zorla indirilip bijon anahtarıyla dövülerek öldürülmüştü. Bu olay bir çarşamba günü gerçekleşmişti. Perşembe günü, oğlu Ronan babasının cesedini garaj yolunda bulmuştu. Cuma günü ise anneleri konuşmayı bırakmış ve bir daha asla konuşmamıştı.

Cumartesi günü Lynch kardeşler babalarının ölümünün onları zengin ve evsiz bıraktığını öğrendi. Vasiyetinde evdeki herhangi bir şeye el sürmelerine müsaade etmemişti; kıyafetlerine, mobilyalara. Sessiz annelerine. Vasiyet derhal Aglionby yurduna taşınmalarını şart koşuyordu. Kardeşler on sekiz yaşına basana kadar en büyükleri olan Declan'ın fonları ve hayatlarını kontrol etmesi gerekiyordu.

Pazar günü Ronan ölü babasının arabasını çaldı.

Pazartesi günü ise Lynch kardeşler arkadaş olmayı bıraktı.

Volvo'dan kalkıp Ronan'ı yakalayan Declan kardeşine o kadar sert bir şekilde vurdu ki Gansey bile darbeyi hissetti. Açık renk saçı vücudunun geri kalanından daha rahat görülen Ashley, Volvo'nun içinden şaşkın şaşkın Gansey'ye bakıyordu.

Gansey otopark boyunca birkaç adım attı. "Ronan!"

Ronan kafasını bile çevirmedi. Kardeşler birbirine girerken suratında bir oğlandan ziyade bir iskelete yakışacak türden kasvetli gülümseme vardı. Bu göstermelik değil, gerçek bir kavgaydı ve hızlı bir şekilde ilerliyordu. Gansey onların dikkatini çekmeyi başaramadan önce birileri bilincini yitirirdi ve bu gece kimseyi acile götürecek vakti yoktu.

Gansey fırlayıp Ronan'ın kolunu havada yakaladı. Ronan'ın diğer elinin parmakları ise zaten Declan'ın ağzındaydı ve Declan da çoktan kendi yumruğunu savurmaya koyulmuştu, âdeta şiddetli bir şekilde birbirlerini kucaklıyorlardı. Declan'ın darbesini karşılayan da Gansey oldu. Islak bir şey koluna sıçradı. Bunun tükürük olduğundan büyük ölçüde emindi ama kan olma ihtimali de vardı. Ablası Helen'dan öğrendiği bir kelimeyi haykırdı.

Ronan, Declan'ın bordo kravatının düğümünü kavradı, Declan'sa boğumları bembeyaz kesilmiş eliyle kardeşinin kafasının arkasını tutuyordu. Gansey oradaymış değilmiş, bunun farkında bile değillerdi. Ronan becerikli bir bilek hareketiyle Declan'ın kafasını Volvo'nun şoför kapısına vurdu. İğrenç, ıslak bir ses geldi. Declan'ın eli Ronan'ın kafasından düştü.

Gansey fırsattan istifade Ronan'ı oradan bir buçuk metre geriye ittirdi. Gansey'nin kavrayışından kaçmaya çalışarak kıpırdanan Ronan kaldırımda koşmaya çalıştı. İnanılmaz derecede kuvvetliydi.

"Kes şunu," dedi Gansey nefes nefese. "Suratını mahvediyorsun."

Tamamen kas ve adrenalinden oluşan Ronan döndü. Üzerindeki takım elbise hiçbir takım elbisenin olmaması gerektiği kadar dağılmış olan Declan onlara doğru gelmeye başladı. Şakağında fena bir şişlik oluşuyordu ama kavgaya kaldığı yerden devam etmeye hazır bir hâli vardı. Birbirlerine girmelerine neyin sebep olduğunu bilmek imkânsızdı; anneleri için yeni bir bakımevi, okuldaki düşük bir not, ne idiği belirsiz bir kart faturası. Belki de yalnızca Ashley.

Otoparkın öteki tarafında Nino's'un müdürü ön kapıda belirmişti. Polis çağırmaları çok sürmezdi. *Adam neredeydi?*

"Declan," dedi Gansey sesi uyarı dolu bir şekilde, "eğer buraya yaklaşırsan, yemin ediyorum..."

Declan çenesinin keskin bir hareketiyle kaldırıma kan tükürdü. Dudağı kanıyordu ama dişleri hâlâ sağlamdı. "Öyle olsun. O senin itin, Gansey. Tasmasını tak. Aglionby'den kovulmasını engelle. Benim artık onunla bir işim yok."

"Keşke," diye hırladı Ronan. Gansey'nin elinin altında bütün bedeni kaskatı kesilmişti. Öfkesini zalim bir ikinci deri gibi üzerine giymişti.

"Beş para etmez herifin tekisin, Ronan. Babam seni bu hâlde..." diye konuşmaya başladı Declan ve bunu duyan Ronan yine öne atıldı. Gansey kollarını Ronan'ın göğsüne dolayıp onu geri sürükledi.

"Buraya niye geldin ki?" diye sordu Gansey, Declan'a.

"Ashley'nin tuvalete gitmesi gerekti," diye cevap verdi hemen Declan. "İstediğim yerde mola verebilirim, haksız mıyım?"

Gansey, Nino's'un ortak tuvaletini son kez kullanmak zorunda kaldığında, içerisi kusmuk ve bira kokuyordu. Duvarlardan birine kırmızı bir keçeli kalemle *BEEZLEBUB*

kelimesi çiziktirilmiş, altına da Ronan'ın telefon numarası yazılmıştı. Declan'ın, manitasını Nino's'un tuvaletine maruz bırakmayı *seçtiğini* hayal etmek zordu. Gansey'nin sesi kesik kesikti. "Bence artık buradan gitmelisin. Bu mesele bu gece çözülmez."

Declan bir kahkaha patlattı, yalnızca tek bir kahkaha. Yuvarlak ünlü harflerle dolu, kocaman, kayıtsız bir kahkaha. Ronan'a dair hiçbir şeyi komik bulmadığı barizdi.

"Sor bakalım, bu sene B alarak geçebilecek miymiş?" dedi Gansey'ye. "Hiç okula gittiğin oluyor mu Ronan?"

Ashley, Declan'ın arkasından şoför tarafındaki pencereden olanları seyrediyordu. Konuşulanları dinlemek için camı açmıştı; kimsenin ona dikkat etmediğini düşündüğü zamanlarda hiç de o kadar ahmak birine benzemiyordu. Belki de bu sefer katakulliye getirilen kişinin Declan olma ihtimali ilahi adalet olarak görülebilirdi.

"Haksız olduğunu söyleyemeyeceğim Declan," dedi Gansey. Yumruğun isabet ettiği kulağı zonkluyordu. Ronan'ı sıkı sıkıya tuttuğu yerden oğlanın nabzının gümbür gümbür attığını hissedebiliyordu. Kelimelerini bundan sonra daha iyi seçerek kullanma andını hatırladı, bu yüzden sesli söylemeden önce lafının geri kalanını kafasında kurguladı. "Ama sen Niall Lynch değilsin ve asla olmayacaksın. Ayrıca bunu başarmaya çalışmayı bırakırsan, çok daha fazla yol kat edersin."

Gansey, Ronan'ı saldı.

Ama Ronan hareket etmedi, Declan da öyle, sanki babalarının ismini zikrederek Gansey bir büyü yapmıştı. İkisinin suratında da acı dolu benzer bir ifade vardı. Aynı silahla açılan iki farklı yara.

"Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyorum," dedi Declan en sonunda mağlup olmuşçasına bir sesle. Birkaç ay önce olsa Gansey bu dediğine inanabilirdi.

Gansey'nin yanındaki Ronan yumruklarını açmış, ellerini salmıştı. Bazen Adam dayak yediğinde, vücudu başkasına aitmiş gibi gözlerine uzak ve boş bir bakış otururdu. Ronan dayak yediğinde ise tam tersi gerçekleşiyordu, âdeta daha öncesinde uykudaymış gibi, o ânın içinde var olmaya başlıyordu.

Ronan abisine, "Seni asla affetmeyeceğim," dedi.

Volvo'nun camı Ashley'nin duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu yeni fark etmiş gibi tıslayarak kapandı.

Kanayan dudağını emen Declan bir an boyunca gözlerini yere dikti. Ardından başını kaldırıp kravatını düzeltti.

"Zaten affetsen de benim için pek bir anlamı yok," dedi ve Volvo'nun kapısını açtı.

Şoför koltuğuna otururken, Ashley'ye, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Declan ve ardından çarparak kapıyı kapattı. Volvo'nun tekerlekleri kaldırım üzerinde çığlığı bastı ve Gansey'yle Ronan otoparkın tuhaf loş ışığının altında yan yana kalakaldı. Bir blok öteden bir köpeğin uğursuzca üç kere havlaması geldi. Ronan serçe parmağıyla kanıyor mu diye kaşını kontrol etti ama kan yoktu, yalnızca ufak bir öfkeli şişlik vardı.

"Bunu düzelt," dedi Gansey. Ronan'ın yaptığı ya da yapmayı beceremediği şeyin kolaylıkla düzeltilebilecek bir şey olup olmadığından bütünüyle emin değildi ama bunun katiyen düzeltilmesi gerektiğinden emindi. Ronan'ın Monmouth İmalat'ta kalmasına izin verilmesinin yegâne sebebi, notlarının kabul edilebilir olmasıydı. "Bu her neyse. Onun haklı çıkmasına izin verme."

Ronan yalnızca Gansey'nin duymasını istediği seviyede kısık bir sesle, "Okulu bırakmak istiyorum," dedi.

"Bir sene daha."

"Bunu bir sene daha yapmak istemiyorum." Bir çakıl taşını tekmeleyerek Camaro'nun altına gönderdi. Şimdi sesinin hiddeti de yükselmişti. "Bir sene daha ve sonrasında Declan gibi bir kravatla boğulmayı mı bekleyeceğim? Ben kahrolası bir siyasetçi değilim, Gansey. Ben bir bankacı değilim."

Gansey de değildi ama bu okulu bırakmak istediği anlamına gelmiyordu. Ronan'ın sesindeki ıstırap, kendisi konuşurken kendi ıstırabını yansıtmaması gerektiğini gösteriyordu. "Mezun ol yeter, sonra da canın ne istiyorsa onu yaparsın."

Babalarının onlara bıraktığı vakıf fonu sayesinde istemedikleri sürece ömürleri boyunca çalışmalarına gerek yoktu. Onlar toplum denilen makinedeki artan parçalardı, bu gerçeklik Gansey'ye kıyasla Ronan için farklı bir anlam ifade ediyordu.

Ronan öfkeli görünüyordu ama ne yaparsa yapsın öfkeli görüneceği bir ruh hâli içindeydi zaten. "Ne istediğimi bilmiyorum. Kimin nesiyim bilmiyorum."

Camaro'ya bindi.

"Bana söz verdin," dedi Gansey kapısı açık olan arabadan içeri.

Ronan kafasını kaldırmadı. "Yaptığım şeyi biliyorum, Gansey."

"Unutma."

Ronan kapıyı çarparak kapatınca, ses hava karardıktan sonra fazla yüksek çıkması sebebiyle otoparkta yankılandı. Gansey güvenli bir noktadan olanları seyreden Adam'a katıldı. Ronan'a kıyasla Adam temiz, kendi başına ve tamamen kendinin kontrolünde görünüyordu. Bir yerlerden üzerinde SüngerBob logosu bulunan lastik bir top bulmuş ve dalgın dalgın onu sektiriyordu.

"Polisi aramamaları için onları ikna ettim," dedi Adam. Bir şeyleri susturma konusunda iyiydi.

Gansey derin bir nefes verdi. Bu gece Ronan için polisle konuşacak takati yoktu.

Ronan'a doğru davrandığımı söyle bana. Eski Ronan'ı bu şekilde bulabileceğimi söyle. Onu Declan'dan uzak tutarak onu mahvetmediğimi söyle.

Ama Adam zaten Ronan'ın kendi pisliğini temizlemeyi öğrenmesi gerektiğini söylemişti Gansey'ye. Ronan'ın bu pislik içinde yaşamayı öğrenmesinden bir tek Gansey korkuyordu.

Bu yüzden sadece, "Noah nerede?" diye sormakla yetindi.

"Geliyor. Sanırım bahşiş bırakıyordu." Adam topu yere bırakıp tekrar yakaladı. Top sekip tekrar yükselirken topu parmaklarıyla neredeyse mekanik bir hareketle yakaladı; bir an eli açık ve boştu, bir sonraki anda topu sıkı sıkıya tutuyordu.

Sektir. Yakala.

Gansey, "Demek, Ashley," dedi.

"*Evet,*" diye karşılık verdi Adam, Gansey'nin kızdan bahis açmasını uzun zamandır bekliyormuş gibi.

"Gözleri fıldır fıldır." Babasının sürekli kullandığı, bir şeylere burnunu sokan insanlar için kullanılan bir aile sözüydü bu.

Adam, "Buraya gerçekten Declan için geldiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Başka ne için gelsin ki?"

"Glendower," diye hemen cevap verdi Adam.

Gansey güldü ama Adam ona katılmadı. "Ciddiyim, başka ne için?"

Adam buna cevap vermek yerine elini çevirip lastik topu saldı. Topun güzergâhını özenle seçmişti: Top bir kere yağlı asfalttan sekti, Camaro'nun tekerleklerinden birine çarptı ve havada yüksek bir kavis çizerek karanlıkta kayboldu. Tam avucuna denk gelmesi için öne çıktı. Gansey onaylayan bir ses çıkardı.

Adam, "İnsanlara artık ondan bahsetmemen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Bu bir sır değil."

"Belki de bir sır olmalı."

Adam'ın huzursuzluğu bulaşıcıydı ama mantıken bu şüpheyi destekleyen hiçbir şey yoktu ortada. Glendower'ı aradığı dört sene boyunca Gansey ilgi gösteren herkese istisnasız bundan bahsetmişti ve onunla aynı arayışta olan başka birinin varlığına dair en ufak bir kanıta bile rastlamamıştı. Böyle bir ihtimalin imasının ona acayip nahoş bir hissiyat verdiğini de itiraf etmesi gerekiyordu.

"Bilgilerin hepsi dışarıda var, Adam. Yaptığım hemen her şey kayıt altında. Bunun bir sır olması için artık çok geç. Buna geç kalalı yıllar oldu."

"Yapma, Gansey," dedi Adam biraz hiddetle. "Hissetmiyor musun? Hissetmiyor musun..."

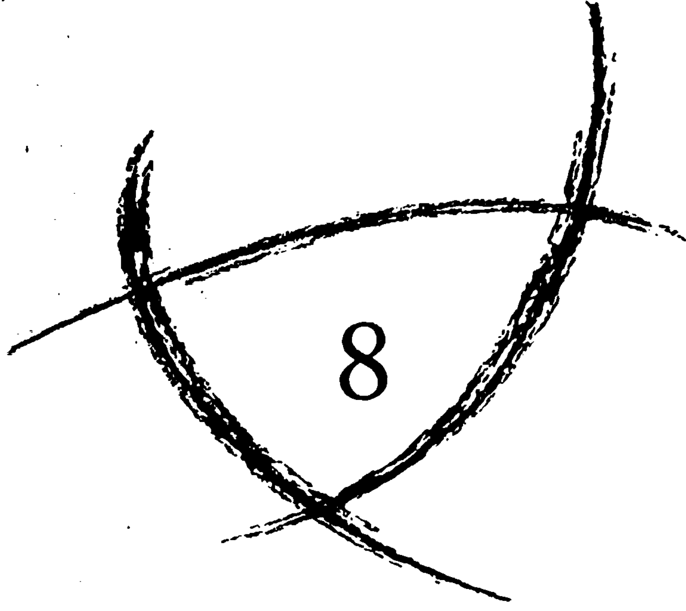
"Neyi hissetmiyor muyum?" Gansey, Adam'la kavga etmekten nefret ediyordu ve nedense bu bir kavga gibi geliyordu.

Adam beceriksizce düşüncelerini kelimelere dökmeye çalıştı. "*Gözlem altında.*"

Noah nihayet otoparkın öteki tarafında Nino's'tan çıktı ve beli bükük hâlde onlara doğru gelmeye başladı. Camaro'nun içinde silueti görünen Ronan uyuyormuş gibi kafasını arkasına yaslamıştı. Gansey yakından gelen gül ve o sene ilk kez biçilen çimlerin kokusunu alabiliyordu, daha uzaktan da geçen senenin düşen yapraklarının altında canlanan nemli toprağın ve daha önce insanların ayak basmadığı dağların ücra köşelerinde akan suyun kokusu geliyordu. Adam haklıydı belki de. Gecenin bir şeylere gebe olduğunu düşündü, bir şeyler gözlerini açmaya başlamıştı sanki.

Adam bu sefer topu yere saldığında onu yakalamak için uzanan el Gansey'nindi.

"Doğru yolda olmasak," dedi Gansey, "birinin bizi gözetlemesinin bir manası olur muydu sence?"

8

Blue yavaş adımlarla restorandan çıktığında, yorgunluğu anksiyetesine baskın gelmişti. Serin gece havasından kocaman bir nefes alarak ciğerlerini doldurdu. Nino's'un havalandırmalarından içeri giren havayla bu havanın aynı olduğuna inanmak güçtü.

Kafasını yukarı kaldırıp yıldızlara baktı. Burada, çarşının kıyısında yıldızları tamamen görünmez kılacak kadar sokak lambası bulunmuyordu. Büyükayı, Aslan, Cepheus. Tespit ettiği tanıdık her bir takımyıldızıyla birlikte aldığı nefesler yavaşlayıp gevşedi.

Blue bisikletinin kilidini açarken zinciri buz gibiydi. Otoparkın öteki ucundan boğuk konuşmaların gürültüsü geliyordu. Arkasında bir yerlerde asfaltın üzerinde sürtünen ayak sesleri vardı. İnsanlar sessiz oldukları zamanlarda bile, aslında en gürültücü hayvanlardı.

Gün gelecek, evinden çıktığında sokak lambalarını değil, yalnızca yıldızları gördüğü, annesinin yeteneklerinden kendisine de bir pay düşmüş gibi hissedebileceği bir yerde yaşayacaktı. Yıldızlara baktığında, bir şey onu kendine çekti, bir şey ona yıldızlardan da öteyi görmesini, kaotik gökyüzünden bir anlam çıkarmasını, çekip bir imge almasını istedi. Ama bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Blue yalnızca Aslan ve

Cepheus'u, Akrep ve Ejderha'yı görüyordu. Belki daha fazla ufka ve daha az şehre ihtiyaç duyuyordu. Tek sıkıntı şuydu ki Blue aslında geleceği görmek istemiyordu. Onun asıl istediği şey başka kimsenin göremediği ya da göremeyeceği bir şeyleri görebilmekti ve belki de bu, dünyada var olandan daha fazla büyü beklemekten farksızdı.

"Pardon, ee, hanımefendi... Selam."

Ses ihtiyatlı, erkeksi ve buralıydı; ünlü harfleri bozarak telaffuz ediyordu. Blue soğuk bir tavırla döndü.

Karşısında uzaktaki sokak lambasının ışığı yüzünden suratı daha kemikli ve yaşlı görünen Zarif Oğlan'ı görünce şaşırdı. Tek başınaydı. Başkan Cep Telefonu'ndan, pasaklı olandan ya da kavgacı arkadaşlarından eser yoktu. Bir eliyle bisikletini dengede tutuyordu. Diğerini ise cebine atmıştı. Kararsız duruşu, göğsünde kuzgun amblemi bulunan süveteriyle uyuşmuyordu ve Blue tam süveterin omzundaki söküğü fark etmişti ki oğlan kulağı üşümüş gibi kafasını oraya eğerek söküğü gizledi.

"Selam," dedi Blue, söküğü fark etmese konuşacağından daha yumuşak bir ses tonuyla. Ne tür bir Aglionby oğlanının ikinci el süveter giydiğini bilmiyordu. "Adam'dı, değil mi?"

Keskin bir hareketle mahcup bir şekilde başıyla onayladı. Blue oğlanın bisikletine baktı. Ne tür bir Aglionby oğlanının araba kullanmak yerine bisiklete bindiğini de bilmiyordu.

"Eve gidiyordum," dedi Adam, "uzaktan seni tanır gibi oldum. Özür dilemek istedim sadece. Bugün olanlar için. Ona bunu yapmasını ben söylemedim ve bunu bilmeni istiyorum."

Hafif aksanlı sesinin tipi kadar hoş olduğu Blue'nun dikkatinden kaçmadı. Baştan sona Henrietta gün batımıydı bu: sıcak ön sundurma salıncağı ile buz gibi soğuk çay bardakları, düşüncelerinizden bile sesli olan ağustos böcekleri. Yan sokaktan geçen bir arabanın sesini duyunca oğlan omzunun

üzerinden arkaya baktı o sırada. Tekrar ona döndüğünde yüzünde hâlâ ihtiyatlı bir ifade vardı ve Blue bu ifadenin, yani kaşlarının arasına oturmuş bir kırışıklık, gergin ağzının onun normal ifadesi olduğunu anladı. Suratına tam oturuyor, ağzıyla gözlerinin etrafındaki her bir çizgiye birebir denk geliyordu. *Bu Aglionby oğlanı çoğunlukla mutlu değil* diye düşündü.

"Yani çok naziksin," dedi Blue. "Ama özür dilemesi gereken kişi sen değilsin."

Adam, "Tüm suçu ona atmam doğru olmaz. Yani o haklıydı. Seninle konuşmak istemiştim gerçekten. Ama gidip de seni... tavlamak gibi bir niyetim yoktu," dedi.

Blue'nun onu başından savması gereken nokta burasıydı. Ama masada kulaklarının kızarması dengesini bozmuştu; dürüst ifadesi, yeni ortaya çıkan kararsız tebessümü. Suratı Blue'nun onu seyretmek istemesine yetecek derecede tuhaftı. İşin aslı şuydu ki Blue daha önce hiç başarılı olmasını istediği biriyle flört etmemişti.

"Yapma bunu!" diye uyardı Blue'yu içindeki ses.

Ama Blue, "Peki, ne gibi bir *niyetin* vardı?" diye sordu.

"Konuşmak," dedi oğlan. Yerel aksanı yüzünden uzatmıştı kelimeyi ve bu sohbetten ziyade itirafla eş anlamlı gibi gelmişti Blue'ya. Oğlanın ağzının ince, tatlı çizgisine bakmadan edemiyordu. "En başta seninle konuşmak için ben gelseydim muhtemelen bir sürü baş ağrısından kurtarırdım herkesi. Başkalarının fikirleri başımı hep daha fazla belaya sokuyor," diye ekledi Adam.

Blue da ona Orla'nın fikirlerinin de evdekilerin hep başını ağrıttığını söylemek üzereydi ama sonra oğlanın da cevaben bir şey söyleyeceğini, sonra kendisinin de karşılık vereceğini ve bu şekilde bütün gece devam edebileceklerini fark etti. Adam'da kendisiyle *sohbet edilebilecek* biri olduğunu hissettiren bir yan vardı. Bir anda Maura'nın sesi Blue'nun

zihninde yankılandı. *Kimseyi öpmemen gerektiğini sana tembihlemem gerekmiyor, değil mi?*

Bu yüzden aniden Blue kendini tuttu. Neeve'in de dikkat çektiği üzere, o çok aklı başında bir kızdı. Buradaki en iyi sonuç bile acı verici olurdu. Bir nefes verdi.

"Kızdığım şey zaten senin hakkında söyledikleri değildi. Bana para teklif etmesine kızdım," dedi bir ayağını bisikletin pedalına yerleştirerek. Burada yapması gereken şey, kalıp konuşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmemekti. Blue'nun istediği bir şeye parası yetmediğinde, dünyadaki en kötü his, istediği şeye sahip olmanın nasıl olacağını hayal etmekti.

Adam kızın geri çekilmesini fark etmişçesine iç geçirdi. "Bilmiyor ki. Para konusunda maldır."

"Peki, sen değil misin?"

Adam yalnızca kararlı bir bakış atarak karşılık verdi ona. Bu şüpheye mahal vermeyen bir ifadeydi.

Blue kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Gökyüzünde ne kadar hızlı kaydıklarını hayal etmek biraz tuhaftı: Fark edemeyeceği kadar hızlı bir hareket. *Aslan, Küçük Aslan, Orion.* Annesi, teyzeleri ya da kuzenlerinden biri olup da gökyüzüne bakarak bir kehanette bulunacak olsa, Adam'a ne cevap vereceğini söyler miydi ona gökyüzü?

"Nino's'a geri gelecek misin?" diye sordu Blue.

"Davetli miyim?"

Blue karşılık olarak gülümsedi. Tehlikeli bir şeydi bu gülümseme, Maura'nın hoşuna gitmeyecek türden bir şeydi.

Blue'nun iki kuralı vardı: Oğlanlardan uzak dur çünkü onlar birer baş belasıdır. Kuzgun oğlanlarından uzak dur çünkü onlar dallamanın tekidir.

Ama bu kurallar Adam için geçerli değilmiş gibi görünüyordu. Ceplerini karıştırıp bir peçete çıkardı ve üzerine

ismiyle 300 Tilki Yolu'nun telefon numarasını yazdı. Kalbi gümbür gümbür atarken peçeteyi katladı ve Adam'a uzattı.

Adam yalnızca, "İyi ki geri gelmişim," demekle yetindi. Uzun boyuyla dönüp hüzünle ciyaklayan bisikletini geldiği yönde sürmeye başladı.

Blue parmaklarını suratına bastırdı.

Bir oğlana numaramı verdim.

Bir kuzgun oğlanına numaramı verdim.

Kollarını bedenine dolayarak gelecekte annesiyle yapacağı bir tartışmayı kafasında canlandırdı. *Birine numaranı vermek onu öpeceğin anlamına gelmez.*

Restoranın arka kapısının açıldığını gördüğünde Blue olduğu yerde zıpladı. Ama bu yalnızca Donny'ydi ve Blue'yu görünce suratındaki ifade yumuşadı. Elinde Blue'nun ânında tanıdığı tahrik edici derecede şişkin, deri kaplı bir defter tutuyordu. Blue bu defteri Başkan Cep Telefonu'nun elinde görmüştü.

Donny, "Bunu kimin bıraktığını biliyor musun? Senin mi?" diye sordu.

Adamla otoparkın ortasında buluşan Blue günlüğü alıp açtı. Günlük hangi sayfayı açmak istediğine hemen karar vermedi; o kadar çok kullanılmış ve o kadar doldurulmuştu ki her sayfa öne çıkmak için yarışıyordu. Nihayet kullanılmaktan ziyade yer çekimine boyun eğerek tam ortasından açıldı.

Açılan sayfa kitap ve gazetelerden kesilmiş, sararmış kupürlerin bir karmaşasından ibaretti. Kırmızı bir kalemle bazı kelimelerin altı çizilmiş, kenarda kalan boşluklara da yorum *(Luray Mağaraları ruhani bir yer olarak kabul edilebilir mi? kargalar = kuzgunlar?)* eklenmiş, bir de "Henrietta Yakınlarındaki Gallerceden Esinlenilmiş Yer İsimleri" diye bir derli toplu liste yapılmıştı. Blue burada yazan kasabaların birçoğunu biliyordu. Welsh Hilles, Glen Bower, Harlech, Machinleth.

"Yazanları hiç okumadım," dedi Donny. "Sadece geri vermek için bir isim yazılmış mı ona baktım. Ama sonra gördüm ki... şey, yani senin bildiğin şeyler."

Bununla bir psişiğin kızından beklenecek türden şeyleri kastediyordu.

"Sanırım bu defterin kime ait olduğunu biliyorum," dedi Blue. Sayfalarını karıştırmak için daha fazla zaman kazanmak dışında aklına başka bir şey gelmemişti. "Ben alırım."

Donny restorana döndüğünde, Blue günlüğü tekrar açtı. Şimdi günlüğün yoğunluğuna hayran hayran bakmaya vakti vardı. İçindekiler hemen dikkatini çekmeseydi bile, günlüğün verdiği hissiyat çekerdi. Günlüğün içinde o kadar çok kupür vardı ki eğer deriyle bağlanmasa cilt olarak koruması zor olurdu. Bu koparılmış ve makasla kesilmiş kupürlere sayfalarca yer ayrılmıştı ve günlüğün sayfalarını çevirmek inkâr edilemez bir dokusal keyif veriyordu. Blue parmaklarını çeşitli dokular üzerinde gezdirdi. İnce, şık bir fontun kullanıldığı kırık beyaz renkteki çizim kâğıdı. Örümceğimsi serif bir fontun kullanıldığı ince, kahverengimsi kâğıt. Sanat yoksunu modern bir tipografinin kullanıldığı düz, beyaz kâğıt. Sarının kırılgan bir tonunda olan kenarları tırtıklı gazete kâğıdı.

Bir de yarım düzine farklı dolma ve keçeli kalemle ama aynı elden çıktığı belli olan el yazısıyla alınmış notlar vardı. *Büyük bir geç kalmışlıkla* yazılanlar daire içine alınmış, okla gösterilmiş, altı çizilmişti. Sayfa boşluklarında listeler yapılmış, hevesli ünlem işaretleri konmuştu. Yer yer birbirleriyle çelişiyor, yer yer birbirlerini üçüncü şahıs olarak referans gösteriyorlardı. Çizgiler çapraz taramaya dönüşüyor, çapraz taramalar kabataslak dağ çizimlerine dönüşüyor, kabataslak dağ çizimleri de hızlı görünümlü arabaların arkalarında bıraktığı tekerlek izlerine dönüyordu.

Günlüğün aslında ne anlatmaya çalıştığını anlaması biraz uzun sürdü. Kabaca bölüm bölüm ayrılmıştı ama bu günlüğü yaratan kişinin belli noktalarda yeri tükendiği için günlüğün ileriki sayfalarında kaldığı yerden devam ettiği barizdi. Ruhani yerleri birbirine bağlayan görünmez enerji hatları olan ley hatları üzerine bir kısım vardı. Kuzgun Kral Owain Glyndŵr hakkında bir kısım vardı. Dağların altında keşfedilip uyandırılmayı bekleyen uyuyan şövalyelere dair bir kısım vardı. Kurban edilmiş krallara dair tuhaf öykülerden, kadim su tanrıçalarından ve kuzgunların simgelediği tüm eski şeylerden bahseden bir kısım vardı.

Her şeyden öte günlük *açtı.* Taşıyabileceğinden daha fazlasına, kelimelerin tarif edebileceğinden daha fazlasına, diyagramların resimlendirebileceğinden daha fazlasına açtı. Sayfalarından, her bir çılgın satırından, her bir telaşlı taslağından ve her bir koyu renkli tanımından özlem akıyordu. Günlüğün acı dolu ve melankolik bir yanı vardı.

Diğer çiziktirmeler arasında tanıdık bir şekil gördü. Birbirine geçen üç çizgi: Uzun, gagalı bir üçgen. Neeve'in kilise bahçesinde tozun içinde çizdiği şekildi. Annesinin buğulu duşakabin kapısına çizdiği şekildi.

Blue şekli daha yakından inceleyebilmek için günlüğü iyice açtı. Bu kısım ley hatları üzerineydi: "Ruhani yerleri birbirine bağlayan mistik enerji yolları." Yazar günlük boyunca bu üç çizgiyi tekrar tekrar çizmiş; hastalıklı görünen bir Stonehenge'in, tuhaf şekilde uzun uzuvlu atların ve höyük olarak isimlendirdiği bir taslağın yanına kondurmuştu. Sembole dair bir açıklama bulunmuyordu.

Bu bir tesadüf olamazdı.

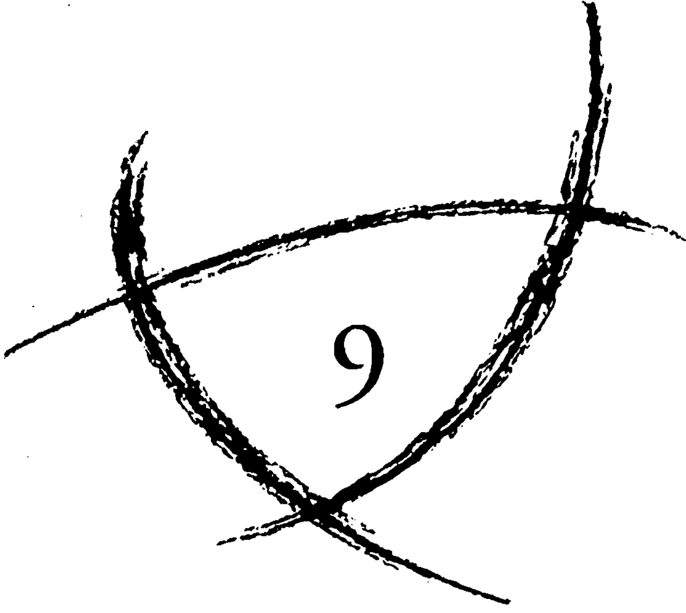
Bu günlüğün o başkana benzeyen kuzgun oğlanına ait olması imkânsızdı. Bu günlüğü ona başka biri vermiş olmalıydı.

Belki de, diye düşündü Blue, *bu günlük Adam'ındır.*

Adam'dan da günlüğün ona verdiği hissi almıştı: Büyü, ihtimaller ve gerginlik yüklü bir tehlike hissi. Neeve'in saçına bir ruhun dokunduğunu söylediği zamanki his.

Keşke Gansey sen olsaydın, diye düşündü. Ama bunu düşünür düşünmez bu isteğinin pek de doğru olmadığını anladı. Çünkü Gansey her kimse, ömrü uzun olmayacaktı.

Gansey geceleyin dolunayın ışığının yüzüne vurması ve telefonunun çalmaya başlamasıyla uyandı.

Battaniyeler arasında telefonunu bulmaya çalıştı. Gözlükleri ya da lensleri olmadan âdeta kör olduğundan kimin aradığını görebilmek için telefonu burnunun dibine kadar getirdi: MALORY, R. Gansey şimdi niye gecenin bu saatinde arandığını anlamıştı. Dr. Roger Malory, Henrietta'yla beş saatlik saat farkı bulunan Sussex'te yaşıyordu. Virginia'da gece yarısı, erkenci-Malory için sabahın beşi demekti. Malory İngiliz ley hatları konusundaki önde gelen isimlerden biriydi. Ya seksen ya yüz ya da iki yüz yaşındaydı ve her biri bu alanda (oldukça kısıtlı) birer klasik hâline gelmiş olan üç kitap yazmıştı. Gansey'nin vaktini Galler ve Londra arasında gidip gelerek geçirdiği yaz aylarında tanışmışlardı. Malory on beş yaşındaki Gansey'yi ciddiye alan ilk kişi olmuştu ve Gansey bu konuda adama sonsuza dek minnettar olacaktı.

"Gansey," dedi sıcak bir tavırla Malory, ona ismiyle hitap etmemesi gerektiğini biliyordu. Girizgâhı uzatmadan havalar, tarih topluluğunun son dört toplantısı ve komşusunun İskoç çoban köpeğinin onu ne kadar rahatsız ettiğine dair tek taraflı bir konuşma yapmaya başladı. Gansey monoloğun yaklaşık dörtte üçünü anlayabildi. Birleşik Krallık'ta aşağı yukarı bir

sene yaşadıktan sonra Gansey aksanları anlama konusunda epey yol katetmişti ama kelimeleri uzatması, konuşurken yutması, ilerlemiş yaşı, kötü genleri ve zayıf bir telefon bağlantısının bir kombinasyonu sebebiyle Malory'nin söylediklerini anlamakta sıklıkla güçlük çekiyordu.

Yataktan kalkıp Henrietta modelinin yanına çömelen Gansey kibar bir şekilde on iki dakika boyunca adamı dinledikten sonra, "Aramanıza sevindim," dedi.

"Çok ilginç bir metin kaynağına rastladım," dedi Malory. Bir şeyler çiğniyormuş gibi mi demeli, yoksa bir şeyleri jelatine sarıyormuş gibi mi, öyle bir ses geldi. Gansey adamın dairesini görmüştü ve ikisini de aynı anda yapıyor olması gayet de ihtimal dahilindeydi. "Metinde ley hatlarının hareketsiz olduğu yazıyordu. Uyudukları. Kulağa tanıdık geliyor mu?"

"Glendower gibi. Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Bulma çubuğuyla onları bulmanın neden bu kadar zor olduğunu açıklayabilir. Hâlâ varlıklarını sürdürseler de aktif hâlde değillerse, enerjileri son derece zayıf ve düzensiz olurdu. Surrey'de birisiyle birlikte bir hattı takip ediyorduk –yirmi beş kilometre, berbat bir hava, turp büyüklüğünde yağmur damlaları– ve sonra hat bir anda kayboldu."

Bir yapıştırıcı ve birkaç karton çatı alan Gansey, Malory yağmurdan dem vururken parlak ay ışığında bir çatı üzerinde çalışmaya başladı. "Kaynakta ley hatlarını uyandırmakla alakalı bir bilgi var mıydı? Glendower uyandırılabiliyorsa, o zaman ley hatları da uyandırılabilir, değil mi?" diye sordu.

"Fikir bu yönde."

"Ama Glendower'ı uyandırmak için onu bulmak yetiyor. İnsanlar ley hatlarının üzerinde *yürüyüp* duruyor."

"Ah, hayır, Bay Gansey, bak o konuda yanılıyorsun. Ruh yolları yer altında. Eskiden öyle olmasalar bile, asırlar boyunca üzerlerinde biriktirdikleri metrelerce toprak yüzünden

artık öyleler," dedi Malory. "Yüzlerce yıldır kimse o hatlara dokunmadı. Sen ve ben, biz hatların üzerinde yürümüyoruz. Biz yalnızca hatların yankılarını takip ediyoruz."

Adam'la birlikte hatları arama çubuğuyla bulmaya çalışırken izin nedensizce bir bulunup bir kaybolmasını hatırladı Gansey. Malory'nin teorisi akla yatkın cinstendi ve zaten tek ihtiyacı da buydu. Okulun canı cehenneme deyip bütün vaktini bu yeni fikri destekleyecek bir şeyler bulmak için kitapları taramaya başlamaktan çok istediği bir şey yoktu. Bir ergen olmaya, Aglionby'ye bağlı olmaya karşı nadir olarak olsa da bir kızgınlık duydu, belki de Ronan hep böyle hissediyordu.

"Tamam. O zaman biz de onları yer altında buluruz. Mağaralarda olabilir mi?"

"Ah, mağaralar berbat yerlerdir," diye karşılık verdi Malory. "Her sene mağaralarda kaç kişinin hayatını kaybettiğini biliyor musun?"

Gansey bilmediğinden emin olduğunu söyledi.

"Binlerce," diye onu temin etti Malory. "Onlar birer fil mezarlığı gibidir. Yer üstünde kalmak çok daha mantıklı. Mağaracılık motosiklet yarıştırmaktan daha tehlikelidir. Hayır, bu kaynak tamamen ruh yollarını yüzeyden uyandırmak ve ley hattının varlığınızı bilmesini sağlamak için bir ritüelden bahsediyor. Sizin oradaki Marianna'daki enerjinin üzerine sembolik bir şekilde elini koyman gerek."

"Henrietta."

"Teksas'ta mı?"

Gansey ne zaman Amerika hakkında İngilizlerle konuşsa, hep Teksas'tan bahsettiğini sanıyorlardı. "Virginia," dedi.

"Anladım," dedi Malory sıcakkanlı bir şekilde. "Fısıldamak yerine bağırıyor olsa, o ruh yolunu takip ederek Glendower'a gitmenin ne kadar kolay olacağını bir düşünsene. Ley hattını bulursun, ritüeli gerçekleştirirsin, ley hattını takip ederek kralına gidersin."

Malory böyle söyleyince kulağa kaçınılmaz geliyordu.

Ley hattını takip ederek kralına gidersin.

Gansey nabzını kontrol altına almak için gözlerini kapattı. Elleri göğsünün üzerinde birleştirilmiş, sağ tarafında bir kılıç, sol tarafında ise bir kadeh bulunan hareketsiz bir kralın imgesini gördü belli belirsiz. Bu uyuyan figür, Gansey için anlayamayacağı veya şekillendiremeyeceği bir şekilde baş döndürücü derecede önemliydi. O normalden öte olan bir şeydi, daha büyük bir şeydi, önemi olan bir şeydi. Fiyat etiketine sahip olmayan bir şeydi. Hak edilen bir şeydi.

"Gerçi metinde ritüelin tam olarak nasıl gerçekleştirilmesi gerektiği yazmıyor," diye itiraf etti Malory. Tarihi dokümanların saçma yanlarından dem vurmaya başladı ve Gansey söylediklerine pek dikkat etmedi ve adam lafını, "Bunu Lockyer hattında deneyeceğim. Nasıl sonuçlandığını sana da haber veririm," diye bitirdi.

"Harika," dedi Gansey. "Size ne kadar teşekkür etsem az."

"Annene selamlarımı ilet."

"İleti..."

"O yaşta hâlâ annenin hayatta olması büyük şans. Ben senin yaşlarındayken annem İngiliz sağlık sistemi tarafından öldürüldü. Ufak bir öksürük yüzünden muayene edilip hastaneye yatırılana kadar bir şeyciği yoktu..."

Gansey, Malory'nin sık sık anlattığı, hükümetin annesinin gırtlak kanserini tedavi edememesinin hikâyesini yarım kulakla dinledi. Telefon sustuğunda Malory'nin sesi gayet neşeliydi.

Şimdi Gansey'ye arayışın heyecanı geçmişti; arayışın bitmemiş olduğu hissiyatı onu içten içe yiyip bitirmeden önce birileriyle konuşması gerekiyordu. Adam'la konuşmak en iyisiydi aslında ama uykusuzluk ve aşırı uyku arasında çılgınca gidip gelen Ronan'ın bu saatlerde uyanık olma ihtimali yüksekti.

Ronan'ın odasıyla arasındaki mesafenin yarısını katetmişti ki odanın boş olduğunu gördü. Karanlık kapı eşiğinde durup Ronan'ın ismini fısıldadı Gansey ve ardından karşılık alamayınca sesli konuştu.

Ronan'ın odasına girmek yasaktı ama Gansey yine de girdi. Elini yatağa dokundurduğunda, yatağın dağınık ve soğuk olduğunu hissetti. Ronan'ın oradan ayrılma hızıyla battaniyeler bir kenara fırlatılmıştı. Bir eliyle Ronan'ın numarasını çevirmeye çalışırken diğer eliyle Noah'nın kapalı odasının kapısını yumrukladı Gansey. Telefon iki kere çaldıktan sonra yalnızca "Ronan Lynch" demekle yetinen sesli mesaja bağlandı.

Nabzı hızlanan Gansey konuşmasının ortasında kaydedilen sesi dinlemeyerek telefonu kapattı. Uzunca bir anlığına kafasında ölçüp tarttıktan sonra başka bir numarayı aradı. Uyku ve ihtiyatla kısık sesle konuşan Adam açtı bu sefer telefonu. "Gansey?"

"Ronan gitmiş."

Adam sessizdi. Mesele Ronan'ın ortadan kaybolması değildi, mesele Ronan'ın Declan'la kavga ettikten sonra ortadan kaybolmasıydı. Ama gecenin köründe Parrish evinden ayrılmak kolay iş değildi. Yakalanmanın sonuçları kendilerini fiziksel morluklar olarak gösterebilirdi ve uzun kollu tişört giyilemeyecek kadar ısınmaya başlamıştı hava. Ondan bunu istediği için Gansey'nin içi içini yiyordu.

Dışarıda gececi bir kuş tiz ve keskin bir şekilde öttü. Henrietta'nın minik replikası loş ışıkta ürpertici görünüyordu, sokaklardaki döküm arabalar âdeta durmuş gibiydi. Gansey hava karardıktan sonra her şeyin mümkün olabileceğini hissederdi hep. Geceleri Henrietta büyülü gibi geliyordu ve geceleri büyü korkunç bir şeydi.

"Ben parkı kontrol ederim," diye fısıldadı Adam en sonunda. "Ve, ee, köprüye de bakarım sanırım."

Adam telefonu o kadar usulca kapatmıştı ki Gansey'nin bağlantının koptuğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Parmak uçlarıyla gözlerine masaj yapmaya başlamıştı ki Noah onu bu hâlde buldu.

"Onu aramaya mı gideceksin?" diye sordu Noah. Arkasındaki odadan dışarı sızan sarı, geç saat ışığında solgun ve gayrimaddi görünüyordu; gözlerinin altı diğer her şeyden daha koyu renkteydi. Noah'dan ziyade Noah'nın bir yansımasına benziyordu. "Kiliseye bak."

Noah onunla geleceğini söylemedi, Gansey de ondan bunu istemedi. Altı ay önce bunun önemli olduğu tek vakitte, Ronan'ı kendi kanından oluşan introspektif bir gölde bulmuştu Noah ve bu yüzden onu bir daha aramak zorunda kalmaktan muaftı. Noah sonrasında Gansey'yle birlikte hastaneye gitmemiş ve Adam da evden gizlice çıkmaya çalışırken yakalanmıştı, bu yüzden Ronan'ın yarası dikilip tekrar birleştirirlerken yanında bir tek Gansey vardı. Bu çok uzun zaman önceydi ama aynı zamanda üzerinden hiç zaman geçmemiş gibiydi bir yandan.

Bazen hayatı asla unutmadığı bir düzine saatten ibaretmiş gibi geliyordu Gansey'ye.

Ceketini üzerine geçirip serin otoparkın yeşilimtırak ışığına çıktı. Ronan'ın BMW'sinin kaputu soğuktu, yani yakın zamanda arabayı kullanmamıştı. Her nereye gittiyse yaya gitmişti. Kulesi tozlu bir sarı ışıkla aydınlanan kilise yürüme mesafesindeydi. Nino's da öyle. Altındaki hızlı akıntısıyla köprü de öyle.

Yürümeye başladı. Mantıklıydı ama hain kalbi tekleyip duruyordu. Saf biri değildi; Niall ölmeden önceki Ronan Lynch'i geri getirebileceğine dair kendini kandırdığı yoktu. Ama şimdiki Ronan Lynch'i de kaybetmek istemiyordu.

Kuvvetli ay ışığına rağmen Azize Agnes'in girişi zifiri karanlıktı. Ufaktan titremeye başlayan Gansey, açık olup olmadığını bilmese de kilise kapısını çekerek açmaya yarayan demir halkayı tuttu. Azize Agnes Kilisesi'ne yalnızca bir defa, o da Şükran Günü'nde, Ronan'ın küçük kardeşi Matthew hepsinin gelmesini istediği için gitmişti. Burayı Ronan gibi birinin gecenin köründe gidebileceği bir yer olarak düşünmezdi ama zaten Ronan'ın kiliseye giden biri olduğunu da düşünmezdi. Yine de her pazar günü Lynch kardeşler Azize Agnes'e gidiyordu. Bir restoran masasında birbirlerinin gözlerinin içine bakamayacak durumda oldukları zamanlarda bile, bir sırada yan yana bir saat geçirmeyi başarıyorlardı.

Girişin karanlık ağzından içeri giren Gansey, *Noah bir şeyleri bulma konusunda iyidir* diye düşündü. Noah'nın Ronan konusunda haklı olmasını umuyordu.

Kilise, Gansey'yi tütsü kokulu bir havayla sarmaladı ve bu o kadar nadir duyduğu bir kokuydu ki bir anda her biri yazın gerçekleşen yarım düzine aile düğünü, cenazesi ve vaftizinin anıları canlandı zihninde. Tek bir nefeslik hapsolmuş hava tarafından bir mevsimin böyle mahkûm edilmesi ne tuhaf şeydi.

"Ronan?" Kelime boş oda tarafından yutuldu. Yukarıda, görünmeyen tavandan yankılandı ses, bu yüzden kendisine cevap veren sadece kendi sesiydi.

Soluk koridor ışığı kemerlerin sivri gölgelerinin düşmesine neden oluyordu. Karanlık ve belirsizlik Gansey'nin kaburgalarını bir yumruk gibi ezdi ve nefesten mahrum ciğerleri ona uzun zaman önceki, dünyada büyü denen bir şeyin varlığını anladığı başka bir yaz akşamını hatırlattı.

Ronan oradaydı, gölgelerin düştüğü sıralardan birine uzanmış, bir kolu kenardan sarkıyor, diğeri ise başının üstünde eğikti ve bedeni de zaten siyah olan bir dünyada daha koyu bir siyahtı.

Bu gece olmasın. Ne olur bu gece olmasın, diye düşündü Gansey.

Adım adım Ronan'ın arkasındaki sıraya yaklaşan Gansey, onu öylece uyandırabilecekmiş gibi ve sırf bunu varsaydığı için de bunun gerçek olması için dua ederek elini diğer oğlanın omzuna koydu. Elinin altındaki omuz sıcaktı; oğlan alkol kokuyordu.

"Uyansana, moruk," dedi. Kelimeler kulağına incelikli gelmemişti ama zaten öyle bir niyeti de yoktu.

Suratını çevirirken Ronan'ın omzu oynadı. Kısacık, zincirlerinden kurtulan bir an için çok geç kaldığına, Ronan'ın çoktan öldüğüne ve şu anda da sırf Gansey ona emrettiği için oğlanın cesedinin uyandığına dair bir düşünce geldi Gansey'nin aklına. Ama sonra Ronan'ın parlak mavi gözleri açıldı ve bu düşünce dağıldı.

Gansey derin bir iç çekti. "Seni ahmak."

Ronan basitçe, "Rüya göremiyordum," dedi. Ardından Gansey'nin ıstırap içindeki çehresini görünce, "Bunun bir daha tekrarlanmayacağına dair sana söz vermiştim," diye ekledi.

Gansey sesini tasasız tutmaya çalıştı ama beceremedi. "Ama sen bir yalancısın."

"Bana kalırsa," diye karşılık verdi Ronan, "beni abimle karıştırıyorsun."

Etraflarındaki kilise sessiz ve dopdoluydu, âdeta binanın kendisi de uyuyormuş gibi Ronan'ın gözlerini açmasıyla içerisi de daha aydınlanmış gibiydi.

"Sana Monmouth'ta sarhoş olmanı istemediğimi söylediğimde, git başka bir yerde sarhoş ol demek istememiştim."

Kelimeleri yalnızca birazcık yuvarlayan Ronan, "Bana küfredene bak," diye karşılık verdi.

Gansey haysiyetini koruyan bir şekilde, "Ben içiyorum. Sarhoş olmuyorum," dedi.

Ronan gözlerini göğsüne yakın bir yerde tuttuğu bir şeye doğru çevirdi.

"O nedir?" diye sordu Gansey.

Ronan parmaklarıyla göğsünün yanındaki koyu renkli bir şeyi kavramıştı. Gansey oğlanın elini açmak için uzandığında, sıcak ve canlı bir şeye dokunduğunu, parmak uçlarındaki hızlı nabzı hissetti. Hemen elini geri çekti.

"Tanrım," dedi Gansey hissettiği şeyi anlamlandırmaya çalışırken. "Kuş mu o?"

Ronan tuttuğu şeyi göğsüne bastırmaya devam ederek yavaşça kalktı. Alkol kokan bir nefes daha Gansey'ye doğru süzüldü.

"Kuzgun." Ronan eline bakarken uzun bir sessizlik yaşandı. "Ya da bir karga. Ama sanmam. Ben... Evet, hiç sanmam. *Corvus corax.*"

Ronan sarhoşken bir kuzgunun Latince ismini biliyordu.

Gansey bunun yalnızca bir kuzgun olmadığını gördü. Tüysüz ağzı bir bebeğin gülümsemesiyle açılmış, kanatlarının uçmaya başlamasına daha günlerle gecelerin olduğu minicik bir yavruydu bu. Bu kadar kolayca zarar görebilecek bir şeye dokunmak isteyeceğini hiç sanmıyordu.

Kuzgun, Glendower'ın kuşuydu. Bu kuşla ilişkilendirilmiş uzun bir soydan geldiği için ona "Kuzgun Kral" da diyorlardı. Efsanelere göre, Glendower kuzgunlarla konuşabilirdi, kuzgunlar da onunla. Gansey'nin, kuzgunlarıyla meşhur Henrietta kasabasına gelmesinin sebeplerinden biri de buydu. Derisi karıncalandı.

"O nereden geldi?"

Ronan'ın parmakları kuzgunun göğsünün etrafında şefkatli bir kafes işlevi görüyordu. Oğlanın elindeyken kuş hiç de gerçek görünmüyordu. "Onu buldum."

"İnsanlar bozuk para bulur," diye karşılık verdi Gansey. "Ya da araba anahtarı. Ya da dört yapraklı yonca."

"Bir de kuzgun," dedi Rowan. "Kıskandığın için böyle diyorsun çünkü..." derken birayla yavaşlamış düşüncelerini toplamak için duraksaması gerekmişti, "sen kendine bir kuzgun bulamadın."

Kuş, Ronan'ın parmakları arasından yanındaki sıraya pisledi. Yavru kuşu bir eliyle tutan Rowan bir kilise bültenini kullanarak kakanın büyük kısmını ahşap oturağın üzerinden sildi. Kirlenmiş kâğıdı Gansey'ye uzattı. Haftalık dua istekleri beyaz beyaz lekelenmişti.

Sırf Ronan'ın bu kâğıdı atacak bir yer bulmakla uğraşmayacağını düşündüğü için kâğıdı aldı Gansey. Biraz hoşnutsuz bir şekilde, "Ya evde evcil hayvan bakmayı yasaklarsam?" diye sordu.

"Abi, olur mu öyle şey," diye karşılık verdi Ronan suratında vahşi bir sırıtışla, "insan Noah'yı öylece sokağa atar mı?"

Gansey başta Ronan'ın bir espri yaptığını anlamadı ve bunu anladığında da gülmek için geç kalmıştı. Her halükârda Ronan'ın kuşu sahiplenmiş bir şekilde tuttuğunu gördüğü için kuşla birlikte Monmouth İmalat'a dönmesine izin vereceğini biliyordu. Gagası umutla açılmış, kendini Ronan'a bırakmış olan kuzgun ona bakıyordu.

Gansey pes etti. "Hadi. Eve dönüyoruz. Kalk."

Ronan zar zor ayağa kalkarken ellerindeki kuzgun da kendini top hâline getirip boyunsuz, yalnızca gagadan ve vücuttan ibaret bir şeye dönüştü. "Türbülansa hazır ol, ufak piç seni."

"Ona bu ismi takamazsın."

"Onun adı Testere," diye kafasını kaldırmadan cevap verdi Ronan. Ardından, "Noah. Orada acayip ürkünç duruyorsun," dedi.

Kilisenin derin, gölgeler içinde kalmış girişinde Noah ses çıkarmadan dikiliyordu. Bir anlığına görünebilen tek şey oğlanın solgun suratıydı; koyu renk kıyafetleri karanlığa karışmıştı ve gözleri bilinmez bir yere açılan çukurları andırıyordu.

"Gelmeyeceksin sanıyordum," dedi Gansey.

Noah'nın bakışları arkalarındaki kürsüye, oradan da karanlık, görünmez tavana kaydı. Her zamanki yiğitliğiyle, "Ev ürkütücüydü," dedi.

"Ucube," diye laf soktu Ronan ama Noah'nın umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Gansey kaldırıma çıkan kapıyı çekerek açtı. Adam'dan ses yoktu. Yanlış bir alarm için onu aramanın suçluluğunu hissetmeye başladı. Gerçi... bunun yanlış bir alarm olduğundan da o kadar emin değildi. Ne olduğunu tam olarak anlamasa da bir şeyler yaşanmıştı. "O kuşu tam olarak nerede buldum demiştin?"

"Kafamın içinde." Ronan'ın kahkahası keskin bir çakalın haykırışı gibiydi.

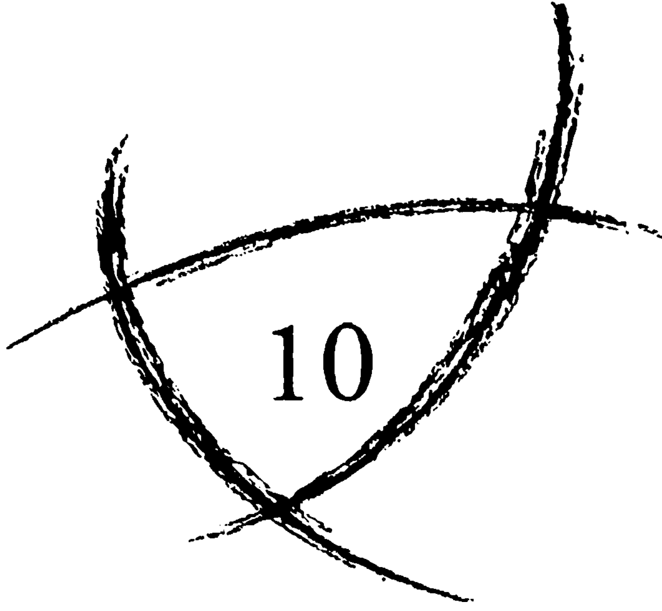
"Tehlikeli bir yer," diye yorumda bulundu Noah.

Tüm keskin köşeleri alkol yüzünden körelmiş olan Ronan sendeledi ve elindeki kuzgun bir sesten ziyade bir notaya benzeyen zayıf bir ses çıkardı. "Bir testere için değil," diye karşılık verdi Ronan.

Tekrar sert ilkbahar gecesine çıktıklarında Gansey kafasını geri attı. Ronan'ın iyi olduğunu artık öğrendiğinden siyah ağaç dallarıyla örülü olan Henrietta kasabasının hava karardıktan sonra çok güzel olduğunu görme imkânı oldu.

Onca farklı kuş türü varken Ronan bir kuzgun bulmuştu.

Gansey tesadüflere inanmazdı.

10

Whelk'i uyku tutmuyordu.

Bir Aglionby oğlanı olduğu zamanlarda uykuya çok rahat dalardı, niye dalmayacaktı ki zaten? Czerny ve diğer sınıf arkadaşları gibi, hafta içleri geç yatıp erken kalkarak iki veya dört ya da altı saat uyur, ardından hafta sonlarında uyuma maratonları yapardı. Uyuduğunda da rahat, rüyasız bir uykuya dalardı. Hayır, bunun doğru olmadığını biliyordu. Herkes rüya görürdü, sadece bazı insanlar rüyalarını unuturdu.

Şimdiyse birkaç saatten uzun süreliğine gözlerini yumduğu nadirdi. Çarşafın içinde dönüp dururdu. Fısıltıların onu uyandırmasıyla birden ayağa fırlardı. Hükümetin el koymadığı yegâne mobilyası olan deri koltuğunda uyuklardı. Uyku ve enerjisi ondan çok daha büyük ve kuvvetli bir şeyin etkisi altındaymışçasına düzensiz bir dalga gibi gelip gidiyordu. Bunu kataloglama denemeleri hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı: Dolunay zamanlarında ve fırtınalardan sonra daha uyanık olduğunu fark etmişti ama bunun ötesinde tahminde bulunmak zordu. Bunun bir şekilde Czerny'nin ölümüyle birlikte bedenine nüfuz eden ley hattının manyetik nabzı olduğunu kuruyordu zihninde.

Uykusuzluk hayatını hayali bir şeye, günlerini suda amaçsızca yüzen bir kurdeleye dönüştürmeye başlamıştı.

Neredeyse dolunay vakti gelmişti ve son yağmurların üzerinden uzun zaman geçmemişti, bu yüzden Whelk uyanıktı.

Tişört ve baksırla bilgisayarının ekranının başına geçmiş, bitkin insanların ilkesiz ve kuşkulu üretkenliğiyle fareyi kullanıyordu. Bir anda sayısız ses fısıldayarak ve tıslayarak zihnine hücum etti. Ley hattının yakınındaki telefon hatlarında duyulan statiğe benziyordu. Fırtınadan önce esen rüzgâra. Fesatlık planlayan ağaçlara. Her zaman olduğu gibi Whelk hiçbir kelimeyi seçemiyor, konuşulanı anlamıyordu. Ama anladığı bir şey vardı: Henrietta'da tuhaf bir şey yaşanmıştı ve sesler bu konuda sessiz kalamıyordu.

Yıllar sonra ilk kez minik antre dolabındaki kasaba haritalarını çıkardı Whelk. Masası yoktu ve mutfak tezgâhı da mikrodalga için olan lazanyaların açılmış paketleri ve içlerinde bayatlamış ekmek kırıntıları bulunan tabaklarla doluydu, bu yüzden haritaları banyoya serdi. Haritayı düz zeminde açarken küvetteki bir örümcek yolundan çekildi.

Czerny, sanırım benden daha iyi bir yerdesin.

Ama buna gerçekten inanmıyordu. Czerny'nin ruhuna, hayaletine ya da Czerny'den geri kalan şey her neyse ona ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama sırf Whelk ritüeldeki rolü için fısıldayan seslerle lanetlenmişse, Czerny'nin sonu çok daha beter olmalıydı.

Whelk tekrar ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak arayışı sırasında haritaların üzerinde yaptığı onlarca işaretleme ve yoruma baktı. Czerny her zaman kırmızı kalem kullandığı okuması imkânsız el yazısıyla ley hattının muhtemel güzergâhı boyunca enerji seviyelerini not etmişti. O zamanlar buna bir oyun, bir hazine avı gözüyle bakıyorlardı. Şan şöhrete ulaşmanın bir yolu olarak. Bu doğru muydu? Herhangi bir önemi yoktu. Oyun sahası olarak Doğu Yakası'nın kullanıldığı pahalı bir strateji egzersiziydi bu. Örüntü bulmaya çalışan

Whelk topografik haritalardan birinin üzerinde ilgi alanlarını daire içine almıştı. Enerji seviyesinin her zaman yüksek olduğu eski bir dişbudak ağacı korusunun etrafındaki bir daire. Yaban hayvanlarının uzak durduğu yıkık bir kilisenin etrafına çizilmiş bir daire. Czerny'nin öldüğü yerin etrafına çizilmiş bir daire.

Tabii ki bu daireyi Czerny ölmeden *önce* çizmişti. İnsanın tüylerini ürperten meşe ağaçlarının bulunduğu bu yerin dikkat çekici özelliği, ağaçlardan birinin gövdesine kazınan eski kelimelerdi. Latince. Eksik harfler vardı, çevrilmesi zordu ve Whelk'in en yakın tahmini "ikinci yol" olmuştu. Öte yandan tutarsız olsa da enerji seviyesi umut vericiydi. Şüphesiz orası ley hattının üzerinde olmalıydı.

Czerny ve Whelk oraya yarım düzine sefer dönerek okuma yapmış (dairenin yanında Czerny'nin el yazısıyla altı farklı sayı bulunuyordu), bulunması muhtemel yadigârlar için toprağı kazmış, doğaüstü olaylar için geceyi orayı gözleyerek geçirmişti. Whelk rahatça dönebilsinler diye metal bir tüpün içine yerleştirdiği doksan derecelik bir açıyla bükülen iki metal telden o güne kadarki en karmaşık ve hassas arama çubuğunu yapmıştı. Hattın güzergâhını netleştirmek için bu ağaçların etrafını aramaya çıkmışlardı.

Ama uzaktaki bir radyo istasyonu gibi arada gelip gidiyordu. Hatların uyandırılması, frekanslarının incelikle ayarlanması, seslerinin açılması gerekiyordu. Czerny ve Whelk ritüeli meşe korusunda denemek için plan yapmıştı. Whelk'in ritüel konusunda öğrenmeyi başardığı yegâne şey, hattın karşılıklı alışverişten ve fedakârlıktan hoşlandığıydı ama bu can sıkıcı derecede muğlak bir şeydi. Başka bir bilgiye ulaşamamışlar, bu yüzden de ritüeli erteleyip durmuşlardı. Kış tatiline. Bahar tatiline. Sömestr sonuna.

Derken Whelk'in annesi aramış ve Whelk'e babasının etik dışı iş uygulamaları ve gelir vergisi kaçırma suçlamalarıyla tutuklandığını söylemişti. Babasının şirketinin savaş suçlularıyla ticaret yaptığı ortaya çıkmıştı ki annesi bu gerçeği haizdi, Whelk bundan şüpheleniyordu ve FBI da yıllardır takipteydi. Bir gecede Whelk'ler her şeylerini kaybetmişti.

Whelk aile servetinin katastrofik çakılışı ertesi gün manşetlerdeydi. Whelk'in iki kız arkadaşı da onu terk etmişti. Gerçi kızlardan ikincisi teknik olarak Czerny'nin kız arkadaşıydı, bu yüzden onu saymasa da olurdu. Bütün bu süreç epey göz önündeydi. Virginia playboyu, Whelk servetinin vârisi çat diye Aglionby yurdundan kovulmuş, sosyal hayatı elinden alınmış, Sarmaşık Birliği okullarından birindeki geleceğinden olmuş ve arabasının bir kamyona bindirilişi ile odasındaki hoparlörlerin ve mobilyaların götürülüşünü seyretmek zorunda kalmıştı.

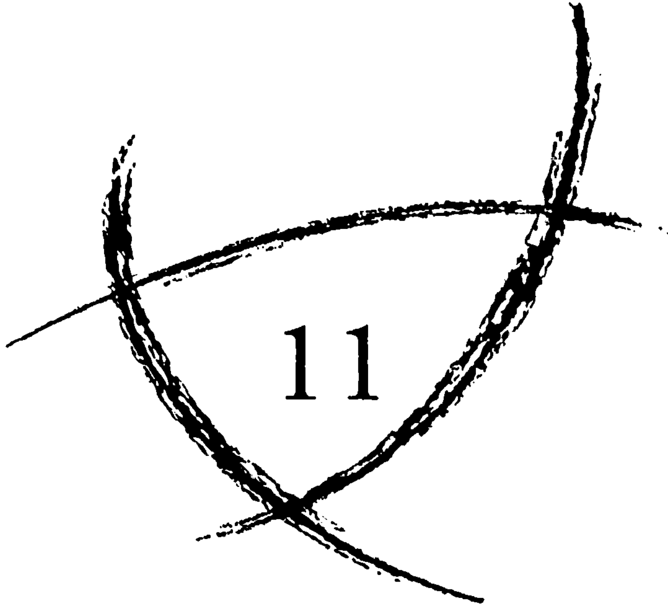
Whelk bu haritaya en son yurt odasında, elinde kalan tek şeyin cebindeki on dolar olduğunu fark ettiği vakit bakmıştı. Kredi kartlarının bir geçerliliği kalmamıştı.

Czerny kırmızı Mustang'iyle gelmişti. Arabadan inmemişti.

"Şimdi sen de beyaz bir fakirin teki mi oldun?" diye sormuştu. Czerny'nin pek bir espri anlayışı olduğu söylenemezdi. Sadece ara sıra komik olan şeyler söylediği olurdu. Hayatındaki enkazın içinde dikilen Whelk bu sefer gülmemişti.

Ley hattı bir oyun olmaktan çıkmıştı.

"Kapıyı aç," demişti Whelk ona. "Ritüeli yapmaya gidiyoruz."

Blue, okul alarmının çalması gereken saatten bir saat yirmi üç dakika önce evin ön kapısının kapanma sesiyle uyandı. Şafağın gri ışığı yatak odasının penceresinden içeri sızarak odaya cama dayanmış yaprakların belli belirsiz gölgelerini düşürüyordu. Elinden alınan bir saat yirmi üç dakikalık uyku yüzünden sinirlenmemeye çalıştı.

Ayak sesleri merdiveni tırmanmaya başladı. Blue annesinin sesini duydu.

"... gece seni bekledim."

"Bazı şeylerin gece yapılması daha iyidir." Bu Neeve'di. Sesi Maura'nın sesine kıyasla daha kısık olsa da daha netti ve bir şekilde daha rahat duyuluyordu. "Henrietta acayip bir yer, değil mi?"

"Senden Henrietta'ya bakmanı istemedim," diye karşılık verdi Maura teatral bir fısıltıyla. Sesi... korumacı çıkmıştı.

"Bakmamak mümkün mü? Burası haykırıyor," dedi Neeve. Peşinden söyledikleri gıcırdayan bir merdivenin sesinde boğuldu.

Maura'nın verdiği cevap da kadının merdiveni çıkmaya başlamasıyla zor duyulur hâle geldi ama sanki, "Blue'yu bu işe karıştırmamanı tercih ederim," gibi bir şey söylemişti.

Blue kaskatı kesildi.

Neeve, "Ben sana yalnızca bulduğumu söylüyorum. Adam aynı zamanda kaybolduysa... bağlantılı olmaları mümkün. Onun kim olduğunu öğrenmesini istemiyor musun?" dedi.

Bir merdiven daha gıcırdadı. Blue, *merdivenleri gıcırdatmadan konuşmayı beceremiyorlar mı* diye düşündü.

Maura, "Bunun herhangi birinin yararına olacağını sanmıyorum," diye çıkıştı.

Neeve mırıldanarak bir cevap verdi.

"Bu iş şimdiden çığırından çıkmaya başladı," dedi annesi. "Adamın adını bir arama motoruna yazmaktan daha fazlasıydı bu zaten ve şimdi de..."

Blue kulak kabarttı. Annesinin bir erkekten bahsettiğini duymayalı epey zaman olmuştu, bunun tek istisnası Gansey'ydi.

Blue uzunca bir süre düşündükten sonra, Maura'nın Blue'nun babasından bahsediyor olmasının ihtimal dahilinde olduğuna karar verdi. Annesiyle yaptığı rahatsız edici konuşmalardan hiçbirinden elle tutulur bir şey öğrenememişti Blue, yalnızca her soruşunda değişen saçmasapan cevaplar *(Baban Noel Baba. O bir banka soyguncusuydu. Baban şimdi Dünya'nın yörüngesinde.)* almıştı. Blue'nun kafasındaysa trajik geçmişi yüzünden ortadan kaybolması gereken filinta gibi bir kahramandı. Ortadan kaybolması da muhtemelen tanık koruma programıyla falan alakalıydı. Babasının arka bahçenin çitinin arkasından, kayın ağacının altında gündüz düşleri kuran tuhaf kızını gururla izlediğini hayal etmeyi seviyordu Blue.

Onunla hiç tanışmamasına rağmen Blue babasına fena hâlde düşkündü.

Evin derinliklerinden bir yerden bir kapının kapanma sesi geldi ve ardından eve bir kez daha bozmanın zor olduğu bir tür o gece sessizliği çöktü. Birkaç saniyenin ardından Blue komodin olarak kullandığı plastik kutuya uzanıp günlüğü

aldı. Bir elini serin deri cildinin üzerinde tuttu. Derinin yüzeyi evin arkasındaki kayın ağacının serin, pürüzsüz kabuğuna benziyordu. Kayın ağacına dokunduğu zamanlarda olduğu gibi, aynı anda hem teselli olmuş hem de gergin hissetmişti: Güveni tazelenmiş ve harekete geçmeye hazır.

"Henrietta acayip bir yer," demişti Neeve. Günlük de bu konuda onunla hemfikirdi. Bu yerin amacı neydi, ondan emin değildi işte.

Blue'nun uykuya dalmak gibi bir niyeti yoktu ama bir saat on iki dakika daha uyudu. Bu sefer onu uyandıran şey alarmı da olmadı. Zihninde haykıran bir düşünceyle uyandı.

Bugün seans için Gansey gelecek.

Günlük okula hazırlanma rutinine giriştiğinde, Maura ile Neeve arasında geçen konuşma eskisine göre daha sıradan geldi. Ama günlük hâlâ büyülüydü. Yatağın kenarına oturup alıntılardan birine dokundu Blue.

Kıpırtısız uyumakta kral dağın altında ve etrafında toplanmış savaşçıları, sürüleri ve zenginliği bulunmakta. Sağ elinde kadehi, ağzına kadar ihtimallerle dolu. Göğsünün üzerinde kılıcı var ki o da uyandırılmayı beklemekte. Kralı bulacak ve onu uyanıkların dünyasına geri çağıracak kadar cesur olan kişi ne şanslı kişidir, zira kral onun fani bir adamın hayal edebileceği kadar muhteşem bir dileğini yerine getirecektir.

Günlüğü kapattı. Daha ufak ve aklı başında Blue'nun içinde tuttuğu ve dışarı çıkmaya çalışan daha büyük ve korkunç derecede meraklı bir Blue daha vardı âdeta. Uzunca bir süreliğine günlüğü kucağında tutup ellerini serin kapağına koydu.

Bir dilek.

Bir dilek hakkı olsaydı ne dilerdi? Para konusunda endişelenmemek mi? Babasının kim olduğunu öğrenmek mi? Dünyayı gezmek mi? Annesinin gördüklerini görebilmek mi?

Düşünce bir kez daha zihninde yankılandı:

Bugün seans için Gansey gelecek.

Nasıl biri çıkacak?

Kim bilir, uyuyan kralın huzuruna çıksaydı, belki de kraldan Gansey'nin hayatını kurtarmasını dilerdi.

"Blue, umarım uyanmışsındır!" diye haykırdı Orla alt kattan. Bisikletiyle okula vaktinde varmak istiyorsa, Blue'nun yakında evden çıkması gerekiyordu. Birkaç hafta içinde bu bisiklet yolculuğu için fazla ısınacaktı hava.

Uyuyan kraldan bir araba dileyebilirdi bir ihtimal.

Keşke bugün okulu asabilsem.

Blue'nun liseden hoşlanmadığı falan yoktu; lise daha çok bir... bekleme modunu andırıyordu. Zorbalığa falan da uğramıyordu; dışarıdan ne kadar acayip görünürse –daha en baştan onlar gibi olmadığını diğer çocuklara ne kadar çok gösterebilirse– ona sataşma ya da onu görmezden gelme ihtimallerinin azaldığını öğrenmişti. İşin gerçeği şuydu ki liseye başladığında acayip biri olup bunu gururla sergilemek onun elindeki bir avantaja dönüşmüştü. Birden havalı görülmeye başlayan Blue istediği herkesle arkadaş olabilirdi ki bunu *denemişti* de. Ama acayip biri olmanın sıkıntısı, diğer herkesin *normal* olarak kalmasıydı.

Hâliyle en yakın arkadaşları ailesi olmaya, okul ona hâlâ bir ayak bağı olmaya ve dünyanın bir yerlerinde onun gibi tuhaf insanlar olduğunu ummaya devam etmişti. Görünüşe göre o insanlardan Henrietta'da yoktu.

Adam'ın da tuhaf biri olma ihtimali vardı.

"*BLUE!*" diye haykırdı Orla bir kez daha. "*OKUL.*"

Günlüğü göğsüne bastıran Blue koridorun sonundaki kırmızı boyalı kapıya gitti. Oraya giderken Telefon/Dikiş/Kedi Odası'ndaki hareketliliğin ve öfkeli banyo kavgasının önünden geçmek zorunda kaldı. Kırmızı kapının arkasındaki oda Maura'nın iki en yakın arkadaşından biri olan Persephone'ye aitti. Kapı aralıktı ama Blue yine de nazikçe kapıyı çaldı. Persephone kötü ama kıpır kıpır uyuyan biriydi; gece yarısı bağırmaları ve uyurkenki bacak hareketleri yüzünden asla başka biriyle odasını paylaşması gerekmemişti. Aynı zamanda fırsat buldukça uyuyabileceği anlamına geliyordu bu; Blue onu uyandırmak istemiyordu.

Persephone minik, hırıltılı sesiyle, "Müsait. Yani kapı açık," dedi.

Kapıyı iterek açan Blue, Persephone'yi pencerenin yanındaki kumar masasında otururken buldu. İnsanlardan illa bir cevap almaya çalıştığında, çoğunlukla Persephone'nin saçlarını hatırlarlardı: Kalçalarına kadar uzunan dalgalı, beyaz-sarı bir yele. Saçından başka bir şey hatırlayacak olduklarında, bazen onun kıyafetlerini hatırlarlardı; kendi diktiği gösterişli, kat kat elbiseler ya da acayip tunikler. Kıyafetlerini de aşabilirlerse; gözbebekleri karanlıkta saklı kalan, ayna gibi kapkara gözlerinden dolayı huzursuz olurlardı.

O anda Persephone bir kurşun kalemi ilginç bir şekilde bir çocuk gibi tutuyordu. Blue'yu görünce sert bir biçimde suratını astı.

"Günaydın," dedi Blue.

"Günaydın," diye aynı şekilde karşılık verdi Persephone. "Saat çok erken. Sözcüklerim işe yaramıyor, bu yüzden senin için işe yarayanlardan olabildiğince çoğunu kullanacağım."

Elini havada rasgele salladı. Blue bunu oturacak bir yer bulması için bir işaret olarak algıladı. Yatağın üstünün büyük kısmı tuhaf, dantelli pantolonlar ve ekoseli taytlarla kaplıydı

ama Blue kenara kıçını koyacak kadar bir boşluk bulmayı başardı. Odada tanıdık bir koku vardı, portakal gibi veya bebek pudrası gibi ya da belki de yeni bir ders kitabı gibi.

"Kötü mü uyudun?" diye sordu Blue.

"Kötü," diye yine onu tekrar ederek cevap verdi Persephone. Ardından, "Ah, şey, bu tam olarak doğru değil aslında. Sanırım kendi kelimelerimi kullanmam gerekecek," dedi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Persephone sık sık bir türlü bitmeyen tezi üzerinde çalışırdı ama iç sıkıcı müzikler ve sık sık atıştırmalıklar gerektiren bir süreç olduğu için bunu nadiren sabah karmaşası sırasında yapardı.

"Ufak bir şey," dedi Persephone üzgün üzgün. Ya da belki de düşünceli düşünceli. İkisi arasındaki farkı anlamak zordu ve Blue bunu sormayı sevmiyordu. Persephone'nin bir sevgilisi ya da kocası vardı ve adam ya ölmüştü ya da başka bir kıtadaydı ki konu Persephone olunca detayları öğrenmek zordu ve Persephone onu özlüyor gibiydi ya da en azından onun yokluğunu fark ediyordu ki Persephone için dikkat çekici bir şeydi bu. Blue bunu da sormayı sevmiyordu. Blue, Maura'dan başka insanların ağlamasını seyretmenin hoşnutsuzluğunu miras almıştı, bu yüzden konuyu asla sonu gözyaşlarıyla bitebilecek konulara getirmeyi sevmiyordu.

Blue görebilsin diye Persephone kâğıdı kaldırdı. Sadece üç kelimeyi üç kere üç farklı el yazısıyla yazmıştı ve onun birkaç santim altına da kremalı bir muzlu turta tarifini kopyalamıştı.

"Önemli şeyler üçlü hâlde bulunur?" diye öneride bulundu Blue. Maura'nın en sevdiği laflardan biriydi bu.

Persephone tarifteki vanilya kelimesinin yanındaki yemek kaşığı ifadesinin altını çizdi. Sesi uzaktan ve muğlak geliyordu. "Ya da yedili hâlde. Ne çok vanilya konuluyormuş. Acaba baskı hatası mı?"

"Acaba," diye tekrar ederek cevap verdi Blue.

"*Blue!*" diye bağırdı Maura. "Daha gitmedin mi?"

Blue annesine cevap vermedi çünkü Persephone tiz seslerden hoşlanmazdı ve bağırarak cevap vermek de bu kategoriye giriyordu. Annesine cevap vermek yerine, "Bir şey buldum. Bunu sana gösterirsem, başka birine söylemesen olur mu?" dedi.

Ama bu aptalca bir soruydu. Persephone sır olmayan şeyleri bile başkalarına doğru düzgün söylemezdi.

Blue ona günlüğü uzattığında, "Açayım mı?" diye sordu.

Blue eliyle işaret etti. *Evet ve çabuk ol.* Yüzünden hiçbir şey okunmayan Persephone sayfaları karıştırırken yatak üzerinde kıpırdanıp durdu.

Blue en sonunda, "Ee?" diye sordu.

"Çok güzelmiş," dedi Persephone kibarca.

"Benim değil."

"Yani o kadarını anladım."

"Nino's'ta biri unut... bir dakika, niye öyle dedin ki?"

Persephone sayfaları karıştırdı. Kadının ince, çocuksu sesi o kadar yumuşaktı ki söylediklerini duyabilmek için Blue'nun nefesini tutması gerekmişti. "Bunun bir oğlanın günlüğü olduğu belli. Ayrıca aradığı şeyi bulması çok uzun sürüyor. Sen olsan şimdiye bulmuştun."

"*BLUE!*" diye kükredi Maura. "*BİR DAHA BAĞIRMAYACAĞIM!*"

"Bu konuda sence ne yapmalıyım?" diye sordu Blue.

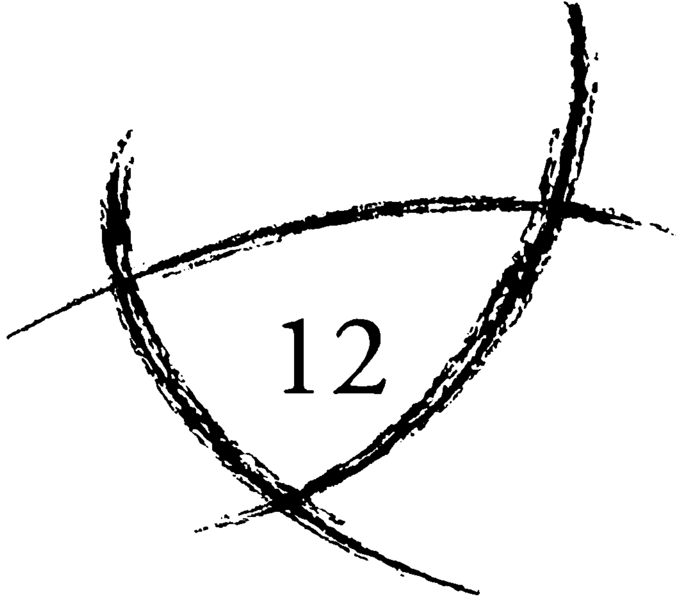
Blue'nun yaptığı gibi, Persephone de farklı farklı kâğıt türlerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Persephone'nin haklı olduğunu fark etti; bu onun günlüğü olsaydı, sürekli bir şeyleri kesip yapıştırmak yerine ihtiyacı olan bilgiyi günlüğe geçirirdi. Fragmanlar ilginç olsa da gereksizdi; günlüğü oluşturan kişi avın kendisine, araştırma sürecine bayılıyor

olmalıydı. Günlüğün estetik özellikleri kazara ortaya çıkmamıştı; bu akademik bir sanat eseriydi.

"Yani," dedi Persephone, "önce bunun kimin günlüğü olduğunu bulmalısın."

Blue'nun omuzları çöktü. Bu amansız denebilecek kadar usturuplu bir cevaptı, böyle bir cevabı Maura ya da Calla'dan almayı beklerdi. Elbette günlüğü sahibine teslim etmesi gerektiğini biliyordu. Ama o zaman bu işin ne eğlencesi kalacaktı ki?

Persephone, "Ardından da bu günlükte yazanların doğru olup olmadığını öğrenmen gerekiyor, haksız mıyım?" diye ekledi.

Sabahleyin posta kutularının yanında beklemiyordu Adam. Gansey ilk kez Adam'ı almaya geldiğinde, Adam'ın mahallesinin girişinden geçmişti. Aslında daha uygun bir ifadeyle geri dönüp geldiği yoldan gitmek için bir yer olarak kullanmıştı. Mahalleye giren yol bir tarlanın içinden geçen iki patikadan ibaretti ki bu yola bir *garaj yolu* demek bile fazla olurdu ve ilk bakışta bu yolun bir mahalle değil, tek bir eve bile çıktığına inanmak güçtü. Gansey evi bulmayı başardığında, her şey daha da ters gitmeye başlamıştı. Gansey'nin Aglionby süveterini görür görmez Adam'ın babası evden fırlayıp ağzına geleni söylemeye başlamıştı. Bu olaydan sonraki haftalarda Gansey'ye "Y.Z.İ." diye hitap etmişti Ronan ve *Y* harfi *Yumuşak*, *Z* harfi *Zengin*, *İ* harfi de başka bir kelimenin açılımıydı.

Artık Gansey'yle asfaltın sona erdiği yerde buluşuyordu Adam.

Ama şu anda posta kutularından oluşan kümenin yanında bekleyen kimse yoktu. Yalnızca boş bir alan vardı ve bu alan uzadıkça uzuyordu. Vadinin bu kısmı, Henrietta'nın öteki ucuna kıyasla göz alabildiğince düzdü ve nasılsa hem ana yollar hem de yağmur buradan uzak duruyormuşçasına alan vadinin geri kalanına göre birkaç derece daha kuru ve

renksizdi. Sabahın sekizinde bile dünyanın hiçbir yerinde gölge görünmüyordu.

Kupkuru yola göz atan Gansey ev numarasını aradı ama telefon sadece çalmakla yetindi. Kol saati on beş dakikalık okul yolcuğunu yapmak için on sekiz dakikası kaldığını söylüyordu.

Bekledi. Domuz el freni çekilmiş hâlde beklerken motoru arabayı sağa sola sarsıyordu. Ayakları V-8'e yakın oldukları için yanıyordu. Arabanın içi benzin kokmaya başlamıştı.

Monmouth İmalat'ı aradı. Noah yeni uyanmış gibi bir edayla telefonu açtı.

"Noah," dedi Gansey motor yüzünden sesini duyurabilmek için yüksek sesle. Noah günlüğünü Nino's'ta unutmasına neden olmuştu ve günlüğün eksikliği şaşırtıcı derecede huzursuz ediyordu onu. "Adam'ın bugün okuldan sonra işe gideceğini söyleyip söylemediğini hatırlıyor musun?"

İşe gideceği günlerde Adam daha sonra sağa sola gidebilmek için elinin altında olsun diye okula bisikletle giderdi.

Noah olumsuz anlamda homurdandı.

Derse on altı dakika.

"Ararsa beni ara," dedi Gansey.

"Ben burada olmayacağım," diye karşılık verdi Noah. "Zaten büyük ölçüde yokum."

Gansey telefonu kapattı ve bir kez daha başarısız bir şekilde evi aramayı denedi. Adam'ın annesi evde olabilirdi ama telefona bakmıyordu ve mahalleye girip ne var ne yok diye kolaçan edecek vakti de yoktu.

Dersi ekebilirdi.

Gansey telefonu yolcu koltuğuna attı. "Hadi, Adam."

Gansey'nin yatılı okula gittiği yerler arasında –ve ergenlik yıllarında dört yıl boyunca birçok farklı okula gitmişti– Aglionby Akademisi babasının favorisi olmuştu, bu da

öğrencilerini bir Sarmaşık Birliği okuluna sokma ihtimalinin en yüksek olduğu yerin burası olduğu anlamına geliyordu. Ya da Senato'ya. Ayrıca Gansey'nin gittiği en zor okul olduğu anlamına da geliyordu. Henrietta'dan önce Glendower onun ana meşgalesi olmuş, okul da ikinci önceliği olarak kalmıştı. Gansey yeterince zekiydi ve bu yetmediğinde de ders çalışmayı biliyordu, bu sebeple ders ekmeyi ya da ödev yapmayı öncelik listesinin sonuna koymak onun için bir sorun olmamıştı. Ama Aglionby'de vasat not diye bir şey yoktu. B ortalamasının altına düşersen, götüne tekmeyi basıyorlardı. Ayrıca Dick Gansey II oğluna bir özel okulda başarılı olamazsa, Gansey'nin vasiyetten çıkarılacağını söylemişti.

Ama bunu hoş bir şekilde, fettuccine yerlerken söylemişti.

Gansey dersi ekemezdi. Önceki gün okulu astıktan sonra olmazdı. Durum böyleyken böyleydi. On beş dakikalık okul yolculuğu yapmak için on dört dakikası kalmıştı ve onu bekleyen bir Adam yoktu.

Eski korkusunun ciğerlerinden yavaşça dışarı sızdığını hissedebiliyordu.

Panikleme. Dün gece Ronan hakkında yanıldın. Bunu bırakmak zorundasın. Ölüm sandığın kadar yakında değil.

Keyfi kaçan Gansey ev numarasını aramayı bir kez daha denedi. Cevap yoktu. Gitmesi gerekiyordu. Adam bisikletle gitmiş, yapacak işi olduğunu ona söylemeyi unutmuş olmalıydı. Mahallenin patika yolu hâlâ boştu.

Hadi, Adam.

Avuçlarını pantolonuna sildikten sonra tekrar direksiyonu kavradı ve okula doğru yola çıktı.

Günün üçüncü dersi olan ortak aldıkları Latinceye kadar Adam'ın Aglionby'ye gelip gelmediğini kontrol etme fırsatı olmamıştı Gansey'nin. Akıl almaz bir şekilde Ronan'ın

kaçırmadığı tek ders de buydu. Ronan Latincede sınıf birincisiydi. Hayatı buna bağlıymış gibi, keyif almasa da amansızca dersine çalışıyordu. Sınıf ikincisi de diğer tüm derslerinde sınıf birincisi olan Aglionby'nin yıldız öğrencisi Adam'dı. Ronan gibi Adam da amansızca ders çalışıyordu çünkü onun hayatı *gerçekten de* buna bağlıydı.

Gansey'ye soracak olursanız, o Fransızcayı tercih ederdi. Bir menüyü çevirmek konusunda ona yardımcı olmayacak bir dilin pek bir mantığı olmadığını söylemişti Helen'a ama işin aslı şuydu ki Fransızcayı öğrenmek daha kolay geliyordu ona; annesi biraz Fransızca konuşuyordu. İlk başta Latince dersini almasının sebebi, Glendower araştırması için tarihi metinleri çevirebilmekti ama Ronan'ın bu dildeki yetkinliği Gansey'nin çalışmalarının önemini ortadan kaldırmıştı.

Latince dersi, Aglionby kampüsünün ana akademik binası olan Welch Salonu'na göre kampüsün öteki ucunda kalan, ufak bir ahşap bina olan Borden Evi'nde veriliyordu. Gansey kampüsün çimleri üzerinde alelacele derse giderken Ronan yanında belirdi ve Gansey'nin koluna vurdu. Gözleri günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

Ronan, "Parrish nerede?" diye tısladı.

"Bugün benimle gelmedi," dedi Gansey tadı kaçarak. Ronan'la Adam aynı ikinci dersi alıyordu. "Onu sen de mi görmedin?"

"Derse gelmedi."

Arkadan biri Gansey'nin kürekkemiğine bir yumruk indirip geçerken, *"Oğlum Gansey!"* dedi. Gansey gönülsüzce kürek takımının işareti olan üç parmağını kaldırdı.

"Evini aramaya çalıştım," dedi.

Ronan, "Fakir Oğlan'ın cep telefonuna ihtiyacı var," diye karşılık verdi.

Birkaç ay önce Adam'a bir cep telefonu almayı teklif etmişti Gansey ve bunu yaptığı için en uzun kavgalarının başlamasına sebep olmuştu, bir haftalık sessizlik Ronan'ın ikisinin de elinden gelmeyecek kadar saldırganca bir şey yapmasıyla son bulmuştu.

"Lynch!"

Gansey sesten yana baktı; Ronan bakmadı. Sesin sahibi çimin öteki ucundaydı ve bir örnek Aglionby forması yüzünden kim olduğunu seçmesi zordu.

"Lynch!" diye seslendi oğlan bir kez daha. "Seni kucağa oturtacağım."

Ronan hâlâ oraya bakmıyordu. Omzundaki kayışın yerini değiştirdi ve çimenlerin üzerinde yürümeye devam etti.

"Neler oluyor?" diye öğrenmek istedi Gansey.

"Bazı insanlar kaybetmeyi kaldıramıyor," diye karşılık verdi Ronan.

"O Kavinsky miydi? Tekrar yarış yapmaya başladığını söyleme bana."

"O zaman sorma."

Gansey, Ronan'a bir eve giriş saati kısıtlaması getirmesi gerekip gerekmediğini gözden geçirdi. Ya da belki de cumaları onunla daha fazla vakit geçirebilmek için kürek takımından ayrılabilirdi ki Ronan'ın BMW'yle başını belaya cuma günleri soktuğunu biliyordu. Belki Ronan'ı ikna ederek...

Ronan omzundaki kayışın yerini bir kez daha değiştirdi ve Gansey ona yakından baktı. Kayışın parçası olduğu çanta her zamanki çantasından daha büyüktü ve içindekiler yere dökülebilirmiş gibi özenle tutuyordu onu.

Gansey, "Niye o çantayı taşıyorsun? Aman Tanrım, çantada o kuş var, değil mi?" diye sordu.

"İki saatte bir beslenmesi gerekiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Tanrı aşkına, internetten, Gansey." Ronan, Borden Evi'nin kapısını çekerek açtı, kapının eşiğinden içeri girer girmez gözlerinin gördüğü her yer lacivert halılarla kaplıydı.

"O şeyle birlikte yakalanırsan..." Ama Gansey'nin aklına münasip bir tehdit gelmedi. Sınıfa canlı bir kuş getirmenin cezası neydi? Bu durumun öncülü olduğundan pek emin değildi. "O kuş çantanda ölürse, onu sınıfa atmanı yasaklıyorum," diye cümlesini bitirdi.

"Dişi," diye düzeltti Ronan. "O bir dişi kuş."

"Herhangi bir cinsiyet göstergesi olsa ikna olurdum. Kuş gribi falan taşımıyordur umarım." Ama Ronan'ın kuzgununu düşünmüyordu Gansey. Aklında Adam'ın derste olmaması vardı.

Ronan'la Gansey lacivert halı kaplı sınıfın en arkasında bulunan her zamanki sıralarına oturdu. Sınıfın ön kısmında Whelk tahtaya yüklemler yazıyordu.

Gansey'yle Ronan sınıfa girince, Whelk yazdığı kelimenin ortasında duraksamıştı: *internec...* Whelk'in onların konuşmasını önemsemesi için bir sebep olmasa da elindeki tebeşirin hava asılı kalmasının nedeninin Latince öğretmenlerinin konuştukları şeye kulak misafiri olmak için yazmayı bırakması olduğu gibi tuhaf bir hisse kapıldı Gansey. Adam'ın şüpheleri ona da bulaşmaya başlamıştı.

Ronan, Whelk'le göz göze geldi ve düşmanca bir tavırla adama bakmaya başladı. Latinceye karşı olan ilgisine rağmen Ronan, Latince öğretmenlerinin senenin başlarında sosyal olarak beceriksiz bir pislik olduğunu ilan etmiş ve ardından da ondan hazzetmediğini açıkça dile getirmişti. Kimseden hazzetmediği için Ronan iyi bir insan sarrafı değildi ama Gansey de Whelk'te insana itici gelen bir yan olduğunu kabul etmeliydi. Gansey ilgili göründüğü bir akademik sohbetin önemsiz bir not üzerinde sahip olabileceği etkiye aşina

olduğu için birkaç defa adamla Roma tarihi konusunda sohbet etmeye çalışmıştı. Ama Whelk bir akıl hocası olamayacak kadar genç, akran olamayacak kadar da yaşlıydı ve Gansey bir türlü doğru açıyı tutturamamıştı.

Ronan, Whelk'le bakışmaya devam ediyordu. Gözlerini dikip bakma konusunda ustaydı. Bakışlarının diğer insanlardan bir şey götüren bir yanı vardı.

Latince öğretmenleri gergin gergin gözlerini onlardan kaçırdı. Whelk'in merakını öldüren Ronan, "Parrish konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sanırım dersler bittikten sonra evine gideceğim. Değil mi?"

"Muhtemelen hastalanmıştır."

Birbirlerine baktılar. *Şimdiden onun adına mazeret uydurmaya başladık* diye düşündü Gansey.

Ronan tekrar çantasının içine baktı. Gansey karanlıkta kuzgunun gagasını görür gibi oldu. Gansey normalde Ronan'ın bir kuzgun bulma ihtimalinin tadını çıkarırdı ama şu anda Adam ortalarda olmadığı için arayışı ona pek de büyülü gelmiyordu, sanki tesadüfleri bir araya getirmek için harcanan yıllar gibiydi ve ondan yaptığı tek şey, taşıması çok ağır olan hiçbir işe yaramayacak kadar hafif, garip bir kumaştı.

"Bay Gansey, Bay Lynch?"

Whelk bir anda sıralarının yanında belirmeyi başarmıştı. İki oğlan da kafasını kaldırıp ona baktı. Gansey kibarca. Ronan ise düşmanca.

"Bugün yanınızda epeyce büyük bir çanta getirmişsiniz, Bay Lynch," dedi Whelk.

"Büyük çantaları olan erkekler için ne derler bilirsiniz," diye karşılık verdi Ronan. "*Ostendes tuum et ostendam meum?*"

Ronan'ın az önce ne dediğine dair Gansey'nin en ufak bir fikri dahi yoktu ama Ronan'ın suratındaki sırıtışa bakılırsa, kibar bir şeyler söylemediği belliydi.

Whelk'in yüzündeki ifade de Gansey'nin şüphesini doğrular nitelikteydi ama adam yalnızca parmak boğumlarıyla Ronan'ın sırasına vurmakla yetindi ve yanlarından ayrıldı.

"Latince götlük yapmak A almanı sağlamayacak," dedi Gansey.

Ronan'ın gülümsemesi altındandı. "Geçen sene sağladı."

Sınıfın önünde Whelk derse başladı.

Adam derse gelmedi.

13

"Anne, Neeve niye burada?" diye sordu Blue.

Annesi gibi, o da mutfak masasının üzerindeydi. Okuldan döner dönmez masanın üzerinde asılı duran, berbat bir biçimde tasarlanmış mozaik camlı avizenin ampullerini değiştirmek için annesi onu işe koşmuştu. Bu alengirli işi başarmak için en azından üç ele ihtiyaç vardı ve genelde ampullerin çoğu yanana kadar bu işe girişmezlerdi. Blue'nun yardım etmekle bir derdi yoktu. Gansey'nin yaklaşan randevusundan aklını uzaklaştırmak için bir şeylere ihtiyacı vardı. Ayrıca Adam'ın onu aramamasından. Önceki gece oğlana numarasını verdiğini düşündüğünde, kendini hafif ve kararsız hissetti.

"O aileden," diye kasvetle cevap verdi Maura. İnatçı bir ampulü sökmeye çalışırken avizenin zincirini sertçe çekti.

"Gecenin köründe eve dönen bir aileden mi?"

Maura, Blue'ya ters ters baktı. "Hatırladığımdan daha büyük kulaklarla doğmuşsun. Buraya gelmişken bir şeyi bulmama yardım ediyor."

Evin ön kapısı açıldı. İkisi de bunun üzerinde durmadı çünkü hem Calla hem de Persephone evde bir yerdeydi. Kapıyı açan kişinin Calla olması daha düşük ihtimaldi, zira huysuz, hareketten hoşlanmayan, rutinine bağlı bir insandı ama

Persephone beklenmedik rüzgârlara kapılıp oradan oraya sürüklenmeye yatkın biriydi.

Mozaik camdan avizeyi farklı yerinden tutan Blue, "Ne tür bir şey?" diye sordu.

"Blue."

"Ne tür bir şey?"

"*Biri,*" dedi Maura en sonunda.

"Ne tür biri?"

Ama annesi ona cevap vermeye fırsat bulamadan bir erkeğin konuştuğunu duydular:

"Bu bir işletme için tuhaf bir yöntem."

İkisi de yavaşça kafasını çevirdi. Blue kollarını o kadar uzun süredir yukarıda tutuyordu ki indirdiğinde kolları karıncalandı. Sesin sahibi elleri cebinde, girişteki holün kapısında dikiliyordu. Yaşlı değildi, belki yirmilerinin ortasındaydı ve simsiyah saçları vardı. İzleyenin biraz emek harcamasını gerektiren türde bir yakışıklığı vardı. Yüz hatları yüzü için birazcık fazla büyükmüş gibi duruyordu.

Maura bir kaşını kaldırarak Blue'ya baktı. Blue da karşılık olarak bir omzunu kaldırdı. Buraya onları öldürmek ya da herhangi bir taşınabilir elektronik eşyayı çalmak için gelmiş gibi bir hâli yoktu adamın.

"Bu da," dedi annesi sıkıntı çıkaran avizeyi bırakarak, "birinin evine girmek için tuhaf bir yöntem."

"Kusura bakmayın," dedi genç adam. "Dışarıda burasının bir işletme olduğunu yazan bir tabela gördüm."

Dışarıda gerçekten de üzerinde FALCI yazan, elle boyanmış –gerçi Blue o elin kime ait olduğunu bilmiyordu– bir tabela bulunuyordu. FALCI yazısının altında da şöyle yazıyordu:

"Randevu alınız," dedi Maura adama. Yüzünü buruşturarak mutfağa baktı. Blue mutfak tezgâhının yanına temiz

çamaşırlarla dolu bir sepet bırakmıştı ve annesinin leylak rengi dantelli sutyenlerinden biri sepetin en tepesinde alenen duruyordu. Blue bu konuda suçlu hissetmeyi reddetti. Mutfağa erkeklerin gelmesini bekleyecek hâli yoktu sonuçta.

Adam, "Öyleyse bir randevu almak istiyorum," dedi.

Merdivenlere açılan kapıdan üçünün de kafasını çevirmesine neden olan bir ses duyuldu.

"Sizin için üçlü bir seans yapabiliriz," dedi Persephone.

Ufak, solgun ve büyük çoğunluğu saçtan oluşan bir şekilde merdivenin dibinde dikiliyordu. Adam gözlerini kocaman açıp ona baktı ama Persephone'nin teklifinden sebep mi, yoksa ilk görüşte Persephone'nin insana acayip görünmesi yüzünden mi olduğundan emin değildi Blue.

"Bu," dedi adam en sonunda, "nedir?"

Adamın sorguladığı şeyin Persephone'den ziyade "üçlü seans" olduğunu anlaması biraz vaktini aldı Blue'nun. Maura masadan atlayarak mutfak dolaplarındaki bardakları sarsacak şiddetle yere indi. Blue daha münasip bir şekilde indi masadan. Sonuçta ampul dolu bir kutu vardı elinde.

Maura, "Üçümüzün, Persephone, Calla ve benim kartlarınızı aynı anda okuyup yorumlarımızı karşılaştırdığımız türden bir seans. Bunu öyle herkese teklif etmez yalnız," dedi.

"Daha mı pahalı?"

"Şu inatçı ampulü bizim için değiştirirsen değil," dedi Maura ellerini kot pantolonuna silerken.

"Peki," dedi adam ama bu konuda canı sıkılmış gibi bir hâli vardı.

Maura adama bir ampul uzatması için Blue'ya işaret etti ve ardından, "Persephone, Calla'yı çağırır mısın?" dedi.

"Eyvah," dedi Persephone kısık bir sesle ki Persephone'nin normal sesi zaten epey kısık olduğundan alçak sesle konuştuğunda sesi iyice minicik çıkıyordu ama dönüp merdivenleri

tırmanmaya başladı. Çıplak ayakları merdivenlerde ses çıkarmıyordu.

Maura suratında soru soran bir ifadeyle Blue'ya baktı. Blue omuz silkerek kabul etti.

"Sizin için mahsuru yoksa, kızım Blue da odada bulunacak. Okumayı kolaylaştırıyor."

Blue'ya ilgisiz bir bakış attıktan sonra adam masanın üzerine çıktı ve masa adamın ağırlığı altında gıcırdadı. İnatçı ampulü sökmeye çalışırken homurdandı.

"Sorunu şimdi anlamışsınızdır," dedi Maura. "İsminiz nedir?"

"Ah," dedi adam ampulü döndürmeyi başardığında. "Bunu isimsiz yapsak olmaz mı?"

Maura, "Biz falcıyız, striptizci değil," dedi.

Blue gülse de adam gülmedi. Blue adamın haksızlık ettiğini düşündü, espri biraz tatsız olabilirdi ama yine de komikti.

Adam yeni ampulü döndürünce mutfak bir anda aydınlandı. Adam bir şey demeden bir sandalyeye basarak yere indi.

"Ağzımız sıkıdır," diye söz verdi Maura. Onu takip etmesi için adama işaret etti.

Fal odasına girdiklerinde klinik bir ilgiyle etrafı incelemeye başladı adam. Bakışlarını mumlar, saksı bitkileri, tütsülükler, alengirli yemek odası avizesi, odanın hâkimiyetini elinde bulunduran ahşap masayla dantelli tüllerin üzerinde gezdirdi ve en sonunda Steve Martin'in bir fotoğrafına bakmaya başladı.

"İmzalı," dedi adamın ilgisini fark eden Maura gururla. Ardından, "Ah, Calla!" dedi.

Rahatsız edildiği için kaşları çatılmış olan Calla odaya daldı. Morun tehlikeli bir tonunda ruj sürmüştü ve ruj yüzünden ağzı ufak görünüyor, sivri burnunun altında büzülmüş bir elması andırıyordu. Calla adama parçalayıcı bir bakış atıp

ruhunun derinliklerine baktı ama eli boş döndü. Ardından Maura'nın kafasının arkasındaki raftan kendi destesini alıp masanın ucundaki bir sandalyeye çöktü. Onun arkasında da ellerini bir birleştiren bir ayıran Persephone dikiliyordu. Blue alelacele masanın ucundaki sandalyelerden birine oturdu. Oda birkaç dakika öncesine kıyasla daha ufak hissettiriyordu. Bu büyük ölçüde Calla yüzündendi.

Persephone nazik bir sesle, "Oturun," dedi ve Calla kaba bir sesle, "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Adam kendini sandalyelerden birine bıraktı. Maura masada adamın karşısına oturdu ve Calla ile Persephone (ve Persephone'nin saçı) annesinin iki yanında kaldı. Blue da her zamanki gibi onlardan biraz uzakta oturuyordu.

"Söylememeyi tercih ederim," dedi adam. "Belki siz bana söylersiniz."

Calla'nın mor tebessümü baştan aşağı şeytaniydi. "Belki de."

Maura destesini adama uzatıp kartları karmasını söyledi. Adam bunu el yatkınlığıyla tereddütsüz bir şekilde yaptı. Kartları karmayı bitirdiğinde Persephone ile Calla da adamdan aynı şeyi istedi.

"Daha önce falcıya gitmişsiniz," diye belirtti Maura.

Adam yalnızca kabul ettiğini gösteren belli belirsiz bir şekilde homurdandı. Adamın, onlara vereceği herhangi bir bilgiyle seansta sahtecilik yapacaklarını düşündüğünü görebiliyordu Blue. Yine de adamın şüpheci biri olduğunu sanmıyordu. Yalnızca *onlara* karşı şüpheyle yaklaşıyordu.

Maura destesini adamın önünden aldı. Blue bu işlere dahil olduğundan beri aynı desteyi kullanıyordu ve kullana kullana kartların kenarları yıpranmıştı. Standart bir tarot destesi kullanıyordu ve yalnızca kendi istediği kadar etkileyici bir desteydi. Desteden on kart seçip onları masaya yerleştirdi. Calla

da nispeten daha yeni olan kendi destesiyle aynısını yaptı ki birkaç sene önce eski destesine olan düşkünlüğünü yitirmesine neden olan talihsiz bir olayın ardından yeni bir desteye geçmişti. Kartlar okuma masasının çukurlu yüzeyine yerleştirilirken çıkan hışırtının duyulmasına olanak sağlayacak kadar sessizdi oda.

Persephone kartlarını uzun mu uzun ellerinde tutarken her şeye gebe bir an boyunca adama baktı. En sonunda açılan kartların bir başına bir de sonuna gelecek şekilde yalnızca iki kart yerleştirmekle yetindi. Blue, Persephone'nin kartlarını açmasını seyretmeye bayılıyordu; bileğinin net hareketi ve kartın hışırtısı bu hareketi hep bir el çabukluğu ya da bir bale hareketine benzetmesine neden oluyordu. Kartların kendisi bile bir farklıydı. Persephone'nin kartları, Maura ya da Calla'nın kartlarına kıyasla biraz daha büyüktü ve üzerlerindeki çizimler ilginçti. İnce çizgiler ve lekemsi arka plan her bir kartın üzerinde imalı figürleri andırıyordu; Blue daha önce böyle bir desteyle karşılaşmamıştı. Maura bir keresinde Persephone'ye, cevabının kesinlikle alınması gereken sorular dışında soru sormanın çok zor bir şey olduğunu söylemişti Blue'ya, bu yüzden Blue bu destenin nereden geldiğini asla öğrenememişti.

Artık kartlar yerleştirilmiş, Maura, Calla ve Persephone kartların şekli üzerine tefekkür etmeye başlamıştı. Kafa kafaya verdikleri için Blue kartları görmekte zorlanıyordu. Adam bu kadar yakında otururken adamın erkeklere özgü duş jelinin baskın kimyasal kokusunu duymazdan gelmek çok zordu. Siyah bir şişesi olan ve isminde ŞOK ya da HEYECAN ya da DARBE gibi kelimelerin geçtiği türden duş jellerinden biri olmalıydı.

İlk konuşan Calla oldu. Adam görebilsin diye kılıç üçlüsünü çevirdi. Calla'nın kartında dudaklarının rengi kadar koyu,

kanayan bir kalbe saplanan üç kılıç bulunuyordu. "Bir yakınını kaybetmişsin."

Adam ellerine baktı. "Ben..." diye konuşmaya başladı, sonra da cümlesini tamamlamadan durup düşündü, "... birçok şey kaybettim."

Maura dudaklarını büzdü. Calla'nın kaşlarından biri saçına doğru kalktı. Aralarında bir bakışma oldu. Blue bakışlarının anlamını çözecek kadar tanıyordu onları. Maura, *"Ne düşünüyorsun?"* diye sormuştu. Calla da *"Yolunda olmayan bir şeyler var,"* demişti. Persephone ise sessizliğini korumuştu.

Maura tılsım beşlisinin kenarına dokundu. "Para sıkıntısı var," diye belirtti. Kartında vitraylı bir camın önünde, karların üzerinde yürüyen koltuk değnekli bir adamla çenesinin altında atkısını tutan bir kadın görünüyordu.

"Bir kadın yüzünden," diye ekledi annesi.

Adamın bakışları kararlıydı. "Ailem hatırı sayılır zenginlikteydi. Babam bir iş skandalına karıştı. Şimdi annemle boşandılar ve para kalmadı. En azından benim için."

Durumu tuhaf derecede nahoş bir şekilde açıklamıştı. Amansızca gerçekçi.

Maura avuçlarını pantolonuna sildi. Başka kartı işaret etti. "Şimdi de sıkıcı bir işte çalışıyorsunuz. İyi bildiğiniz ama bıktığınız bir iş."

Adamın dudakları işin hakikatiyle incecik bir hâl almıştı.

Persephone çektiği ilk karta dokundu. Tılsım şövalyesi. Elinde madeni bir para tutan, soğuk gözlere sahip zırhlı bir adam atının sırtından bir alanı seyrediyordu. Blue madeni paraya yakından bakınca içinde bir şekil görür gibi oldu. Kavisli üç çizgi, uzun bir gagalı üçgen. Kilise bahçesinde, Maura'nın özensiz çiziminde, günlükte olan şekil.

Ama hayır, daha dikkatli baktığında, bunun belli belirsiz çizilmiş pentagram olduğunu fark etti. Karta ismini veren tılsım.

Persephone nihayet konuştu. Kendi kısık, net sesiyle adama, "Bir şey arıyorsunuz," dedi.

Adam ani bir hareketle kafasını kadına çevirdi.

Persephone'nin kartının yanında duran Calla'nın kartı da tılsım şövalyesiydi. İki destenin bu kadar aynı olması her zaman gerçekleşmezdi. Daha da tuhafı, Maura'nın kartının da tılsım şövalyesi olmasıydı. Soğuk bakışlı üç şövalye önlerinde uzanan alanı seyrediyordu.

Yine üç.

Calla acı acı, "Onu bulmak için her şeyi yapmaya hazırsınız. Bunun için yıllardır çabalıyorsunuz," dedi.

"*Evet,*" diye çıkıştı adam, hepsini cevabının şiddetiyle şaşırtarak. "Ama daha ne kadar sürecek? Onu bulacak mıyım?"

Üç kadın adamın sorusunun cevabını bulabilecekler mi diye kartları bir kez daha inceledi. Blue da baktı. Görüye sahip olmayabilirdi ama kartların ne anlama gelmesi gerektiğini biliyordu. Dikkatini adamın yakında hayatında büyük bir değişiklik olacağına işaret eden yıkılan kule kartından seanstaki son kart olan kupa prensine çevirdi. Blue kaşlarını çatmış olan annesine baktı. Kupa prensi olumsuz bir kart değildi; aslında Maura'nın kendisi için bir okuma yaptığında Blue'yu temsil ettiğini düşündüğü karttı.

Sen kupa prensesisin, demişti ona Maura bir keresinde. *Kupasında birikmiş olan bütün o potansiyele bak. Gördün mü, tipi bile sana benziyor.*

Bu okumada yalnızca tek bir kupa prensi de açılmamıştı. Tılsım şövalyesi gibi, kupa prensi de üçlü açılmıştı. Her birinin suratı Blue'nunkine benzeyen, potansiyellerle dolu kupa tutan üç genç kişi. Maura'nın suratındaki ifade karanlık, karanlık, karanlıktı.

Blue'nun cildi karıncalandı. Bir anda ilişkili olduğu kaderleri sayamaz oldu. Gansey, Adam, Neeve'in kehanet

kâsesindeki görülmesi mümkün olmayan yer, yanında oturan bu tuhaf adam. Nabzı hızlanmıştı.

Maura o kadar hışımla ayağa kalktı ki sandalyesi de duvara çarptı.

"Okuma sona erdi," diye çıkıştı.

Şaşkına dönen Persephone bakışlarını Maura'nın suratına çevirdi ve Calla da kafası karışmış gibi görünse de çatışmanın baş göstermesinden son derece memnun gibiydi. Blue annesinin yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

"Anlamadım?" diye sordu adam. "Diğer kartlar..."

"Onu duydun," dedi Calla, tüm kelimeleri asitmiş gibi söylemişti. Blue, Calla'nın da mı huzursuz olduğunu, yoksa sadece Maura'ya mı arka çıktığını bilmiyordu. "Okuma sona erdi."

"Evimden çıkın," dedi Maura. Ardından bariz bir endişe göstererek, "Derhâl. Teşekkürler. Bay bay," dedi.

Maura ön kapıyı işaret edebilsin diye Calla kenara çekildi. Maura kapı eşiğini gösterdi.

Ayağa kalkan adam, "Son derece hakarete uğramış hissediyorum," dedi.

Maura cevap vermedi. Adam kapıdan çıkar çıkmaz çarparak arkasından kapıyı kapattı. Dolaptaki tabaklar yine titreşti.

Calla pencereye gitti. Tülleri kenara çekip adamın gidişini seyretmek için alnını cama dayadı.

Maura masanın yanında volta atmaya başladı. Blue bir soru sormak istedi, sonra durdu, sonra yine soracak gibi oldu. Sonra durdu. Başka kimse sormazken bir soru sormak yanlış olurdu.

Persephone, "Ne nahoş bir genç," dedi.

Calla tülleri kapatarak eski hâline dönmesine müsaade etti. "Plakasını aldım," diye belirtti.

"Umarım aradığı şeyi *asla* bulamaz," dedi Maura.

Masadaki iki kartını geri alan Persephone, "Bunun için feci hâlde çaba gösteriyor. Bana kalırsa, *bir şeyler* bulacak," dedi biraz pişmanlıkla.

Maura hışımla Blue'ya döndü. "Blue, bu adamı bir daha görürsen, dönüp ondan uzaklaş."

"Hayır," diye düzeltti Calla. "Önce apış arasına tekmeyi geçir. Sonra ondan uzağa *kaç*."

14

Gansey tam Parrish'lerin toprak yoluna girmişti ki Gansey'nin ablası Helen aradı. Domuz'un içindeyken telefonu açmak her zaman zor olmuştu. Bir kere, Camaro düz vitesti ve son olarak da bir kamyonet kadar gürültülüydü; bu iki neden arasında da direksiyonla ilgili sıkıntılar, elektriksel parazit ve kirli vites kolu gibi başka sebepler de bulunuyordu. Tüm bunların neticesinde Helen'ın sesini zar zor duyabiliyor ve Gansey arabayı neredeyse bir hendeğe sokuyordu.

"Annemin doğum günü ne zaman?" diye sordu Helen. Gansey aynı anda hem onun sesini duyduğu için mutlu olmuş hem de bu kadar lüzumsuz bir konuda rahatsız edildiği için sinir olmuştu. Ablasıyla büyük ölçüde anlaşıyordu; kardeş Gansey'ler nadir görülen, karmaşık bir türdü ve beraberlerken olmadıkları bir şey gibi davranmalarına gerek yoktu.

"Düğün planlamacısı olan sensin," dedi Gansey köpeğin teki bir anda arabaya saldırmak için koşmaya başlarken. Camaro'nun tekerleklerini ısırmaya çalışırken öfkeyle havlıyordu. "Tarihler senin uzmanlık alanın değil mi?"

"Yani hatırlamıyorsun," diye karşılık verdi Helen. "Ve ben artık bir düğün planlamacısı değilim. Yani. Yarı zamanlı. Yani. Tam zamanlı ama her gün değil."

Helen'ın hiçbir şey olması *gerekmiyordu.* Onunki kariyer değildi, o başka insanların hayatlarıyla alakalı hobilere sahipti.

"Hatırlıyorum," dedi sinirli sinirli. "On mayıs." İlk evin önüne bağlanmış labrador kırması bir köpek önünden geçerken hüzünle uludu. Diğer köpek arabanın tekerlekleriyle uğraşmaya devam ediyor, hırlaması motorun sesiyle birlikte yükseliyordu. Kolsuz tişört giyen üç çocuk evlerden birinin bahçesinde havalı tüfekle süt şişelerine ateş ediyordu; onu görünce, *"Hey, Hollywood!"* diye haykırıp silahlarıyla nezaketle Domuz'un tekerleklerine nişan aldılar. Gansey o üçüne, yaşadıkları ortamdan doğan dostluklarına, aidiyetlerine karşı tuhaf bir sızı hissetti. Bu acımadan mı, yoksa kıskançlıktan mı kaynaklanıyordu, emin değildi. Her yer tozluydu.

Helen, "Neredesin sen? Bir Guy Ritchie filminin setindeymişsin gibi sesler duyuyorum," dedi.

"Bir arkadaşımı ziyarete geldim."

"Kaba olan mı, beyaz fakiri olan mı?"

"Helen."

"Özür dilerim. Kaptan Buz mu, yoksa Karavan Oğlanı mı demek istemiştim," diye karşılık verdi ablası.

"*Helen.*"

Her bir ev çift üniteli mobil bir ev olduğu için Adam teknik olarak bir karavanda yaşamıyordu. Adam son tek üniteli karavanların yıllar önce götürüldüğünü anlatmıştı ama bunu ironi yaparak söylemişti, karavanların boyutunu iki katına çıkarmanın pek bir şeyi değiştirmediğinin o bile farkındaymış gibi.

"Babam onlara daha kötü isimlerle hitap ediyor," dedi Helen. "Annem senin şu tuhaf Yeni Çağ kitaplarından birinin dün eve teslim edildiğini söyledi. Yakın zamanda eve gelecek misin?"

"Olabilir," dedi Gansey. Nedense anne babasını görmek ona her zaman ne kadar az şey başardığını, Helen'la ne kadar benzeştiklerini, kaç tane kırmızı kravatının olduğunu, büyüdükçe yavaşça Ronan'ın olmaktan korktuğu her şeye dönüşmeye başladığını hatırlatıyordu. Parrish'lerin yaşadığı açık mavi renkteki çift ünitenin önünde durdu. "Belki annemin doğum günü için. Kapatmam gerekiyor. İşler çirkinleşebilir."

Telefonun hoparlörü Helen'ın kahkahasını tıslayan, tonsuz bir şeye dönüştürdü. "Bak sen ya, ne belalı şeyler çıkıyor ağzından. Bence kesin Camaro'nla Old Navy'nin dışında kız kaldırmak için dolanırken 'Suç Sesleri' diye bir CD dinliyorsundur."

"Görüşürüz Helen," dedi Gansey. KAPAT'a basıp arabadan indi.

Merdivenleri mahvetme mesaileri yüzünden dikkatleri dağılmış olan odunarıları kafasının üzerinde uçuştu. Kapıyı çaldıktan sonra ölü çimlerden oluşan engebesiz, çirkin bahçeye baktı. Henrietta'da güzellik için para harcanması gerektiği fikri aklına daha önce gelmeliydi ama gelmemişti. Adam ona para konusunda mallık ettiğini kaç kere söylerse söylesin, bu konuda bir türlü daha akıllanmayı beceremiyordu.

Buralarda bahar diye bir şey yok, diye gerçeğin farkına vardı Gansey ve bu düşünce beklenmedik derecede kasvetliydi.

Kapıyı Adam'ın annesi açtı. Kadın, Adam'ın bir gölgesiydi âdeta; aynı uzun yüz hatları, aynı büyük gözler. Gansey'nin annesine kıyasla daha yaşlı ve sert mizaçlı görünüyordu.

"Adam arkada," dedi kadın, Gansey ona Adam'ın nerede olduğunu sormaya fırsat bulamadan. Kadın hızlıca Gansey'ye bakıp onunla göz göze gelmeden bakışlarını kaçırdı. Adam'ın anne babasının Aglionby süveterine verdiği tepkiye şaşırmadan edemiyordu Gansey. Daha ağzını açmadan

onun hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğrenmiş oluyorlardı.

"Teşekkürler," dedi Gansey ama kelime ağzında talaş gibi bir tat bırakmıştı ve her halükârda zaten kadın kapıyı kapatmakla meşguldü.

Evin arkasında otomobil sundurmasının altında, rampaya çekilmiş eski bir Bonneville'in altına uzanmış, ilk başta soğuk mavi gölgeler yüzünden görünmez olan Adam'ı buldu. Arabanın altından boş bir yağ kutusu çıkıntı yapıyordu. Arabanın altından herhangi bir ses gelmiyordu ve Gansey, Adam'ın çalışmaktan ziyade evde vakit geçirmekten kaçındığından şüpheleniyordu.

"Selam kaplan," dedi Gansey.

Kendini arabanın altından çekecekmiş gibi Adam'ın dizleri büküldü ama sonra bundan vazgeçti.

"Naber?" dedi duygusuzca.

Gansey bunun, arabanın altından hemen çıkmamasının ne anlama geldiğini biliyordu ve öfkeyle suçluluk göğsünü sıkıştırmaya başladı. Adam meselesinin en sinir bozucu yanı, Gansey'nin bu konuda herhangi bir kontrolünün bulunmamasıydı. Bir gıdım bile. Çalışma tezgâhının üzerine bir defter attı. "Bu, bugünün notları. Onlara hasta olduğunu söyleyemedim. Geçen hafta çok ders kaçırdın."

Adam'ın sesi dümdüzdü. "O zaman onlara ne söyledin?"

Arabanın altındaki aletlerin birinden gönülsüz bir sürtünme sesi çıktı.

"Hadi, Parrish. Çık dışarı," dedi Gansey. "Aradan çıksın."

Soğuk bir köpek burnu uzattığı eline toslayınca Gansey olduğu yerde zıpladı ki az önce tekerleklerine vahşice saldıran itti bu. Köpeğin kısa kulaklarından birini gönülsüzce kaşıdı ve ardından Adam'ın bacakları hareket etmeye başlayınca köpeğin arabaya doğru sıçramasıyla elini çabucak

çekti. Adam'ın kamuflajlı kargo pantolonunun yırtık dizleri göründü başta, ardından rengi solmuş Coca-Cola tişörtü, en sonunda da suratı.

Elmacıkkemiğinin üzerinde kırmızı ve bir galaksi gibi şişmekte olan bir bere bulunuyordu. Burun kemerinin üzerinde de aynısının daha koyu renklisi vardı.

Gansey ânında, "Benimle beraber geliyorsun," dedi.

"Geri döndüğümde daha kötü olur," dedi Adam ona.

"Temelli diyorum. Monmouth'a taşın. Her şeyin bir sınırı var."

Adam ayağa kalktı. Köpek bir arabanın altına yatmaktan ziyade, başka bir gezegene gitmiş de dönmüş gibi bir mutlulukla Adam'ın ayaklarının etrafında dolanıyordu. "Peki, ya Glendower seni Henrietta'dan başka bir yere götürdüğünde ne olacak?" diye sordu yorgun argın.

Gansey böyle bir şeyin olmayacağını söyleyemezdi. "Benimle gelirsin."

"Seninle mi gelirim? Bana bunun nasıl olacağını söyle. Aglionby'ye harcadığım bütün emekten olurum. Başka bir okulda yine aynı oyunu oynamak zorunda kalırım."

Adam bir keresinde Gansey'ye, *"Yokluktan zenginliğe uzanan yolculuğun hikâyesini kimse yaşanırken dinlemek istemez,"* demişti. Ama Adam okula gitme imkânını bir kez daha kaçırdığında hikâyenin sonuna ulaşmak zordu. Geçer not almadan mutlu son diye bir şey yoktu.

Gansey, "Aglionby gibi bir okula gitmek zorunda kalmazsın. İlle bir Sarmaşık Birliği okulu olmak zorunda değil. Başarılı olmanın başka yolları da var," dedi.

Adam ânında, "Yaptığın şey için seni yargılamıyorum Gansey," dedi.

İşte, rahatsızlık veren noktaya gelmişlerdi çünkü onun Glendower'ı arama sebebini Adam'ın kabullenebilmesinin

epey emek gerektirdiğini biliyordu Gansey. Gansey'nin belirsiz anksiyetesini, varlıklı bir aileye doğması için evrenin neden onu seçtiğine dair sorgulamalarını, şu anda hayatta olmasının daha büyük bir gaye uğruna olup olmadığını merak etmesi gibi konulara duyarsızca yaklaşması için Adam'ın birçok sebebi vardı. Gansey yarışa avantajlı başladığı için bir fark yaratmak, dünyada daha büyük bir iz bırakmak zorunda olduğunu biliyordu, öteki türlü olabilecek en berbat insanlardan biri olurdu.

"Fakirler fakir oldukları için üzgün," diye sesli düşünmüştü Adam bir keresinde, *"ve görünüşe göre zenginler de zengin oldukları için."*

Ronan da *"Hey, ben de zenginim ve bu beni rahatsız etmiyor,"* demişti.

Gansey, "Öyle olsun. Sana başka bir iyi okul buluruz. Oyunu oynarız. Sana yeni bir yaşam kurarız," dedi.

Adam, Gansey'nin arkasına uzanarak bir bez aldı ve her bir yağlı parmağının arasını silmeye başladı. "İş de bulmam gerekir. Bu işler benim kucağıma düşmedi. Bunları bulmamın ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

Babasının çift üniteli evinin arkasındaki otomobil sundurmasında çalışmaktan bahsetmiyordu. Bu yalnızca bir ev işiydi. Adam üç farklı yerde çalışıyordu ve bunların en mühimi Henrietta'nın hemen dışındaki bir karavan fabrikasındaki işiydi.

"Sen bir şeyler bulana kadar sana ben destek çıkabilirim."

Adam parmaklarını silmeye devam ederken çok uzun bir sessizlik çöktü. Gansey'ye bakmadı. Bu daha önce yaptıkları bir konuşmaydı ve günlerce süren tartışmalar bu sessizlik anlarında bir kez daha döndü. Bu kelimeler o kadar sık konuşulmuştu ki tekrar sesli olarak dile getirilmelerine gerek yoktu.

Bunu kendi başına başarmadığı sürece başarı Adam için bir şey ifade etmiyordu.

Gansey sesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yapsa da sinirini tamamen kontrol edemedi. "Gururun yüzünden mi ayrılmıyorsun yani? O seni öldürecek."

"Sen çok fazla polis dizisi seyretmişsin."

"Akşam haberlerini seyrettim Adam," diye çıkıştı Gansey. "Ronan'ın sana dövüşmeyi öğretmesine niye izin vermiyorsun? İki kere teklif etti çocuk. Ciddi bu konuda."

Adam büyük bir özen göstererek yağlı bezi katladı ve bir alet kutusunun üzerine yerleştirdi. Otomobil sundurmasında bir sürü şey vardı. Yeni alet rafları, üstü çıplak kadınların fotoğraflarından oluşan takvimler, endüstriyel hava kompresörleri ve Bay Parrish'in Adam'ın okul formasından daha önemli olduğuna karar verdiği diğer şeyler. "Çünkü işte o zaman beni öldürür."

"Anlamıyorum."

"Bir tabancası var," dedi Adam.

"Tanrım," dedi Gansey.

Elini köpeğin kafasına koyan Adam –köpek mutluluktan kafayı yedi– otomobil sundurmasından uzanıp toprak yola baktı. Gansey'ye neye baktığını söylemesine gerek yoktu.

"Yapma Adam," dedi Gansey. "*Lütfen.* Bir yolunu buluruz."

Gözlerini kaçırırken Adam'ın iki kaşının arasında bir kırışıklık belirdi. Hemen önlerindeki çift üniteli evlere değil, onların arkasındaki kuru otlardan oluşan düz vadiye bakıyordu. Orada gerçekten yaşamadan o kadar çok şey hayatta kalıyordu ki! "Bu asla kendi özgürlüğüme sahip olamayacağım anlamına geliyor. Sen bana maddi destekte bulunursan, o zaman ben sana ait olurum. Şu anda ona aitim, o zaman da sana ait olurum," dedi.

Gansey'nin beklediğinden daha sert bir darbe oldu bu onun için. Bazen ayaklarının yere basmasını sağlayan yegâne şey, Adam'la olan dostluklarının paranın etki edemeyeceği bir yerde var olduğunu bilmekti. Bunun aksini gösteren her şey, Gansey'yi itiraf edemeyeceği kadar yaralıyordu. Net bir şekilde, "Beni böyle mi görüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorsun Gansey," dedi Adam. "Dünya kadar paran olsa bile, para hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Para sebebiyle insanların sana ve bana nasıl baktıklarını bilmiyorsun. Hakkımızda bilmeleri gereken tek şey bu. Senin maymunun olduğumu düşünecekler."

Ben yalnızca paramla tanımlanıyorum. İnsanların gördüğü tek şey bu, Adam'ın bile.

Gansey, "Babanın seni eşek sudan gelinceye kadar dövmesine izin verdiğin için okuldan ve işlerinden geri kaldığın sürece planlarının başarılı olacağını mı sanıyorsun? Sen de annen kadar kötüsün. Sen de bunu hak ettiğini düşünüyorsun," dedi.

Hiçbir uyarı olmaksızın Adam çivi dolu ufak bir kutuyu yanındaki raftan alıp yere fırlattı. Kutunun beton üzerinde çıkardığı ses ikisini de ürküttü.

Adam kollarını kavuşturup Gansey'ye sırtını döndü.

"Biliyormuş gibi davranma," dedi. "Buraya gelip herhangi bir şeyi biliyormuş gibi davranma."

Gansey kendine oradan ayrılmayı telkin etti. Ağzını bir daha açmamayı. Ardından, "Sen de gurur duyulacak bir şey yapıyormuş gibi davranma," dedi.

Bunu der demez haksızlık ettiğini, haklı olsa bile bunun söylenmemesi gereken bir şey olduğunu anladı. Ama söylediği için pişman değildi.

Camaro'ya dönüp Ronan'ı aramak için telefonunu eline aldı ama Henrietta'da sık sık olduğu gibi telefonu çekmiyordu.

Normalde Gansey bunu doğaüstü bir şeylerin kasabanın enerjisiyle oynadığının, telefon sinyallerini, hatta bazen elektriği bastırdığının bir göstergesi olarak düşünürdü.

Şimdiyse muhtemelen kimseye ulaşamayacağı anlamına geldiğini düşünüyordu.

Gözlerini kapatıp Adam'ın suratındaki büyüyen soluk kenarlı morluğu ve burnunun üzerindeki sert kırmızı izi düşündü. Bir gün buraya gelip Adam'ı burada değil de hastanede bulacağını ya da daha da kötüsü, Adam'ı burada bulup dayak yiye yiye önemli bir şeyini yitirmiş olduğunu göreceğini hayal etti.

Bunları hayal etmek bile midesini bulandırmaya yetti.

O sırada araba sarsıldı ve yolcu tarafındaki kapı gıcırdarken Gansey gözlerini açtı.

"Bekle, Gansey," dedi Adam nefes nefese. Arabanın içine sığabilmek için iki büklüm olması gerekmişti. Morluğu berbat görünüyordu. Morluk yüzünden derisi şeffafmış gibi geliyordu. "Buradan bu şekilde..."

Ellerini direksiyondan çekip kucağına koyan Gansey oğlana baktı. Adam'ın kendisine söylediği şeyleri kişisel algılamamasını söyleyeceği noktaya gelmişlerdi. Ama kişisel algılıyordu.

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum," dedi Adam ona. "Biliyorum. Ama bunu o şekilde yapamam. Öyle olursa kendimle yaşayamam."

Gansey anlamıyordu ama başıyla onayladı. Bunun sona ermesini istiyordu; Ronan, Adam ve o hep beraber kayıt cihazını dinledikleri ve Adam'ın yüzünde herhangi bir yara berenin bulunmadığı düne dönmek istiyordu. Adam'ın arkasında, Bayan Parrish'in sundurmadan onları seyrettiğini gördü.

Adam bir dakikalığına gözlerini kapattı. Gansey gözkapaklarının ince derisinin altında gözbebeklerinin oynadığını görebiliyordu, uyanık bir hayalperest.

Ardından tek bir seri hareketle Adam yolcu koltuğuna oturdu. Gansey sormadığı bir soru için ağzını açtı.

"Gidelim," dedi Adam. Gansey'ye bakmıyordu. Annesi sundurmadan gözlerini dikmiş, onları seyrediyordu ama Adam annesine de bakmıyordu. "Plan falcıya gitmekti, değil mi? Planı gerçekleştiriyoruz."

"Evet. Ama..."

"Saat ondan önce eve dönmem gerek."

Adam şimdi Gansey'ye bakıyordu. Gözlerinde vahşi ve ürkütücü bir şey vardı, Gansey'nin sürekli günün birinde onu tamamen ele geçireceğinden korktuğu isimsiz bir şey. Bunun bir taviz olduğunun farkındaydı, reddetme seçeneğine sahip olduğu riskli bir hediye.

Bir anlık tereddütten sonra, Gansey vitesin üzerinde onunla yumruğunu tokuşturdu. Adam camı indirdi ve tutunması gerekiyormuş gibi kolunu çıkarıp arabanın üstünü kavradı.

Camaro tek şeritlik yoldan yavaşça çıkarken öteki taraftan gelen mavi bir Toyota kamyonet yollarını kesti. Adam'ın nefesi görülür şekilde kesildi. Ön camdan Gansey'yle Adam'ın babası göz göze geldi. Robert Parrish ağustos ayı kadar renksiz, karavanların etrafını saran tozlarla beslenerek büyümüş, cüsseli biriydi. Gözleri siyahtı, küçüktü ve Gansey o gözlerde Adam'dan eser bulamadı.

Robert Parrish arabanın camından dışarı tükürdü. Geçmelerine müsaade etmek için kenara çekmedi. Adam'ın suratı mısır tarlasına dönüktü ama Gansey gözlerini kaçırmadı.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Gansey çünkü bunu söylemek zorundaydı.

Adam'ın sesi çok uzaktan geliyordu sanki. "Geliyorum."

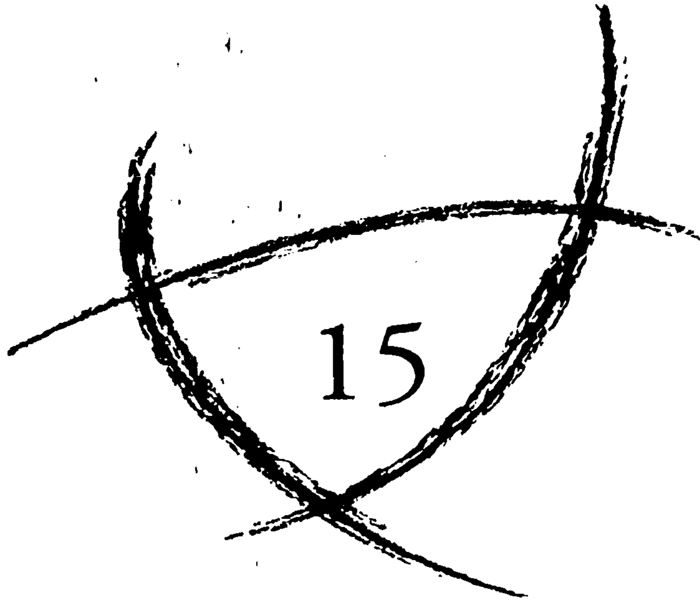
Arabanın direksiyonunu sertçe kıran Gansey motoru kükretti. Domuz tekerleklerinden toz bulutları kaldırarak yoldan çıktı ve sarsılarak sığ bir hendeğe girdi. Kalbi beklenti, tehlike

ve Adam'ın babası hakkında düşündüğü her şeyi Adam'ın babasına haykırma isteğiyle güm güm atıyordu.

Toyota'nın arkasından yola tekrar çıktıklarında, Robert Parrish'in gözlerini hâlâ üzerlerinde hissediyordu Gansey.

O bakışların ağırlığında, herhangi bir falcının kendisine vadedebileceğinden çok daha elle tutulur bir gelecek vaadi vardı.

15

Elbette Gansey seansına vaktinde gelmemişti. Randevu vakti gelip geçmiş, Gansey gelmemişti. Belki de daha büyük bir hayal kırıklığı olarak Adam da aramamıştı. Blue sokağı kolaçan etmek için tülleri kenara çekti ama normal mesai sonrası trafiği dışında hiçbir şey yoktu. Maura bahane uydurmaya başladı.

"Belki saati yanlış not etmiştir," dedi.

Gansey'nin saati yanlış not ettiğini sanmıyordu Blue.

On dakika daha geçti. Maura, "Belki arabası arızalanmıştır," dedi.

Gansey'nin arabasının arızalandığını sanmıyordu Blue.

Calla okuduğu romanı aldı ve üst kata çıkmaya başladı. Üst kattan sesi duyuldu. "Araba demişken. Ford'un kayışını kontrol ettirmen lazım. Geleceğinde yolda kaldığını görüyorum. Şu şüpheli mobilya mağazasının yanında. Cep telefonu olan çok çirkin bir adam durup sana yardımcı olmak için aşırı ısrar edecek."

Maura'nın geleceğinde yolda kalacağını görmüş olması ihtimal dahilindeydi ama aynı zamanda abartıyor olması da mümkündü. Her halükârda Maura takvime bunu not etti.

"Belki yanlışlıkla ona bugün değil de yarın akşam için randevu vermişimdir," dedi Maura.

Persephone, *"Bu her zaman mümkün,"* diye mırıldandı ve ardından, "Bir turta mı yapsam?" dedi. Blue gergin gergin Persephone'ye baktı. Turta yapımı uzun ve sevgi dolu bir süreçti ve Persephone bu sırada bölünmeyi hiç sevmezdi. Gansey'nin gelişinin onu böleceğini düşünse bir turta yapmaya başlamazdı.

Buzdolabından bir poşet sarı kabak ile bir çubuk tereyağı çıkarmadan önce Maura da Persephone'ye ters ters baktı. Blue şimdi günün geri kalanının tam olarak nasıl ilerleyeceğini biliyordu. Persephone tatlı bir şeyler, Maura tereyağlı bir şeyler yapacaktı. En sonunda da Calla mutfağa girip sosis ya da pastırmalı bir şeyler yapacaktı. Önden yemek planlaması yapılmadığında her akşam böyle geçerdi.

Maura'nın Gansey'ye bugün yerine yarın akşama randevu verdiğini sanmıyordu Blue. Gansey'nin Mercedes-Benz'inin ön panelindeki ya da Aston Martin'inin radyosundaki saatine bakıp seansın kaya tırmanışıyla ya da raketbolla çakıştığına karar verdiğini sanıyordu. Ayrıca Adam onu aramayı nasıl geçiştirdiyse, Gansey de seansa gelmeyi öyle geçiştirmişti işte. Şaşırmaması gerekirdi. Tam da kuzgun oğlanlarından beklediği şekilde davranmışlardı.

Blue tam odasında iğneleri ve ödeviyle surat asmaya hazırlanırken, Telefon Odası'ndan Orla'nın ulumasını işittiler, kelimelerden yoksun çığlığı bir noktada anlaşılır bir ifadeye dönüştü:

"Evin önünde 1973 model bir Camaro var! *Tırnaklarımla çok uyumlu!*"

Blue, Orla'nın tırnaklarını son gördüğünde, karmaşık bir şal deseninde boyanmışlardı. 1973 model bir Camaro'nun tipini tam olarak gözünün önüne getiremese de şal desenindeyse epey etkileyici olduğundan emindi. Orla'nın şu anda telefonda olduğundan da emindi, yoksa şimdiye dek inmiş, arabayı seyrediyor olurdu.

"Eh, hadi bakalım," dedi Maura kabakları lavaboya koyarken. Calla mutfağa girip dönüp Persephone'yle sert bir şekilde bakıştı.

Blue'nun midesi kasıldı.

Gansey. Hepsi bundan ibaret.

Kapı zili çaldı.

Blue'ya, "Hazır mısın?" diye sordu Calla.

Gansey ya öldürdüğü ya da âşık olduğu oğlandı. Ya da her ikisi birden. *Hazır olması* mümkün değildi. Olan şuydu: Maura kapıyı açıyordu.

Haftalar önce Neeve'in durduğu gibi, akşam güneşini arkasına almış üç oğlan duruyordu kapıda. Üç set omuz: Biri kare, biri kaslı, biri kemikli.

"Geç kaldığım için kusura bakmayın," dedi öndeki kare omuzlu oğlan. Kilise bahçesindeki gibi, oğlandan nane kokusu yayılıyordu. "Bu bir sorun olur mu?"

Blue bu sesi tanıyordu.

Başkan Cep Telefonu koridora girerken dengesini korumak için merdivenin korkuluğuna tutundu Blue.

Ah, hayır. O olamaz. Bunca zamandır Gansey'nin nasıl öleceğini merak edip durmuştu ve görünüşe göre Blue'nun onun ümüğünü sıkmasıyla ölecekti. Nino's'tayken gürültülü müzik oğlanın sesinin tınısını saklamıştı ve sarımsak kokusu da nane kokusunu bastırmıştı.

Ama şimdi ikiyle ikiyi toplayınca, gayet açık görünüyordu.

Evin koridorunda o kadar da başkan gibi görünmüyordu ama bunun tek sebebi, sıcak yüzünden gömleğinin kollarını düzensizce kıvırması ve kravatını çıkarmış olmasıydı. Tozlu kahverengi saçları, Virginia sıcağının her zaman yapmayı becerdiği üzere dağılmıştı ayrıca. Ama banka soyguncularını bayıltmaya yetecek kadar büyük kol saati hâlâ kolundaydı ve hâlâ o yakışıklı parıltıya sahipti. Yalnızca kendisinin hiç para

sıkıntısı çekmediğini değil, aynı zamanda babasının da, babasının babasının da, hatta babasının babasının babasının da çekmediğini gösteren türden bir parıltıydı. Oğlanın aşırı derecede yakışıklı mı, yoksa aşırı derecede varlıklı mı olduğunu kestiremiyordu. Belki de ikisi aynı şeydi.

Gansey. Gansey oydu.

Bu da günlüğün sahibinin o olduğu anlamına geliyordu.

Adam'ın sahibinin de o olduğu anlamına geliyordu.

"Eh," dedi Maura. Merakının randevu saatiyle ilgili tüm kurallara baskın geldiği belliydi. "Saat çok geç olmadı. Fal odasına geçin. İsimlerinizi öğrenebilir miyim?"

Yani tabii ki Başkan Cep Telefonu, Nino's'taki arkadaş grubunun büyük kısmını da yanında getirecekti ve bir tek pasaklı oğlan eksikti. Öyle sesli, öyle erkeklere özgü özelliklerle donatılmış ve başka birilerinin onlarla rahat hissetmesine mahal vermeyecek kadar birbirlerinin yanında rahat hissediyorlardı ki bir şekilde koridor ağzına kadar onlarla doldu. Kol saatleri, Top-Sider ayakkabıları ve pahalı okul formalarıyla zırhlanmış gösterişli bir hayvan sürüsüydüler. Hiddetli oğlanın, yakasından yükselip omurgasının yumrularını tek tek kesen dövmesi bile bir tür silahtı ve bir şekilde Blue'yu kesikler içinde bırakmıştı.

"Gansey," dedi Başkan Cep Telefonu kendini işaret ederek. "Adam. Ronan. Nereye geçelim? Şuraya mı?"

Sanki trafiğe yön veriyormuş gibi avucunu düz tutarak fal odasını işaret etmişti.

"Oraya," diye onu teyit etti Maura. "Bu arada bu da benim kızım. Sakıncası yoksa, seansa o da katılacak."

Gansey'nin gözleri Blue'yu buldu. Kibarca gülümsüyordu ama onu görünce gülümsemesi yüzünde donuverdi.

"Tekrar selam," dedi. "Biraz rahatsız bir durum oldu."

"Siz *tanıştınız* mı?" Maura, Blue'ya zehirli bir bakış attı. Blue haksız yere suçlanmış hissetti.

"Evet," diye haysiyetle cevap verdi Gansey. "Kadınlar için alternatif meslekler üzerine konuştuk. Onun kızınız olduğunun farkında değildim. *Adam?*"

Gözleri kocaman olan Adam da neredeyse annesininki kadar zehirli bir bakış attı Gansey'ye. Bir tek o okul formasını giymiyordu ve parmakları soluk Coca-Cola tişörtünü kapatmaya yetecekmiş gibi avucunu göğsüne bastırmıştı.

"Ben de bilmiyordum!" dedi Adam. Blue onun da geleceğini bilseydi, yakasına tüy dikilmiş bebek mavisi üstünü giymezdi. Oğlan gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. "Bilmiyordum, yemin ederim," diye bu sefer de Blue'ya söyledi.

"Suratına ne oldu?" diye sordu Blue.

Adam kederli kederli omuz silkti. Ya o ya da Ronan otopark gibi kokuyordu. Adam kendini alaya alan bir tavırla konuştu. "Beni sert göstermiş mi?"

Onu aslında topraktan yeni çıkarılmış bir çay bardağı gibi daha kırılgan ve kirli gösteriyordu ama Blue bunu dile getirmedi.

Ronan, "Seni eziğin teki gibi gösteriyor," dedi.

"Ronan," dedi Gansey.

"Herkesin oturmasına ihtiyacım var!" diye bağırdı Maura.

Maura'nın bağırdığını duymak o kadar endişe verici bir şeydi ki hemen herkes fal odasındaki birbiriyle uyumsuz mobilyalara kendini attı ya da yere çöktü. Adam yüzündeki bereyi silerek çıkarmak istercesine elmacıkkemiğini ovuşturdu. Gansey masanın başındaki koltuğa oturup bir kurul başkanı gibi kollarını kavuşturdu ve Steve Martin'in çerçevelenmiş fotoğrafına bakarken bir kaşını kaldırdı.

Ayakta bir tek Calla ile Ronan kalmıştı ve ihtiyatla birbirlerini süzüyorlardı.

Hâlâ evde daha önce hiç bu kadar çok insan bulunmamış gibi geliyordu ki bu bütünüyle yanlıştı. Evde hiç bu kadar çok erkeğin bulunmadığı bir ihtimal doğru olabilirdi. Hiç bu kadar çok kuzgun oğlanının bulunmadığı ise şüphe götürmezdi. Buradaki varlıklarının kendisinden bir şeyler çaldığını hissediyordu Blue. Sanki sırf buraya gelerek ailesinin sönük görünmesine neden olmuşlardı.

"Burası," dedi Maura, "çok fazla gürültülü." Ama bunu söylerken bir parmağıyla çene kemiğinin hemen altından nabzını ölçmesi, Blue'ya gürültülü olan şeyin çıkardıkları ses olmadığını söylüyordu. Annesinin kafasının içinde duyduğu bir şey fazla gürültülüydü. Persephone de yüzünü buruşturuyordu.

"Benim gitmem gerekiyor mu?" diye sordu Blue, gerçi son yapmak istediği şey buydu.

Durumu yanlış anlayan Gansey hemen, "Neden gitmek zorunda kalasın ki?" diye sordu ona.

"O bizim için her şeyin daha gürültülü olmasını sağlıyor," dedi Maura. Meseleyi çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak onları seyrediyordu. "Ve siz üçünüz... zaten *çok* gürültülüsünüz."

Blue'nun bedeni yanıyordu. Oradakilerin çıkardığı kıvılcımların bedeninde yol alıp bir elektrik kablosu gibi ısındığını gözünün önünde canlandırabiliyordu. Bu kuzgun oğlanlarının bedenlerinde annesini sağır edecek kadar ne dönüyor olabilirdi ki? Hepsinin birleşimi yüzünden miydi, yoksa ölümüne gün sayan enerjisi yüzünden yalnızca Gansey'den dolayı mıydı?

"Çok gürültülü derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Gansey. Blue'ya göre, bu ufak sürünün liderinin o olduğu çok barizdi. Duruma nasıl tepki vermeleri gerektiğini görmek için sürekli ona bakıp duruyordu diğer iki oğlan.

"Demek istediğim, enerjilerinizde çok..." Kendi açıklamasına olan ilgisini kaybeden Maura cümlesini tamamlamadı. Persephone'ye döndü. Blue aralarındaki bakışmayı okudu. *"Neler oluyor?"* diyordu o bakışlar. "Bunu nasıl yapsak ki şimdi?"

Annesinin bunu dikkati dağılmış ve muğlak olarak sorma şekli, Blue'nun gerginlikle midesinin düğümlenmesine neden oldu. Annesi *dengesini kaybetmişti.* İkinci kere, bir okuma onu rahatsız hissettiği bir duruma sokmuş gibi görünüyordu.

"Sırayla?" diye fikir üretti Persephone, sesi neredeyse duyulamayacak derecede kısıktı.

Calla, "Tekli yapalım. Ya böyle yapmamız gerekiyor ya da içlerinden bazılarının buradan çıkması gerekiyor. İçerisi fazla gürültülü," dedi.

Adam'la Gansey birbirine baktı. Ronan bileğindeki deri bilekliklerle oynuyordu.

"Tekli nedir?" diye sordu Gansey. "Normal bir okumadan farkı nedir?"

Calla oğlanı duymamış gibi Maura'yla konuşmaya devam etti. "Onların ne istediğinin bir önemi yok. Durum bu. Ya böyle yaparız ya da yapmayız."

Maura'nın parmağı hâlâ çenesinin altındaydı. Gansey'ye, "Tekli dediğimizde, her biriniz tarot destesinden bir kart seçiyorsunuz ve biz onu yorumluyoruz," diye açıkladı.

Gansey'yle Adam gözleriyle aralarında özel bir konuşma gerçekleştirdi. Blue, annesiyle Persephone ya da Calla'nın arasında böyle konuşmasına alışıktı ve başka kimsenin böyle bir şey yapabilmesini beklemiyordu. Ayrıca bu durum onu tuhaf bir şekilde kıskandırdı; o da böyle, kelimeleri aşan güçte bir bağ kurabilmek istiyordu birileriyle.

Gansey'nin kelimelere dökülmemiş sorusu her neyse, Adam sert bir şekilde kafasını sallayarak onayladığını

gösteren bir cevap verdi ve Gansey, "Siz nasıl rahat ederseniz," dedi.

Persephone ile Maura anlık olarak bunu gözden geçirdi, gerçi şu anda hiçbir şekilde rahat olabilecekmiş gibi görünmüyorlardı.

"Dur," dedi Persephone, Maura kendi tarot destesini eline aldığında. "Kartları Blue uzatsın."

Blue'dan kartları vermesini ilk kez istemiyorlardı. Bazen zor ya da önemli okumalarda, kartların vereceği mesajı netleştirmek için kadınlar desteye önce Blue'nun dokunmasını isterdi. Bu seferse kartları annesinden alırken oğlanların dikkatinin üzerinde olduğunu fazlasıyla hissedebiliyordu. Oğlanlara gösteriş olsun diye kartları bir elinden ötekine aktararak hafif teatral bir şekilde kardı. Psişik bir yetenek gerektirmeyen kart numaralarını çok iyi yapardı. Oğlanlar etkilenmiş hâlde kartların bir elinden ötekine geçişini seyrederken, Blue kendisinden çok iyi bir sahte falcı olacağını düşündü.

İlk kartı seçmek için kimse gönüllü olmadı, bu yüzden desteyi Adam'a sundu. Oğlan onunla göz göze gelip bir süre ona baktı. Bu hareketin şiddetli ve kasti bir yanı vardı, onunla konuşmaya geldiği gecekine kıyasla daha bir agresifti.

Kartını seçen Adam bunu Maura'ya gösterdi.

"Kılıç ikilisi," dedi Maura. Blue bir anda annesinin taşralı ve eğitimsiz gelen Henrietta aksanına fazla dikkat etti. *Blue* konuştuğunda da insanlar bunu mu duyuyordu?

Maura devam etti. "Zor bir seçimden kaçıyorsun. Seçim yapmayarak bir seçim yapıyorsun. Hırslı birisin ama birilerinin senden vermeye razı olmadığın bir şeyi istediğini düşünüyorsun. Prensiplerini çiğnemeni istediğini. Sanırım sana yakın biri bu. Baban olabilir mi?"

"Sanırım kardeşi," dedi Persephone.

"Bir kardeşim yok, hanımefendi," diye karşılık verdi Adam. Ama Blue oğlanın gözlerinin Gansey'ye kaydığını gördü.

"Bir soru sormak ister misin?" dedi Maura.

Adam bir düşündü. "Doğru seçim hangisi?"

Maura'yla Persephone aralarında konuştu. "Doğru seçim diye bir şey yok. Yalnızca bunlardan hangisi senin için kabul edilebilir, ona karar vermelisin. Sana daha uygun olacak üçüncü bir seçenek de var ama şu anda diğer iki seçeneğe o kadar odaklanmışsın ki onu göremiyorsun. Gördüklerimden yola çıkarak üçüncü bir seçenek için diğer ikisini bir kenara bırakıp kendi seçeneğini yaratman gerektiğini söyleyebilirim. Ayrıca senin oldukça analitik bir düşünce sistemine sahip olduğunu seziyorum. Duygularını göz ardı etmeyi öğrenmek için çok vakit harcamışsın ama şu anda bunun zamanı olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Maura.

"Teşekkürler," dedi Adam. Tam olarak verilecek doğru cevap bu değildi ama yanlış olduğu da söylenemezdi. Blue oğlanın kibarlığından hoşlandı. Gansey'nin kibarlığından farklı gibiydi. Gansey kibarlık ettiğinde kendisi daha güçlü hâle geliyordu. Adam kibarlık ettiğindeyse gücü başkasına aktarıyordu.

Gansey'yi sona bırakmak mantıklı geldi, bu yüzden biraz gözünü korkutsa da Ronan'ı seçti Blue. Oğlan ağzını açmamış olsa da etrafa zehir saçan bir yanı vardı. En kötüsü de oğlanın düşmanca tavrında Blue'nun onun onayını almak istemesini, ona yaranmak istemesini sağlayan bir şey vardı. Kimseden hoşlanmadığı bariz olan onun gibi birinin onayını almak çok daha değerli olurmuş gibi geliyordu.

Ronan'a desteyi sunması için Blue'nun ayağa kalkması gerekti çünkü oğlan hâlâ kapının eşiğinde, Calla'nın yanındaydı. Yumruklaşmaya hazır bir hâlleri vardı.

Blue kartları yaydığında, oğlan odadaki kadınları gözden geçirdi ve "Kart falan seçmem. Bana önce doğru bir şey söyleyin," dedi.

"Anlamadım?" dedi Maura yerine cevap veren Calla kaskatı kesilerek.

Ronan'ın sesi cam gibi soğuk ve kırılgandı. "Ona söylediğiniz her şey herkes için geçerli olabilecek şeyler. Nabzı atan herkesin şüpheleri vardır. Hayatta olan herkes illa babası ya da kardeşiyle kavga etmiştir. Bana başka kimsenin söyleyemeyeceği bir şey söyleyin. Bana bir iskambil kâğıdı atıp Jung zırvası anlatmayın. Bana özel, spesifik bir şey söyleyin."

Blue'nun gözleri kısıldı. Persephone dilini biraz dışarı çıkardı; şımarıklıktan değil, kararsızlıktan kaynaklanan bir alışkanlıktı bu. Maura gıcık olmuş hâlde kıpırdandı. "Biz spesifik..."

Calla onun lafını böldü. "Babanı bir sır öldürdü ve sen bu sırrın ne olduğunu biliyorsun."

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Hem Persephone hem de Maura gözlerini dikmiş, Calla'ya bakıyordu. Gansey'yle Adam da Ronan'a bakıyordu. Blue ise Calla'nın eline bakıyordu.

Maura sık sık Calla'yı ortak tarot okumaları için, ara sıra Persephone'yi de rüyalarını yorumlaması için çağırırdı ama birilerinin Calla'dan en tuhaf yeteneğini sergilemesini istemesi çok nadir gerçekleşirdi: Psikometri. Calla'nın bir objeyi eline alıp onun kökenini hissetme, o objenin sahibinin düşüncelerini ve o objenin daha önce bulunduğu yerleri görebilme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Calla şimdi elini geri çekti; uzanıp Ronan'ın yakasından yukarı çıkan dövmesine dokunmuştu. Oğlan hafifçe kafasını çevirip kadının parmaklarının dokunduğu yere baktı.

Odada âdeta yalnızca Ronan ile Calla bulunuyor gibiydi. Bu yaşta bile, Calla'dan bir baş uzundu ama kadının yanında

henüz kilo almamış sıska bir kediye benziyordu. Calla ise dişi bir aslandı.

"Nesin sen?" diye tısladı kadın.

Ronan'ın gülümsemesi Blue'yu ürpertti. Gülümsemesinde içi boş bir şeyler vardı.

"Ronan?" diye sordu Gansey endişeli bir sesle.

"Ben arabada bekleyeceğim." Ronan başka bir şey demeden oradan ayrıldı ve çıkarken mutfaktaki tabakları sarsacak kadar sert bir şekilde çarptı kapıyı.

Gansey suçlayan bakışlarla Calla'ya baktı. "Babası öldü."

"Biliyorum," dedi Calla. Gözleri kısıktı.

Gansey'nin sesi o kadar samimiydi ki kibarlıktan çıkıp kabalığa dönüştü. "Bunu nereden öğrendiniz bilmiyorum ama bir çocuğa söylenecek şey miydi bu?"

"Bir yılana demek istiyorsun," diye hırladı Calla. "Ve size sunduğumuz hizmete inanmıyorsanız, buraya ne diye geldiniz? O spesifik bir şey istedi. Ben de ona spesifik bir şey söyledim. Yavru köpeklerle alakalı olmadığı için kimse kusura bakmasın."

Maura, "Calla," derken aynı anda Adam da "Gansey," dedi.

Adam doğrudan Gansey'nin kulağına bir şey mırıldandı ve ardından arkasına yaslandı. Gansey'nin çenesinde bir kemik oynadı. Blue onun Başkan Cep Telefonu olmaya geri döndüğünü gördü; öncesinde başka bir şeye dönüştüğünü fark etmemişti. Şimdi ona dair farklı bir şey görebilmiş olmak için daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu.

"Özür dilerim. Ronan lafını sakınmaz ve ilk başta da buraya gelme konusunda içi rahat değildi. Sizin işinizi layığıyla yapmadığınızı ima etmek gibi bir niyetim yoktu. Devam edebilir miyiz?" dedi Gansey.

Onun *yaşını başını almış biri* gibi konuştuğunu düşündü Blue. Yanında getirdiği diğer oğlanlara kıyasla o kadar resmiydi ki! Ronan'ı etkilemek istemesiyle kıyaslanabilecek derecede aşırı seviyede insanı bozguna uğratan bir yanı vardı. Gansey'ye dair bir şey onu o kadar kuvvetli bir şekilde öteki hissettiriyordu ki onun yanındayken duygularını saklaması gerekiyormuş gibi geliyordu. Gansey'den ya da bu oğlanlarda annesinin psişik yeteneklerini boğup onu ezecek kadar dolup taşıran her neyse ondan hoşlanması mümkün değildi.

"Sorun yok," dedi Maura, gerçi bunu söylerken öldürecekmiş gibi Calla'ya bakıyordu.

Blue, Gansey'nin oturduğu yere doğru ilerlerken kaldırıma park edilmiş olan arabasını gördü göz ucuyla: imkânsız derecede turuncu bir şey, kesinlikle Orla'nın tırnaklarını boyayacağı türden bir turuncu. Bir Aglionby oğlanının sürmesini bekleyeceği türden bir araba değildi, onlar yeni ve parlak şeylerden hoşlanırdı, bu araba ise eski ve parlak bir şeydi ama yine de bunun bir kuzgun oğlanının arabası olduğu aşikârdı. Tam o sırada Blue düşüyormuş, sanki her şey onun sindirmesine mahal vermeden fazla hızlı gerçekleşiyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bu oğlanlarda tuhaf ve karmaşık bir şeyler olduğunu düşündü Blue, günlüğün tuhaf ve karmaşık olması gibi tuhaf ve karmaşık. Hayatları bir şekilde bir ağ oluşturmuştu ve Blue da bir şekilde bu ağın ucuna yakalanmıştı. Bu şeyin geçmişte yaşanmış olmasının ya da gelecekte yaşanacak olmasının bir önemi yoktu. Maura, Calla ve Persephone'nin bulunduğu bu odada zaman daireselmiş gibi geliyordu.

Gansey'nin önüne gelince durdu. Oğlanın bu kadar yakınındayken yine nane kokusu geldi burnuna ve Blue'nun kalbi tekledi.

Gansey kızın elinde yayılmış duran desteye baktı. Oğlanı bu pozisyonda gördüğünde, omzunun kıvrımlarını ve

kafasının arkasını görebiliyordu ve net bir şekilde onun ruhunu, âşık olacağından korktuğu oğlanı hatırladı. Karşısına çıkan o ruh, şimdi önünde duran bu kuzgun oğlanın gayretsiz, rahat özgüvenine sahip değildi.

Başına ne gelecek Gansey diye merak etti. *Ne zaman o kişiye dönüşeceksin?*

Gansey kafasını kaldırıp ona baktı ve iki kaşının arasında bir kırışıklık vardı. "Nasıl seçeceğimi bilmiyorum. Benim için bir kart seçer misin? Öyle olur mu?"

Blue göz ucuyla suratını asan Adam'ın yerinde kıpırdandığını gördü.

Blue'nun arkasından Persephone cevap verdi. "Öyle yapmak istiyorsan olur."

"Önemli olan niyet," diye ekledi Maura.

"Senin seçmeni istiyorum," dedi Gansey. "Lütfen."

Blue kartları masanın üzerine yaydı, verniğin üzerinde rahatça kaydılar. Parmaklarını kartların üzerinde tuttu. Bir keresinde Maura ona, doğru kartlara yaklaştığında parmaklarının ısınabileceğini ya da karıncalanabileceğini söylemişti. Elbette Blue'ya her bir kart aynı geliyordu. Fakat kartlardan bir tanesi diğerlerinden biraz daha öne kaymıştı ve Blue da o kartı seçti.

Kartı açtığında istemsizce ufak bir kahkaha attı.

Blue'nun suratına sahip olan kupa prensi ona bakıyordu. Bir şeyler ona gülüyormuş gibi hissetti ama bu kartın seçimi konusunda kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Maura kartı gördüğünde durağanlaştı. "O kart değil. Başka bir kart seçmesini sağla."

"Maura," dedi Persephone sakince ama Maura ona doğru bir elini sallayarak onu susturdu.

"Başka bir kart," diye ısrar etti.

"Bu kartın ne sıkıntısı var?" diye sordu Gansey.

"O kartta Blue'nun enerjisi var," dedi Maura. "O kart senin için açılmadı. Senin kendi kartını seçmen gerekiyor."

Persephone'nin ağzı oynuyordu ama başka bir şey demedi. Blue kartı desteye kattı ve öncekine kıyasla daha az gösterişle desteyi kardı.

Kartları oğlana sunduğunda, Gansey bir piyango çekilişi yapıyormuş gibi kafasını desteden uzağa çevirdi. Parmakları düşünceli düşünceli kartların kenarlarını gezdi. Bir tanesini seçti, ardından çevirip kartı odaya gösterdi.

Kupa prensiydi.

Maura öne uzanıp oğlanın elinden kartı çekip aldı. "Başka bir kart seç."

"Şimdi ne var?" dedi Gansey. "O kartın sıkıntısı nedir? O ne anlama geliyor?"

"Bir sıkıntısı yok," diye karşılık verdi Maura. "Sadece senin kartın değil."

Şimdi ilk defa Blue, Gansey'nin ifadesinde gerçek sinir sınırında olduğunu gösteren bir şey gördü ve bu ondan biraz daha hoşlanmasını sağladı. Demek ki kuzgun oğlanı yüzeyinin altında başka bir şeyler olma ihtimali vardı. Gansey bu işten sıkılmışçasına düşüncesizce başka bir kart seçti. Gösterişli bir şekilde kartı çevirip masaya vurdu.

Blue yutkundu.

Maura, "İşte senin kartın *bu,*" dedi.

Masanın üzerindeki kartta beyaz bir ata binmiş siyah bir şövalye bulunuyordu. Şövalyenin miğferinin önü açılmıştı ve göz yuvaları boş olan bir kafatası açıkça görülebiliyordu. Güneş şövalyenin arkasında batıyordu ve atın toynaklarının altında bir ceset yatıyordu.

Arkalarındaki pencerelerin ötesindeki rüzgârın ağaçların arasındaki tıslaması içeri kadar geldi.

"Ölüm." Gansey kartın altındaki yazıyı okudu. Şaşırmış ya da endişelenmiş gibi bir hâli yoktu. Bunu yumurta ya da *Cincinnati* gibi bir kelimeyi telaffuz edercesine söylemişti.

"İşte, başardın, Maura," dedi Calla. Kollarını göğsünün üzerinde sertçe kavuşturmuştu. "Oğlan için bu kartı yorumlayacak mısın?"

"Sanki ona parasını iade etsek daha iyi olur," diye fikir sundu Persephone ki zaten Gansey henüz bir ödeme yapmamıştı.

"Psişiklerin ölüm kehanetinde bulunmadıklarını sanıyordum," dedi Adam çabucak. "Ölüm kartının yalnızca sembolik olduğunu okumuştum."

Maura, Calla ve Persephone belli belirsiz sesler çıkardı. Gansey'nin kaderinin hakikatini tam tamına bilen Blue'nun ise midesi bulanıyordu. Bir Aglionby oğlanı olsun olmasın, yaşıtlardı ve onu fazlasıyla önemseyen arkadaşlara sahip olduğu, içinde fazlasıyla turuncu bir araba bulunan bir hayatı olduğu ortadaydı ve on iki ay içerisinde öleceğini bilmek korkunç bir şeydi.

"Aslına bakarsanız," dedi Gansey, "bununla ilgilenmiyorum."

Kartı incelemek için dik hâle getirirken odadaki her bir çift göz ona döndü.

"Yani kartlar falan bayağı ilginç," dedi. *Kartlar falan bayağı ilginç* cümlesini, son lokmasına kadar yemek istemediği tuhaf bir pastaya *bayağı ilginçmiş* diyen biri gibi söylemişti. "Mesleğinize haksızlık etmek istemem. Ama buraya geleceğimi öğrenmek için gelmedim. Bunu kendi başıma öğrenmekle ilgili bir sıkıntım yok."

Bunu dedikten sonra "kibar" ile "Ronan" arasında ince bir çizgide yürüdüğünün bariz bir şekilde farkında olarak hızlıca Calla'ya bir bakış attı.

"Aslında buraya size enerji hakkında bir soru sormak için geldim," diye lafına devam etti Gansey. "Sizin enerjiler hakkında bilgili olduğunuzu biliyorum ve ben de Henrietta yakınlarındaki bir ley hattını bulmaya çalışıyorum. Bu konuda bir bilginiz var mı?"

Günlük!

"Ley hattı mı?" diye tekrar etti Maura. "Olabilir. O isimle bildiğimden emin değilim. O nedir?"

Blue biraz şaşkına dönmüştü. Annesini hep etraftaki en dürüst insan olarak görürdü.

"Dünyayı keserek ilerleyen düz enerji hatları," diye açıkladı Gansey. "Önemli ruhani noktaları birbirine bağladığına inanılıyor. Siz de enerji üzerine çalıştığınız için Adam bu konuda bir şeyler bilebileceğinizi düşündü."

Onun ceset yolundan bahsettiği belliydi ama Maura ona bu konuda herhangi bir şey demedi. Dudaklarını birbirine bastırıp Persephone ile Calla'ya baktı annesi. "Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Persephone bir parmağını havaya kaldırıp, "Turtamın hamurunu yapmayı unuttum," dedi.

Odadan ayrıldı. Calla da "Bu konuda biraz düşünmem lazım. Detaylara çok hâkim değilim," dedi.

Gansey'nin suratında yalan söylediklerini bildiğini gösteren belli belirsiz, eğlendiğini gösteren bir gülümseme vardı. Tuhaf derecede bilge bir ifadeydi bu; Blue bir kez daha onun yanında getirdiği oğlanlara kıyasla daha yaşlı göründüğünü düşündü.

"Bunu araştıracağım," dedi Maura. "Numaranı bırakırsan, bu konuda bir şey öğrendiğim takdirde sana haber verebilirim."

Gansey soğuk bir kibarlıkla, "Ah, hiç önemli değil. Okuma için borcum nedir?" diye karşılık verdi.

Ayağa kalkan Maura da "Ah, yirmi yeter," dedi.

Blue bunun bir skandal olduğunu düşündü. Gansey'nin Top-Sider ayakkabılarının bağcıklarına yirmi dolardan fazla ödediği belliydi.

Oğlan açık cüzdanının üzerinden Maura'ya kaşlarını çattı. Cüzdanın içinde bir sürü banknot bulunuyordu. Bir dolarlık banknotlar da olabilirlerdi tabii ki ama Blue bundan şüpheliydi. Rahat bir şekilde oğlanın ehliyetini de görebiliyordu; detaylarını okuyabilecek kadar yakınında değildi ama ehliyetin üzerinde yazan ismin yalnızca *Gansey*'den daha uzun olduğunu görebilecek kadar yakındaydı. "Yirmi mi?"

"Kişi başı," diye ekledi Blue.

Calla eline öksürdü.

Gansey'nin yüzü rahatladı ve Maura'ya altmış dolar uzattı. Bunun beklediğinden pahalı olduğu gün gibi ortadaydı ve şimdi dünya tekrar dengesini bulmuştu.

Ama o sırada Blue, Adam'ı fark etti. Delici bakışlarla Blue'ya bakıyordu ve Blue kendini şeffaf ve suçlu hissetti. Yalnızca ondan fazla para aldığı için değil, Maura'nın yalanı yüzünden de. Blue, Gansey'nin ceset yolunda yürüdüğünü görmüştü ve daha bu kapıdan içeri girmeden önce onun ismini biliyordu. Annesi gibi o da bu konuda bir şey dememişti. O da bu suça ortak olmuştu.

"Sizi geçireyim," dedi Maura. Onları kapının öteki tarafında görmeye hevesli olduğu belliydi. Bir anlığına Gansey de aynı şeyi istiyormuş gibi göründü ama sonra durdu. Kapatıp cebine geri koyarken cüzdanına abartılı bir ilgi gösterdi ve ardından kafasını kaldırıp Maura'ya bakarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bakın, burada hepimiz yetişkiniz," diye konuşmaya başladı.

Calla bu konuda hemfikir olmadığını gösteren bir ifade takındı.

Gansey omuzlarını dikleştirerek konuşmaya devam etti. "Bu yüzden bence bana doğru söylenmesini hak ediyorum. Olan buysa, bana bir şey bildiğinizi ama bana yardım etmek istemediğinizi söyleyin ama bana yalan söylemeyin."

Bu söylemesi cesurca ya da küstahça bir şeydi ya da belki de ikisinin arasındaki fark önemsiz olacak kadar küçüktü. Odadaki herkes Maura'ya baktı.

"Bir şey biliyorum ama sana yardım etmek istemiyorum," dedi.

O gün ikinci kez Calla'nın keyfine diyecek yoktu. Blue'nun ağzı bir karış açılmıştı. Ağzını kapattı.

Öte yandan Gansey'yse Blue'nun kendisine restoranda çıkışmasından daha fazla rahatsız olmamış bir hâlde başıyla onaylamakla yetindi. "Peki, o zaman. Hayır, hayır, zahmet etmeyin. Biz kendimiz çıkarız."

Böylece evden ayrıldılar. Adam, Blue'ya ne anlama geldiğini bir türlü çıkaramadığı son bir bakış attı. Bir saniye sonra Camaro'nun motoru kükredi ve çığlık atan tekerlekler Gansey'nin gerçek hislerini dışarı vurdu. Ardından eve sessizlik çöktü. Bu emilmiş türden bir sessizlikti, âdeta kuzgun oğlanları giderlerken mahalledeki tüm sesleri de yanlarında götürmüştü.

Blue hışımla annesine döndü. "*Anne.*" Başka bir şey daha söyleyecekti ama bir kez daha yalnızca, bu sefer daha yüksek sesle, "*Anne!*" diyebildi.

"Maura," dedi Calla, "büyük kabalık ettin." Ardından, "Hoşuma gitti," diye ekledi.

Maura, Calla'yı duymazdan gelerek Blue'ya döndü. "Onunla bir daha görüşmeni istemiyorum."

İçerleyen Blue, "'Çocuklara asla emir verilmemeli'ye ne oldu?" diye bağırdı.

"Bu Gansey'den önceydi." Maura ölüm kartını açıp miğferin içindeki kafatasını rahat rahat görebilmesi için Blue'ya zaman tanıdı. "Bu sana bir otobüsün önüne atlama dememle aynı şey."

Ne söylemek istediğini bulana dek Blue'nun kafasında birkaç farklı cevap dönüp durdu. "Niye? Neeve ceset yolunda *beni* görmedi ki! Gelecek sene ölecek kişilerden biri *ben* değilim."

"Öncelikle ceset yolu bir vaattir, garanti değil," diye karşılık verdi Maura. "İkinci olarak da ölüm dışında da korkunç kaderler var. Kolunu bacağını kaybedebilirsin mesela. Felç? Sonsuz duygusal travma? O oğlanlarda büyük bir sıkıntı var. Annen sana bir otobüsün önüne atlama diyorsa, bir bildiği vardır."

Mutfaktan Persephone'nin yumuşak sesi duyuldu. "Birileri senin de bir otobüsün önüne atlamanı engelleseydi Maura, o zaman Blue şu anda burada olmazdı."

Maura mutfağa doğru ters ters baktı, ardından ekmek kırıntılarını temizliyormuşçasına okuma masasının üzerini eliyle sildi. "En iyi senaryoda yakında ölecek bir oğlanla arkadaşlık kurmuş olursun."

"Ah," dedi Calla çok ama çok bilmiş bir şekilde. "Şimdi anladım."

"Bana psikanaliz yapma," dedi annesi.

"Yaptım bile. Ve tekrar ediyorum, 'ah.'"

Maura hiç huyu olmayarak alaycı bir şekilde güldü, ardından Calla'ya, "Diğer oğlana dokunduğunda ne gördün? Kuzgun oğlana?" diye sordu.

"Onların hepsi kuzgun oğlanı," dedi Blue.

Annesi kafasını iki yana salladı. "Hayır, o diğerlerinden daha kuzgun."

Ronan'ın dövmesinin anısını silmek istercesine Calla parmaklarını birbirine sürttü. "O tuhaf alanın içine bakmak gibi. Ondan dışarı o kadar çok şey sızıyor ki bu mümkün olmamalı. Dördüzlere hamile olan bir kadın gelmişti, hatırlıyor musun? Onun gibi ama daha kötüsüydü."

"Oğlan hamile mi?" diye sordu Blue.

"O yaratıyor," dedi Calla. "O alan da yaratıyor. Bunu daha iyi nasıl anlatabilirim, bilmiyorum."

Blue ne tür bir yaratmadan bahsettiğini merak etti. Blue da sürekli bir şeyler yaratıyordu; eski şeyleri alıp kesiyor ve daha iyi şeyler yapıyordu. Var olan şeyleri alıp onları başka bir şeye dönüştürüyordu. Birine *yaratıcı* dendiğinde genelde insanların aklına gelen şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Ama Calla'nın bundan bahsetmediğinden şüpheleniyordu. Calla'nın yaratmayı gerçek anlamında kullandığından şüpheleniyordu: Bir şeyleri yoktan var etmek.

Maura, Blue'nun suratındaki ifadeyi yakaladı. "Sana daha önce ne yapıp ne yapmayacağını söylemedim, Blue. Ama şimdi söylüyorum. Onlardan uzak dur."

16

Seansın ertesi gecesi, Gansey tamamıyla yabancı bir sese uyandı ve el yordamıyla gözlüğünü buldu. Ev arkadaşlarından biri keseli bir sıçan tarafından öldürülüyormuş gibi bir sesti ya da ölümcül bir kedi kavgasının son anları da olabilirdi. Ayrıntılarından tam emin değildi ama işin içinde ölüm olduğunu garanti edebilirdi.

Kapısının eşiğinde, yüzünde uzun süredir acı çeken zavallı birinin ifadesiyle Noah dikiliyordu. "Sesi durdur," dedi.

Ronan'ın odası kutsaldı ama Gansey bir haftada ikinci sefer odanın kapısını açıyordu işte. Abajurun açık olduğunu gördü ve Ronan yalnızca baksır giymiş hâlde yatağının üzerinde iki büklüm oturuyordu. Bundan altı ay önce Ronan sırtının büyük kısmını kaplayıp boynuna doğru uzanan dövmeyi yaptırmıştı ve şimdi de klostrofobik abajur ışığında tek renkli çizgiler dikkat çekici şekilde ortaya çıkmış, odadaki diğer her şeyden daha gerçekçi görünüyordu. Aynı anda hem şiddet içeren hem de göze hoş gelen acayip bir dövmeydi ve Gansey bu dövmeyi ne zaman görse, desenin içinde farklı bir şeyi fark ediyordu. Bu gece ise dikenli, güzel çiçeklerden oluşan vadi dövmesinin içinde, daha önce bir tırpan gördüğü noktada şimdi bir gaga görmüştü.

Cırtlak ses bir kez daha evi doldurdu.

"Bu ne menem şey böyle ya?" diye sordu Gansey tatlı tatlı. Her zamanki gibi Ronan'ın kulağında kulaklık vardı, bu yüzden Gansey kulaklıkları oğlanın boynuna indirecek kadar uzandı. İçerisini belli belirsiz bir müzik sesi doldurdu.

Ronan kafasını kaldırdı. Bu hareketiyle sırtındaki dikenli çiçekler oynayarak oğlanın kemikli kürekkemiklerinin ardına saklandı. Kucağında kafasını geri atmış, gagasını açmış bebek kuzgun duruyordu.

"Kapalı kapının ne anlama geldiği konusunda birbirimizi anladığımızı sanıyordum," dedi Ronan. Bir elinde cımbız tutuyordu.

"Ben de gecelerin uyumak için olduğu konusunda birbirimizi anladığımızı sanıyordum."

Ronan omuz silkti. "Senin için olabilir."

"Bu gece değil. Terodaktilin beni uyandırdı. Niye bu sesi çıkarıyor?"

Buna karşılık olarak Ronan cımbızı önündeki battaniyenin üzerinde duran plastik poşete daldırdı. Cımbızla aldığı gri maddenin ne olduğunu öğrenmek istediğinden emin değildi Gansey. Kuzgun plastik poşetin hışırtısını duyar duymaz aynı berbat sesi çıkardı; mamasını mideye indirirken hıkırtıya dönüşen kulak tırmalayıcı bir inilti. Bu ses aynı anda Gansey'nin hem şefkat hem de mide bulantısı hissetmesine neden oldu.

"Yani bu olacak iş değil," dedi. "Buna son vermek zorundasın."

"Onu beslemem gerekiyor," diye karşılık verdi Ronan. Kuzgun bir lokma daha indirdi mideye. Bu sefer elektrikli süpürgeyle patates salatası süpürmek gibi bir ses çıktı. "Sadece ilk altı hafta iki saatte bir."

"Ona alt katta baksan olmaz mı?"

Karşılık olarak Ronan ufak kuşu, Gansey'ye doğru kaldırdı. "Sen söyle."

Gansey iyiliğinden medet umulmasından hoşlanmazdı, hele de uyku isteğine zıt giden bir konuda. Elbette kuzgunu zorla alt kata gönderecek hâli yoktu. Bir lokmacık ve var olmaması gereken bir şeye benziyordu. Aşırı derecede tatlı mı, yoksa itici derecede çirkin miydi, emin değildi ve aynı anda ikisini olmayı başarması da canını sıkıyordu.

Arkasından Noah sefil bir sesle, "O şeyin burada bulunması hoşuma gitmiyor. Bana şeyi andırıyor..." dedi.

Her zamanki gibi cümlesini yarıda bıraktı ve Ronan cımbızla Noah'yı işaret etti. "Hey, dostum. Odamdan çık."

"Kapayın çenenizi," dedi Gansey ikisine de. "Buna sen de dahilsin, kuş."

"Onun adı Testere."

Noah odadan çıktı ama Gansey kaldı. Birkaç dakika boyunca Ronan kuşu sakinleştirecek sesler çıkarırken kuzgunun gri sümüğü mideye indirmesini seyretti. Bu karşısındaki, Gansey'nin alıştığı Ronan değildi ama Gansey'nin ilk tanıştığı Ronan da değildi. Kulaklıktan odayı dolduran enstrümanın gayda olduğunu şimdi fark ediyordu. Gansey, Ronan'ın en son ne zaman Kelt müziği dinlediğini hatırlamıyordu. Niall Lynch'in sevdiği müzik. Bir anda o da Ronan'ın karizmatik babasını özledi. Ama ondan ziyade, Niall Lynch hâlâ hayattayken var olan Ronan'ı özlüyordu. Şu anda karşısında duran ve elinde kırılgan bir kuş tutan bu oğlan, tanıdığı iki Ronan'ın orta yoluna benziyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından Gansey, "Psişik neden bahsediyordu Ronan? Geçen gün. Baban hakkında," dedi.

Ronan kafasını kaldırmadı ama Gansey oğlanın sırtındaki kasların kasıldığını, üzerlerine büyük bir yük yüklenmiş gibi bir anda yayıldığını gördü. "Bu tam Declan'ın soracağı türden bir soru."

Gansey buna kafa yordu. "Hayır. Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Kadın sıkıyordu."

Gansey buna da kafa yordu. "Hayır, öyle yaptığını sanmıyorum."

Ronan yatakta yanındaki müzik çaları bulup müziği durdurdu. Gansey'ye cevap verdiğinde, sesi tınısız ve çıplaktı. "İnsanın kafasının içine sızıp içerideki şeyleri mahveden tarzda kadınlardan biri o. Bunu söyledi çünkü bunu söyleyerek sıkıntı çıkarabileceğini biliyordu."

"Ne gibi?"

"Senin bana Declan'ın soracağı türden sorular sorman gibi," dedi Ronan. Kuzguna bir gri madde lokması daha teklif etti ama kuş hipnotize olmuş hâlde ona bakmakla yetindi. "Beni üzerine düşünmek istemediğim şeyler hakkında düşünmeye zorlamak gibi. Bunun gibi sıkıntılar. Diğer başka sıkıntılarla beraber. Bu arada suratına neler oluyor senin?"

Gansey kederli kederli çenesini ovuşturdu. Cildi kirli sakalla kaplıydı. Konunun başka yere çekildiğinin farkındaydı ama buna müsaade etti. "Uzuyor mu?"

"Moruk, sakal olayına girmeyeceksin, değil mi? Şaka yapıyorsun sanmıştım. On dördüncü yüzyılda veya Paul Bunyan'ın yaşadığı dönemde bunun havalı olmaktan çıktığını biliyorsun." Ronan omzunun üzerinden ona baktı. Günün herhangi bir saatinde uzatabileceği sabahın beşi kirli sakalı vardı suratında. "Yapma bunu. Uyuz kapmış gibi duruyorsun."

"Bir şey fark etmiyor ki. Uzamıyor zaten. Çocuk adam olarak kalmak benim kaderim."

"'Çocuk adam' gibi laflar edersen, seninle konuşmam," dedi Ronan. "Hey, dostum. Bu konuya kafayı takma. Taşakların düştüğünde, yaldır yaldır sakalın çıkacak. Halı gibi, anasını satayım. Çorba içsen patatesleri ayıklar. Terrier gibi düşün. Bacaklarında kıl çıkmaya başladı mı? Hiç dikkat etmedim."

Gansey tüm bunlara bir cevap vermeye bile tenezzül etmedi. İç geçirerek duvardan uzaklaşıp kuzgunu işaret etti. "Ben yatmaya gidiyorum. Şu şeyi sessiz tut. Bana borçlusun Lynch."

"Aman be," dedi Ronan.

Gansey yatağına döndü ama yatmadı. Günlüğünü almak için uzandı ama günlüğü orada değildi; kavganın olduğu gece günlüğü Nino's'ta unutmuştu. Malory'yi aramayı düşündü ama ona ne soracağını bilmiyordu. İçindeki bir şey kendini gece gibi hissetmesine neden oluyordu: aç, noksan ve kapkara. Ölüm kartındaki iskelet şövalyenin kara göz çukurlarını düşündü.

Pencereye karşı bir böcek vızlıyordu, biraz cüsseli bir böceğin çıkaracağı türden bir vızıldamayla cama toslama sesi geliyordu. Arabasının torpido gözünde çok uzakta, gerek duyduğu takdirde ona hiçbir fayda sağlayamayacak kadar uzakta bulunan EpiPen'ini düşündü. Böcek muhtemelen bir karasinek, pis kokulu böcek ya da bir çayır sineğiydi ama yatakta durdukça, bunun bir eşekarısı ya da balarısı olma ihtimali zihninde büyüdü.

Muhtemelen değildi.

Ama gözlerini açtı. Gansey sakince yataktan kalkıp yan yatmış bir ayakkabısını eline aldı. İhtiyatla pencereye gidip böceğin sesinin nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Teleskobun gölgesi, yanı başındaki zemine vuran şık bir canavardı âdeta.

Vızıldama sesi kesilse de penceredeki böceği bulması birkaç saniye sürdü sadece: Pencerenin dar ahşap çerçevesini bir sağa bir sola sallanarak tırmanan bir yabanarısı. Gansey hareket etmedi. Yabanarısının bir tırmanıp bir mola vermesini seyretti. Dışarıdaki sokak lambaları arının bacaklarının, kavisli bedeninin, iğnesinin ince, belli belirsiz ucunun gölgesini düşürüyordu.

Kafasında iki farklı hikâye dönüyordu. Birincisi gerçek olandı: Gansey'nin varlığından bihaber olan yabanarısı ahşabı tırmanıyordu. Diğeri ise yalancı bir görüntü, bir ihtimaldi: Yabanarısı havalanıyor, Gansey'nin derisini buluyor, iğnesini batırıyor, Gansey'nin alerjisi de bu iğneyi ölümcül bir silaha dönüştürüyordu.

Uzun zaman önce cildinin üzeri eşekarılarıyla kaplanmıştı ve kalbi çarpmıyor olsa da kanatları çarpıyordu.

Boğazı sıkışmış ve doluydu.

"Gansey?"

Arkasından tınısı tuhaf ve ilk başta kulağına yabancı gelen Ronan'ın sesini duydu. Gansey arkasını dönmedi. Yabanarısı kanatlarını titretmiş, neredeyse havalanmıştı.

"Siktir, abi!" dedi Ronan. Birbirine çok yakın atılan üç adımın sesi duyuldu, zemin gıcırdadı ve ardından Gansey'nin elindeki ayakkabı çekip alındı. Ronan onu kenara ittirdi ve ayakkabıyı pencereye o kadar sert bir şekilde indirdi ki camın kırılması gerekirdi. Yabanarısının kuru bedeni parke zeminin üzerine düştüğünde Ronan onu karanlıkta arayıp buldu ve ayakkabıyı bir kez daha üzerine indirdi.

"Siktir," dedi Ronan bir kez daha. "Mal mısın sen?"

Gansey ölümün ondan birkaç santim uzakta yürüdüğünü görmenin, yalnızca birkaç saniye içerisinde "geleceği parlak bir öğrenci"den "kurtarılması imkânsız biri"ne dönüşebileceğini bilmenin hissini nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu. Gansey üzerine basmasın diye kırık kanadından yabanarısını tutup kaldıran Ronan'a döndü.

"Ne istemiştin?" diye sordu.

"Ne?" diye öğrenmek istedi Ronan.

"Bir şey almaya çıktın."

Ronan yabanarısının ufak bedenini masanın yanındaki çöp kutusuna attı. Çöp kutusu ağzına kadar buruşturulmuş

kâğıtlarla dolu olduğu için yabanarısı sekti ve Ronan'ı daha iyi bir boşluk bulmak zorunda bıraktı. "Hatırlamıyorum ki!"

Gansey öylece ayakta dikilip Ronan'ın başka bir şey söylemesini bekledi. Ronan başka bir şey demeden önce birkaç saniye daha arıyla uğraştı ve nihayet konuştuğunda, Gansey'ye bakmıyordu. "Seninle Parrish'in buradan gitme muhabbetiniz nedir?"

Gansey bunu beklemiyordu. Ronan'ı kırmadan nasıl konuşabileceğinden emin değildi. Ona yalan söyleyemezdi.

"Sen bana ne duyduğunu söyle, ben de sana doğrusunu söyleyeyim."

"Noah dedi ki," dedi Ronan, "buradan ayrılırsan, Parrish'i de yanında götürecekmişsin."

Sesine kıskançlığın karışmasına müsaade etmişti ve bu da Gansey'nin cevabının normalden daha soğuk çıkmasına neden oldu. Gansey arkadaşları arasında taraf tutmazdı. "Peki, başka ne söyledi Noah?"

Dışarıdan görülebilen bir gayretle Ronan kendine çeki düzen verdi. Lynch kardeşlerin hiçbiri kasıtlı olmak dışında başka şekilde görünmeyi sevmezdi, bu kasıtlı bir şekilde can yakıcı olmayı gerektirse bile. Gansey'nin sorusuna cevap vermek yerine, "Benim gelmemi istemiyor musun?" diye sordu.

Gansey'nin göğsü sıkıştı. "Hepinizi yanımda götürürdüm."

Ay ışığı Ronan'ın suratının tuhaf bir heykel gibi görünmesine neden oluyordu, onu şefkatle yontmayı unutmuş bir heykeltıraş tarafından eksik bırakılmış, gerçekçi bir portre. Sigara içer gibi nefes aldı: Burun deliklerinden alınan derin bir nefes, dişlerinin oluşturduğu hapishaneden verilen hafif bir nefes.

Bir duraksamanın ardından konuşmaya başladı. "Geçen gece. Bilmen gereken..."

Ama başka bir şey demeden kendini durdurdu. Kati bir şekilde durdurmuştu kendini, Gansey'nin sırlar ve suçluluk duygusuyla bağdaştırdığı bir tavırla. İtirafta bulunmaya karar verdiğiniz ama ağzınızın size son anda ihanet ettiği türden bir şekilde.

"Bilmem gereken ne?"

Ronan bir şeyler geveledi. Çöp kutusunu sarstı.

"Bilmem gereken ne, Ronan?"

"Testere'yi buluşum, psişik kadın ve bir de, Noah falan, sadece tuhaf bir şeyler döndüğünü düşünüyorum," dedi.

Gansey sesindeki yılgınlığı kontrol edemedi. "'Tuhaf'ın bana bir yararı yok. 'Tuhaf' ne demek bilmiyorum ben."

"Bilmiyorum, abi, her şey kulağa çok çılgınca geliyor. Sana nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Mesela kayıt cihazındaki sesin gibi tuhaflıklar," diye karşılık verdi Ronan. "Psişiğin kızı gibi tuhaflıklar. Her şey daha büyük geliyor. Ne dediğimi bilmiyorum ben. Bana sen inanırsın diye düşünmüştüm."

"Benden neye inanmamı beklediğini bile anlamadım ki!"

Ronan, "Başlıyor, abi," dedi.

Gansey kollarını kavuşturdu. Ölü yabanarısının koyu siyah kanadının çöp kutusunun örgüsüne dayandığını görebiliyordu. Ronan'ın kendini ifade etmesini bekledi ama diğer oğlan yalnızca, "Seni bir daha bir yabanarısını seyrederken yakalarsam, seni gebertmesine izin veririm yalnız. Başlarım böyle işe," dedi.

Bir cevap beklemeden dönüp odasına girdi.

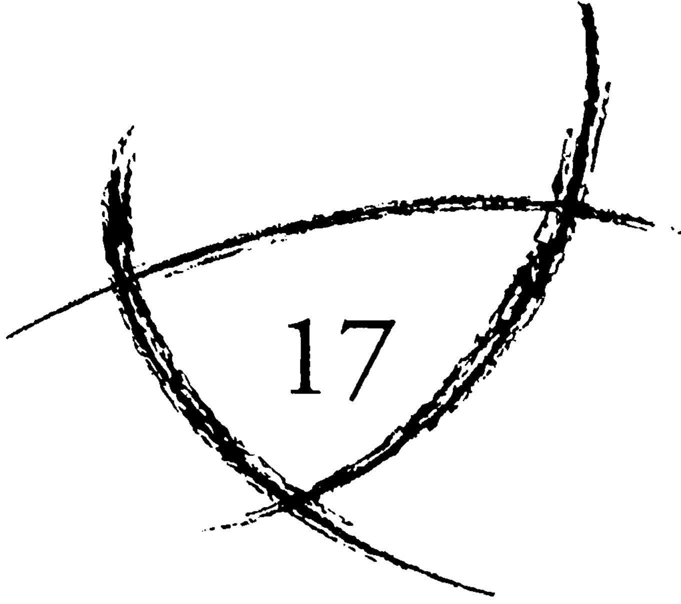
Gansey yavaşça eğilip Ronan'ın bıraktığı yerden ayakkabısını aldı. Doğrulduğunda, Noah'nın odasından çıkıp Gansey'nin yanında dikildiğini fark etti. Endişeli bakışları Gansey'yle çöp kutusu arasında gidip geliyordu. Yabanarısı birkaç santim aşağı kaymıştı ama hâlâ görülebiliyordu.

"Ne var?" diye sordu Gansey. Noah'nın gergin suratı, etrafını saran korkmuş suratları, cildinin üzerinde dolaşan eşekarılarını, tepesindeki ölüm kadar mavi gökyüzünü hatırlattı ona. Çok ama çok uzun zaman önce ona ikinci bir şans tanınmıştı ve son zamanlarda bu ikinci şansı boşa harcamama ihtiyacının yükü daha ağır gelmeye başlamıştı.

Kafasını Noah'dan öteye çevirip pencerelerden oluşan duvara baktı. Gansey şimdi bile yakındaki dağların kalbini sızlatan varlıklarını, dağların zirvesiyle kendisi arasında mesafe elle tutulur bir şeymişçesine hissedebiliyordu. Glendower'ın uyuyan hayali çehresi kadar acı vericiydi.

Ronan haklıydı. Her şey daha büyük geliyordu. Hattı ya da hattın yüreğini bulamamış olabilirdi ama bir şeyler yaşanıyordu, bir şeyler başlıyordu.

"Bunu boşa harcama," dedi Noah.

17

Birkaç gün sonra Blue daha şafak sökmeden uyandı. Koridordaki gece lambası yüzünden odası kesik gölgelerle bezeliydi. Seanstan beri her gece olduğu gibi, uyanır uyanmaz Adam'ın zarif suratına dair düşüncelerle Gansey'nin öne eğdiği başının hatıraları zihnine üşüştü. Blue o kaotik geceyi kafasında döndürüp duruyor, o anları hatırlıyordu. Calla'nın Ronan'a verdiği şiddetli tepki, Adam'la Gansey'nin kendilerine has iletişimi, Gansey'nin yalnızca ceset yolundaki bir ruhtan ibaret olmayışı. Ne yazık ki Adam'ın onu artık arama ihtimali kalmasa da asıl canını sıkan şey oğlanlar değildi. Hayır, onu en çok etki altına alan şey, annesinin bir şey yapmasını yasaklamış olmasıydı. Bir tasma gibi boynunu sıkıyordu bu.

Blue örtüyü üzerinden attı. Kalkacaktı.

300 Tilki Yolu'nun tuhaf mimarisine gönülsüz bir bağlılık duyuyordu; sahici herhangi bir histen ziyade nostaljiden doğan isteksiz bir sevgiydi bu. Ama evin arkasındaki bahçeye karşı asıl hissettikleri biraz daha karmaşıktı. Büyük, sere serpe yetişmiş bir kayın ağacının gölgesi bütün arka bahçeye düşüyordu. Güzeller güzeli, kusursuz bir simetriye sahip tepesi bir çitten ötekine kadar uzanıyordu ve o kadar yoğundu ki en sıcak yaz günlerinde bile zengin bir yeşil gölge sağlıyordu.

Yapraklarını ancak en şiddetli yağmurlar aşmayı başarıyordu. Yağmur sırasında devasa, düz gövdesinin yanında durup tek bir yağmur damlasının bile yere düştüğünü görmeden ağacın tepesinde tıslamasına, takırdamasına ve dağılmasına dair bir kucak dolusu anısı vardı Blue'nun. Kayın ağacının altında dururken kendisi de bir kayınmış da yağmur kendi yaprakları ve kendi cildi kadar pürüzsüz gövdesinden kayıyormuş gibi hissederdi.

Minik bir iç geçirişle mutfağa indi. Arka kapıyı iterek açtı ve sessizce kapatmak için iki elini kullandı. Hava karardıktan sonra arka bahçe kendi dünyasına dönüşürdü, mahrem ve loş. Hanımelleriyle bezeli yüksek ahşap çit komşu arka sundurmalardaki ışıkları engelliyordu ve kayın ağacının anlaşılmaz tepesi de ay ışığını kesiyordu. Normalde arka bahçenin karanlığına gözünün alışması için birkaç uzun dakika boyunca beklemesi gerekirdi ama bu gece değil.

Bu gece ağacın gövdesinde ürkünç, belli belirsiz bir ışık oynuyordu. Blue soluk gri ağaç kabuğunun üzerinde titreşen ışığın ne olduğunu anlamaya çalışırken kapının hemen önünde tereddüt içinde bekledi. Bir elini evin dış duvarına yaslayıp –hâlâ gündüz sıcağından dolayı sıcaktı– öne doğru eğildi. Oradan ağacın öteki tarafında, kayının toprak üzerindeki yılankavi köklerinin arasına yerleştirilmiş bir mum olduğunu görebiliyordu. Muhteşem bir alev gözden kayboldu, uzadı ve bir kez daha kayboldu.

Blue bir yandan evden onu seyreden birileri var mı diye arkasını kolaçan ederek çatlak tuğla sundurmada bir adım attı, sonra bir adım daha attı. Bu kimin projesiydi? Mumdan birkaç metre ötede pürüzsüz kabuklu bir kök düğümü daha bulunuyordu ve bu düğümün içinde siyah renkli bir su birikintisi oluşmuştu. Su, siyah yüzeyin altında yanan başka bir mum varmış gibi titrek ışığı yansıtıyordu.

Blue bir adım daha atarken nefesini sımsıkı ciğerlerine hapsetti.

Bol bir kazak ve uzun bir etek giyen Neeve mum ile ufak kök düğümünün yanına çömelmişti. Güzel ellerini kucağında birleştirmiş, ağaç kadar hareketsiz, tepedeki gökyüzü kadar karanlıktı.

Neeve'i ilk gördüğü anda Blue'nun nefesi hızla ciğerlerini terk etti ve ardından gözlerini kaldırıp Neeve'in zar zor görülen suratını gördüğünde, şaşkınlığı tazelenmiş şekilde bir kez daha nefes verdi.

"Ah," dedi Blue nefes nefese. "Özür dilerim. Senin burada olduğunu bilmiyordum."

Ama Neeve cevap vermedi. Blue ona daha yakından baktığında, Neeve'in gözlerinin boş boş baktığını gördü. Blue'yu asıl endişelendiren kadının kaşları oldu; kaşlarında hiçbir duygu kırıntısı bulunmuyordu. Şekilsiz, iki düz, nötr çizgi hâlinde, girdi bekleyen kaşları Neeve'in gözlerinden bile boştu.

Blue'nun ilk düşüncesi tıbbi oldu –semptomlarından biri yalnızca öylece oturmak olan nöbetler yok muydu? Ne deniyordu onlara?– ama sonra aklına mutfak masasının üzerinde duran yaban mersinli üzüm suyu dolu kâse geldi. Bir tür meditasyonu bölüyor olması çok daha akla yatkındı.

Ama bu bir meditasyona benzemiyordu. Daha çok... bir ritüele benziyordu. Annesi ritüel yapmazdı. Maura bir keresinde bir müşterisine sinirli sinirli, *"Ben bir cadı değilim,"* demişti. Başka bir zaman da Persephone'ye üzgün üzgün, *"Ben bir cadı değilim,"* demişti. Ama belki Neeve öyleydi. Blue böyle bir durumda kuralların ne olduğunu bilmiyordu.

"Kim var orada?" diye sordu Neeve.

Ama bu Neeve'in sesi değildi. Daha derinden ve uzaktan gelen bir sesti.

Pis bir ürperti Blue'nun kollarını tırmandı. Ağacın tepelerinde bir yerde bir kuş tısladı. En azından Blue onun bir kuş olduğunu sandı.

"Işığa yaklaş," dedi Neeve.

Köklerde toplanmış su hareket etti ya da belki de yalnız mumun hareket eden yansımasını öyle görmüştü. Blue etrafa bakındığında, kayın ağacının etrafında beş köşeli bir yıldız olduğunu gördü. Bir köşesi mumdu, başka bir köşesini de koyu renkli su birikintisi oluşturuyordu. Üçüncü köşe yakılmamış bir mumdan ibaretti ve dördüncü köşede de boş bir kâse bulunuyordu. Bir anlığına Blue yanıldığını, bunun aslında beş köşeli bir yıldız olmadığını sandı. Ama sonra kafasına dank etti: Son köşeyi de Neeve oluşturuyordu.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Neeve-olmayan-şey güneşten uzaktaki karanlık yerleri andıran bir sesle. "Kokunu alabiliyorum."

Blue'nun ensesinde, derisinin altındaki bir şey minik minik yukarı tırmandı. Bu o kadar çirkin derecede gerçekçi bir ürpertiydi ki onu tokatlamamak ya da kaşımamak için kendini tutması gerekmişti.

İçeri dönüp dışarı çıkmamış gibi yapmak istiyordu ama Neeve'i burada bırakamazdı çünkü bir şeyler...

Blue bunu aklından geçirmek istemiyordu ama geçirdi.

Bir şeyler onu ele geçirdiyse, Neeve'i burada bırakmak istemiyordu.

"Buradayım," dedi Blue.

Mumun alevi çok ama çok uzadı.

Neeve-olmayan-şey, "Adın nedir?" diye sordu.

Konuşurken Neeve'in ağzının oynadığını tam olarak göremediğini fark etti Blue. Kadının suratına bakmak zordu.

"Neeve," diye yalan söyledi Blue.

"Seni görebileceğim bir yere gelsene."

O minik siyah su birikintisinde kesinlikle bir şeyler hareket ediyordu. Mumda bulunmayan renkleri yansıtıyordu su. Mumun alevinden bağımsız şekilde kıpırdanıp oynuyordu.

Blue titredi. "Ben görünmezim."

"Ahhhhhhh," diye iç geçirdi Neeve-olmayan-şey.

"Sen kimsin?" diye sordu Blue.

Mum alevi o kadar yukarı doğru uzadı ki neredeyse kopacak kadar inceldi. Gökyüzüne değil, Blue'ya doğru uzanıyordu.

"Neeve," dedi Neeve-olmayan-şey.

Karanlık sesin şimdi kulağa kurnazca gelen bir yanı vardı. Bilgiç ve kötücül, Blue'ya omzunun üzerinden bakma ihtiyacı hissettiren türden bir şey. Ama Blue gözünü o mumun alevinden alamıyordu çünkü kafasını çevirirse alevin kendisine değmesinden korkuyordu.

"Sen neredesin?" diye sordu Blue.

"Ceset yolunda," diye hırladı Neeve-olmayan-şey.

Blue nefesinin gözünün önünde buğulandığının farkına vardı. Tüyleri hızlı ve acı verici şekilde diken diken olmuştu. Mumum yarım yamalak ışığında Neeve'in nefesinin de buğulandığını gördü.

Neeve'in buğulanmış nefesi su birikintisinin üzerinde ikiye ayrılıyordu, sanki sudan yükselen bir şey nefesin yoluna çıkıyordu.

İleri atılan Blue boş kâseyi tekmeledi, yanmayan mumu devirdi ve siyah birikintiye doğru ayağıyla toprak attı.

Mum söndü.

Bir dakika boyunca mutlak bir karanlık çöktü. Kayın ağacı ve etrafındaki arka bahçe artık Henrietta içinde değilmişçesine hiç ses duyulmuyordu. Bu sessizliğe rağmen Blue kendini yalnız hissetmiyordu ve bu korkunç bir histi.

Ben bir baloncuğun içindeyim, diye düşündü alelacele. *Bir kalenin içindeyim. Etrafım camla kaplı. Ben dışarıyı görebiliyorum ama içeri hiçbir şey giremez. Ben dokunulmazım.* Maura'nın ona bir psişik saldırıya karşı kendini koruması için öğrettiği tüm imgeler. Neeve'den gelen sese karşı hiçbir işe yaramıyorlarmış gibi hissediyordu.

Ama sonra hiçbir şey kalmadı. Ürperti geldiği hızla ortadan kayboldu. Gözleri yavaşça karanlığa alıştı, gerçi ışık hâlâ yeni yeni dünyaya dönüyormuş gibiydi ve Neeve'in hâlâ su birikintisinin önünde, dizlerinin üzerinde olduğunu gördü.

"Neeve," diye fısıldadı Blue.

Bir anlığına hiçbir şey olmadı, ardından Neeve çenesini ve ellerini kaldırdı.

Lütfen Neeve ol. Lütfen Neeve ol.

Blue bütün bedeniyle kaçmaya hazırdı.

Ardından elleri titriyor olsa da Neeve'in kaşlarının gözlerinin üzerinde düzgün ve kendinden emin bir biçimde olduğunu gördü. Blue rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

"Blue?" diye sordu Neeve. Sesi gayet normaldi. Ardından ânında gelen bir farkındalıkla, "*Ah.* Annene bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?" dedi.

Blue şaşkın şaşkın kadına baktı. "Kesinlikle bahsedeceğim! Bu da neydi? Ne yapıyorsun sen?" Kalbi hâlâ güm güm atıyordu ve şimdi üzerine düşündüğünde, dehşete düştüğünü fark etti.

Neeve bozulmuş pentagrama, yere yıkılmış muma ve ters dönmüş kâseye baktı. "Kehanette bulunuyordum."

Kadının sakin sesi Blue'yu ancak öfkelendirmeye yaradı.

"Daha önce yaptığın kehanette bulunmaktı. Bu aynı şey değildi!"

"Daha önce gördüğüm o alanın içine bakmaya çalışıyordum. O alanın içinde bulunan biriyle iletişim kurup orasının ne olduğunu öğrenmeyi umuyordum."

Blue'nun sesi umduğu kadar kararlı çıkmadı. "O şey *konuştu.* Ben buraya çıktığımda *sen* değildin o."

"Eh," dedi Neeve biraz huysuzlanarak, "bu senin hatandı. Sen her şeyi daha kuvvetlendiriyorsun. Senin buraya gelmeni beklemiyordu, yoksa ben..."

Cümlesini yarıda kesip kafasını yana eğerek dibine kadar yanmış muma baktı. Bu pek insana yaraşır bir hareket değildi ve Blue'ya daha önceki pis ürpertisini hatırlattı.

"Yoksa sen ne?" diye öğrenmek istedi Blue. O da biraz huysuzlanmıştı çünkü bir şekilde burada yaşanan şeyin suçu ona yüklenmişti. "O neydi? Ceset yolunda olduğunu söyledi o şey. Ceset yolu bir ley hattıyla aynı şey mi?"

"Tabii ki," dedi Neeve. "Henrietta bir ley hattının üzerinde."

Bu da Gansey haklı demekti. Aynı zamanda Blue'nun ley hattının tam olarak nereden geçtiğini bildiğini gösteriyordu çünkü daha birkaç gün önce Gansey'nin ruhunun hat üzerinde yürüdüğünü görmüştü.

"Burada bir psişik olmak bu yüzden bu kadar kolay," dedi Neeve. "Buradaki enerji güçlü."

"Benim enerjim gibi enerji mi?" diye sordu Blue.

Neeve karmaşık bir el hareketi yaptıktan sonra mumu eline aldı. Mumu suratının önünde ters çevirdi ve tamamen söndüğünden emin olmak için parmak uçlarıyla fitilini tuttu. "Senin enerjin gibi enerji. Bu bir şeyleri besliyor. Sen ne demiştin? Sohbetin sesini yükseltiyor. Ampulün parlaklığını arttırıyor. Hayatta kalmak için enerjiye ihtiyaç duyan her şey enerji istiyor, senin enerjini istedikleri gibi."

"Ne gördün?" diye sordu Blue. "Alanın içine bakıp..."

"Kehanette bulunurken," diye cümlesini tamamladı Neeve ama Blue cümlesini tam olarak bu şekilde bitireceğinden pek emin değildi. "Orada senin adını bilen birisi var. Ve senin aradığın şeyi arayan biri de var."

"Aradığım *şey!*" diye kadını tekrarladı Blue gergin gergin. Onun aradığı bir şey yoktu ki! Neeve gizemli Glendower'dan bahsetmiyorsa tabii ki. Hissettiği o bağı; kuzgun oğlanları, uyuyan krallar ve ley hatlarından oluşan bir ağa yakalanma hissini hatırladı. Annesinin onlardan uzak durmasını söylemesini anımsadı.

"Evet, ne olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi Neeve. "Ah. Her şey şimdi çok daha netleşti."

Blue o uzayan, aç mum alevini ve su birikintisi içinde kımıldayan ışıkları düşündü. Çok derinlerinde bir yerde soğuk bir his vardı. "Onun ne olduğunu hâlâ söylemedin. Su birikintisinin içindekini."

Tüm malzemelerini toplamış olan Neeve kafasını kaldırıp ona baktı. Bakışları sonsuza dek sürebilecek kesintisiz bir bakıştı.

"Çünkü hiçbir fikrim yok," dedi.

18

Whelk ertesi gün okul başlamadan Gansey'nin eşya dolabını karıştırdı.

Kullanımda olan sayılı dolaptan biri olan Gansey'nin dolabı, Whelk'in eski eşya dolabından birkaç kapı ötedeydi ve dolabı açtığında anılar ve nostaljinin hücumuna uğradı. Bir zamanlar o bu kişiydi işte; istediği herkesle arkadaş olabilen, hoşuna giden Henrietta kızını ayartabilen, istediği dersi asabilen, Aglionby'deki en zengin çocuklardan biri. Whelk'in birkaç hafta astığı dersleri geçebilmesini sağlamak için ara sıra fazladan bir bağışta bulunma konusunda babasının eli cömertti. Whelk eski arabasını özlüyordu. Buranın polisleri babasını iyi tanıdığından Whelk'i durdurmaya bile yeltenmezlerdi.

Şimdiyse buranın kralı Gansey'ydi ve bunu nasıl kullanacağını bile bilmiyordu.

Aglionby'nin dürüstlük sistemi sayesinde dolapların hiçbirinde kilit olmadığından Whelk hiç uğraşmadan Gansey'nin dolabını açabildi. Dolabın içinde üzerleri tozla kaplanmış ve yalnızca birkaç sayfası kullanılmış birkaç telli defter buldu. Olur da Gansey okula iki saat erken gelmeye kalkarsa diye de Whelk dolabın içine bir not bıraktı ("Böcek ilaçlaması sırasında dolabın içindeki malzemeler alınmıştır")

ve bulduklarını incelemek üzere kullanımda olmayan personel tuvaletlerinden birine çekildi.

Tozlu olması dışında tertemiz olan lavabonun yanındaki fayansların üzerine bağdaş kurup oturdu ve Richard Gansey III'ün onun hiç olmadığı kadar ley hattıyla kafayı bozduğunu keşfetti. Bütün bu araştırma sürecinde... hummalı bir yan vardı.

Bu çocuğun sorunu ne diye merak etti Whelk ve ânında Gansey'yi bir çocuk olarak görecek kadar yaşlandığı için kendini bir tuhaf hissetti.

Tuvaletin dışındaki koridorda ilerleyen topuklu ayakkabıların sesini duydu. Kapının altından içeri kahve kokusu geldi; Aglionby uyanmaya başlamıştı. Whelk bir sonraki deftere geçti.

Bu seferkisi ley hattıyla alakalı değildi. Galler kralı Owen Glendower'la ilgili tarihi bilgilerle doluydu. Whelk'in ilgisini çeken bir konu değildi bu. Alakasız olduğunu düşünerek atladı, atladı atladı, derken Gansey'nin bu iki unsuru birbirine bağlamaya çalıştığını fark etti: Glendower ile ley hattı. Enayi olsun olmasın, Gansey ikna edici bir hikâye anlatmayı biliyordu.

Whelk bir cümleye takıldı.

Glendower'ı her kim uyandırırsa, ona bir dilek hakkı verilecek (sınırsız?) (doğaüstü?) (bazı kaynaklarda bunun müşterek olduğu yazıyor/bu ne demek?)

Czerny ley hattı araştırmasının nihai sonucunu pek umursamamıştı. Başta Whelk de umursamamıştı. Çekici yanı işin bilmecesindeydi. Derken bir akşamüzeri Czerny ile Whelk doğal bir şekilde oluşmuş gibi görünen manyetik yüklü bir taş çemberinin ortasında dururken taşlardan birini deneme amaçlı oynatmışlardı. Ortaya çıkan enerji tıslaması ikisini de yere yıkmış ve kadına benzeyen belli belirsiz bir tezahürün ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Ley hattı saf, kontrol edilmesi ve açıklaması mümkün olmayan enerji demekti. Efsanelere konu olan türden.

Ley hattını kontrol eden kişi zenginden de öte bir noktaya geçerdi. Ley hattını kontrol eden kişi, diğer Aglionby oğlanlarının ancak hayallerinde görebileceği bir şeye dönüşürdü.

Czerny'nin yine de bunu pek umursadığı söylenemezdi. Whelk'in o güne dek gördüğü en ılımlı, en hırs yoksunu yaratıktı ki Whelk muhtemelen bu yüzden onunla o kadar çok vakit geçirmeyi seviyordu. Czerny'nin diğer Aglionby öğrencilerinden daha iyi olmamakla ilgili bir sorunu yoktu. Bugünlerde Whelk kendini teselli etmeye çalıştığında, kendine Czerny'nin bir koyun olduğunu söylüyordu ama bazen karıştırıp onu sadık biri olarak hatırladığı da oluyordu.

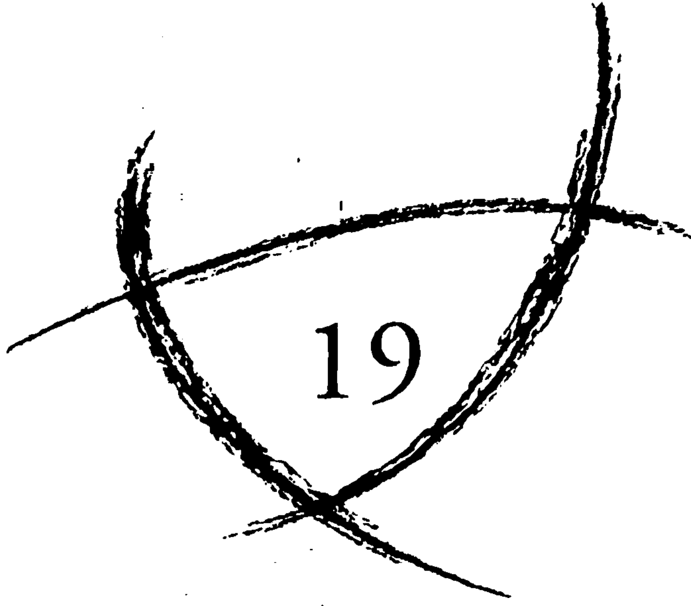
Bu ikisinin farklı şeyler olmasına gerek yoktu, değil mi?

"Glendower," dedi Whelk sesli bir şekilde ağzında nasıl duracağını görmek için. Kelime boş ve metalik bir yankıyla tuvaletin içinde sekti. Gansey'nin, tuhaf, ümitsiz Gansey'nin ne dilemek istediğini merak etti.

Tuvalette oturduğu yerden kalkan Whelk tüm defterleri topladı. Öğretmenler odasında defterleri kopyalaması yalnızca birkaç dakika sürerdi ve birileri sorgulayacak olursa, Gansey'nin ondan rica ettiğini söyleyebilirdi.

Glendower.

Onu bulan kişi Whelk olursa, bunca zamandır istediği şeyi dileyecekti ondan: Ley hattını kontrol etmeyi.

Ertesi akşam Blue yalınayak 300 Tilki Yolu'nun önündeki sokağa çıktı ve mavi-yeşil ağaçların altındaki kaldırıma oturarak Calla'nın dönmesini bekledi. Öğleden sonra Neeve odasına çekilmişti ve Maura da bir yazarlık kursu gezisine çıkmış olan bir grup için melek kartı falı bakıyordu. Bu yüzden Neeve'i arka bahçede bulması üzerine Blue'nun kafa yoracağı koca bir akşamüzeri olmuştu. Ayrıca bu konuda yapmaya karar verdiği şeyde de Calla'ya ihtiyacı vardı.

Blue tam huzursuzlaşmaya başlamıştı ki Calla'nın dönüşümlü olarak kullandığı araba kaldırıma yanaştı.

"Çöplerle birlikte kendini de mi atmaya karar verdin?" diye sordu Calla gün içinde diğer her şeyin olduğu gibi mavi-yeşil arabadan inerken. Tuhaf derecede saygın bir elbise ile uyumsuz bir çift yapay taştan sandalet giyiyordu. Şoföre bezgin bir el işareti yaptıktan sonra araba oradan uzaklaşırken Blue'ya döndü.

"Sana bir soru sormam lazım," dedi Blue.

"Ve bu soruyu bir çöp kutusunun yanında sormak daha mı iyi? Al, tut şunu." Calla kolundaki çantalardan birini zar zor çıkarıp Blue'nun kucağına bıraktı. Yasemin ve acı biber kokuyordu, yani demek ki işte kötü bir gün geçirmişti. Blue, Calla'nın tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordu ama bunun

Aglionby, evraklar ve çoğunlukla hafta sonları öğrencilere sövüp saymakla alakalı olduğunu biliyordu. İş tanımı artık her neyse, kötü geçen günlerin sonunda kendini burritoyla ödüllendirmesine yol açıyordu.

Calla ayaklarını vura vura evin ön kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Blue da çantayı güçlükle taşıyarak çaresizce kadının peşinden gitti. Çantanın içinde ya kitap ya da ceset olmalıydı. "Ev dolu."

Yalnızca Calla tek bir kaşıyla onu dinliyor gibiydi. "Ev hep dolu."

Neredeyse ön kapıya varmışlardı. Evin her bir odası teyzeler, kuzenler ve annelerle doluydu. Persephone'nin öfkeli tez müziği dışarıdan bile duyulabiliyordu. Mahremiyeti yalnızca dışarıda sağlayabilirdi.

Blue, "Neeve'in buraya niye geldiğini öğrenmek istiyorum," dedi.

Calla durdu. Omzunun üzerinden Blue'ya baktı.

"Eh, bak sen şu işe," diye karşılık verdi acı acı. "Ben de iklim değişikliğinin sebebini öğrenmek istiyorum ama kimsenin bana bunu söylediği yok."

Calla'nın çantasını bir rehine gibi tutan Blue, "Ben artık altı yaşında değilim. Belki herkes görmesi gereken şeyi bir kart destesinde görüyor olabilir ama ben karanlıkta bırakılmaktan bıktım usandım artık," diye üsteledi.

Şimdi Calla'nın iki kaşının da ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Ha şunu bileydin," diye arka çıktı Calla. "Ben de bize karşı ne zaman isyan edeceksin diye merak ediyordum. Bunu niye annene sormuyorsun?"

"Bana ne yapacağımı söylediği için ona kızgınım."

Calla ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. "Bir çanta daha al. Teklifin nedir?"

Blue diğer çantayı da aldı, bu seferki koyu kahverengiydi ve nasılsa köşeleri vardı. İçinde kutu benzeri bir şey var gibi görünüyordu. "Bana bunu doğrudan söylemen?"

Yeni boşalan ellerinden birinin parmağıyla dudağına vurdu Calla. Hem dudakları hem de dudaklarına vurduğu parmağının tırnağı koyu mor renge boyanmıştı, ahtapot mürekkebi rengine, taşlı ön bahçedeki en koyu gölgelerin rengine. "Mesele şu ki bize doğrunun söylendiğinden tam emin değilim."

Blue hafiften dengesini kaybetti. Calla ya da Maura veya Persephone'ye yalan söyleme fikri çok saçmaydı. Doğruyu bilmeseler bile, duyduklarında bir yalanı anlarlardı. Ama Neeve'in, geceleyin kimsenin onu görmeyeceğini düşündüğü vakitlerde kehanette bulunmasının gizli bir yanı var gibi görünüyordu.

Calla, "Buraya birini aramak için gelmişti," dedi.

"Babamı," diye tahminde bulundu Blue.

Calla evet demedi ama hayır da demedi. Bunun yerine, "Ama Henrietta'da biraz vakit geçirdikten sonra niyetinin değiştiğini düşünüyorum," dedi.

Kısa bir süre suç ortakları olarak birbirlerine baktılar.

"Farklı bir teklifim var o zaman," dedi Blue en sonunda. Calla'yla denk olmak için bir kaşını kaldırmaya çalıştı ama noksan kaldı. "Neeve'in eşyalarını karıştıralım. Sen onları elinde tutarsın, ben de senin yanında dururum."

Calla dudaklarını büzdü. Psikometrik düşünceleri genelde belli belirsiz olurdu ama yeteneğini güçlendirmek üzere Blue da yanındaysa? Ronan'ın dövmesine dokunduğunda yeteneği şüphesiz dramatik bir sonuç vermişti. Neeve'in eşyalarına dokunursa, net cevaplara ulaşabilirlerdi.

"Şu çantayı da al," dedi Calla son çantasını da Blue'ya uzatarak. Kan kırmızı deriden yapılmış çanta aralarındaki en küçüğüydü. İnanılmaz derecede ağırdı. Blue bu çantayı

elindeki diğer çantalarla birlikte tutmayı çözmeye çalışırken, Calla kollarını göğsünde kavuşturdu ve mor ojeli parmaklarıyla kolunun üst kısmına vurdu.

"Odasından en azından bir saatliğine çıkması gerekir," dedi Calla. "Maura'nın da meşgul olması lazım."

Calla bir keresinde Maura'nın herhangi bir evcil hayvanı olmamasının sebebinin, prensiplerine çok fazla vakit harcamasıyla alakalı olduğu gözleminde bulunmuştu. Maura birçok konuya önem verirdi, bunlardan biri de mahremiyetti.

"Ama bunu yapacak mısın?"

"Bugün daha fazla şey öğrenirim," dedi Calla. "Programları hakkında. Bu nedir?" Kaldırıma park eden bir arabayı görünce dikkati oraya kaydı. Yolcu kapısında manyetik tabelayı okumak için hem Calla hem de Blue kafalarını yana eğdi: ANDI'NİN ÇİÇEKLERİ! Şoför iki dakika boyunca arabanın arka koltuğunu karıştırdıktan sonra dünyanın en küçük çiçek aranjmanıyla birlikte onlara doğru geldi. Kabarmış kakülleri çiçeklerden daha büyüktü.

"Burayı bulması ne zormuş!" dedi kadın.

Calla dudaklarını büzdü. Hoşbeş olarak nitelendirilebilecek her şeye karşı saf ve ateşli bir nefret beslerdi.

"Nedir bu?" diye sordu Calla. Çiçekler istenmeyen bir yavru kediymiş gibi davranıyordu.

"Bu çiçekler..." Kadın kartı aradı.

"Orla'ya mı?" diye tahminde bulundu Blue.

Henrietta ve ötesinde aşk acısı çeken çeşitli erkekler Orla'ya sürekli çiçek gönderirdi. Yalnızca çiçekle de kalmazlardı. Kimileri spa paketleri gönderirdi. Kimileri meyve sepetleri gönderirdi. Özellikle akılda kalan bir tanesi ise Orla'nın yağlı boya portresini göndermişti. Kadını profilden resmetmişti ki bakan kişi Orla'nın uzun, zarif boynunu bütünüyle görebilsin; onun klasik elmacıkkemiklerini görebilsin; onun

romantik, ağır gözkapaklarına sahip gözlerini görebilsin ve onun devasa burnunu görebilsin ki bu, Orla'nın en sevmediği özelliğiydi. Orla adamdan ânında ayrılmıştı.

"Blue?" diye sordu kadın. "Blue Sargent?"

Blue başta çiçeklerin kendisine geldiğini anlamadı. Kadının çiçekleri ona uzatması, ardından da uzatılan çiçekleri Blue alabilsin diye Calla'nın çantalarından birini geri alması gerekti. Kadın arabasına dönerken Blue da aranjmanı elinde evirip çevirmeye başladı. Beyaz bir karanfilin üzerine karanfil spreyi sıkılmıştı; göründüğünden daha hoş kokuyordu.

Calla, "Teslimatı çiçeklerin kendisinden daha pahalıya gelmiş olmalı," diye yorumda bulundu.

Çiçeklerin ince saplarının arasında küçük bir kart buldu Blue. İçinde bir kadının el yazısıyla bir mesaj yazılmıştı:

Umarım hâlâ aramamı istiyorsundur. - Adam

Bu minik çiçekler şimdi aklına yatmıştı. Adam'ın sökük süveteriyle uyuşuyorlardı.

"Ve yanakların kızarmaya başladı," dedi Calla bu durumdan hoşlanmayarak. Çiçeklere dokunmak için bir eliyle uzandı ve Blue kadının eline vurdu. Calla alaycı bir şekilde, "Çiçekleri gönderen hiç masraftan kaçınmamış, değil mi?" dedi.

Blue beyaz karanfillerden birini çenesine dokundurdu. O kadar hafifti ki neredeyse hiçbir şeye dokunmuyormuş gibi hissetti. Bir portre ya da meyve sepeti değildi ama Adam'ın daha dramatik bir şey gönderdiğini de gözünde canlandıramıyordu. Bu ufak çiçekler sessiz ve seyrekti, tıpkı Adam gibi. "Bence hoşlar."

Aptalca gülümsemesine engel olmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Asıl yapmak istediği şey, çiçeklere sarılıp dans etmekti ama bu ikisi de aklı başında yapılacak hareketler olmazdı.

"Kim o?" diye sordu Calla.

"Gizemli takılacağım. Çantalarını al." Calla'nın kahverengi çantası ile bez çantası Calla'nın açtığı ellerine kaysın diye Blue kolunu uzattı.

Calla kafasını iki yana sallasa da durumdan çok hoşnutsuz görünmüyordu. Blue onun içten içe bir romantik olduğundan şüpheleniyordu.

"Calla?" diye sordu Blue. "Sence oğlanlara ceset yolunun nerede olduğunu söylemeli miyim?"

Calla bir Neeve bakışı kadar uzun bir bakış attı Blue'ya. Ardından, "Bu soruya benim cevap verebileceğimi de nereden çıkardın?" dedi.

"Çünkü sen bir yetişkinsin," diye karşılık verdi Blue. "Ve büyürken bir şeyler öğrenmiş olman gerekiyor."

"Bana kalırsa," dedi Calla, "sen zaten kararını vermişsin."

Blue gözlerini yere çevirdi. Gansey'nin günlüğü ve bu dünyada normalin ötesinde şeyler olduğu fikri yüzünden geceleri gözüne uyku girmediği yalan değildi. Belki de bir ihtimal uyuyan bir kralın gerçekten var olduğu ve onun uyuyan yanağına dokunarak asırlardır atan bir nabzı derisinin altından hissedebileceği fikrini bir türlü üzerinden atamadığı da yalan değildi.

Ama bu ikisinden de önemli olan o kupa prensi kartının üzerindeki kendi suratı, kilise bahçesindeki bir oğlanın yağmurla ıslanmış omuzları ve *Gansey* diyen bir sesti. Hepsi bundan ibaretti.

Oğlanın ölümünün yaklaştığını ve onun hakikaten gerçek olduğunu görüp bu hikâyede bir rolü olduğunu öğrendiğinde, kenarda bekleyip bunların yaşanmasına müsaade etmesi hiçbir zaman seçenekler arasında olmamıştı.

"Anneme söyleme," dedi Blue.

Umursamaz bir şekilde homurdanan Calla zar zor kapıyı açtı ve çiçekleriyle birlikte Blue'yu basamaklarda bıraktı. Çiçeklerin sanki hiçbir ağırlığı yoktu ama Blue'ya bir değişime işaret ediyormuş gibi geliyordu.

Bugün, diye düşündü Blue, *geleceği dinlemeyi bırakıp yaşamaya başladığım gün olacak.*

"Blue, onunla arkadaş olursan..." diye cümlesine başladı Calla. Bir yarısı kapıdan içeri girmişti, bir yarısı dışarıdaydı. "Kalbini kollasan iyi edersin. Onun öleceğini unutma."

20

Çiçeklerin 300 Tilki Yolu'na teslim edildiği sırada, Adam da ziyadesiyle sefil bisikletiyle Monmouth İmalat'a geldi. Ronan ile Noah ot bürümüş bahçeye inmiş, iyi olması imkânsız bir amaçla tahtadan bir rampa inşa ediyordu.

Bisikletini dik tutması için paslanmış bisiklet ayağını iki kere ikna etmeye çalıştı ama sonra bisikleti yere yatırdı. Yabani otlar tekerleklerin tellerinin arasından çıkıntılık etti. "Sence Gansey kaçta gelecek?" diye sordu.

Ronan ona hemen cevap vermedi. Neredeyse BMW'nin altına girecek kadar yere uzanmış, sarı bir metreyle tekerleklerin genişliğini ölçüyordu. "Yirmi beş buçuk santim Noah."

Bir kontraplak ve dörde dörtlük kereste yığını yanında dikilen Noah, "O kadar mı? Bana çok gelmedi," dedi.

"Sana yalan borcum mu var? Yirmi. Beş. Buçuk." Ronan ittirerek arabanın altından çıktı ve gözlerini yukarıdaki Adam'a yöneltti. Tek günlük kirli sakalı artık birkaç günlük bir kirli sakala dönüşmüştü, muhtemelen sakalı bir türlü çıkmayan Gansey'ye nispet olsun diye. Şimdi kadınların cüzdan ve bebeklerini sakınacakları tipte birine benzemişti. "Kim bilir. Kaç demişti?"

"Üç."

Ronan ayağa kalktı ve beraber Noah'nın rampa için kontraplaklarla uğraşmasını seyrettiler. *Uğraşmak* burada *gözlerini dikip bakmak* anlamına geliyordu. Noah iki parmağını araları yirmi beş buçuk santime denk gelecek kadar açmıştı ve şaşkın şaşkın bu iki parmağının arasında yerde duran kontraplaklara bakıyordu. Görünürde herhangi bir alet edevat yoktu.

"Bunlarla ne yapmayı planlıyorsunuz ki?" diye sordu Adam.

Ronan bir sürüngen gibi gülümsedi. "Rampa. BMW. Lanet olası ay."

Tam Ronan'lık hareketti bu. Monmouth'taki odası pahalı oyuncaklarla doluydu ama şımarık bir çocuk gibi dışarı çıkmış çalı çırpıyla oynuyordu.

"Oluşturduğunuz açı ayı göstermiyor," diye karşılık verdi Adam. "Süspansiyonunun ecelinin geldiğini gösteriyor."

"Senin fikrine ihtiyacım yok bilimci."

Muhtemelen yoktu. Ronan'ın fiziğe ihtiyacı yoktu. İstediği şeyi yaptırmak için bir kontraplak parçasının bile gözünü korkutabilirdi. Bisikletinin yanına çömelen Adam bisikletinin ayağını kırmadan söküp sökemeyeceğine baktı.

"Senden naber?" diye sordu Ronan.

"Blue'yu ne zaman aramam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum." Bunu sesli söylemek Ronan'ı kendisiyle dalga geçmeye davet etmek demekti ama herkes tarafından duyulması gereken gerçeklerden biriydi.

Noah, "Ona çiçek gönderdi," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye öğrenmek istedi Adam. Merak etmekten ziyade utanmıştı.

Noah dalgın dalgın gülümsemekle yetindi. Muzafferane bir surat ifadesiyle kontraplağın üzerindeki odunlardan birini tekmeledi.

"Psişiklerin evine mi? Orası ne biliyor musun?" diye sordu Ronan. "Bir iğdiş sarayı. O kızla çıkacaksan, çiçek değil, taşaklarını göndermelisin."

"Sen bir Neandertal'ın tekisin."

"Bazen aynı Gansey gibi konuşuyorsun," dedi Ronan.

"Bazen sen de onun gibi konuşmuyorsun."

Noah nefes nefese, neredeyse ses çıkarmayan kahkahalarından birini attı. Ronan, BMW'nin yanına tükürdü.

"O 'cücenin' Adam Parrish'in tipi olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ciddi değildi ama Adam bir anda Ronan'dan ve işe yaramazlığından bitkin düştü. Nino's'taki kavgadan beri Aglionby'deki öğrenci kutusuna, notlarını düzeltmeye, notlarını düzeltmek için çaba *göstermeye* başlamazsa başına gelecek ciddi şeyler konusunda onu uyaran birkaç uyarı almıştı bile. Ronan'sa rampa inşa ediyordu.

Bazı insanlar Ronan'ın parasını kıskanırdı. Adam'sa onun vaktini kıskanıyordu. Ronan kadar zengin olmak demek, yalnızca okula gidip başka hiçbir şey yapmayarak ders çalışmak, ödev hazırlamak ve uyumak için lüks sayılabilecek derecede uzun zamana sahip olmak demekti. Adam bunu kimseye, başta da Gansey'ye itiraf etmeyecekti ama yorgundu. Yarı zamanlı işleri arasında ödevlerini sıkıştırmaktan, uykuyu sıkıştırmaktan, Glendower arayışını sıkıştırmaktan yorulmuştu. İşler o kadar büyük bir zaman kaybı gibi geliyordu ki: Beş sene sonra kimse bir karavan fabrikasında çalıştığını umursamayacaktı. Yalnızca Aglionby'den kusursuz notlarla mezun olursa veya Glendower'ı bulmayı başarırsa ya da hiç olmadı hayatta kalabilirse umursayacaklardı ki Ronan'ın bunların hiçbirini dert edinmesi gerekmiyordu.

Adam, Aglionby'ye gitme kararını iki sene önce vermişti ve kafasında bu kararı verme sebebi Ronan'dı. Annesi

banka kartını verip onu markete göndermişti -kasaya yalnızca bir diş macunu ile dört konserve mikrodalga ravioli götürmüştü- ve kasiyer ona bankada alışveriş yapmasına yetecek bakiyesi olmadığını söylemişti. Bunun sorumlusu o olmasa da alışveriş sırasının başında boynunu bükmüş, ödemeyi yapmasına yetecek kadar nakdi varmışçasına ceplerini karıştırdığı o ânın ayrı bir küçük düşürücü ve mahrem bir yanı vardı. O kasada debelenirken yan kasada alışveriş yapan kafası tıraşlı bir oğlan yalnızca birkaç saniye içinde kredi kartını okutup aldıklarını toparlayarak çabucak işini halletmişti.

Diğer oğlanın hareket ediş tarzının bile onda ne büyük etki bıraktığını hatırlıyordu Adam: Kendinden emin ve umarsız, omuzları gevşek, çenesi yukarıda, tam bir imparatorun oğlu. Kasiyer, Adam'ın kartını bir kez daha okutup ikisi beraber makine kartın manyetik şeridini yanlış okumuş gibi davranırken, Adam diğer oğlanın parlak, siyah bir arabanın park hâlinde beklediği kaldırıma geçişini seyretmişti. Oğlan arabanın kapısını açtığında, Adam içeride kuzgun amblemli süveter ile kravat giyen başka iki oğlanın daha olduğunu görmüştü. İçecekleri aralarında bölüşürken tiksinç derecede gamsızlardı.

Gözleri bir türlü akmayan utanç dolu gözyaşlarıyla yanan Adam, konserveleri ve diş macununu kasada bırakmak zorunda kalmıştı.

Başka biri olmayı daha önce hiç bu kadar çok istememişti.

Kafasında, işte, o oğlan Ronan'dı ama şimdi düşününce Adam onun Ronan olamayacağına karar verdi. Henüz ehliyetini alacak yaşta olamazdı. Çalışan bir kredi kartı ile cillop gibi bir arabası olan oğlan başka bir Aglionby öğrencisi olmalıydı. Ayrıca Aglionby'ye gitmek için çabalamaya karar vermesinin tek sebebi o gün değildi. Ama bu isteğini ateşleyen o gün olmuştu. Gamsız ve sığ olsa da gururu en ufak bir çizik

almamış hayali Ronan ile arkasındaki sırada yaşlı kadınlar beklerken başını öne eğmiş, rezil olmuş Adam.

Hâlâ diğer kasadaki oğlan değildi. Ama ona yaklaşmıştı.

Gansey'nin ne kadar geç kaldığını görmek için yıpranmış eski kol saatine baktı Adam. Ronan'a, "Telefonunu versene," dedi.

Bir kaşını kaldıran Ronan, BMW'nin üstüne koyduğu telefonunu aldı.

Adam falcının numarasını girdi. Telefon iki kere çaldı ve ardından kısık bir ses, "Adam?" dedi.

Adını duymasıyla irkilen Adam, "Blue?" dedi.

"Hayır," dedi ses. "Persephone." Ardından arkadaki başka birine, "On dolar, Orla. Bunun iddiasına girdik. Hayır, arayanın ismi yazmıyor. Bak," dedi. Sonra tekrar Adam'a hitaben, "Kusura bakma. Bir yarış olduğunda kendimi tutamıyorum. Sen Coca-Cola tişörtü giyendin, değil mi?" dedi.

Kadının seans sırasında giydiği tişörtten bahsettiğini başta anlamamıştı Adam. "Ah, ee. Evet."

"Ne güzel. Ben Blue'yu çağırayım."

Telefonun arka planında başka sesler mırıldanırken kısa ve rahatsız edici birkaç saniye geçti. Adam sivrisinekleri kovaladı; avlunun çimlerinin biçilme vakti gelmişti. Bazı noktalarda asfalt zar zor görülüyordu.

"Aramayacağını sanmıştım," dedi Blue.

Adam telefonla Blue'ya gerçekten ulaşabileceğine kendi de inanmamış olmalıydı çünkü kızın sesini telefonda duyduğunda hissettiği şaşkınlık midesinin kasılmasına neden oldu. Ronan koluna indirilecek bir yumruğu hak edecek şekilde sırıtıyordu.

"Arayacağım demiştim."

"Çiçekler için sağ ol. Tatlılardı." Ardından kız tısladı: *"Orla, çık şu odadan!"*

"Orası kalabalık gibi."

"Burası hep kalabalık. Burada yaşayan üç yüz kırk iki kişi var ve hepsi bu odada olmak istiyor. Bugün ne yapıyorsun?" Bunu aşırı doğal bir şekilde sormuştu, sanki telefonda konuşmaları dünyanın en mantıklı şeyiymiş, sanki çoktan arkadaş olmuşlar gibi.

Adam'ın, "Keşfe çıkacağım. Gelmek ister misin?" diye cevap vermesini kolaylaştırdı bu durum.

Ronan'ın gözleri kocaman açıldı. Kız şu anda ne cevap verirse versin, Ronan'ın suratındaki hakiki şoku görmek bile, bu telefon konuşmasına değmişti.

"Ne tür bir keşif?"

Bir elini gözlerine siper eden Adam gökyüzüne baktı. Gansey'nin geldiğini duyuyor gibiydi. "Dağlarda. Helikopterler konusunda düşüncelerin nedir?"

Uzun süreli bir duraksama oldu. "Nasıl yani? Etik açıdan mı?"

"Bir ulaşım aracı olarak."

"Develerden daha hızlı ama daha az sürdürülebilir. Bugün geleceğinde bir helikopter mi görüyorsun?"

"Evet. Gansey ley hattını aramaya çıkmak istiyor ve genelde havadan bulunmaları daha kolay."

"Ve tabii ki o da gidip... bir helikopter tuttu."

"O Gansey."

Uzun süren bir duraksama daha yaşandı. Adam bunun düşündüğü için olduğunu varsaydı, bu yüzden sessizliği bozmadı. En sonunda Blue, "Tamam, geleceğim. Bu bir... Nedir bu?" dedi.

Adam dürüstçe cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok."

21

Maura'nın sözünden çıkmak son derece kolaydı. Ne Maura Sargent'ın çocukları cezalandırma konusunda pek bir tecrübesi olduğu söylenebilirdi ne de Blue'nun da cezalandırılma konusunda pek bir tecrübesi olduğu, bu yüzden evin önünde Adam'la buluşma konusunda Blue'yu durduracak hiçbir şey yoktu. Henüz kendini suçlu hissetmeye bile başlamamıştı çünkü bu konuda da idmanlı değildi. Bu meseledeki en dikkat çekici şey, her şeye rağmen ne kadar *umut dolu* hissettiğiydi hakikaten. Annesine karşı gelip bir oğlanla, bir kuzgun oğlanıyla buluşuyordu. Normalde ayaklarının geri geri gitmesi gerekirdi.

Ama buluşmaya elleri ceplerinde, üzerinde biçilmiş çim kokusuyla gelen Adam'ı bir kuzgun oğlanı olarak hayal etmek çok zordu. Yüzündeki morluğun üzerinden biraz zaman geçmiş, hâliyle daha korkunç bir görüntüye bürünmüştü.

"Hoş görünüyorsun," dedi Adam kaldırımda beraber yürümeye başladıklarında.

Oğlanın ciddi olup olmadığından emin değildi Blue. Goodwill'den aldığı bir çift ağır bot (sağlam bir iğne ve nakış ipliğiyle saldırmıştı botlara) ve birkaç ay önce farklı farklı yeşil kumaş katmanlarından diktiği bir elbise vardı üzerinde. Kullandığı kumaşların bazıları çizgiliydi. Bazıları kroşeydi.

Bazıları şeffaftı. Adam yanında mazbut kalıyordu, âdeta Blue onu kaçırıyormuş gibi. Blue biraz rahatsız hissederek hiç de bir çift gibi görünmediklerini geçirdi aklından.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi. Ardından cesareti kaybolmadan çabucak, "Numaramı niye almak istedin?" diye sordu.

Yürümeye devam etse de gözlerini ondan kaçırmadı. Utangaç görünse de öyle davranmıyordu. "Niye istemeyeyim ki?"

"Beni yanlış anlama," diye karşılık verdi Blue. Yanakları biraz ısınmıştı ama bu konuyu açmıştı artık ve şimdi geri adım atamazdı. "Çünkü bu konuda kendimi kötü hissettiğimi düşüneceksin ve öyle bir şey yok."

"Tamam."

"Çünkü ben güzel değilim. Aglionby oğlanlarının sevdiği şekilde."

"Ben Aglionby'ye gidiyorum," dedi Adam.

Adam'ın Aglionby'ye gitmesi diğer oğlanların Aglionby'ye gitmesiyle aynı anlamı taşımıyor gibiydi.

"Ben güzel olduğunu düşünüyorum," dedi.

Oğlan bunu söylerken Blue o gün ilk kez onun Henrietta aksanını duydu: *Uzatılan* ünlü harfler ve yutulan heceler. Yakınlardaki bir ağaçta bir kardinal kuşu *vik vik vik* öttü. Adam'ın spor ayakkabıları kaldırımda sürtünüyordu. Blue oğlanın söylediklerini düşündü, sonra biraz daha düşündü.

"Puff," dedi en sonunda Blue. Oğlanın çiçekle birlikte gelen kartını ilk okuduğundaki gibi hissediyordu. Tuhaf bir denge kaybı. Oğlanın sözleri sanki aralarında bir tür gerginliğe sebep olmuş da Blue bir şekilde bu gerginliği ortadan kaldırması gerekiyormuş gibi hissediyordu. "Ama sağ ol. Ben de senin güzel olduğunu düşünüyorum."

Oğlan şaşkınlıkla bir kahkaha patlattı.

"Bir sorum daha var," dedi Blue. "Annemin Gansey'ye söylediği son şeyi hatırlıyor musun?"

Yüzündeki acıklı ifade hatırladığını gösteriyordu.

"Evet." Blue derin bir nefes aldı. "Annem yardım etmeyeceğini söyledi. Ama ben böyle bir şey söylemedim."

Adam'ın aramasından sonra alelacele Aziz Markus Bayramı arifesinde Neeve'le birlikte oturdukları isimsiz kiliseye giden yolu gösteren kabataslak bir harita çiziktirmişti. Harita sadece ana yolu işaret eden birkaç paralel çizgi, kargacık burgacık yazısıyla yazdığı birkaç kavşak ismi ve son olarak da yalnızca KİLİSE olarak not ettiği bir kareden ibaretti.

Adam'a bir defterden koparılmış kırışık bir kâğıdın üzerine çizilmiş bu alelade haritayı uzattı. Ardından çantasından çıkardığı Gansey'nin günlüğünü de verdi.

Adam yürümeyi kesti. Adam elindeki şeyleri çatık kaşlarla incelerken birkaç metre ileride duran Blue onu bekledi. Günlük onun için önemliymiş ya da belki de kendisi için önemli biri için önemliymiş gibi özenle tutuyordu günlüğü. Oğlanın ona hem güvenmesini hem de saygı göstermesini ümitsizce istiyordu Blue ve oğlanın suratındaki ifadeden en azından bu ikisinden birini sağlamak için çok bir zamanı olmadığını anlayabiliyordu.

"Gansey bunu Nino's'ta unutmuş," dedi çabucak. "Günlüğü. Seans sırasında geri vermem gerektiğini biliyorum ama annem... yani kendin gördün zaten. O normalde böyle... normalde böyle biri değildir. Ne düşünmem gerektiğini bilemedim. Mesele şu. Bu yaptığınız şeye ben de dahil olmak istiyorum. Yani eğer gerçekten doğaüstü bir şeyler dönüyorsa, bunu görmek istiyorum. O kadar."

"Niye?" diye sormakla yetindi Adam.

Adam'a olabilecek en yalın şekilde dile getirilecek hakikatten başka bir cevap vermek mümkün değildi. Bundan

başka bir cevabı kabul edeceğini sanmıyordu Blue. "Ailemde psişik olmayan tek kişi benim. Annemi duydun; ben yalnızca psişik olan insanların işini kolaylaştırıyorum. Büyü diye bir şey varsa, bunu görmek istiyorum sadece. Bir kez olsun."

"Sen de Gansey kadar kötüsün," dedi Adam ama bunun hiç de kötü bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi bir hâli yoktu. "Onun da gerçek olduğunu bilmek dışında bir beklentisi yok."

Defter sayfasını bir o yana bir bu yana çevirdi. Blue'nun üzerinden bir yük kalkıverdi; oğlan hareket etmeye başlayana kadar onun ne kadar hareketsiz kaldığını fark etmemişti ve şimdi ortamdaki gerginlik ortadan kalkmış gibiydi.

"Ceset yo... ley hattına giden yolun haritası bu," diye açıkladı Blue çiziktirdiği haritayı işaret ederek. "Kilise ley hattının üzerinde."

"Bundan emin misin?"

Blue ona son derece sert bir bakış attı. "Bak, bana ister inan ister inanma. Beni davet eden *sendin.* 'Keşfe çıkacağımmış!'"

Adam'ın suratına bir sırıtış yerleşti ki bu normal surat ifadesinden o kadar uzak bir ifadeydi ve suratının hatlarının bu ifadeye yer açmak için tamamen yer değiştirmesi gerekmişti. "Sen hiçbir şeyi sessiz yapmazsın, değil mi?"

Adam'ın bunu söyleyiş şekli, normalde erkeklerin Orla'dan etkilendiği şekilde kendisinden etkilendiğini ortaya koyuyordu. Blue bundan epey hoşlanmıştı, özellikle de bunu elde etmek için kendi gibi davranmaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmadığı için. "Yapmaya değer hiçbir şeyi."

"Eh," dedi Adam, "benim de hemen her şeyi sessiz yaptığımı göreceksin. Bunu kabul edebilirsen, sanırım seninle anlaşacağız."

Blue'nun okula ve Nino's'a giderken yılın her günü Gansey'nin evinin önünden geçtiği ortaya çıktı. Devasa depoya doğru yürürlerken ot bürümüş otoparkta Camaro'nun cırtlak turuncu parıltısını ve arabadan yalnızca yüz metre ötedeki parlayan lacivert helikopteri gördü.

Helikopter kısmına inandığı söylenemezdi. Otoparkta, insanların SUV'larını park edeceği şekilde öylece duran gerçek bir helikopter görmeye kendini hazırlayacak şekilde inanmamıştı.

Blue kalakaldı ve "Vay be," dedi nefesi kesilmiş şekilde.

"Bilmez miyim!" dedi Adam.

İşte, Gansey yine oradaydı ve Blue yine onun ruh olarak hâliyle bir helikopterin yanında dikilmiş olan gerçek hâlini kafasında bir türlü bağdaştıramıyordu.

"Nihayet!" diye bağırdı Gansey koşar adım yanlarına gelirken. Blue'nun seans sırasında gördüğü o aptal Top-Sider'ları hâlâ ayağındaydı ve bu sefer bir yatın üzerine düşmek de dahil herhangi bir acil duruma hazır olduğunu gösteren kargo şortu ile sarı bir polo tişörtle kombin yapmıştı. Elinde bir tane organik elma suyu paketi tutuyordu.

Tarım ilacı kullanılmamış elmalardan sıkılan meyve suyuyla Blue'yu işaret etti. "Geliyor musun bizimle?"

Seanstayken sırf onun yanında olduğu için kendini ucuz, ufak ve aptal hissetmişti Blue. Dili döndüğünde uzun Henrietta ünlülerini kısaltarak, "Senin çağırmanla gelen bir helikopter yolculuğuna gelip gelmediğimi mi soruyorsun?" diye karşılık verdi.

Gansey cilalı deriden bir sırt çantasını parlayan pamuktan omzuna astı. Annesi ona yardım etmeyi katiyen reddetmemiş gibi, Blue az önce ona kaba bir cevap vermemiş gibi, suratındaki gülümseme cömert ve kapsayıcıydı. "Bu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

Arkasındaki helikopter kükreyerek canlandı. Adam, Gansey'ye günlüğü uzattığında Gansey irkilmiş gibi göründü. Sakinliğinin parçası kayıp düştü ki böylece bunun Başkan Cep Telefonu maskesinin bir parçası olduğunu Blue'nun bir kez daha görmesine olanak sağladı.

"Neredeydi?" diye bağırdı Gansey.

Bağırarak konuşması gerekiyordu. Helikopter çalışmaya başlayınca, pervaneleri kükremekten ziyade çığlık atıyordu âdeta. Blue'nun kulak zarına hava çarpıyordu, sesten ziyade bir hissiyattan ibaretti bu.

Adam, Blue'yu işaret etti.

"Teşekkürler," diye bağırarak karşılık verdi Gansey. Bunun varsayılan bir cevap olduğunu fark etti Blue; gafil avlandığında güçlü kibarlığına sığınıyordu. Ayrıca Blue'ya karşı nasıl davranacağını danışmak için sürekli gözleri Adam'ın tepkilerindeydi. Adam bir kereliğine belli belirsiz başıyla onayladı ve Gansey'nin maskesi biraz daha düştü. Arkadaşlarının yanındayken Başkan Cep Telefonu tavrının tamamen ortadan kaybolup kaybolmadığını merak etti Blue. Belki kilise bahçesinde gördüğü Gansey, bu maskenin altında yatıyordu.

Bu insana yeni bir bakış açısı kazandıran bir düşünceydi.

Etraflarındaki hava gümbürdüyordu. Blue üzerindeki elbisenin uçup gideceğini sandı. "Bu şey güvenli mi?" diye sordu.

"Hayat kadar güvenli," diye karşılık verdi Gansey. "Adam, programın gerisinde kaldık! Blue, eğer bizimle geleceksen, elbiseni bağla ve gel." Helikoptere gitmek için başını eğip yürümeye başladığında, onun üzerindeki tişört de arkaya doğru uçuşmaya başladı.

Blue bir anda biraz gerildi. Korkmakla tam alakası olduğu söylenemezdi. Bu sabah uyandığında bir grup kuzgun oğlanıyla birlikte uçmaya psikolojik olarak hazırlamamıştı kendini. Çıkardığı o kadar gürültüye ve büyüklüğüne rağmen,

hayatını bağlayacağı kadar güven vermiyordu helikopter ve oğlanlar da ona birer yabancı gibi geliyordu. İşte, asıl şimdi gerçekten Maura'nın sözünden çıkmış gibi hissediyordu.

"Ben daha önce hiç uçmadım," diye Adam'a itiraf etti helikopterin vızıltısı üzerinden sesini duyurmak için yüksek sesle.

"Hiç mi?" diye bağırarak karşılık verdi Adam.

Blue kafasını iki yana salladı. Blue onu duyabilsin diye ağzını kulağına yaklaştırdı. Yaz mevsimi ve ucuz şampuan gibi kokuyordu. Göbek deliğinden ayaklarına doğru bir gıdıklanma hissetti.

"Ben de bir kere uçtum," dedi oğlan. Nefesi Blue'nun tenini ısıttı. Blue kalakalmıştı, aklından sadece bunun bir öpücüğe ne kadar yakın olduğu geçiyordu. Hayal ettiği kadar tehlikeli bir histi. "Bundan nefret etmiştim," diye ekledi oğlan.

İkisinin de hareketsiz kaldığı bir an geçti. Adam'a onu öpemeyeceğini söylemeliydi olur da gerçek aşkı o çıkarsa diye ama bunu nasıl söyleyebilirdi ki? Onu öpmek isteyip istemediğini bile bilmediği bir oğlana böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi?

Adam'ın elini tuttuğunu hissetti. Oğlanın avucu terliydi. Uçmaktan hakikaten nefret ediyordu.

Helikopterin kapısına varınca omzunun üzerinden onlara baktı Gansey. Ele ele tutuştuklarını gördüğünde suratından karmaşık bir ifade geçti.

"Bundan nefret ediyorum," diye bağırdı Adam, Gansey'ye. Yanakları al aldı.

"Biliyorum," diye karşılık olarak bağırdı Gansey.

Helikopterin arka tarafındaki bir sırada üç kişilik, ön taraftaki pilotun yanında da işlevsel koltukta tek kişilik yer vardı. Emniyet kemeleri bir X-wing'e aitmiş gibi beş uçlu bir klipse sahip olmasa, helikopterin içi epey büyük bir arabanın içini

andırabilirdi. Blue, yolcuların niye bu kadar sağlam bir şekilde emniyet altına alınması gerektiği üzerine kafa yormak istemedi, herhâlde insanların duvardan duvara çarpacağını öngörüyorlardı.

Diğerlerine kıyasla daha fazla kuzgun olan kuzgun oğlanı Ronan çoktan cam tarafındaki bir koltuğa çökmüştü. Kafasını kaldırıp baktığında gülümsemedi. Ronan'ın koluna bir yumruk indiren Adam orta koltuğa otururken Blue da geriye kalan cam tarafındaki koltuğa oturdu. Blue emniyet kemerinin tokalarını takmaya çalışırken Gansey arkaya uzanıp Adam'la yumruk tokuşturdu.

Birkaç dakika sonra Gansey pilotun yanındaki koltuğa oturmak için helikoptere bindiğinde, Gansey'nin gitmekte oldukları yere gidecekleri için inanılmaz derecede heyecanlı olduğunu, coşkulu ve samimi bir şekilde sırıttığını gördü. Daha önceki cilalı tavırlarıyla uzaktan yakından alakası yoktu bu hâlinin. Helikopterde bulunmasının da katkısıyla özel bir sevince ortak olmuştu Blue, işte, böyle heyecanlanmıştı.

Adam bir şey söyleyecekmiş gibi Blue'ya doğru eğildi ama Gansey açıklaması meşakkatli bir şakaymışçasına nihayetinde gülümseyerek kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Ön tarafta Gansey pilota döndü ve Blue pilotu görünce biraz şaşırdı; kahverengi saçları düzgünce bir topuz hâlinde toplanmış, kaçmayı başaran bukleleri de kulaklık tarafından sıkıştırılmış, etkileyici derecede düz bir burna sahip genç bir kadındı. Blue ile Adam'ın yakınlığını, Gansey'ninkine kıyasla çok daha ilginç bulmuş gibi bir hâli vardı.

Pilot bağırarak, "Bizi tanıştırmayacak mısın, Dick?" dedi Gansey'ye.

Gansey yüzünü buruşturdu.

"Blue," dedi, "seni ablam Helen'la tanıştırayım."

22

Gansey'nin uçma konusunda sevmediği çok az şey vardı. İnsan kalabalığının sürekli bir şeyler yapmakla meşgul olduğu havaalanlarını da severdi, kalın camları ve açılır tablalarıyla uçakları da severdi. Bir jetin pistte hız alması, gaza bastığında Camaro'nun onu koltuğuna bastırmasını andırıyordu onun gözünde. Bir helikopterin vızıldaması üretkenliği çağrıştırıyordu. Kokpitlerdeki minik düğmeleri, anahtarları ve göstergeleri de seviyordu, basit klipsli emniyet kemerlerinin ilkelliğini de seviyordu. Gansey bu keyfin büyük kısmını hedeflerine ulaşmaktan alıyordu ve o büyük kısmın büyük bir kısmı da hedeflerine verimli bir şekilde ulaşabilmekle alakalıydı. Kargalar gibi uçarak varış noktasına ilerlemek kadar verimli başka bir şey de yoktu.

Ayrıca elbette Henrietta üç yüz metre yukarıdan Gansey'nin nefesini kesiyordu.

Altlarında dünyanın yüzeyi koyu yeşildi ve bu yeşili yararak ilerleyen, âdeta gökyüzünün bir aynası gibi işlev gören dar, parlak bir nehir vardı. Nehri gözleriyle dağlara kadar izleyebilirdi.

Havalandıktan sonra Gansey'ye bir gerginlik gelmişti. Blue'nun onlarla gelmesi, helikopterle abartmış olabilir miyim acaba diye düşünmeye itiyordu onu. Bu helikopterin

Helen'ın helikopteri olduğunu, bu helikopteri kullanmak için tek kuruş harcamadığını bilmenin Blue'yu daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissettireceğini merak ediyordu. Muhtemelen daha kötü. En azından kelimeleriyle hasara yol açmama andını hatırlayarak çenesini kapalı tuttu.

"İşte, orada," diye yorumda bulundu Helen, sesi doğrudan Gansey'nin kulaklarına ulaştı; pervaneyle motorun gürültüsü yüzünden birbirleriyle iletişim kurabilmek için her biri kulaklık takıyordu helikopterde. "Gansey'nin sevgilisi."

Ronan'ın alaycı gülüşü kulaklığında belli belirsiz duyulsa da Gansey bunun olduğunu bilecek kadar çok duymuştu.

"Buradan görülebiliyorsa, epey büyük olmalı," dedi Blue.

"Henrietta," diye karşılık verdi Helen. Helikopteri döndürürken soluna baktı. "Yakında evlenecekler. Ama daha tarihe karar vermediler."

"Beni rezil edeceksen, seni helikopterden atıp kendim kullanırım daha iyi," dedi Gansey ablasının yanındaki koltuktan. Bu sahici bir tehdit değildi. Bu rakımdan Helen'ı aşağı atmazdı, zaten onsuz helikopter kullanması da yasaktı. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, aldığı derslere rağmen helikopter kullanmakta pek başarılı olduğu da söylenemezdi. Hem yatay hem de dikey olarak denge kurmak gibi önemli bir yetenekten mahrumdu, bu da ağaçlarla alakalı bazı sıkıntılar yaşamasına yol açıyordu. En azından çok başarılı bir şekilde paralel park edebildiği bilgisiyle kendini avuttu.

"Anneme doğum günü hediyesi aldın mı?" diye sordu Helen.

"Evet," diye cevap verdi Gansey. "Kendim."

Helen, "Bir türlü tükenmeyen bir hediye," dedi.

"Reşit olmayan çocukların ebeveynlerine hediye almak zorunda olduğunu sanmıyorum. Bana karşı yükümlü olan ebeveynlerim asıl. Ben onlara muhtacım."

"Sen mi muhtaçsın!" dedi ablası ve kahkahayı patlattı. Helen'ın çizgi film karakteri gibi bir kahkahası vardı: *Ha ha ha ha!* Erkeklere şakanın öznesinin kendileri olduğunu düşündüren, insanın gözünü korkutan bir kahkahaydı. "Sen dört yaşından beri kimseye muhtaç olmadın. Anaokulundan sonra doğrudan kendi stüdyo dairesi olan bir ihtiyara dönüştün."

Gansey geç bunları der gibi elini salladı. Ablası abartmayı severdi. "*Sen* anneme ne aldın?"

"Bu bir sürpriz," diye karşılık verdi Helen burnu havada bir tavırla, bir yandan da pembe tırnaklı parmağıyla bir tür anahtarı kapattı. Zevkine yaptığı tek şey pembe boyanmış tırnaklarıydı. Helen'ın güzelliği bir süper bilgisayarın güzelliğiyle kıyaslanabilirdi: zarif ama faydalı şık bir tarza sahip, baştan aşağı üst düzey teknolojik bilgiyle donanımlı, çoğu insanın sahip olamayacağı kadar pahalı.

"Bu anneme cam eşya aldın demek oluyor."

Gansey nasıl hummalı bir takıntıyla Glendower hakkında bilgi topluyorsa, Gansey'nin annesi de aynı takıntıyla nadir boyalı tabak biriktiriyordu. Gansey asıl amacından mahrum bırakılan bir tabağın çekiciliğini görmekte zorlansa da annesinin koleksiyonu dergilere konu olmuştu ve babasından daha büyük bir sigortaya sahipti, yani annesinin tutkusunu paylaşan başka insanların da olduğu aşikârdı.

Helen'ın suratı duygusuzdu. "Senin konuşmaya hakkın yok. Sen anneme bir şey almamışsın."

"Bir şey demedim ki zaten!"

"Buna cam eşya dedin."

"Ne demeliydim peki?" diye sordu Gansey.

"Hepsi camdan değil. Bu sefer bulduğum tabak cam değil mesela."

"O zaman annemin hoşuna gitmez."

Helen'ın suratı duygusuzdan iyice duygusuza döndü. Ters ters GPS'e baktı. Gansey ablasının cam olmayan tabağı bulmak için ne kadar vakit harcadığına kafa yormak istemedi. Ailesindeki iki kadının da hayal kırıklığına uğradığını görmekten hoşlanmazdı; son derece güzel yemekler bu sebeple mahvolurdu.

Helen hâlâ bir şey demiyordu, bu yüzden Gansey de Blue hakkında düşünmeye başladı. Kızda onu sürekli terste bırakan bir şey vardı ama bunun ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Cebinden bir nane yaprağı çıkarıp ağzına atan Gansey tanıdık Henrietta yollarının aşağıda yılankavi kıvrılmasını seyre daldı. Yukarıdan bakıldığında, yolların dönemeçleri Camaro'nun içinde olduğundan daha güvenli görünüyordu. Blue'da kendisinde böyle bir etki yaratan şey neydi hakikaten? Adam ondan şüphelenmiyordu ve Adam herkese şüpheyle yaklaşırdı. Ama öte yandan kıza abayı yakmış olduğu her hâlinden belliydi. Bu da Gansey için yabancı topraklardı.

"Adam," dedi. Cevap gelmedi ve Gansey omzunun üzerinden arkaya baktı. Adam'ın kulaklıkları boynundaydı ve Blue'ya doğru uzanmış, aşağıdaki bir şeyi işaret ediyordu. Kıpırdanınca Blue'nun elbisesi biraz toplandı ve Gansey kızın kalçasının geniş, sıska bir parçasını görebiliyordu. Adam'ın uçmakla ilgili nefretiyle bembeyaz kesilmiş eli kızın kalçasından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Oturuşlarında özellikle samimi bir şey olmasa da sahnede Gansey'nin garip hissetmesine neden olan bir şey vardı, sanki hoş olmayan bir ifade duymuş ve sadece kendisine hissettirdiği şey hariç kelimelerle ilgili her şeyi unutmuştu.

"Adam!" diye bağırdı Gansey.

Birden irkilen dostunun kafası kalktı. Alelacele kulaklarını taktı. Sesi kulaklıkta duyuldu. "Annenin tabaklarından bahsetmeyi bıraktınız mı?"

"Bıraktık. Bu sefer nereye gidelim? Belki sesi kaydettiğim kilisenin o taraflara gidebiliriz diye düşündüm."

Gansey'ye kırışık bir kâğıt parçası uzattı Adam.

Gansey kâğıdı eliyle düzleştirdiğinde kabaca çizilmiş bir harita gördü. "Bu nedir?"

"Blue."

Kızın onları yollarından saptırmaktan bir kazanç sağlayıp sağlamayacağını anlamak için gözlerini dikip kızı inceledi. Blue da gözlerini kaçırmadı. Tekrar önüne dönüp kâğıdı önündeki panele yerleştirdi. "Buraya gidelim Helen."

Helen bu yeni yöne doğru döndürdü helikopteri. Blue'nun onları götürdüğü kilise Henrietta'dan muhtemelen kırk dakikalık bir araba yolculuğu uzaklığındaydı ama havadan yalnızca on beş dakika sürdü. Blue minik bir homurtu çıkarmasa Gansey orayı gözden kaçıracaktı. Yıkılmış ve otların altında kalmış bir viraneydi burası. Etrafında eski mi eski bir taş duvarın dar hattı ile ikinci bir duvarın eskiden bulunduğu yerdeki bir iz görülebiliyordu. "Bu kadar mı?"

"Geriye kalanların hepsi bundan ibaret."

Gansey'nin içinde bir şey kaskatı kesilip suspus oldu.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

"Burası bir harabe ama..."

"Hayır," dedi Gansey. "Tam olarak az önce söylediğin şekilde söyle. Lütfen."

Blue yan gözle Adam'a baktı ve Adam omuz silkti. "Tam olarak nasıl söylediğimi hatırlamıyorum. Şey miydi... Hepsi bundan ibaret?"

Hepsi bu.

Bu kadar mı?

En başından beri içindeki sıkıntının kaynağı buydu. Kızın sesini bir yerden tanıdığını biliyordu. O Henrietta aksanını, bu konuşmadaki ritmi tanıyordu.

Kayıt cihazındaki ses Blue'nun sesiydi.

Gansey.

Bu kadar mı?

Hepsi bundan ibaret.

"Yakıtımın bir sınırı var," diye çıkıştı Helen bunu daha önce söylemiş de Gansey duymamış gibi. Belki de duymamıştı. "Buradan nereye gideceğimizi söyle."

Bu ne anlama geliyor? Bir kez daha sorumluluğun, haşmetin, ondan daha büyük bir şeyin ağırlığını hissetti üzerinde. Ânında beklenti ve korku belirdi.

"Hat ne yönde ilerliyor, Blue?" diye sordu Adam.

Bir şeyleri ölçüyormuşçasına başparmağı ile işaret parmağını cama dayamış olan Blue, "Şu tarafa. Dağlara doğru. Şeye doğru uçun... Şu iki meşe ağacını görüyor musunuz? Kilise bir noktası, ikinci bir nokta da o iki ağacın arasında. Bu iki nokta arasında düz bir çizgi çekersek, ley hattı o işte," diye cevap verdi.

Aziz Markus Bayramı arifesinde konuştuğu kişi Blue'ysa, bu ne *anlama* geliyordu?

"Emin misin?" Duygusuz süper bilgisayar sesiyle konuşan Helen'dı bu. "Sadece bir buçuk saatlik yakıtım kaldı."

Blue biraz alınmış gibiydi. "Emin olmasam *söylemezdim.*"

Helen hafifçe gülümsedi ve helikopteri Blue'nun gösterdiği yöne döndürdü.

"Blue."

Bu ilk defa ağzını açan Ronan'ın sesiydi ve Helen dahil herkes kafasını çevirip ona baktı. Kafası, Gansey'nin tehlikeli olarak bildiği bir şekilde yana eğilmişti. Blue'ya bakan gözlerinde keskin bir şey vardı. "Gansey'yi tanıyor musun?" diye sordu.

Ronan'ın Domuz'a yaslanmış, kayıt cihazını tekrar tekrar baştan oynattığı hâli gözünün önüne geldi Gansey'nin.

Blue bakışlar altında savunmaya geçmiş gibiydi. Gönülsüzce, "Yalnızca adını biliyorum," dedi.

Parmaklarını gevşekçe birbirine kenetlemiş, dirseklerini dizlerine bastırmış hâlde, Adam'ın üzerinden Blue'ya doğru eğildi Ronan. İnanılmaz derecede tehdit edici bir tavra bürünebiliyordu.

"Peki," diye sormaya başladı, "Gansey'nin adını nereden biliyorsun?"

Hakkını yememek lazımdı, Blue geri adım atmadı. Kulakları al al olmuştu ama, "Öncelikle suratımın dibinden çekil bakalım," dedi.

"Çekilmezsem ne olur?"

"Ronan," dedi Gansey.

Ronan geri oturdu.

"Bunu ben de merak ediyordum ama," dedi Gansey. Kalbi sanki tüy gibiydi.

Bakışlarını aşağı çeviren Blue, akıl sır erdirilmez elbisesinin katman katman kumaşını avucunun içinde sıkıyordu. En sonunda, "Sanırım öğrenmek hakkın," dedi. Parmağıyla Ronan'ı işaret etti. Öfkeli görünüyordu. "Ama benden cevap almak istiyorsan *böyle* olmaz. Bir daha beni böyle sıkıştırırsa, bunu kendi başınıza bulursunuz. Ben... bak. Günlüğündeki şu şeklin ne anlama geldiğini bana açıklarsan, ben de adını nereden bildiğimi anlatırım."

"Niye teröristlerle pazarlık yapıyoruz şu anda?" diye sordu Ronan.

"Ben ne zamandan beri terörist oldum?" diye öğrenmek istedi Blue. "Bana kalırsa, ben size istediğiniz bir şeyi getirdim ve siz bana karşı dallamalık yapıyorsunuz."

"Hepimiz değil," dedi Adam.

"Ben dallamalık falan yapmadım," dedi Gansey. Blue'nun ondan hoşlanmıyor olabileceği fikri onu rahatsız etmişti.

"Şimdi tam olarak neyi öğrenmek istiyorsun?"

Blue elini uzattı. "Dur, ne demek istediğimi göstereyim."

Gansey günlüğünü tekrar kızın eline verdi. Sayfaları çeviren kız merak ettiği şekli görsün diye günlüğü Gansey'ye döndürdü. Bu sayfada Pennsylvania'da bulduğu bir yadigârın ayrıntıları yazılıydı. Sayfanın birkaç yerine de ufak tefek figürler çiziktirmişti.

"Bir arabanın peşinden koşan bir adamdı bu sanırım," dedi Gansey.

"O değil. Şu." Diğer çiziktirmelerden birini işaret etti.

"Onlar ley hattı." Günlüğü geri almak için elini uzattı. Tuhaf, son kertesine kadar her şeyin farkında olduğu bir ân, günlüğü geri alırken onu ne kadar ilgiyle seyrettiğini gördü. Sol elinin deri kaplamayı nasıl alışkın bir tavırla kavradığını, sağ elinin başparmağı ile işaret parmağının istediği yerde açılmaları için sayfaları ikna etmek üzere ne kadar baskı uygulaması gerektiğini bildiğini kızın fark etmesi de gözünden kaçmadı. Günlük ile Gansey şüphesiz uzun bir tanışıklık içindeydi ve kızın bunu görmesini istedi Gansey.

Bu benim işte. Gerçek ben.

Bu isteğin çıkış noktasını çok derinlemesine analiz etmek istemedi. Bunun yerine günlüğün sayfalarını karıştırmaya odaklandı. Aradığı sayfayı bulması hiç de uzun sürmedi, üzeri kavisli çizgilerle kaplı bir Birleşik Devletler haritası.

New York City'den Washington D.C.'ye doğru uzanan bir çizgiyi parmağıyla takip etti. Bu çizgiyle kesişen başka bir çizgi de Boston'dan St. Louis'e doğru ilerliyordu. Üçüncü bir çizgi de Virginia'dan Kentucky ve batıya doğru uzanırken

bu diğer iki çizgiyi kesiyordu. Her zamanki gibi bu çizgileri parmakla takip etmenin hazine avları ve çocukluk çizimlerini akla getiren bir tatmini vardı.

"Bunlar üç ana hat," dedi Gansey. "Önemliymiş gibi görünenler."

"Nasıl önemliymiş gibi?"

"Günlüğün ne kadarını okudun?"

"Ee. Bir kısmını. Büyük kısmını. Çoğunu."

"Glendower'ı bulma konusunda önemli görünen hatlar. Bizi Birleşik Krallık'a bağlayan hat, şu Virginia'dan geçen hat. Birleşik Krallık dediğim İngiltere," diye açıklamaya devam etti.

Kız gözlerini o kadar dramatik bir şekilde devirdi ki Gansey'nin bunu görmesi için kafasını çevirmesine gerek kalmadı. "Birleşik Krallık'ın ne olduğunu biliyorum, sağ ol. Devlet okulları o kadar da berbat değil."

Kızı bir kez daha, hem de hiçbir çaba göstermeden kızdırmayı başarmıştı. Geri adım attı. "Tabii ki. Bu diğer iki hatta dair de birçok tuhaf tanıklıkların kayıtları var. Şeye... doğaüstü olaylara dair. Poltergeist'lar, Güveadamlar, kara köpekler."

Ama Gansey'nin tereddüt etmesine gerek yoktu, Blue bunu alaya almadı.

"Annem de bu şekli çizdi," dedi kız. "Ley hatlarını. Nee... evdeki kadınlardan bir başkası da öyle. Ama bu şeklin ne anlama geldiğini bilmiyorlardı, yalnızca önemli olduğunu biliyorlardı. Ben de bu yüzden öğrenmek istedim."

"Sıra sende," dedi Ronan, Blue'ya.

"Ben... Gansey'nin ruhunu gördüm," dedi. "Daha önce hiç ruh görmemiştim. Ben öyle şeyler görmem ama bu sefer gördüm. Sana adını sordum ve bana söyledin. 'Gansey. Hepsi bundan ibaret.' Açıkçası bugün gelmemin sebeplerinden biri de buydu."

Bu cevap Gansey'yi gayet tatmin etmişti, sonuçta Blue bir psişiğin kızıydı ve kayıt cihazının kaydettiği şeyle uyumluydu anlattıkları fakat bu cevabın eksik olduğunu hissediyordu.

Ronan, "Onu nerede gördün?" diye öğrenmek istedi.

"Yarı teyzelerimden biriyle dışarıda otururken."

Bu cevap da Ronan'ı tatmin etmiş görünüyordu çünkü, "Teyzenin diğer yarısı neden oluşuyor?" diye sordu.

"Tanrım, Ronan," dedi Adam. "Yeter."

Sadece helikopterin kesintisiz vızıltısının duyulduğu gergin bir sessizlik yaşandı. Kendi hükmünü beklediklerini biliyordu Gansey. Kızın cevabına inanıyor muydu, kızın yönergelerini izlemeleri gerektiğini düşünüyor muydu, kıza güveniyor muydu?

Kayıt cihazı kızın sesini de kaydetmişti. Bu konuda bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Aklından geçirdiği ama Helen buradayken dile getirmek istemediği şey şuydu: *Haklısın, Ronan, başlıyor, bir şeyler başlıyor. Aynı zamanda, bana onun hakkında ne düşündüğünü anlat, Adam. Ona niye güvendiğini anlat. Bu seferlik kararı bana bırakma. Doğru kararı verebilir miyim, bilmiyorum* diye de düşünüyordu. Bunlar yerine, "Şu noktadan sonra herkesin birbiriyle lafı gevelemeden, dümdüz konuşmasını istiyorum. Oyun oynamak yok. Bunu yalnızca Blue özelinde de söylemiyorum. Hepimiz özelinde söylüyorum," dedi.

"Ben hep düzüm," dedi Ronan.

Adam, "Abi, bu hayatında söylediğin en büyük yalan ya," diye karşılık verdi.

Blue da "Tamam," dedi.

Gansey hiçbirinin verdiği cevapta yüzde yüz dürüst olmadığından şüpheleniyordu ama en azından söylemek istediğini söylemişti. Bazen kayda geçmesi açısından bir şeyler söylemekten öte bir şey yapamazdınız.

Adam, Blue ve Gansey dikkatle dışarıyı seyretmeye başlayınca kulaklıklar sessizliğe büründü. Altlarında yeşil ve daha fazla yeşil bulunuyordu, bu yükseklikte her şey bir oyuncak gibi minicik, kadife tarlalar ve brokoli misali ağaçlar olarak görünüyordu.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Helen.

Gansey, "Her zamankini," dedi.

"'Her zamanki' nedir?" diye sordu Blue.

Her zamanki çoğunlukla dönüm dönüm boşluk anlamına geliyordu ama Gansey, "Bazen ley hatları yukarıdan görülebilecek şekilde işaretlenmiş olabiliyor. Mesela Birleşik Krallık'ta hatların bazıları tepelerin yamaçlarına at olarak kazınmış," diye açıkladı.

İngiltere'deki alçak bir tepenin yamacına kazınmış olan doksan metrelik Uffington Atı'nı ilk gördüğünde, Malory'yle ufak bir sabit kanatlı uçaktaydı. Ley hatlarıyla ilişkili hemen her şeyde olduğu gibi, at tam olarak... normal değildi. Gerilmiş ve stilize edilmiş bir at tasvir edilmişti, gerçek bir attan ziyade bir atı andıran şık, ürkünç bir siluet.

"Blue'ya Nazca'yı anlatsana," diye mırıldandı Adam.

"Aa, doğru," dedi Gansey. Blue günlüğün büyük kısmını okumuş olsa da günlüğe eklemediği bir sürü şey vardı ve Ronan, Adam ve Noah'nın aksine son bir senedir Gansey'yle yaşamamıştı kız. Her bir şeyi kıza açıklama fikrinden heyecanlanmamak bir anda çok zor geldi. Tüm gerçekleri ortaya döktüğünde, hikâye her zaman daha akla yatkın hâle geliyordu.

"Peru'da kuş, maymun, insan ve hayali yaratıkların şeklinde yere çizilmiş yüzlerce hat var. Bunlar binlerce yıllık ama sadece havadan görüldüğünde anlaşılabiliyor. Bir uçaktan. Yerden görülemeyecek kadar büyükler. Yanlarında durduğunda patikaya benziyorlar."

"Onları bizzat görmüşsün," dedi Blue.

Gansey devasa, tuhaf ve simetrik Nazca Çizgileri'ni kendi gözleriyle gördüğünde, Glendower'ı bulmadan pes etmeyeceğini anlamıştı. Onu ilk etkileyen şey, çizgilerin ölçeği olmuştu ki çölün ortasında yüzlerce metrelik acayip çizimlerdi. Çizimler matematiksel bir kusursuzluğa, hatasız bir simetriye sahipti. Tam midesinde hissettiği son şey ise duygusal bir darbeydi, bir türlü üzerinden atamadığı gizemli, saf bir sızı. Gansey bu çizgilerin bir *anlamı* olup olmadığını öğrenmeden hayatta kalamayacağını biliyordu.

Glendower avının başka insanlara açıklayamadığı tek yanı buydu.

"Gansey," dedi Adam. "Şuradaki nedir?"

Dört yolcu da uzanıp bakarken helikopter yavaşladı. Artık dağlara kadar gelmişlerdi ve zemin yükselerek onlara yaklaşmıştı. Tepeden, koyu renkte bir denizi andıran dalga dalga gizemli yeşil ormanlar dört bir yanlarında uzanıyordu. Fakat bayırlarla kanallar arasında, üzerinde soluk renkte çizgilerin bulunduğu eğimli, yeşil otlarla kaplı bir alan bulunuyordu.

"Bu bir şekil mi?" diye sordu. "Helen, dur. Dur!"

"Bunu bisiklet mi sandın?" diye sordu Helen ama helikopter yavaşladı.

"Bak," dedi Adam. "Şuradaki bir kanat. Şu da bir gaga. Bu bir kuş mu?"

"Hayır," dedi Ronan soğuk ve duygusuz bir sesle. "O sadece bir kuş değil. O bir kuzgun."

Uzamış otlar içindeki şekli yavaşça seçebilmeye başladı Gansey: evet, bir kuş, boynunu arkaya doğru atmış, bir kitabın içindeymişçesine kanatlarını bastırmış bir kuş. Tüyleri açılmış ve pençeleri basitleştirilmiş.

Ronan haklıydı. Stilize edilmiş hâliyle bile, kafasının tepesi, gagasının büyük kavisi ve boynundaki tüylerin kabarıklığı bu kuşun kuşkusuz bir kuzgun olduğunu gösteriyordu.

Tüyleri diken diken oldu.

"Helikopteri indir," dedi Gansey hemen.

Helen, "Özel mülke inemem," dedi.

Ablasına rica eden bir bakış attı. GPS koordinatlarını not etmesi gerekiyordu. Kayıtları için bir fotoğrafını çekmesi gerekiyordu. Bu kuşu günlüğüne çizmesi gerekiyordu. Her şeyden de öte, kuşun çizgilerine dokunup bunu zihninde gerçek kılması gerekiyordu. "Helen, iki saniye."

Ablasının karşılık olarak attığı bakış bilgiççeydi; Gansey henüz daha küçükken ve daha çok sinirlenen bir çocukken aralarında tartışma çıkmasına sebep olacak türden, tepeden bir bakıştı. "Mülk sahibi buraya geldiğimi anlar da bana dava açarsa, lisansımı kaybedebilirim."

"İki saniye. Sen de gördün. Burada kilometrelerce uzakta kimse yok, ev yok."

Helen'ın bakışı çok sakindi. "İki saate annemle babamın yanına dönmüş olmam gerekiyor."

"İki saniye."

Nihayet ablası gözlerini devirip koltuğuna yaslandı. Kafasını iki yana sallayıp kontrollere döndü.

"Teşekkür ederim Helen," dedi Adam.

"İki saniye," diye sıkıntılı biçimde tekrar etti kız. "O zamana kadar işinizi bitirmezseniz, sizi almadan dönerim."

Helikopter tuhaf kuzgunun kalbinden beş metre uzağa indi.

23

Helikopter yere iner inmez, Gansey kabinden atlayarak indi ve yanı başında Ronan'la birlikte, sanki burası ona aitmişçesine insanın beline kadar gelen çimenlerin içine daldı. Blue açık helikopter kapısından, Gansey'nin telefonuna önce Noah dedikten sonra tarlanın GPS koordinatlarını tekrarladığını duydu. Canlanmış ve hareketlerine bir kuvvet gelmişti, kalesinin kralıydı âdeta.

Öte yandan Blue ise nispeten daha hantaldı. Birden fazla sebepten ötürü uçmanın ardından bacakları titriyordu. Aziz Markus Bayramı arifesi hakkında gerçeği Gansey'ye söylememenin doğru karar olup olmadığından emin değildi ve Ronan'ın bir kez daha onunla konuşmaya çalışmasından endişeleniyordu.

Ama bu tarla mis gibi kokuyordu; baştan aşağı çimen, ağaç ve yakınlarda bir yerde hem de bol bir su kokusu vardı. Blue burada mutlu mesut yaşayabileceğini düşündü. Adam da yanı başında gözlerini siper ediyordu. Kurumaya yüz tutmuş çimenlerin uçları ve aynı donuk kahverengi saçlarıyla Adam da buraya aitmiş gibi duruyordu ve Blue'nun hatırladığından daha yakışıklı gelmişti gözüne. Adam'ın bugün onun elini tutuşunu düşündü ve bir kez daha tutmasını ne kadar istediğini geçirdi içinden.

Biraz şaşırmış gibi duran Adam, "O çizgiler buradan neredeyse hiç görünmüyor," dedi. Haklıydı tabii ki. Blue kuzgunu tam iniş yaparlarken görmeyi başarmış olsa da o şekli ortaya çıkaran coğrafi özellik şu anda bütünüyle görünmezdi. "Uçmaktan hâlâ nefret ediyorum. Ronan konusunda kusura bakma."

"Uçma kısmı fena değildi," dedi Blue. Hatta Ronan kısmı dışında hoşuna gittiği bile söylenebilirdi, insanın istediği her yöne gidebileceği aşırı gürültülü bir kabarcığın içinde süzülmesi hissi. "Daha kötü olur sanmıştım. İnsanın biraz kontrolü elden bırakması gerekiyor, haksız mıyım ve ondan sonrası sıkıntı değil. Öte yandan Ronan..."

"O bir pitbull," dedi Adam.

"Ben gayet iyi huylu pitbulllar tanıyorum." Blue'nun her hafta yürüyüşe çıkardığı köpeklerden biri, bir köpekten beklenebilecek en hoş tebessüme sahip, inek desenli bir pitbulldu.

"O daha çok haberlere konu olan pitbulllardan. Gansey onu yeni baştan eğitmeye çalışıyor."

"Ne kadar asilce."

"Gansey olmak konusunda kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor."

Blue'nun bu konuda şüphesi yoktu. "Bazen insana çok tepeden bakabiliyor."

Adam gözlerini yere çevirdi. "Niyeti bu değil. Damarlarında akan varlıklı kan yüzünden hep."

Tam başka bir şey daha diyecekti ki bir haykırış lafını böldü.

"BENİ DUYUYOR MUSUN, GLENDOWER? BULACAĞIM SENİ!" Gansey'nin coşkun ve çınlayan sesi tarlanın etrafındaki ağaçlarla kaplı tepelerde yankılandı. Adam'la Blue onu temiz, solgun bir patikanın ortasında, kollarını iki

yana açmış, haykırır gibi kafasını geri yatırmış hâlde buldu. Adam'ın ağzı sessiz bir kahkahayla açılmıştı.

Gansey ikisine de sırıtarak baktı. Bu hâliyle karşı konulması zordu ona: Bir üniversite broşürüne yakışacak cinsten, sıra sıra dişlerinin parlaklığını sergileyen bir sırıtış.

"İstiridye kabukları," dedi patikayı oluşturan soluk objelerden birini almak için eğilirken. Kabuk parçası bembeyazdı, kenarları kütleşip ufalanmıştı. "Kuzgun bunlardan oluşuyor. Gelgit gerçekleşen yerlerdeki yollarda kullanıldığı gibi. Kaya yüzeyine döşenmiş istiridye kabukları. *Buna* ne dersin?"

"Kıyıdan çok sayıda istiridye kabuğu taşınmış derim," diye karşılık verdi Adam. "Ayrıca Glendower'ın da buraya kıyıdan gelmesi gerekir derim."

Gansey cevap olarak yalnızca parmağıyla Adam'ı işaret etti.

Blue ellerini beline dayadı. "Yani Glendower'ın naaşını Galler'de bir gemiye bindirdiklerini, Virginia'ya yelken açtıklarını ve ardından dağa taşıdıklarını düşünüyorsunuz. Niçin?"

"Enerji," diye cevapladı Gansey. Çantasını karıştırıp ufacık bir araba aküsüne çok benzeyen ufak, siyah bir kutu çıkardı.

Blue, "Bu nedir? Pahalı görünüyor," dedi.

Bir yandan kutunun kenarındaki düğmelere basarken bir yandan da açıklamaya girişti. "Bir elektromanyetik frekans okuyucu. Enerji seviyelerini okuyor. Bazı insanlar bunu hayalet avlarında kullanıyor. Bir ruhun yanındayken yüksek bir değer gösteriyor olması gerekiyor. Ama aynı zamanda bir enerji kaynağının yanında da yüksek bir değer göstermesi lazım. Mesela bir ley hattında."

Blue kaşlarını çatarak cihaza baktı. Büyüyü takip eden kutu hem kutuyu elinde tutan kişiye hem de büyünün kendisine bir

hakaretmiş gibi geliyordu. "Ve tabii ki sende de bir elektromanyorifik düğme dalgasından var. Bunlardan birine sahip olmayan mı var?"

Gansey uzaylıları aramaya çalışıyormuş gibi cihazı kafasının üzerinde tuttu. "Bunu anormal mi buluyorsun?"

Ona normal olmadığını söylemesini oğlanın büyük bir iştahla beklediğini görebiliyordu, bu yüzden, "Ah, eminim *bazı* zümrelerde gayet normaldir," dedi.

Gansey'nin biraz alınmış gibi bir hâli vardı ama dikkatinin büyük kısmı okuyucudaydı ve cihazın üzerinde belli belirsiz iki kırmızı ışık yanıyordu. "O zümrelere ben de dahil olmak isterdim. Neyse, dediğim gibi, enerji. Ley hatlarına verilen bir diğer isim de ceset..."

"Ceset yolu," diye oğlanın lafını böldü Blue. "Biliyorum."

En iyi öğrencisine bakıyormuş gibi kendini beğenmiş ve alicenap bir ifadesi vardı. "O zaman anlat bana. Muhtemelen benden daha iyi biliyorsundur."

Öncesinde olduğu gibi muhteşem varlıklı Virginia aksanıydı ve Blue'nun ağzından çıkan kelimeler onun yanında kaba geliyordu kulağa.

"Ölülerin düz hatlar boyunca seyahat ettiğini biliyorum sadece," dedi. "Eskiden ölüleri gömmek için kiliselere götürürken düz yolları tercih ederlermiş. Senin ley hattı dediğin yolları. Ruh olarak yürümeyi tercih ettikleri yol dışında taşımanın çok kötü bir şey olduğu söylenir."

"Doğru," dedi. "Yani bu hatlarda bir cesedi güçlendiren ya da koruyan bir şey olduğunu düşünmek yanlış olmaz. Ruhu koruyan. *Animus*... dediğimiz şeyi koruyan. Ruhun mahiyetini koruyan."

"Gansey, cidden," diye Adam araya girince Blue rahat bir nefes aldı. "Kimse mahiyet ne demek bilmiyor."

"*Özden* bahsediyorum Adam. Bir insanı insan kılan şey her neyse ondan. Glendower'ı ceset yolundan dışarı çıkarsalardı, sanırım onu uyutan büyü bozulurdu."

"Yani onu ley hattının üzerinden çıkarırsan, kati bir şekilde öleceğini söylüyorsun," dedi Blue.

"Evet," dedi Gansey. Cihazının üzerindeki ışıklar artık daha sık yanıp sönmeye başlamış, onları kuzgunun gagasının üzerinden geçirip Ronan'ın çoktan kenarında durduğu ağaç sınırına doğru götürüyordu. Otların uçları ellerinin arkasına sürtünmesin diye Blue kollarını başının üzerine kaldırdı; bazı noktalarda otlar beline kadar geliyordu.

"O zaman onu niye Galler'de tutmadılar peki? Uyanıp bir kahraman olmasını bekledikleri yer orası değil miydi?" diye sordu Blue.

"Bir isyan çıkmıştı ve İngiliz kraliyetine karşı hain olarak ilan edildi," dedi Gansey. Bir yandan çimenler içinde ilerleyip EMF okuyucusunu kontrol ederken bir yandan da rahatça hikâyeyi anlatmaya başlaması, bu hikâyeyi daha önce defalarca anlattığını gösteriyordu. "Glendower uzun yıllar boyunca İngilizlere karşı savaştı ve çarpık bir sadakatleri olan asil aileler arasındaki çekişmeler yüzünden çirkin bir mücadeleydi. Galler direnişi başarısız oldu. Glendower ortadan kayboldu. İngilizler onun ölü ya da diri nerede olduğunu bilseydi, onun naaşına Gallerlilerin istediği şekilde saygı göstereceklerini hiç sanmam. İnsanların asılıp karınların deşilmesini duymuş muydun?"

Blue, "Ronan'la sohbet etmek kadar acı verici mi?" diye sordu.

Gansey ağaçların yanında ufak, belli belirsiz bir figür olarak dikilen Ronan'a baktı. Adam kahkahasını zar zor bastırdı.

"Ronan alkollü mü, değil mi, ona göre değişir," diye karşılık verdi Gansey.

Adam, "Orada ne yapıyor ki zaten?" diye sordu.

"İşiyor."

"Böyle bir yere geleli beş dakika olmadan burayı tahrif etmek tam Lynch'lik hareket."

"Tahrif etmek mi? Bölgesini işaretliyor."

"O zaman Virginia'nın babandan daha fazlasına sahip olmalı."

"Şimdi düşünüyorum da hiç evin içindeki tuvaleti kullandığını hatırlamıyorum."

Birbirlerine soyadlarıyla hitap edip açık hava işeme alışkanlıklarından bahsetmek Blue'ya fazlasıyla erkekçe ve Aglionby gibi geliyordu. Uzun süre devam edecekmiş gibi göründüğü için de sözlerini kesip konuyu tekrar Glendower'a getirdi. "Naaşını saklamak için bu kadar uğraşmışlar mıdır gerçekten?"

Gansey, "Mesela Ned Kelly," dedi.

Gansey bu saçma cümleyi o kadar dediğim dedik şekilde söylemişti ki Blue bir an kendini aptal gibi hissetti, belki devlet okulları gerçekten de yetersizdi.

Ardından Blue'ya yan gözle bakan Adam, "Kimse Ned Kelly'nin kim olduğunu da bilmiyor Gansey," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Gansey. Bu duruma o kadar masum bir şekilde şaşırmıştı ki Adam daha önce Gansey'nin insanlara tepeden bakma gibi bir niyeti olmadığını söylerken haklı olduğu belliydi. "O Avustralyalı bir hayduttu. İngilizler onu yakaladığında, ona korkunç şeyler yaptı. Sanırım polis şefi bir süre onun kellesini kâğıt olarak kullandı hatta. Bir de Glendower'ın düşmanlarının ona yapacaklarını hayal etmeye çalışın! Gallerliler Glendower'ın bir gün tekrar canlanma şansı olmasını istiyorsa, bedeninin hasarsız olmasını isterdi."

"O zaman neden dağa getirmeyi seçtiler?" diye üsteledi Blue. "Neden kıyıya gömmediler onu?"

Bu Gansey'ye bir şeyi hatırlatmış olacaktı ki Blue'ya cevap vermek yerine Adam'a döndü. "Şu ritüeli deneyip denemediğini öğrenmek için Malory'yi aradım. Ritüelin ley hattının herhangi bir yerinde gerçekleştirilemeyeceğini düşündüğünü söyledi. Ley hattının 'kalbinde,' enerjisinin en yüksek olduğu yerde gerçekleştirilmesi gerektiğini öngörüyor. Ben de Glendower'ı gömmek için böyle bir yer seçebileceklerini düşünüyordum."

Adam, Blue'ya döndü. "Peki, ya *senin* enerjin?"

Bu soru Blue'yu gafil avladı. "Ne?"

"Diğer psişikler için her şeyi daha gürültülü hâle getirdiğini söylemiştin," dedi Adam. "Bu enerjiyle mi alakalı?"

Blue oğlanın bunu hatırlamasından absürt derecede keyif aldı ve aynı zamanda şu anda gözlerinin önündeki sinekleri kovalayıp onun vereceği cevabı bekleyen Gansey yerine ona cevap vermesi de aynı derecede keyif almasına sebep oldu.

"Evet," dedi. "Sanırım ben enerjiye ihtiyaç duyan şeyleri daha çok güçlendiriyorum. Ayaklı bir batarya gibiyim."

"Sen Starbucks'ta herkesin oturmak istediği masasın," diye fikir yürüttü Gansey tekrar yürümeye başlarken.

Blue şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Gansey omzunun üzerinden, "Duvardaki prizin yanındaki masa," dedi. EMF okuyucusunu bir ağacın gövdesine bastırıp hem ağacı hem de cihazı büyük bir ilgiyle inceledi.

Adam kafasını sallayarak Blue'ya baktı. "Demek istediğim, Blue'nun bir ihtimal ley hattının normal bir kısmını ritüelin gerçekleştirilebileceği bir yer hâle getirebileceği. Bir dakika, ormanın içine mi gireceğiz? Helen ne olacak?" dedi Gansey'ye.

"Daha iki saniye dolmadı," dedi Gansey, tabii ki iki saniyenin üzerinden çok vakit geçtiği aşikârdı. "Enerji konusunda ilginç bir fikri dile getirdin. Gerçi... bataryan tüketilebilir mi? Fahişelik konusundaki sohbet dışında başka şeyler tarafından?"

Bu soruya hemen cevap vermeye yeltenmedi Blue. Bunun yerine annesinin ölülere dair korkacak bir şey olmadığını söylemesi ve Neeve'in buna pek de inanmaması aklına geldi. Kilisenin ondan *bir şeyler* götürdüğü aşikârdı; belki henüz keşfetmediği daha kötü sonuçlar da doğurabilirdi.

"Bak bu ilginç işte," diye konuştu Gansey. Ağaçların kıyısındaki minicik bir su akıntısının üstünde, akıntıyı bacaklarının arasına almış hâlde dikiliyordu. Akıntı yer altındaki bir kaynaktan yüzeye çıkan ve çimenleri ıslatan sudan fazlası değildi. Gansey'nin dikkati suyun hemen üzerinde tuttuğu EMF okuyucusundaydı tamamen. Cihaz tek bir değerde takılı kalmıştı.

"Helen," dedi Adam uyarı mahiyetinde. Ronan onlara katılmıştı ve iki oğlan da helikopterden yana baktı.

"Bak, *bu ilginç işte* dedim," diye kendini tekrar etti Gansey.

"Ben de *Helen* dedim."

"Birkaç metre daha."

"Sana kızacak."

Gansey'nin suratında mahzun bir ifade vardı ve Blue anında Adam'ın buna karşı çıkmayacağını gördü.

"Ben *söylemiş* olayım da," dedi.

Su akıntısı iki tane çizgili akçaağacın arasından, ormanın içinden aheste aheste akıyordu. Gansey'nin liderliğinde hep beraber suyu takip ederek ormana girdiler. Isı ânında birkaç derece düştü. Ağaçlardan ara sıra yankılanan kuş seslerini duyana kadar tarlada ne kadar gürültülü bir böcek sesi olduğunu fark etmemişti Blue. Devasa çatlak kaya parçalarının üzerinde büyümüş, kocaman meşe ve dişbudak ağaçlarından oluşan güzel mi güzel, eski bir ormandı burası. Kayalardan eğrelti otları fışkırıyordu ve yemyeşil yosunlar ağaçların gövdesini kaplıyordu. Havada yeşilin, büyümenin, suyun kokusu vardı. Yaprakların arasından sızan ışık altın rengiydi. Her şey canlı mı canlıydı.

Derin bir nefes aldı Blue. "Burası çok hoş."

Bunu Gansey'ye hitaben değil, Adam'a hitaben söylemişti ama Gansey'nin omzunun üzerinden ona baktığını gördü. Gansey'nin yanındaki Ronan ilginç şekilde ağzını açmıyordu ve duruşunda savunmacı bir taraf vardı.

"Tam olarak ne arıyoruz peki?" diye sordu Adam.

Gansey giderek genişleyen akıntı boyunca kendisine yol gösteren EMF okuyucusunu takip eden bir tazıydı. Bacaklarının arasındaki akıntı artık fazla genişlemişti ve su çakıl taşları, keskin kaya parçaları ve tuhaf birkaç istiridye kabuğundan oluşan bir yatağın üzerinde akıyordu artık. "Hep aradığımız şeyi."

Adam, "Helen senden nefret edecek," diye uyarıda bulundu.

"Çok sinirlenirse mesaj atar," dedi Gansey. Bunu göstermek için de cebinden telefonunu çıkardı. "Ah... burada telefon çekmiyor."

Dağlardaki konumları göz önüne alındığında, telefonun çekmemesi şaşırtıcı değildi ama Gansey olduğu yerde durdu. Dördü yamuk bir çember oluşturmuş dikilirken, Gansey telefonunun ekranlarını kurcaladı. Diğer elindeki EMF okuyucusu da kıpkırmızı parlıyordu. "Kol saati takanınız var mı?" diye sorduğunda sesinde hafif bir tuhaflık seziliyordu.

Hafta sonları Blue için genelde zamanı net olarak bilmek istemediği zamanlar olduğundan Blue'nun saati kolunda değildi ve Ronan'ın bileğinde de yalnızca birkaç düğümlü deri bileklik vardı. Adam bileğini kaldırdı. Kirli kayışlı, ucuz görünen bir kol saati takıyordu.

"Ben takıyorum," dedikten sonra, "ama çalışmıyor gibi görünüyor," diye ekledi kederli bir şekilde.

Gansey bir şey demeden telefonunun ekranını onlara çevirdi. Saat ekranı açıktı ve Blue başta saatin hareket etmediğini fark etmedi. Uzun bir an boyunca dörtlü telefonun saatinin

hareketsiz duran üç ibresine baktı. Saatin saymadığı her saniyeyi Blue'nun kalbi sayıyordu.

"Bu..." diye konuşmaya başladı Adam ama ardından sustu. Tekrar denedi. "Hattın enerjisi telefonun gücünü etkilediği için mi?"

Ronan'ın sesi netti. "Kol saatini de mi etkiliyor? Kurmalı kol saatini?"

"Bu doğru," diye karşılık verdi Gansey. "Telefonum hâlâ çalışıyor. Okuyucu da öyle. Sanki sadece zaman... acaba..."

Ama buna verebilecekleri bir cevap yoktu ve bunu hepsi biliyordu.

"Devam etmek istiyorum," dedi Gansey. "Birazcık daha."

Onu durdurmaya yeltenecekler mi diye bekledi. Kimse bir şey demedi ama Gansey tekrar yürümeye başlayıp yanı başında Ronan'la birlikte bir kaya parçasının üzerine tırmanırken Adam yan gözle Blue'ya baktı. Suratındaki ifadede, *"İyi misin?"* sorusu yatıyordu.

Blue iyiydi ama helikoptere binmeden önce hissettiği şekilde iyi. EMF okuyucusunun yanıp sönen ışıklarından ya da Adam'ın kol saatinin çalışmayı reddetmesi yüzünden korktuğu söylenemezdi fakat bu sabah yataktan kalkarken zamanın bir ihtimal akmayı bıraktığı bir yerle de karşılaşmayı beklemiyordu.

Blue elini uzattı.

Adam bu teklifi bekliyormuşçasına tereddüt etmeden kızın elini tuttu. Kısık sesle, sadece Blue'ya özel olarak, "Kalbim deli gibi atıyor," dedi.

İlginç bir şekilde Blue'yu en çok etkileyen şey birbirine geçmiş parmakları değil, ellerinin üzerindeki oğlanın sıcak bileğinin bileğine temas etmesiydi.

Ona beni öpemeyeceğini söylemem lazım, diye düşündü.

Ama henüz değil. Şu anda oğlanın bileğinin kendi bileğine temas etmesini, ikisinin de hızlı ve kararsız şekilde atan nabzını hissetmeyi istiyordu.

El ele Gansey'nin peşinden kayaya tırmandılar. Ağaçlar daha da büyük hâle geldi, bazıları âdeta bir kale kadar büyük gövdelere sahipti. Ağaçların hışırdayan ve hürmetkâr bir şekilde üzerlerinde duran saçakları tepelerinde yükseliyordu. Her şey yeşil, yeşil, yeşildi. İleride su şırıldıyordu.

Blue kısacık bir anlığına müzik duyduğunu sandı.

"Noah?"

Gansey'nin sesi ıstıraplıydı. Haşmetli bir kayın ağacının yanında durmuş, şimdi etrafını araştırıyordu. Gansey'ye yetiştiklerinde, Blue onun takip ettikleri akıntıyı besleyen bir dağ göletinin kenarında durduğunu fark etti. Gölet yalnızca birkaç santim derinliğindeydi ve kusursuz bir berraklığa sahipti. Su o kadar şeffaftı ki insanın içinden ona dokunmak geliyordu.

"Noah'yı duymuş..." Gansey cümlesini tamamlamadı. Aşağıya inen gözleriyle Adam'ın Blue'nun elini tuttuğunu gördü. Suratında bir kez daha bu el ele tutuşmanın getirdiği bir şaşkınlık okundu. Adam kızın elini daha bir sıkı tuttu ama Blue onun bunu kasten yapmadığını düşünüyordu.

Bu da kelimeleri kullanmadan giriştikleri bir tartışmaydı fakat Blue iki oğlanın da tam olarak ne demeye çalıştığını bildiğinden şüpheliydi.

Gansey gölete döndü. Elindeki EMF okuyucunun ışıkları sönmüştü. Göletin yanında çömelip boştaki elini suyun üzerinde tuttu. Suyun yüzeyinden yalnızca milimetrelerce yukarıda tuttuğu parmakları ayrık duruyordu. Elinin altında su dalgalanıp karardı ve Blue şimdi suyun içinde binlerce minik balığın yüzdüğünü gördü. Gansey'nin belli belirsiz gölgesinin

sınırlarından uzaklaşmadan hareket ederlerken balıkların bir gümüşi, bir siyah parıldadığını gördü.

Adam, "Burada balıklar nasıl var olabilir?" diye sordu.

Buraya kadar takip ettikleri akıntı balıklar için fazla sığdı ve gölet de yalnızca dağa yağan yağmurlardan besleniyor gibi görünüyordu. Gökyüzünden balık yağmazdı.

Gansey, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Balıklar suyun içinde döneniyor, sürekli hareket eden minik gizemler hâlinde birbirlerinin üzerinden yüzüyordu. Blue bir kez daha müzik sesi duyduğunu sandı ama Adam'a baktığında, oğlanın nefes alıp verişini müzikle karıştırmış olabileceğini düşündü.

Gansey kafasını kaldırıp onlara baktı ve Blue oğlanın suratında buraya âşık olduğunu gördü. Çıplak surat ifadesinde yeni bir şey daha okunuyordu: ley hattını bulmanın saf keyfi ya da Blue'ya sataşmanın getirdiği sinsi keyif değil. Bir şeyi sebebini bilmeden sevmekten doğan o tuhaf mutluluğu tanıyordu Blue; bu tuhaf mutluluk bazen o kadar büyük olurdu ki hüznü andırırdı. Blue da yıldızlara baktığında böyle hissediyordu.

Ânında Blue'nun kilise bahçesinde gördüğü Gansey'ye biraz daha benzedi oğlan ve Blue ona bakmakta zorlandığını fark etti.

Bunun yerine elini Adam'ın elinden kurtarıp Gansey'nin yanında dikildiği kayın ağacına gitti. Dikkatle kayın ağacının toprak üzerindeki köklerini aştı, ardından da ağacın pürüzsüz, gri kabuğuna elini dayadı. Evinin arkasındaki ağaçta olduğu gibi bu kayının kabuğu da kış kadar soğuk ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Adam." Bu ses Ronan'ındı ve Adam'ın dikkatli ve yavaş adımlarla göletin kenarından sese doğru yöneldiğini duydu. Uzaklaştıkça kırılan dalların çatırtısı azaldı.

"Bu balıkların gerçek olduğunu sanmıyorum," dedi Gansey kısık sesle.

Bu o kadar absürt bir cümleydi ki Blue kafasını çevirip bir kez daha ona baktı. Suyu seyrederken elini bir ileri bir geri sallıyordu Gansey.

"Ben burada balık olması gerektiğini düşündüğüm için bu balıklar burada sanırım," dedi Gansey.

Blue alaycı şekilde, "Öyle olsun, Tanrı," dedi.

Gansey yine elini oynattı; Blue balıkların bir kez daha suyun içinde belirdiğini gördü. Gansey tereddüt içinde konuşmaya devam etti: "Seans sırasında, şu kadınlardan biri bir şey demişti. Hani saçı uzun olan? Ne demişti, sezgiyle... hayır, niyetle alakalı demişti."

"Persephone. Kartlar için dedi bunu," dedi Blue. "Seans sırasında, birinin kafasının içine bakıp geleceğindeki ve geçmişindeki örüntüleri görebilmek için. Balıklar için değil. Bir balık için niyet ne işe yarar ki? Yaşam tartışmaya açık bir şey değil."

"Buraya geldiğimizde balıklar ne renkti?" diye sordu.

Siyah ve gümüş rengindeydiler ya da en azından yansırken böyle görünmüşlerdi. Gansey'nin açıklaması imkânsız büyü konusunda işaretler aradığından emindi Blue ama bu konuda kolay kolay ikna olmayacaktı. Işığa göre, mavi ve kahverengi siyah ya da gümüş rengi olarak görünebilirdi. Yine de Gansey'nin yanına gidip gölcüğün kıyısındaki nemli toprakta çömeldi. Gansey'nin elinin gölgesinin altındaki balıkların hepsi koyu renkli ve belli belirsizdi.

"Onları seyredip buraya nasıl gelmiş olabileceklerine kafa yoruyordum, derken genelde küçük derelerde yaşayan bir tür alabalık olduğunu hatırladım," dedi Gansey. "Sanırım onlara kaynak alabalığı deniyor. Bunun biraz daha mantıklı olabileceğini düşündüm. Belki bir şekilde bu gölete ya da daha

yukarılardaki bir akıntıya insanlar balık salmıştı. Bunu geçiriyordum aklımdan. Kaynak alabalıklarının üstü gümüş rengi, altları kırmızıdır."

"Peki," dedi Blue.

Gansey'nin uzattığı eli hareketsizdi. "Buraya geldiğimizde bu gölette kırmızı balık olmadığını söyle."

Kız cevap vermeyince Gansey ona baktı. Blue kafasını iki yana salladı. Kesinlikle kırmızı balık görmemişti.

Gansey çabucak elini geri çekti.

Minik balık sürüsü saklanmak üzere sağa sola dağıldı ama bu sırada Blue her birinin gümüş ve kırmızı olduğunu gördü. Öyle azıcık bir kırmızılık da değildi bu, güneş batımı kırmızısı, bir rüya kadar kırmızı, parlak kırmızı. Sanki hiç daha önce başka bir renk olmamışlar gibi.

"Anlamıyorum," dedi Blue. Gerçi anlıyormuş da bunu kelimelere dökemiyormuş, bir türlü sindirmeyi başaramıyormuş gibi içinde bir şeyler sızladı. Bu mekânın gördüğü bir rüyanın parçasıymış ya da burası onun gördüğü bir rüyanın parçasıymış gibi hissediyordu.

"Ben de anlamıyorum."

Tam o sırada sollarından gelen bir sesle kafalarını aynı anda çevirdiler.

"Bu Adam mıydı?" diye sordu Blue. Kendini bunu sormak zorunda hissetmesi tuhaf gelmişti ama burada hiçbir şey kesin görünmüyordu gözüne.

Bir kez daha, bu sefer daha net bir şekilde Adam'ın sesini duydular. Ronan'la birlikte göletin öteki yakasında dikiliyordu. Hemen arkasında bir meşe ağacı vardı. Ağacın gövdesinde içine bir insanın sığabileceği genişlikte kapkara bir boşluk bulunuyordu. Adam'ın ayaklarının ucunda, hem Adam'ı hem de ağacı yansıtan gerçeklikten çok daha soğuk ve uzak bir yansıma vardı.

Adam üşümüşçesine hızla kollarını ovuşturuyordu. Ronan da onun yanında durmuş, omzunun üzerinden Blue'nun göremediği bir şeye bakıyordu.

"Buraya gelin," dedi Adam. "Ve şunun içine girin. Ben aklımı mı kaybediyorum söyleyin bana." Aksanı iyice duyuluyordu ve Blue bunun aksanını saklayamayacak kadar sıkıntılı olduğu anlamına geldiğini öğrenmeye başlamıştı.

Blue ağacın kovuğuna baktı. Ağaçların içindeki her boşlukta olduğu gibi, bu da nemli, yamuk ve kapkara görünüyordu, kabuğun içindeki mantar hâlâ kraterin sınırlarını genişletmek için var gücüyle çalışıyordu. Kovuğun girişinin kenarları tırtıklı ve inceydi, ağacın hâlâ hayatta olması âdeta bir mucizeydi.

"İyi misin?" diye sordu Gansey.

"Gözlerini kapa," dedi Adam ona. Kollarını kavuşturmuş, elleriyle pazularını sıkıyordu. Adam'ın nefes alıp verişi Blue'da kalbinin güm güm attığı, nefes nefese kaldığı, asla koşmadığı bir kaçışın ardından bacaklarının ağrımaya başladığı bir kâbustan uyanmış hissi uyandırıyordu. "İçine girdikten sonra yani."

"Sen kovuğa girdin mi?" diye Ronan'a sordu Gansey ve oğlan kafasını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Kovuğu o buldu," dedi Adam.

Ronan bir tahta kadar düz bir sesle, "Oraya girmeyeceğim," dedi. Bunu söyleme şekli, korkudan değil de seansta bir kart seçmeyi reddetmesi gibi prensip meselesi olduğunu gösteriyordu.

"Benim için dert değil," dedi Blue. "Ben girerim."

Dahil olduğu orman ne kadar tuhaf olursa olsun, bir ağacın içine girmekten korktuğunu hayal etmek Blue için zordu. Kovuğa girdikten sonra yüzünü dışarı çevirmek üzere döndü. Kovuğun içi nemli ve köhne kokuyordu. İçerisi

sıcaktı aynı zamanda ama Blue bunun çürüme sürecinden kaynaklandığını bilse de ağacı kendisi kadar sıcakkanlı gösteriyordu.

Karşısında Adam hâlâ kollarıyla kendine sarılmış hâlde dikiliyordu. *Burada ne yaşayacağımı düşünüyor ki?*

Gözlerini kapattı. Neredeyse ânında burnuna yağmur kokusu geldi; yağma arifesindeki yağmurun değil, şu anda sürmekte olan canlı, değişken fırtınanın kokusu, suyun içinden geçerek esen bir rüzgârın etrafa yayılan kokusu. Ardından bir şeyin yüzüne dokunduğunu fark etti.

Gözlerini açtığında, aynı anda hem kendi bedenindeydi hem de ağacın kovuğunun çok uzağında kendini seyretmekteydi. Önünde duran Blue, üzerinde bir Aglionby süveteri bulunan bir oğlandan birkaç santim uzakta duruyordu. Oğlanın duruşunda hafif bir çöküklük vardı ve omuzları yağmur damlalarıyla koyu koyu ıslanmıştı. Blue'nun suratında hissettiği şey de oğlanın parmaklarının dokunuşuydu. Parmaklarının arkasıyla Blue'nun yanağını okşuyordu.

Diğer Blue'nun suratından gözyaşları akıyordu. Tuhaf büyü yüzünden Blue o gözyaşlarını kendi suratında da hissedebiliyordu. Kilise bahçesinde hissettiği hastalıklı, giderek artan ıstırabı, taşıyamayacağı kadar büyük gelen yası da hissedebiliyordu. Diğer Blue'nun gözyaşları dinmek bilmiyordu. Ardı ardına düşüyor, her biri yanaklarındaki aynı yolu izliyordu.

Aglionby süveterli oğlan alnını Blue'nun alnına dayadı. Oğlanın teninin kendi tenine dokunuşunu hissetti ve bir anda nane kokusu geldi burnuna.

Her şey yoluna girecek, dedi Gansey diğer Blue'ya. Onun da korktuğunu hissedebiliyordu. *Her şey yoluna girecek.*

İmkânsızdı ama Blue bu diğer Blue'nun Gansey'ye âşık olduğu için ağladığını fark etti. Gansey'nin ona bu şekilde

dokunmasının, parmaklarının bu derecede ihtiyatlı olmasının sebebinin de Blue'nun öpücüğünün onu öldürebileceğini bilmesinden kaynaklandığını fark etti. Bundan çekinmesine rağmen diğer Blue'nun oğlanı öpmeyi ne kadar istediğini hissedebiliyordu. Bunun nasıl olduğunu anlamasa da ağaç kovuğunun içindeki gerçek, şu anki anılarının diğer Blue'nun çoktan yaşadığı bir hayata ait, dudaklarının neredeyse birbirine değdiği sahte anılarla birbirine karıştığını hissediyordu.

Tamam. Hazırım... Gansey'nin sesi azıcık boğuktu. *Blue, öp beni.*

Sarsılan Blue gözlerini gerçekten açtı ve şimdi etrafındaki kovuğun karanlığını görebiliyor, bir kez daha ağacın karanlık, çürük kokusunu alabiliyordu. Az önce hissettiği manevi yas ve istekle midesi düğümlenmişti. Hasta ve utanmış hissediyordu ve ağaç kovuğundan çıktığında, Gansey'ye bakamadı.

"Ee?" diye sordu Gansey.

"Gerçekten... bir tecrübe," dedi kız.

Daha fazla açıklamayınca Gansey ağaç kovuğuna girdi.

O kadar gerçekçi gelmişti ki! Bu gelecek miydi? Alternatif bir gelecek miydi? Uyanıkken görülen bir rüya mıydı? Onca insan içinden Gansey'ye âşık olabileceğini hayal dahi edemiyordu ama bu tasavvurda bu yalnızca mümkün değil, aynı zamanda tartışma götürmez bir şeydi.

Gansey kovuğun içinde dışarı bakacak şekilde döndüğünde, Adam onu kolundan tutup kendine yaklaştırdı. Nazik değildi ama Blue onun sert olma gibi bir niyeti olduğunu sanmıyordu. Öte yandan boştaki eliyle Blue'nun yüzünü sildiğinde irkilmeden edemedi; gerçek gözyaşları dökmüştü.

"Şunu bilmeni isterim," diye üzerine basa basa fısıldadı Adam, "bunu *asla* yapmam. Bu gerçek değildi. Ona bunu asla yapmam."

Parmaklarıyla kolunu sıkıyordu ve Blue onun titrediğini hissedebiliyordu. Yanaklarını kurulayan Blue şaşkın şaşkın Adam'a baktı. Adam'ın ondan bambaşka bir şey gördüğünü anlaması uzun sürmedi.

Ama ona ne gördüğünü sorarsa, kendisi de ne gördüğünü anlatmak zorunda kalırdı.

Ronan ağaç kovuğuna girmeden içeride neler olduğunu biliyormuşçasına gözlerini dikmiş, onlara bakıyordu.

Birkaç metre ötedeki kovuğun içinde Gansey'nin kafası öne eğikti. Ellerini önünde birleştirmiş hâliyle bir kilisedeki bir heykeli andırıyordu. Tepesinde yükselen ağaç ve gölgeler içinde renksiz kalan gözkapaklarıyla o anda çok kadim bir şeymiş gibi görünüyordu Gansey. Kendisiydi ama aynı zamanda başka bir şeydi de; Blue'nun ilk kez oğlanların seansı sırasında onda gördüğü o *başkalık, daha fazla* olma hissi karanlık ağacın içinde sarmalanmış Gansey'nin hareketsiz portresinde etrafa kuvvetle yayılıyordu.

Adam gözlerini kaçırmıştı ve Blue şimdi, *şimdi* anlamıştı suratındaki ifadeyi: Utanç. Ağacın kovuğunda her ne gördüyse, Gansey'nin de şu anda aynı şeyi gördüğünden emindi ve buna dayanamıyordu.

Gansey'nin gözleri açıldı.

"Ne gördün?" diye sordu Blue.

Gansey kafasını yana eğdi. Yavaş, rüyalardan fırlayan bir hareketti.

"Glendower'ı gördüm," dedi Gansey.

24

Adam'ın uyarmaya çalıştığı üzere, yere kazınmış kuzgunu keşfetmek, dereyi ormanın içinde takip etmek, balıkların renk değiştirmesini seyretmek, halüsinasyonlara neden olan bir ağaç bulmak ve Helen'ın yanına dönmek iki saniyeden uzun sürmüştü.

Gansey'nin saatine göre, yedi dakika sürmüştü.

Helen küplere binmişti. Gansey ona yedi dakikanın bir mucize olduğunu, aslında kırk dakika gecikmeleri gerektiğini söylediğinde, öyle büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı ki Ronan, Adam ve Blue'yu kardeşlerin kavgası sona erene kadar kulaklıklarını çıkarmaya sevk etmişti. Elbette kulaklıkları olmadığı için arkada oturan üçlü birbiriyle konuşamaz hâle gelmişti. Bu rahatsız edici bir sessizliğe yol açmalıydı ama kelimeler olmadan daha rahat etmişlerdi.

"Bu imkânsız," dedi Blue helikopter konuşmalarına olanak sağlayacak kadar otoparktan uzaklaştığında. "Biz ormandayken zaman durmuş olamaz."

"Bu imkânsız değil," diye karşılık verdi Gansey otoparkı aşıp binaya giderken. Monmouth'un ilk katının kapısını hışımla açtı ve loş merdivenden yukarı bağırdı. "Noah, evde misin?"

"Bu doğru," dedi Adam. "Ley hattı teorisine göre, hattın üzerindeyken zaman akışkan bir hâl alabiliyor."

Özellikle İskoçya'daki ley hatlarında sık sık karşılaşılan bir etkiydi bu. İskoç folklorunda, yolculara "peri uğraması" ya da bu insanların bölgelerindeki sadık periler tarafından yanlış yönlendirilmesine dair eskiye dayanan efsaneler vardı. Düz bir yola çıkan insanlar, yürüyerek geldiklerine dair hiçbir şey hatırlamadıkları, başlangıç noktalarından metreler ya da kilometrelerce uzaklıktaki bir noktada, yola çıkış saatlerinden dakikalar önce ya da saatler sonrasında açıklanması imkânsız şekilde kaybolurdu. Bir zaman/mekân kırışıklığına ayakları takılmış gibi.

Ley hattının enerjisi onlara oyun oynardı.

"Peki, o ağacın içindeki şey neyin nesiydi?" diye sordu Blue. "Halüsinasyon muydu o? Bir rüya mıydı?"

Glendower. O Glendower'dı. Glendower. Glendower.

Gansey'in gözünün önünden gitmiyordu. Heyecanlanmış ya da korkmuş hissediyordu, belki de aynı anda ikisi birden.

"Bilmiyorum," dedi. Anahtarlarını çıkardı ve anahtarları elinden almak için uzanan Ronan'ın eline vurdu. Ronan'ın arabasını sürmesine izin vermesi için Virginia'da yaz günü kar yağması gerekiyordu. Ronan'ın kendi arabasını nasıl hoyratça kullandığını görmüştü ve elinin altında birkaç beygir gücü daha olursa neler yapabileceğini düşünemiyordu. "Ama bunu öğrenme niyetindeyim. Hadi, gidelim."

"Gidelim mi? Nereye?" diye sordu Blue.

"Hapishaneye," dedi Gansey tatlı tatlı. İki oğlan çoktan Domuz'a doğru yol almaya başlamıştı. Gansey kendini bir uçurtma kadar havalara uçmuş hissediyordu. "Dişçiye. Berbat bir yere."

"Benim eve dönmek için..." Ama cümlesini yarıda kesti Blue. "Ne zaman dönmeliyim, bilmiyorum. Makul bir zamanda?"

"Makul olan nedir?" diye sordu Adam ve Ronan bir kahkaha attı.

"Balkabağına dönüşmeden seni eve bırakırız." Gansey bu cümlenin sonuna *Blue* diye ekleyecekti ama ona bu şekilde hitap edecek olması bir tuhaf geldi. "Blue bir lakap mı?"*

Camaro'nun arkasından dolanan Blue'nun kaşları bir anda çatıldı.

Gansey alelacele, "Havalı bir isim olmadığı için sormuyorum. Sadece... çok sık rastlanılan bir isim değil," diye ekledi.

"Acayip isim." Bu yorumu yapan Ronan'dı ama bileğindeki deri bilekliklerden birini çiğnerken konuştuğu için yorumunun etkisi asgari olmuştu.

Blue, "Ne yazık ki normal bir isim değil. Bir *Gansey* değil mesela," diye karşılık verdi.

Kıza anlayışla gülümsedi. Yakın zamanda suikaste kurban gitmiş sakallarından mahrum kalan pürüzsüz çenesini okşarken kızı inceledi. Boyu Ronan'ın omzuna ancak geliyordu ama Ronan kadar *cüsseli*, Ronan kadar bu ânın içindeydi. Herkes Domuz'da yerini alınca, Gansey bunun inanılmaz bir şekilde *doğru* geldiğini hissetti. Bunca senedir eksikliğini hissettiği şey ley hattı değil de Blue'ymuş gibi, Blue onlara katılana kadar Glendower arayışı aslında gerçekten başlamamış gibi. Ronan nasıl doğruysa, Adam nasıl doğruysa, Noah nasıl doğruysa, kız da öyle doğruydu. Her biri ona katıldığında bütün bedenini kaplayan bir rahatlama hissetmişti ve helikopterdeyken de kayıt cihazındaki sesin sahibinin Blue olduğunu öğrendiğinde de aynı rahatlatmayı hissetmişti.

Tabii ki hâlâ bu grubun bir parçası olmamayı seçebilirdi. *Bunu yapmayacak* diye düşündü. *O da hissediyor olmalı.*

"Ben Jane isminden hep hoşlanmışımdır," dedi.

---

* Blue (İng.): Mavi. İnsan ismi olarak sıklıkla karşılaşılan bir isim olmadığı için Gansey böyle bir soru sorma ihtiyacı hissediyor. *–ç.n.*

Blue'nun gözleri kocaman açıldı. "Ja... ne? Ah. Hayır, hayır. Sırf gerçek isimleri hoşuna gitmedi diye gidip de insanlara başka isim veremezsin."

"*Blue* gayet hoşuma gidiyor," dedi Gansey. Kızın gerçekten alındığını sanmıyordu; suratındaki ifadenin Nino's'ta ilk tanıştıklarındaki ifadeyle alakası yoktu ve kulakları kızarmaya başlamıştı. Onu kızdırmamayı biraz daha öğrenmiş olabileceğini hissediyordu ama ona sataşmadan da duramıyordu. "Benim en sevdiğim gömleklerimden bazıları da mavi renkte. Ama aynı zamanda *Jane* ismini de beğeniyorum."

"Bu isme cevap vermem."

"Senden böyle bir şey istemedim ki!" Camaro'nun ön kapısını açıp şoför koltuğunu öne doğru itti. Adam itaatkâr bir şekilde arka koltuğa geçti.

Blue parmağıyla Gansey'yi işaret etti. "Bu isme cevap vermem."

Ama arabaya bindi. Ronan öndeki yolcu koltuğuna oturmadan önce BMW'den MP3 çalarını aldı ve Domuz'un elden düşme CD çalarının çalıştığı pek söylenemese de yüksek sesli, kulak tırmalayıcı bir müzik çalmaya başlayana kadar Ronan ön paneli tekmeledi. Aslında Aglionby onu okuldan atmadan önce Ronan'ı ödevlerini yapmaya zorlaması gerekirdi. Bunun yerine son bir kez Noah'ya seslendi ve ardından arabaya bindi.

"Senin güzel müzik anlayışın beni korkutuyor," dedi Ronan'a.

Blue arka koltuktan, "İçerisi hep böyle benzin mi kokuyor?" diye bağırdı.

"Sadece araba çalışırken!" diye seslendi Gansey.

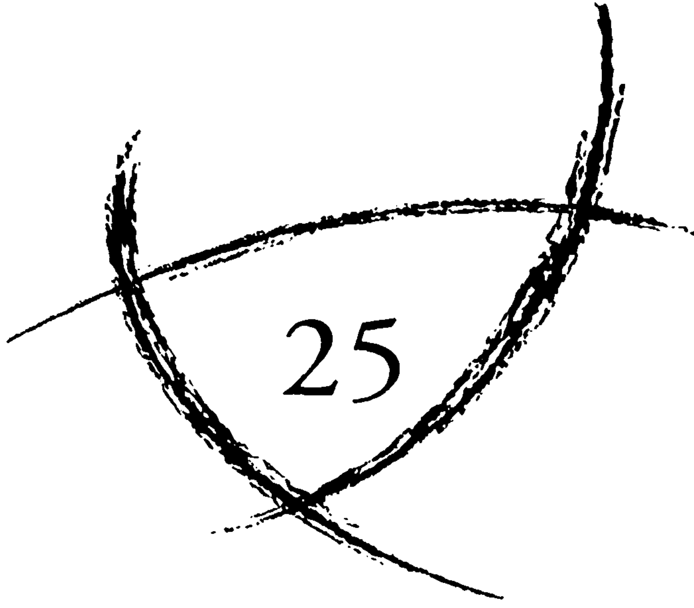
"Bu şey *güvenli* mi?"

"Yaşam kadar güvenli."

Adam, "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı.

"Dondurma. Ayrıca Blue bize ley hattının yerini nereden bildiğini anlatacak," dedi Gansey. "Strateji kurup bir sonraki adımımıza karar vereceğiz ve enerji konusunda Blue'nun fikrini alacağız. Adam, sen bana ley hatları hakkında hatırladığın her şeyi anlatacaksın ve Ronan, senin de bana rüya zamanı ve şarkı hatları konusunda neler öğrendiğini tekrar söylemeni istiyorum. Oraya bir kez daha gitmeden önce, orasının güvenli olduğundan emin olmak için oraya dair her şeyi öğrenmek istiyorum."

Ama bunların hiçbirini yapmadılar. Harry's'e gittiklerinde Camaro'yu bir Audi ile Lexus'un yanına park etti, Gansey masaya daha başka kâse sığmayana kadar farklı dondurma çeşitlerinden sipariş etti, Ronan dondurmacıdakileri içerideki müziğin sesini açmaya ikna etti ve Blue ilk kez Gansey'nin söylediği bir şeye güldü. Gürültülüydüler, muzafferdiler, Henrietta'nın krallarıydılar çünkü ley hattını bulmuşlardı ve başlıyordu işte, başlıyordu.

Enerjiyle dolup taşan Gansey sonraki üç gün boyunca oğlanlara Glendower'la alakalı işler verdi ve Blue'nun her birine teşrif etmeyi başarması Adam için bir sürpriz oldu. Bu konuda pek bir şey söylemese de oğlanlarla asla telefon üzerinden iletişim kurmadığı ya da 300 Tilki Yolu yakınlarında onlarla buluşmadığı düşünülünce onları bir sır olarak sakladığı aşikârdı. Resmi bir planlama yapmamaları ya da psişik yeteneklerden mahrum olmalarına rağmen, her birinin günlük programı okula göre belirleniyordu, bu yüzden keşfe çıkmak için kayda değer bir hassasiyetle buluşmayı başarıyorlardı.

Öte yandan keşfe çıkmak o tuhaf ormana dönmek anlamına gelmiyordu. Bunun yerine kuzgunun bulunduğu arazinin kime ait olduğunu öğrenmek için adliyede vakit geçirmişlerdi. Tuhaf ormanın bir ismi olup olmadığını öğrenmek için Henrietta'nın kütüphanesinde mikrofişleri incelemişlerdi. Glendower'ın tarihi üzerine konuşmuşlardı. Haritada ley hattını işaretlemiş, hattın genişliğini ölçmeye çalışmışlardı. Çayırlarda dolanmış, kayaları ters yüz etmiş, taşlardan çemberler oluşturup yaydıkları enerjiyi ölçmüşlerdi.

Ayrıca marketten bol bol aldıkları ucuz yiyeceklerle beslenmişlerdi; bu Blue'nun suçuydu. O muzafferane dondurma

partisinin ardından, Blue kendi yiyeceklerinin parasını kendi vermek konusunda ısrar etmişti, bu da yemek yiyebilecekleri yerlerin sayısını kısıtlıyordu. Oğlanlardan herhangi biri onun yiyeceğinin parasını ödemeye kalktığında bundan nefret ediyordu ama özellikle de Gansey teklif ettiğinde bundan tiksiniyor gibiydi.

Bir markette Gansey, Blue'nun patates cipsini ödemeye yeltenmişti ve Blue cips paketini onun elinden kapıvermişti.

"Bana yiyecek ısmarlamanı istemiyorum!" dedi Blue. "Bunun parasını sen ödersen, o zaman ben sana... bo... bo..."

"Borçlu mu kalırsın?" diye tatlı tatlı cümlesini tamamlamasına yardımcı oldu Gansey.

"Lafı ağzıma tıkma."

"Bu *senin* lafın."

"Sen bunun benim lafım olduğunu *varsaydın.* Gidip kafana göre bir şeyleri varsayamazsın."

"Ama demeye çalıştığın şey buydu, değil mi?"

Blue surat astı. "Bu konuşma benim için bitmiştir."

Ardından fiyatı Blue için hatırı sayılır, Gansey içinse önemsiz bir meblağ olsa da Blue kendi cipsinin parasını ödemişti. Adam onunla gurur duymuştu.

O ilk günden sonra Noah da onlara katılmıştı ve bu Adam'ın hoşuna gitmişti çünkü Blue'yla Noah iyi geçiniyordu. Noah iyi bir insan filtresiydi. O kadar utangaç, beceriksiz ve görünmezdi ki çok rahatlıkla görmezden gelinebilir ya da dalga konusu olabilirdi. Blue ona karşı yalnızca kibar değildi, aynı zamanda onunla gerçekten iyi anlaşıyor gibiydi. Tuhaf bir şekilde bu durum da Adam'ı rahatlatmıştı çünkü Blue'nun gruplarına dahil olmasının sebebinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Artık Gansey, Ronan ya da Noah olmadan kendi başına o kadar az karar alıyordu ki kendi başına aldığı kararlara pek güvendiği söylenemezdi.

Beşi o tuhaf göletle rüya gördüren ağaca dönmek dışında her şeyi yaparken günler aheste aheste geçip gitti. Gansey sürekli, *"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var,"* deyip duruyordu.

Adam, "Sanırım oradan korkuyor," dedi Blue'ya.

Adam *kendisinin* de korktuğunu biliyordu. Ağacın içinde gördüğü, bir türlü gözünün önünden gitmeyen imge sürekli aklındaydı. Kendisi yüzünden ölen Gansey. Afallamış hâlde Adam'a bakan Blue. Gansey'nin yanına çömelmiş, suratı ıstırap içinde, *"Mutlu oldun mu şimdi Adam? İstediğin bu muydu?"* diye hırlayan Ronan.

Bu bir rüya mıydı? Bu bir kehanet miydi?

Gansey, Adam'a, "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

Geçmiş örneklere bakıldığında, bu laf Adam'ın saygısını kaybetmek için çok başarılı bir yöntemdi. Bir şeyi bilmediğini itiraf etmeye karşılık olarak söylenebilecek tek şey, peşinden hemencecik *"ama bunu öğreneceğim"* demekti. Adam insanlara öğrenmeleri için pek zaman tanıyan biri değildi: Yalnızca kendine tanıdığı kadar zaman tanırdı. Ama Gansey onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bunun ne olduğunu öğreneceklerdi. Sadece... Adam bu sefer bunu bilmek isteyip istemediğinden emin değildi.

İkinci haftanın sonunda, oğlanlar okulun bitmesinin ardından Blue'yu bekledikleri, ardından Gansey'nin o gün belirlediği görev neyse onu halletmek üzere yola çıktıları bir rutin tutturmuşlardı. Daha çok bir güz gününü andıran, soğuk, nemli ve çelik grisi, bulutlu bir bahar günüydü.

Bekledikleri sırada Ronan nihayet Adam'a düz vites araba kullanmayı öğretme sorumluluğunu üzerine aldı. BMW'nin debriyajı rahat, Ronan'ın yönergeleri kısa ve öz ve Adam da yoluna çıkacak bir egosu olmadan kendisine öğretilenleri çabuk öğrendiği için ilk birkaç dakika boyunca her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

Binanın yanında, güvenli bir mesafede bulunan Gansey'yle Noah birbirine sokulmuş, Adam'ın otoparkta giderek hızlanan daireler çizmesini seyrediyordu. Ara sıra attıkları naralar BMW'nin açık camlarından duyuluyordu.

Ardından –bu eninde sonunda olacaktı– Adam arabayı stop etti. Araba epey muhteşem bir yaratıktı ve stop ederken de bolca gürültü çıkarıp ölüm spazmı göstermeyi ihmal etmedi. Yolcu koltuğundaki Ronan, Adam'a sövmeye başladı. Uzun ve meşakkatli, var olan her bir yasaklı kelimenin kullanıldığı ve bunların birçoğunun da birleşik kelimeye çevrilerek kullanıldığı bir sövmeydi. Adam nedamet getirircesine kucağına bakarken, Ronan'ın küfürlerinde müzikal bir yan olduğunu, kelimeleri kara boyanmış bir şiir misali birbiri ardına dizerken dikkatli ve sevgi dolu bir özen gösterdiğini düşündü. *Küfretmediği* zamanlara göre daha az nefret dolu geliyordu kulağa.

Ronan, "Tanrı aşkına... Parrish, biraz dikkat etsene, bu annenin 1971 model Honda Civic'i değil," diye bitirdi.

Adam kafasını kaldırdı ve "Civic üretmeye 73'te başladılar," dedi.

Yolcu koltuğundaki Ronan dişlerini gösterdi ama tam anlamıyla saldırmaya fırsat bulamadan, ikisi de Gansey'nin sıcak bir karşılamayla, "Jane! Gelmeyeceksin sanmıştım. Ronan, Adam'a düz vites kullanmayı öğretiyor," dediğini duydu.

Rüzgârın saçını her bir yana dağıttığı Blue şoför camından kafasını içeri soktu. Beraberinde yaban çiçeklerinin kokusunu da getirdi. Adam bu kokuyu Blue'yu çekici kılan şeyler klasörüne kaldırırken, "İyi gidiyor gibi görünüyor. Koku bundan mı geliyor?" dedi kız neşeyle.

Ronan bir cevap vermeden arabadan indi ve kapıyı çarptı.

Noah, Blue'nun yanında belirdi. Bir Labrador av köpeği gibi neşeli ve sevgi dolu bir tavrı vardı. Noah neredeyse

ânında Blue için her şeyi yapabileceğine karar vermişti ki bu kişi Noah dışında herhangi biri olsa Adam'ı acayip gıcık ederdi.

Blue, Noah'nın saçlarına doluşmuş otları ayıklamasına müsaade etti ki Adam bunu yapanın kendisi olmasını isterdi ama bunu o yapsa başka bir anlamı olurmuş gibi geldi.

"Hadi, gidelim," dedi Gansey. Teatral davranıyor, günlüğünü açıp kol saatini kontrol ediyor, birinin ona nereye gideceklerini sormasını bekliyordu.

Arabanın içinden, "Bugün nereye gidiyoruz?" diye sordu Adam.

Gansey yerdeki sırt çantasını aldı. "Ormana."

Blue ve Adam irkilmiş hâlde birbirine baktı.

"Zaman," dedi Gansey haşmetle yanlarından geçip Camaro'ya doğru yol alırken, "kaybediyoruz."

Adam, BMW'nin şoför koltuğundan inerken Blue geri sıçradı. "Bundan haberdar mıydın?" diye tısladı kız ona.

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Üç saat içinde dönmemiz lazım," dedi Ronan. "Testere'yi yeni besledim ama yine beslemem gerekecek."

"Tam olarak," diye karşılık verdi Gansey, "seninle bu yüzden bir bebek yapmak istememiştim."

Mantıken Camaro yerine BMW'ye binmeleri gerekse de bir rutinin getirdiği rahatlıkla Camaro'ya doluştular. Ronan'la Gansey kısa süreliğine anahtarlar üzerine çekişti (Gansey kazandı, her şeyi kazandığı gibi). Adam, Blue ve Noah, bu sırayla arabanın minik arka koltuğuna geçti. Noah, Blue'ya dokunmamak için elinden geleni yaparak arabanın bir kenarında kendini küçülttü. Adam bu konuda pek özen göstermedi. İlk günün ilk on dakikasında Adam kibarlık etmişti ama çok geçmeden bacağının bacağına dokunmasından Blue'nun rahatsız olmadığı ortaya çıkmıştı.

Adam için de hava hoştu.

Hiçbir şey değişmemişti ama nedense Adam'ın kalbi güm güm atıyordu. Birden esen soğuk rüzgârın ağaçlardan düşürdüğü yeni bahar yaprakları otoparkta uçuşuyordu. Blue'nun üzerindeki ilmek ilmek, kroşe hırkadan tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordu. Kız uzanıp hem onun hem de Noah'nın gömleklerini çekiştirip ikisini de battaniye olarak kullanmak için kendine çekti.

"Sen hep soğuksun zaten Noah," dedi Blue.

"Bilmez miyim!" diye karşılık verdi Noah sıkıntılı bir şekilde.

Blue konusunda hangisinin önce yaşandığından emin değildi Adam; Blue'nun oğlanlara arkadaşlarıymış gibi davranması mı, yoksa hepsinin arkadaş olmaları mı? Adam'a göre, bu dolaylı arkadaşlık kurma yöntemi için sağlıklı oranda kendinle barışık olman gerekiyordu ki sanki kızın onlarla en baştan beri Glendower arayışında birlikteymiş gibi hissetmesi de tuhaf bir büyü olmalıydı.

Omzu Blue'nun kroşe omzuna dayanmış hâlde Adam öne eğilip iki ön koltuk arasından, "Gansey, arabanın kaloriferi yok mu?" diye sordu.

"Çalışırsa var."

Motor bir türlü çalışmıyordu. Havanın o kadar soğuk olması imkânsız olsa da dişleri birbirine çarpacak kadar üşümüştü Adam. İçi üşüyordu. "Gaz. Daha fazla gaz ver arabaya," diye buyurdu.

"Gaz verdiğim hâli bu."

Ronan bir elini Gansey'nin dizine koyup sağ dizini aşağı bastırdı. Motor tiz bir çığlık atıp çalışmaya başladı. Gansey kuru kuru yardımı için Ronan'a teşekkür etti.

"Kalbin," dedi Blue, Adam'ın kulağına. "Kalbini kolumda hissedebiliyorum. Gergin misin?"

"Sadece," diye karşılık verdi Adam, "nereye gittiğimizden tam olarak emin değilim."

Helikopterle değil de Camaro'yla gittikleri için Gansey'nin günlüğüne not ettiği koordinatlara varmaları daha uzun sürdü. Ulaştıklarında arabayı boş bir tatil kulübesinin yanına park ettikten sonra kalan yolu yürüyerek katederken, bulutlu bir gökyüzünün altında ormanın çok daha farklı bir karaktere büründüğünü keşfettiler. Bitki örtüsünün üzerindeki kemiksi beyaz kabuklardan yaratılmış kuzgun, çimenlerin yanında çarpıcı ve ölü görünüyordu. Ormanın kenarındaki ağaçlar önceki gelişlerine göre daha uzun geldi gözlerine, etraftaki kocaman dağ ağaçlarına kıyasla birer devdi hepsi. Güneşsiz bu günde her şey gölgelerle kaplıydı ama ormanın kıyısındaki bodur otlu alan yine de daha karanlık görünüyordu.

Adam'ın kalbi hâlâ davul gibi atıyordu. Şu âna dek ley hattı konusunda Gansey'nin doğaüstü açıklamasına bunu içselleştirecek derecede asla inanmadığını kendine itiraf etmesi gerekiyordu. Şimdiyse bu gerçekti. Büyü diye bir şey vardı ve Adam bunun dünyayı nasıl değiştirdiğini kestiremiyordu.

Uzun bir süre her biri bir düşmanla yüzleşmişçesine sessizce ormana dikti gözlerini. Gansey bir parmağını dudağının üzerinde gezdiriyordu. Blue kollarını gövdesine sarmış, soğuk yüzünden çenesini sıkmıştı. Ronan'ın bile ürkmüş bir hâli vardı. Bir Noah her zamanki hâliyle omuzlarını öne doğru düşürmüş, kolları yanında duruyordu.

"Gözetleniyor gibi hissediyorum," dedi Blue en sonunda.

Gansey, "Yüksek EMF okumaları böyle bir etki yaratabilir. Hayalet dadanma hikâyelerinin çoğu aslında açığa çıkmış eski elektrik tesisatları yüzündendir. Yüksek değerler insanda gözetlendiği intibasını yaratabilir. Ürkme. Mide bulantısı,

şüphelenme. İnsanın beyninin bağlantılarıyla oyun oynar," diye açıkladı.

Noah kafasını iyice arkaya atarak ağaçların yavaşça hareket eden tepelerine baktı. Bu Adam'ın içgüdülerinin ona söylediğinin tam tersi bir davranıştı; Adam hareket görür müyüm diye ağaçların arasını gözlemek istiyordu.

"Ama," diye ekledi Adam, "bunun tam tersi de yaşanabilir. Yüksek değerler ruhlara vücut bulmaları için yeterli enerjiyi sağlayabilir, haksız mıyım? Gözetlenmiş ya da bir şey sana musallat olmuş gibi hissettiğinde bile, gerçekten gözetleniyor olabilirsin ya da bir şey sana musallat olmuş olabilir."

Gansey, "Ve tabii ki su bu durumu tersine çevirebilir. EMF ve enerjiyi olumlu bir hisse dönüştürebilir," dedi.

"Bu da," dedi konuşmanın dışında kalmamak istercesine araya giren Ronan, "etraftaki şifalı su saçmalığını açıklıyor."

Blue kollarını ovaladı. "Şey, su burada değil, ormanın içinde. Ormana girecek miyiz?"

Ağaçlar iç geçirdi. Gansey gözlerini kıstı.

"Davetli miyiz?" diye sordu Adam.

"Sanırım," diye karşılık verdi Noah, "kendimizi davet etmemiz gerekiyor."

Ormanın içine ilk adım atan o oldu. Ronan sinirli sinirli homurdandı çünkü belli ki Noah *–Noah–* onlardan çok daha cesurdu. Noah'nın peşinden o da ormanın içine daldı.

"Bekleyin." Gansey kol saatine baktı. "16:13. Bunu daha sonradan hatırlamamız lazım." Noah ve Ronan'ın peşinden o da ormana girdi.

Adam'ın kalbi küt küt atıyordu. Blue elini uzattı ve Adam kızın elini tuttu. *Kızın parmaklarını çok sıkma* diye düşündü.

Böylece beraber ormana girdiler.

Ağaçların altı tarlada olduğundan bile daha loştu. Yıkılmış ağaçların dibindeki gölgeler kapkaraydı ve ağaçların gövdeleri de çikolata, kömür, oniks rengindeydi.

"Noah," diye fısıldadı Gansey. "Noah, nereye kayboldun?"

Noah'nın sesi arkalarından geldi. "Bir yere gitmedim."

Hâlâ Blue'nun elini tutan Adam hışımla arkasına döndü ama orada belli belirsiz yelde titreşen ağaç dalları dışında bir şey yoktu.

"Ne gördün?" diye sordu Gansey. Adam tekrar önüne döndüğünde, Noah da Gansey'nin hemen ilerisinde dikiliyordu.

İnsanın beyninin bağlantılarıyla oyun oynar.

"Hiç."

Birkaç metre ötedeki kambur bir karaltı biçiminde olan Ronan, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

O ağaç dışında her yer olur, diye düşündü Adam. *Onu bir daha görmek istemiyorum.*

Gansey önceki gelişlerinde takip ettikleri akıntıyı bulmak için toprağı eşeledi. "Aynı yolu takip etmeliyiz sanırım. Doğru düzgün bir deney olması için önceki koşulları sağlamamız gerekiyor, değil mi? Dere bu sefer çok daha sığ ama. Görmekte zorlanıyorum. Çok uzakta değildi, değil mi?"

Sığ derenin yanında daha birkaç dakika yürümüş olmalarına rağmen etraflarındaki manzaranın farklı olduğunu görebiliyorlardı. Ağaçlar uzun, ince ve cılızdı, sağlam bir rüzgâr yemiş gibi her biri bükülmüştü. Bereketsiz toprağın altındaki devasa kaya parçaları görülebiliyordu. Dere yatağından, göletten, rüya gördüren ağaçtan iz yoktu.

"Yolumuzu şaşırtıyorlar," dedi Gansey.

Bunu yapan ormanın kendisiymiş gibi, Gansey'nin kullandığı ses tonu aynı anda hem kaba hem de suçlayıcıydı.

"Ayrıca," diye Adam'ın elini bırakıp işaret etti Blue, "ağaçları fark ettiniz mi?"

Adam kızın ne demek istediğini bir an anlayamadı. Dallardaki tek tük yapraklar hâlâ soluk sarıydı ama şimdi ilkbaharın değil, güzün sarı tonlarındaydı. Etraflarındaki yaprakların

çoğu güzün renk değiştiren koyu renk kırmızı-yeşil rengindeydi. Ayaklarının altındaki dökülmüş yapraklar da henüz yaklaşmamış olması gereken bir kışın erken ayazıyla dökülmüş kahverengi ve turuncu yapraklardan ibaretti.

Adam bir yandan hayranlık, diğer yandan da anksiyete hissediyordu.

"Gansey," dedi, "saat kaç şu anda?"

Gansey bileğini çevirdi. "17:27. Yelkovan hâlâ çalışıyor."

Bir saat kadar bir sürede iki mevsim değiştirmişlerdi. Adam, Blue'yla göz göze geldi. Kız yalnızca kafasını iki yana sallamakla yetindi. Ellerinden ne gelirdi ki?

"Gansey!" diye seslendi Noah. "Burada yazı var!"

Çıkıntı yapan bir kayanın öteki tarafında, çenesine kadar gelen devasa bir kaya bloğunun yanında dikiliyordu Noah. Kayanın yüzeyi kesilmiş ve çatlamıştı, Gansey'nin ley hattı çizimleri gibi damar damardı. Noah kayanın alt kısmına boyanarak yazılmış birkaç düzine kelimeyi işaret etti. Bu kelimeleri yazan ne tür bir mürekkep kullandıysa, yazı solmuş ve düzensizdi: Bazı yerlerde siyah, bazı yerlerde koyu mordu.

"Bu hangi dil?" diye sordu Blue.

Adam ve Ronan aynı anda cevap verdi: "Latince."

Ronan hemencecik kayanın yanına çömeldi.

Yazılanları okurken gözleri kelimeler üzerinde kayıyordu. Beklenmedik bir şekilde sırıttı. "Bu bir espri. İlk kısmı. Latincesi bayağı uyduruk."

"Bir espri mi?" diye tekrar etti Gansey. "Ne hakkında?"

"Sen bunu komik bulmazsın."

Latince zordu ve Adam okumaya çalışmayı bıraktı. Öte yandan harflerde onu rahatsız eden bir şey vardı. Bir türlü ne olduğunu çıkaramıyordu. Harflerin şekilleri...

İhtiyatla, "Rasgele bir taşın üzerinde niye bir espri yazıyor?" diye sordu.

Ronan'ın suratındaki neşe uçup gitmişti. Kelimelere dokundu, parmağıyla harflerin üzerinden geçti. Göğsü inip kalkıyor, inip kalkıyordu.

"Ronan?" diye sordu Gansey.

"Burada bir espri olmasının sebebi," diye cevap verdi Ronan en sonunda gözlerini kelimelerden alamadan, "kendi el yazımı tanımamış olmam durumu."

Kelimelere dair onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu anladı Adam. Şimdi açık açık dile getirilince, bu el yazısının sahibinin Ronan olduğu aşikârdı. Sadece bağlam dışıydı, gizemli bir pigmentle bu kayaya boyanmış, havanın etkisiyle de lekelenmiş ve yıpranmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Ronan. Durmadan parmağıyla harflerin üzerinden geçiyordu. Fena derecede sarsılmıştı.

İmdadına Gansey koştu. Grubundan birinin dengesini yitirdiğini görmeye dayanamazdı. Bundan eminmiş, dünya tarihine dair bir ders veriyormuş gibi net bir sesle konuşmaya başladı. "Ley hattının zamanla nasıl oynadığını daha önce de gördük. Şimdi de kol saatimde aynı şeyi gözlemleyebiliyoruz. Burada zaman esnek. Sen buraya daha önce gelmedin Ronan ama bu daha sonra gelmeyeceğin anlamına gelmiyor. Dakikalar sonra. Günler, yıllar sonra gelip kendine bir mesaj, bu mesajı yazan kişinin kendin olduğunu kanıtlamak için de bir espri yazabilirsin. Zamanın bükülüp bu mesajı bulma ihtimalin olduğunu bilerek."

Aferin Gansey, diye düşündü Adam. Gansey açıklamasını Ronan'ın dengesini yeniden bulması üzerine kurgulamıştı ama Adam da daha mantıklı bulmuştu. Onlar birer kâşif, birer bilim insanı, birer tarihi büyü antropoloğuydu. Aradıkları şey buydu.

Blue, "Peki, espriden sonra ne yazıyor?" diye sordu.

"Arbores loqui altine," diye karşılık verdi Ronan. "Ağaçlar Latince konuşuyor."

Bu anlamsız bir cümleydi, bir bilmeceydi belki de ama yine de Adam ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Etraflarını saran ağaçlara baktılar; milyonlarca farklı rüzgârda sallanan pençenin üzerindeki yeşilin bin farklı tonuyla çevrilmişlerdi.

"Peki, ya son satır?" diye sordu Gansey. "O son kelime Latinceye benzemiyor."

"Nomine appellant," diye okudu Ronan. "Ormana ismiyle hitap et." Duraksadı. "Cabeswater."

26

"Cabeswater," diye tekrar etti Gansey.

Bu kelimenin kendisinde büyülü bir yan vardı. *Cabeswater.* Yeni Dünya'ya ait değilmiş gibi görünen kadim ve gizemli bir yan. Gansey kayanın üzerindeki Latince yazıyı bir kez daha okudu –Ronan çevirinin büyük kısmını hallettiği için okuması artık daha kolaydı– ve ardından diğerleri gibi o da etraftaki ağaçlara baktı.

Ne yaptın sen diye sordu kendi kendine. *Onları nereye getirdin?*

"Ben suyu bulalım derim," dedi Blue. "Enerjinin Ronan'ın söylediği her şeyi daha iyi yapmasını sağlamak için... Sonra da... Sanırım Latince bir şeyler söylemeliyiz."

"Mantıklı bir plana benziyor," diye kabul etti Gansey, bir yandan da bu kadar saçma bir önerinin kulağa işe yarar gelmesini sağlayan bu yerin tuhaflığına hayret ediyordu. "Geldiğimiz yönden mi dönelim, yoksa daha içeri mi girelim?"

Noah, "Daha içeri," dedi.

Noah nadiren fikir belirttiği için onun sözünün bir ağırlığı vardı. Tekrar yola çıkıp suyu bulana kadar sağa sola yürüdüler. Yürüdükçe yapraklar etraflarına dökülmeye başladı, kırmızı ve kahverengi derken ardından griye döndüler, ta ki ağaçlar çırılçıplak kalana dek. Gölgelerde kırağı belirmeye başlamıştı.

"Kış," dedi Adam.

Elbette bu imkânsızdı ama zaten bu andan önceki her şey de imkânsızdı. Malory'yle Lake District boyunca arabayla gezerlerken hissettiğine benzer şeyler hissettiğini düşündü Gansey. Bir noktadan sonra sindiremeyeceği kadar çok inanılmaz güzellikle etrafı sarılmıştı ve her şey görünmez olmuştu.

Şu anda kış mevsiminde olmaları imkânsızdı. Ama yaşanan diğer şeylerden daha imkânsız değildi.

Hafif bir eğimdeki çıplak söğüt ağacı kümesinin olduğu yere vardılar ve hemen aşağıda da aheste aheste akan sığ bir dere vardı. Malory bir keresinde Gansey'ye söğüt olan yerde su da bulunabileceğini söylemişti. Söğütlerin tohumlarını hareket eden suya bırakıp ardından bu su sayesinde uzaklardaki kıyılarda kök salarak çoğaldığını anlatmıştı.

"Ve" diye ekledi Blue, "suyu da bulduk."

Gansey diğerlerine döndü. Nefesleri havada görülebiliyordu ve hepsi fazla ince giyinmişti. Tenlerinin rengi bile yanlış duruyordu: Bu renkten mahrum kış havası için fazla güneş yanığıydı. Başka bir mevsimden gelen turistler. Titrediğini fark etti ama bunun yeni girdikleri kış havası yüzünden mi, yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Blue'ya. "Latince ne söylemek istemiştin?"

Blue, Ronan'a döndü. "Sadece merhaba diyebilir misin? Kibarlık olsun."

Ronan'ın acı çekiyormuş gibi bir ifadesi vardı, kibarlık onun tarzı değildi. Ama sonra, *"Salve,"* dedi. Blue'ya dönüp, "Bu aslında *iyi olun* demek."

"Süper iş çıkardın," diye karşılık verdi Blue. "Bizimle konuşup konuşmayacaklarını sor."

Artık Ronan'ın acı dolu ifadesi daha da artmıştı çünkü bu soruyu sorarsa iyice absürt görünecekti ve bu onun tarzından

daha da uzak bir şeydi ama kafasını ağaçların tepelerine doğru çevirip, *"Loquere tu nobis?"* dedi.

Çıt çıkarmadan beklediler. Belli belirsiz bir kış rüzgârı ağaçlardaki yaprakları hışırdatıyormuşçasına bir tıslama duyuldu. Ama ağaçların dallarında hışırdayacak tek bir yaprak bile yoktu.

"Cevap yok," diye karşılık verdi Ronan. "Ne beklemiştin ki?"

"Sessiz olun," diye buyurdu Gansey. Çünkü tıslama artık hışırtının ötesine geçmişti. Şimdi daha çok fısıldayarak konuşan kuru sesleri andırıyordu. "Bunu duyuyor musunuz?"

Noah dışında herkes hayır dercesine kafasını salladı.

"Ben duyuyorum," dedi Noah, Gansey'ye teselli olarak.

Gansey, "Onlardan tekrar etmesini iste," dedi.

Ronan bunu yaptı.

Tıslayan hışırtı tekrar duyuldu ve bu sefer bunun aslında hiç de bir yaprak hışırtısı olmadığı, bir ses olduğu gayet ortadaydı. Gansey çıtırtılı bir lafı Latince olarak ayan beyan duyabiliyordu. Duyduğu kelimeleri fonetik olarak Ronan'a tekrarlarken birden Latinceye daha fazla ağırlık vermiş olmayı diledi.

"Seninle uzun süredir konuştuklarını ama senin onlara kulak vermediğini söylüyorlar," dedi Ronan. Tıraşlı kafasının arkasını ovaladı. "Gansey, benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bir şeyler duyuyor musun?"

"Gansey'nin Latincesinin bu kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diye ters ters cevap verdi Adam. "Kayanın üzerinde ağaçların Latince konuştuğunu yazan *senin* el yazındı, Ronan. Kapa çeneni."

Ağaçlar tekrar tısladı ve Gansey söylenenleri Ronan'a tekrarladı. Noah, Gansey'nin yanlış duyduğu yüklemlerden birini düzeltti.

Ronan'ın gözleri Blue'ya döndü. "Psişiğin kızını gördükleri için mutlu olduklarını söylüyorlar."

"Beni!" diye haykırdı Blue.

Ağaçlar karşılık olarak tısladı ve Gansey kelimeleri tekrar etti.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Ronan. "Bir kez daha gördükleri için mutlu oldukları... bu kelime ne anlama geliyor bilmiyorum. *Greywaren?* Latinceyse bile daha önce duymadım."

Ronan, diye fısıldadı ağaçlar. *Ronan Lynch.*

"Bu sensin," diye hayretle konuştu Gansey tüyleri diken diken. "Ronan Lynch. Senin adını söylediler. Tekrar gördükleri için mutlu oldukları kişi sensin."

Ronan'ın ifadesi ihtiyatlı, hisleri saklıydı.

"Tekrar." Gözleri kocaman açılmış, suratında Gansey'nin hissettiği tüm hayret ve heyecanı dışa vuran bir ifade olan Blue ellerini soğuktan kızarmış yanaklarına bastırdı. "İnanılmaz. Ağaçlar? İnanılmaz."

Adam, "Onları neden yalnızca Noah ile sen duyabiliyorsunuz?" diye sordu.

Diline dolanan bir Latinceyle Gansey –bu dili sınıfta bile nadiren konuşurdu ve kafasında yazılı olarak görebildiği kelimeleri telaffuz ederek düşüncelerini çevirmeye çalışmak tuhaf bir histi– *"Hic gaudemus. Gratias tibi... loquere... loqui pro nobis,"* dedi. Ronan'a baktı. "Sizin onları neden duyamadığınızı nasıl sorabilirim?"

"Tanrım, Gansey, dersine çalışsaydın..." Gözlerini kapatan Ronan kısa bir süre düşündü. *"Cur non te audimus?"*

Ağaçların fısıltılı cevabını çevirmesi için Gansey'nin Ronan'a ihtiyacı kalmadı; Latince cevap gayet basitti.

"Yol uyanık değil," dedi sesli bir şekilde.

"Ley... hattı mı?" diye öneride bulundu Blue. Biraz özlem dolu bir tonla, "Ama bu onları niye yalnızca senin ve Noah'nın duyabildiğini açıklamıyor," diye ekledi.

Ağaçlar, *"Si expergefacere via, erimus in debitum,"* diye mırıldandı.

"Hattı uyandırırsan, sana borçlu olurlarmış," dedi Ronan.

Bir anlığına her biri sessizliğe büründü, sonra da birbirlerine bakmaya başladılar. Bu sindirmesi zor bir şeydi. Çünkü yalnızca ağaçların onlarla konuşuyor olması değildi mesele. Ağaçların onların hareketlerini gözlemleyebilen bilinç sahibi canlılar olmasıydı. Bu yalnızca bu tuhaf ormandaki ağaçlara özel miydi, yoksa her bir ağaç onları gözlüyor muydu? Ağaçlar onlarla sürekli konuşmaya çalışıyor muydu? Ağaçların iyi ya da kötü mü olduklarını, insanlara karşı sevgi veya nefretle mi yaklaştıklarını, prensipleri ya da merhametleri olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Onlar birer uzaylıya benziyor, diye düşündü Gansey. Çok uzun zamandır insanların kötülük yaptığı uzaylılar. *Ben bir ağaç olsaydım, bir insana sevgi göstermek için bir sebebim olmazdı.*

Gerçekleşiyordu. Bunca yıldır aradığı şey buydu.

Gansey, "Onlara Glendower'ın nerede olduğunu bilip bilmediklerini sor," dedi.

Adam'ın sarsılmış bir hâli vardı. Ronan teklemeden çevirmeye başladı.

Tıslayan seslerin cevap vermesi birkaç saniye sürdü ve yine Gansey'nin bir çevirmene ihtiyacı olmadı.

"Hayır," dedi Gansey. Bu soruyu sorana kadar içindeki bir şey gerilmiş, gerilmiş de gerilmişti. Bu sorunun cevabını duymanın bu gerginliği alacağını sanmıştı ama böyle bir şey olmadı. Herkes ona bakıyordu; bunun sebebini anlamadı. Belki suratında yanlış bir şeyler vardı. Yanlış geliyordu zaten. Suratını diğerlerinden kaçırıp, "Burası çok soğuk. *Valde*

frigida. Buradan nasıl çıkabiliriz? Lütfen? *Amabo te, uni exitum?"* dedi.

Ağaçlar fısıldayıp tısladı ve Gansey yanlış duymuş olabileceğini fark etti; bunca zamandır konuşan tek bir ses vardı sanki. Şimdi üzerine kafa yorunca bu sesi kulaklarıyla duyduğundan da tam olarak emin olamadı. Bunca zamandır sesin doğrudan zihninin içinde konuşuyor olması mümkündü. Bu ürkütücü bir düşünceydi ve ağaçların söylediklerini dinlemeyi unuttu. Söylenen her şeyi hatırlaması için Noah ona yardımcı olmak zorunda kaldı ve Ronan'ın çeviri yapmadan önce bayağı bir düşünmesi gerekti.

"Kusura bakma," dedi Ronan. Havalı ya da huysuz görünmeyi unutacak kadar konsantre olmuştu. "Zor bir çeviri. Sene içinde geri gitmemiz gerektiğini söylüyorlar. Yolun... ters istikametine. Hattın. Dereyi takip edip dönersek ve büyük... batı çınarı? *Platanus?* Sanırım batı çınarı bu. O ağaçtan sola dönersek, bulmak istediğimizi düşündükleri bir şeyi bulacakmışız. Sonra da ormandan çıkıp kendi... kendi günümüze dönebilecekmişiz. Bilemiyorum. Bazı kısımlarını kaçırdım ama sanırım... Kusura bakma."

"Önemli değil," dedi Gansey. "Çok iyi iş çıkardın." Kısık sesle Adam'a, "Sence böyle mi yapmalıyız? Belki de ağaçlara güvenmemeliyiz," dedi.

Adam'ın çatılmış kaşları bu düşüncenin onun da aklına geldiğini gösteriyordu ama "Başka bir seçeneğimiz var mı ki?" diye karşılık verdi.

"Bence ağaçlara güvenebiliriz," dedi Blue. "Beni ve Ronan'ı tanıyorlardı. Bir şekilde. Ve kayada ağaçlara güvenmeyin yazmıyordu. Haksız mıyım?"

Haklıydı. Kime ait olduğunu kanıtlamak için büyük bir özen gösteren Ronan'ın el yazısı onlara ağaçlarla nasıl konuşacaklarını öğretmişti, bir uyarıda bulunmamıştı.

"Dönelim o zaman," dedi Gansey. "Dikkat edin, kaymayın." Ardından daha yüksek sesle, *"Gratias. Reveniemus,"* dedi.

"Ne dedin?" diye sordu Blue.

Onun adına Adam cevap verdi. "Teşekkürler. Ve geri geleceğimizi söyledi."

Ronan'ın çevirdiği yönergelere uymak zor değildi. Beyaz buzlarla kaplı iki kıyının arasında yavaş ve soğuk bir şekilde akan dere burada genişti. Dereyi takip ederek tepeden aşağı indiler ve etraflarındaki hava giderek ısınmaya başladı. Dallarda ara sıra kırmızı yapraklar beliriyordu ve Blue soyulmakta olan beyaz ve gri gövdesi kendisinin ona sarılamayacağı kadar geniş olan batı çınarını işaret ettiğinde, yazın yapışkanlığını tecrübe etmeye başlamışlardı. Yapraklar dolgun ve yeşildi, hareket ederek sürekli bir mırıldanmayla birbirlerine sürtünüyorlardı. Şimdi konuşan bir ses varsa bile, Gansey onu duyabileceğinden emin değildi.

"Önceden yazı kaçırdık," diye dikkat çekti Adam. "Öbür taraftan gelirken. Doğrudan sonbahara atladık."

"Büyülü sivrisinekler," dedi Ronan koluna bir şaplak indirirken. "Burası ne güzel bir yermiş."

Sesin yol tarifine uyarak devasa batı çınarından sola döndüler. Gansey ağaçların onların neyi bulmak istediğini düşündüğünü merak etti. Aradığı tek bir şey olduğunu sanıyordu.

Ardından ormanın yerini yazlık bir açık alan aldı ve sesin ne demek istediği ortaya çıktı.

Açık alanda buraya hiç de ait olmayan terk edilmiş bir araba vardı. Kırmızı bir Mustang. Nispeten yeni bir model. Başta üzeri çamurla kaplanmış gibi gelmişti ama yakından bakılınca aslında katman katman polen ve ölü yaprak örtüsüyle kaplı olduğu görülebiliyordu. Yapraklar kaputun arasındaki boşlukla rüzgârlığın altına sıkışmış, sileceklerin üzerinde

birikmiş, tekerleklerin etrafında toplanmıştı. Arabanın altında filizlenen bir fidan ön çamurluğun etrafına dolanmıştı. Zamanın cilvesine yenik düşerek mercanlara dönüşen eski gemi enkazlarını andırıyordu karşılarındaki görüntü.

Arabanın arkasında, ormandan dışarı çıkıyor gibi görünen, fena hâlde otun bürüdüğü bir yol vardı; ağaçların bahsettiği çıkış yolu burası olmalıydı.

"Pahalı," diye yorumda bulundu Ronan arabanın tekerleklerinden birini tekmelerken. Mustang'in kocaman, pahalı tekerlekleri vardı ve Gansey arabayı yakından incelediğinde, bir sürü sonradan eklenen parçası olduğunu fark etti: büyük jantlar, yeni bir rüzgârlık, koyu renk cam kaplama, geniş bir egzoz. *Yeni para,* derdi babası, *insanın cebinde yanar.*

"Bakın," dedi Adam. Arka camın üzerinde birikmiş tozda bir parmağını gezdirdi. Bir Blink-182 yapışkanının yanında bir Aglionby çıkartması bulunuyordu.

"Başka ne olacaktı?" dedi Blue.

Ronan şoför kapısını açmayı denedi, kapı açıldı. Tek bir keskin kahkaha patlattı. "Burada mumyalanmış bir hamburger var."

Arabanın içine bakmak için toplandılar ama yolcu koltuğunda hâlâ kâğıdının içinde duran, yarısı yenmiş kuru hamburger dışında görülmeye değer başka bir şey yoktu.

Kayıt cihazındaki Blue'nun sesi gibi, bu araba da bir bilmeceydi. Gansey bu bilmecenin doğrudan kendisine sorulduğunu hissediyordu.

"Bagajı açsana," diye buyurdu.

Bagajın içinde bir ceket, ceketin altında da çalı çırpı ve yaylardan oluşan tuhaf bir koleksiyon vardı. Kaşlarını çatan Gansey en büyük sopayı tutarak aleti bagajdan aldı. Birkaç sopa asıl sopanın altında dönüp asılı kalarak aletin parçalarında yerine oturdu ve bunun ne olduğunu ânında anladı.

"Bu bir bulma çubuğu."

Bunu teyit etmek için de Adam'a döndü.

"Tesadüf," dedi Adam. Tabii ki tesadüf olmadığını belirtmek için.

Nino's'un otoparkında Adam kendisini ley hattını arayan başka birilerinin de olduğu konusunda uyardığında hissettiği tuhaf duyguyu hissetti bir kez daha. Ardından Blue ile Noah'nın görünürde olmadığını fark etti. "Blue'yla Noah nerede?"

İsmi zikredilince Blue bir odunun üzerinden geçip tekrar açık alana döndü. "Noah kusuyor," dedi.

"Niye böyle bir şey yapıyor?" diye sordu Gansey. "Hastalandı mı?"

"Sorarım," diye karşılık verdi kız. "Kusmayı bitirir bitirmez."

Gansey yüzünü buruşturdu.

"Bana kalırsa Gansey'nin *istifra etmek* kullanımını tercih ediyor. Ya da *boşaltım*," dedi Ronan neşeyle.

"Sanırım bu durumda tam olarak kullanmam gereken kelime öğürmek," diye aksi aksi düzeltti Blue.

"Öğürmek!" dedi Ronan umursamazca, nihayet bildiği bir şey denk gelmişti. "Nerede? Noah!" Mustang'den uzaklaşıp Blue'nun geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Blue, Gansey'nin elindeki bulma çubuğunu fark etti. "O arabanın içinden mi çıktı? Bir bulma çubuğu!"

Kızın bunun ne olduğunu bilmesine şaşırmamalıydı; kendisi bir psişik olmasa da annesi öyleydi ve teknik olarak bu da mesleğin bir parçasıydı. "Bagajdan."

"Ama bu ley hattını arayan başkaları da olduğu anlamına geliyor!"

Mustang'in öteki tarafındaki Adam arabanın üzerinde birikmiş poleni parmağıyla sildi. "Ve bunun arabalarından daha önemli olduğuna karar vermişler."

Gansey önce etraflarındaki ağaçlara, sonra da pahalı arabaya baktı. Uzaktaki Ronan ile Noah'nın kısık seslerini duyabiliyordu. "Gitsek iyi olur. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

27

Blue ertesi pazar sabahı dışarı çıkmak üzere hazırlanırken, resmen çelişki içindeydi. Pazarları köpek gezdirme günüydü. Aslında pazar ve perşembeleri köpek gezdirme günüydü ama Blue oğlanlarla vakit geçirmek için son iki haftadır yalvar yakar izin almıştı, bu yüzden üvey köpeklerini görmeyeli epey zaman olmuştu. Sorun şuydu ki parası tükenmek üzereydi ve dahası, Maura'nın sözünden çıkmanın suçluluğu ona yük olmaya başlamıştı. Öyle bir noktaya gelmişti ki akşam yemekleri sırasında annesinin gözlerine bakamaz olmuştu ama artık oğlanlarla görüşmeyi bırakmayı düşünmek bile imkânsızdı. Bu ikisini uzlaştırmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ama önce köpekleri gezdirmesi gerekiyordu.

Tam Willow Ridge'e doğru yola çıkacakken mutfaktaki telefon çaldı ve bir elinde bulanık elma suyuyla dolu bir bardak, diğerinde de boğazlı spor ayakkabısının bağcıklarını tutan Blue telefona baktı.

"Alo?"

"Eğer evdeyse Blue'yla görüşebilir miyim lütfen?"

Bu Gansey'nin samanı altına çevirmek için kullandığı başkasıyla karıştırılması imkânsız olan nazik sesiydi. Belli ki burayı arayarak risk aldığının farkındaydı ve belli ki Blue dışında başka biriyle konuşmak için de kendini hazırlamıştı.

Gizliliğinin uzun süre devam edemeyeceğine dair giderek artan şüphesine rağmen, Gansey yüzünden sırrının açığa çıkma ihtimali konusunda ne hissettiğini tam olarak bilemiyordu.

"Blue başka insanların köpeklerini gezdirmeye hazırlanıyor," dedi meyve suyu bardağını kenara koyup telefonu kulağı ile omzunun arasına sıkıştırdıktan sonra ayakkabılarını giymeye başlarken. "Ve telefonu başkası değil de o açtığı için şanslısın."

"Bu netice için hazırlıklıydım," dedi Gansey. Oğlanın sesini telefonda duymak bir tuhaftı; sesi suratının tipine uymuyordu. "Yine de seni yakaladığım için memnunum. Nasılsın? İyisin diye umuyorum?"

Tepeden bakmak gibi bir niyeti yok, dedi Blue kendi kendine. Bunu birkaç kez tekrar etti. "Doğru, umuyorsun."

"Harika. Bak. Adam bugün çalışıyor, Ronan da kardeşleriyle kilisede ama ben dışarı çıkıp biraz... etrafa bakınmak istiyorum." Hemencecik ekledi, "Ormana değil ama. Belki haritandaki kiliseye gidebilirim diye düşündüm. Sen de acaba..."

Bocaladı. *Gansey* bocalamış mıydı? Ancak Gansey sessizliğe bürününce onunla gelmeyi isteyip istemediğini sormaya çalıştığını anladı Blue. Diğer oğlanlar olmadan onunla bir yere gitmediğini fark etmesi de biraz zaman aldı.

"Köpek gezdirmem gerekiyor."

"Ah," diye karşılık verdi Gansey hevesi kaçmış bir şekilde. "Neyse, tamam."

"Ama bu sadece bir saatimi alacak."

"Ah," diye tekrarladı yaklaşık on dört kat daha neşeli bir sesle. "O zaman seni almamı ister misin?"

Blue omzunun üzerinden salona kaçamak bir bakış attı. "Ah, hayır... ben, ee, seninle avluda buluşurum."

"Harika," dedi bir kez daha Gansey. "En iyisi. Bence ilginç olacak. Bir saate görüşürüz."

En iyisi mi? Adam olmadan Gansey ile nasıl gideceğinden emin değildi. Adam'ın ona karşı çekingen ilgisine rağmen, oğlanlar bir ünite olarak çok kafalı tek bir varlık olarak hareket ediyor gibi görünüyordu. Onlardan herhangi birini diğerleri olmadan görmek... tehlikeli geliyordu.

Ama Gansey'yle birlikte gitmemek bir seçenek değildi. Blue da onun kadar keşfe çıkmak istiyordu.

Blue telefonu tam kapatmıştı ki kendisine seslenildiğini duydu.

"Bluuu-UUUU-uuuueeee, çocuğum, çocuğum, gel bakayım buraya!"

Bu Maura'nın sesiydi ve kullandığı melodik ritim baştan aşağı ironikti. Midesi düğümlenen Blue bu sesi takip edip Maura, Calla ve Persephone'nin Blue'nun tornavida olduğundan şüphelendiği bir kokteyl içtiği salona girdi. İçeri girdiğinde, kadınların hepsi ona suratlarında uyuşuk tebessümlerle baktı. Bir dişi aslan sürüsü.

Blue kokteyllere bir kaşını kaldırarak baktı. Pencerelerden içeri sızan gün ışığı içkileri parlak, şeffaf bir sarıya dönüştürmüştü. "Saat daha sabahın onu."

Calla uzanıp Blue'yu bileğinden yakaladı ve nane yeşili iki kişilik koltuğa oturttu. Bardağının büyük kısmı çoktan boşalmıştı. "Bugün pazar. Başka ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Benim köpek gezdirmem gerekiyor," dedi Blue.

Odanın öteki ucundaki mavi çizgili koltuğundaki Maura tornavidasından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Ah, Persephone. Bunlara hep çok votka koyuyorsun."

"Hep elimin ayarı kaçıyor," diye hüzünle cevap verdi Persephone pencerenin önündeki hasır bir taburenin üzerinden.

Blue ayağa kalkmaya yeltendiğinde, Maura pek de gizleme gereği duymadığı bir sertlikle konuştu. "Biraz yanımızda otur, Blue. Bize dünden bahset. Ve ondan önceki günden. Ve

ondan önceki günden Ve... ah, doğrudan son birkaç haftadan bahsedelim hatta."

Blue, Maura'nın çok sinirli olduğunu fark etti. Annesinin bu sinirli hâline yalnızca birkaç kez şahit olmuştu ve bu sinirin kendisine yöneltildiğini görmek hemen terlemeye başlamasına yol açtı.

"Şey, ben..." Cümlesi yarıda kaldı. Yalan söylemenin bir manası yok gibiydi.

"Ben senin zindandaki efendin değilim," diye araya girdi Maura. "Tanrı aşkına, seni odana kilitleyecek ya da bir manastıra postalayacak hâlim de yok. Bu yüzden bu gizli kapaklı sıvışmalarına son verebilirsin."

"Ama ben..."

"Yapıyordun. Ben doğduğundan beri senin annenim ve sana söz veriyorum, yapıyordun. Ee, Gansey'yle iyi anlaşıyor musunuz bakalım?" Maura'nın suratındaki ifade asap bozucu derecede bilgiçti.

"Anne."

"Orla bana onun spor arabasından bahsetti," diye devam etti Maura. Sesi hâlâ öfkeli ve yapay bir neşe içindeydi. Blue'nun bunu hak etmiş olduğunu bilmesi daha da canını yakıyordu. "Onu öpmeyi falan planlamıyorsun, değil mi?"

"Anne, böyle bir şey asla olmayacak," diye annesini temin etti Blue. "Onunla sen de *tanıştın*, değil mi?"

"Eski, gürültülü bir Camaro'ya binmenin, tişörtlerini parçalayıp yatak odanın duvarlarına kartondan ağaç yapıştırmanın erkek oğlan versiyonu olduğunu bilmiyordum."

"İnan bana," dedi Blue. "Gansey'yle benim hiçbir benzer noktamız yok. Ve onlar kartondan değil. Dönüştürülmüş brandadan."

"Çevre rahat bir nefes aldı." Maura içkisinden bir yudum daha almaya yeltendi, yüzünü buruşturup ters ters

Persephone'ye baktı. Persephone'nin yüzünde üzgün bir ifade vardı. Bir duraksamanın ardından biraz daha yumuşak bir sesle, "Hava yastığı olmayan bir arabaya biniyor olman pek hoşuma gitmiyor," dedi Maura.

"*Bizim* arabanın da hava yastıkları yok," diye dikkat çekti Blue.

Maura bardağının kenarından Persephone'nin uzun bir saç telini çekip aldı. "Evet ama zaten sen hep bisikletine biniyorsun."

Blue ayağa kalktı. Koltuğun yeşil tüylerinin pantolonunun arkasına yapıştığından şüpheleniyordu. "Şimdi gidebilir miyim? Başım dertte mi?"

"Başın dertte. Sana ondan uzak durmanı söyledim ve sözümü dinlemedin," dedi Maura. "Henüz bu konuda ne yapacağıma karar vermedim. Sana kırıldım. Bu konuda birkaç kişiye danıştım ve kırılmakta haklı olduğumu söylediler. Gençlere hâlâ evden çıkmama cezası veriliyor mu? Yoksa bu seksenlerde mi kaldı?"

"Beni eve kapatırsan sana çok kızarım," dedi Blue. Annesinin tanıdık olmayan memnuniyetsizliği yüzünden hâlâ dengesini bulamamıştı. "Asiliğim tutar ve yatak örtümden yaptığım bir halatla pencereden dışarı çıkmam gerekir."

Annesi eliyle yüzünü ovuşturdu. Öfkesi yanıp tükenmişti. "Buna çoktan başladın, değil mi? Bu çok uzun sürmedi."

"Bana onlarla görüşmememi söylemezsen, benim de sözünden çıkmam gerekmez," diye bir öneride bulundu Blue.

"DNA'nı kullanarak bir bebek yaparsan olacağı buydu işte, Maura," dedi Calla.

Maura iç geçirdi. "Blue, senin aptal olmadığını biliyorum. Sadece bazen akıllı insanlar aptalca şeyler yapabilir."

Calla, "Onlardan biri olma," diye hırladı.

"Persephone?" diye sordu Maura.

Kısık sesiyle, "Benim ekleyecek bir şeyim yok," dedi Persephone. Ama kısa bir süre düşündükten sonra, "Birine yumruk atacaksan, başparmağını yumruğunun içinde tutma. Başparmağını kırarsan kötü olur," diye ekledi.

"Tamam," dedi Blue aceleyle. "Ben kaçtım."

"İnsan en azından bir özür diler," dedi Maura. "Üzerinde bir tahakkümüm varmış gibi davranır."

Blue buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Maura onu birçok açıdan kontrol edebiliyordu ama bu genelde ültimatom verilen ya da eve dönme saatleri belirlenen türden bir kontrol olmamıştı. Bunun yerine Blue, "Özür dilerim. Yapmamı istemediğin şeyi yapmadan önce sana haber vermem gerekirdi," dedi.

Maura, "Bu hayal ettiğim kadar tatmin edici olmadı," dedi.

Calla bir kez daha Blue'nun bileğini yakaladı ve Blue bir an Calla'nın Gansey'nin arayışının etrafındaki tuhaflığı hissedebileceğinden endişelendi. Ama içkisinin son yudumunu içtikten sonra, "Bu koşuşturmacalar arasında cuma günkü film gecemizi unutma, Blue," diye mırıldandı.

"Film... gecemiz..." diye tekrar etti Blue.

Calla'nın kaşları çatıldı. "Söz vermiştin."

Boş bir an boyunca Blue, Calla'yla bir film gecesi için ne zaman konuştuklarını hatırlamaya çalıştı ama ardından Calla'nın aslında neyi ima ettiğini anladı: Günler, günler öncesi yaptıkları konuşma. Neeve'in odasını aramayla alakalı olan.

"Onun bu hafta olduğunu unutmuştum," diye cevapladı Blue.

Maura neredeyse tamamı dolu olan bardağındaki içkisini çalkaladı. Kendi içmektense başkalarının içmesini seyretmeyi tercih ederdi her zaman. "Hangi film?"

"Cüceler de Başta Küçüktü," diye hemen cevap verdi Calla. "Almanca ismi de *Auch Zwerge haben klein angefangen.*"

Maura yüzünü buruştursa da Blue bunun filme mi, yoksa Calla'nın aksanına karşı bir tepki mi olduğunu çıkaramadı. "Neyse. Zaten o akşam Neeve'le ben dışarıda olacağız," dedi.

Calla bir kaşını kaldırdı ve Persephone dantelli çorabındaki bir ipliği çekiştirdi.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Blue. *"Babamı mı arayacaksınız? Havuzlarda kehanet görmeye mi çalışacaksınız?"*

Maura içkisini çalkalamayı kesti. "Gansey'yle takılmayacağız."

Blue en azından annesinin ona asla yalan söylemeyeceğinden emin olabiliyordu.

Doğrudan hiçbir şey söylememeyi tercih ederdi annesi.

28

"Niye kilise?" diye sordu Blue, Camaro'nun yolcu koltuğunda. Daha önce ön koltuğa hiç oturmamıştı ve bu yolcu koltuğunda arabanın tekinsiz bir bütün olarak hızla yol alan birkaç bin parçadan oluştuğu hissi daha da derinden hissediliyordu.

Pahalı gözlüğü ve Top-Sider ayakkabılarıyla direksiyonun arkasında rahatça kurulmuş olan Gansey bir süre düşündükten sonra, "Bilmiyorum. Çünkü orası hattın üzerinde ama... Cabeswater gibi değil. Oraya dönmeden önce Cabeswater üzerine biraz daha kafa yormam lazım," dedi.

"Çünkü başka birinin evine girmişiz gibi." Blue, Gansey'nin yelken ayakkabılarına bakmamaya çalışıyordu; ayağında o ayakkabılar yokmuş gibi davrandığında onu bir insan olarak daha tahammül edilir buluyordu.

"Aynen öyle! Tam olarak öyle hissediyorum ben de." Adam onun onayladığı bir yorum yaptığında Adam'a verdiği tepkilerde olduğu gibi parmağıyla Blue'yu gösterdi. Ardından titremesini durdurmak için elini vitesin topuzuna geri koydu.

Blue ağaçların düşünebilen, konuşabilen yaratıklar olduğu fikrini çok heyecan verici buluyordu aslında. Ağaçların onu *tanıdığı* fikrini.

"Buradan dön!" diye buyurdu Blue, Gansey yıkık kilisenin yanından neredeyse geçip giderken. Suratında kocaman bir gülümsemeyle direksiyonu çevirip vites düşürdü. Birkaç şikâyetçi plastik sesle birlikte otların bürüdüğü park yoluna girdiler. Bu sırada torpido gözü açıldı ve içindekiler Blue'nun kucağına yığıldı.

"Niye bu arabayı *kullanıyorsun* ki?" diye sordu Blue. Gansey motoru kapattı ama Blue'nun bacakları hâlâ motorla birlikte titriyormuş gibi hissediyordu.

"Çünkü bu araba bir klasik," diye cevap verdi titiz bir şekilde. "Çünkü bu araba eşsiz."

"Ama beş para etmez bir araba. Böyle yapmayan eşsiz klasik araba üretmiyorlar mı?" Blue söylediklerini vurgulamak için torpido gözünü birkaç kez başarısız şekilde kapatmaya yeltendi. Torpido gözünün içindekileri tekrar yerine yerleştirip çarparak kapattığında gözün içindekiler bir kez daha bacaklarına yığıldı.

"Ah, üretmezler mi!" dedi Gansey ve oğlanın sesinde sert bir tını duyduğunu sandı Blue. Tam olarak öfke değil ama ironi. Ağzına bir nane yaprağı yerleştirdi ve arabadan indi.

Blue arabanın ruhsatını ve fosilleşmiş bir kuru eti torpido gözüne geri koydu, ardından da kucağına dökülen diğer şeyleri inceledi. Bir tanesi bir EpiPen'di; ağır bir alerjik reaksiyon olması durumunda kişinin kalbini tekrar çalıştırmak için kullanılan bir şırınga. Kuru etin aksine bu şırınganın son kullanma tarihi günceldi.

"Bu kimin?" diye sordu.

Gansey çoktan arabadan inmiş, EMF okuyucusunu tutuyor, yarım saat değil de saatlerce arabada oturmuşçasına geriniyordu. Oğlanın etkileyici kol kasları olduğunu fark etti, muhtemelen amblemi torpido gözüne yapıştırılmış Aglionby kürek takımıyla alakalıydı bu. Omzunun üzerinden bakan

Gansey çok üzerinde durmadan, "Benim. Torpido gözünü sağa doğru ittirmen lazım, o zaman kapanır," dedi.

Oğlanın dediği gibi yaptı ve gerçekten de içindeki Epi-Pen'le birlikte torpido gözü kapandı.

Arabanın öteki tarafında Gansey tepelerindeki fırtına bulutlarına bakmak için kafasını arkaya attı: canlı şeyler, hareket eden kuleler. Çok, çok uzakta, dağların mavi kenarlarıyla aynı renkteydi bulutlar. Arabayla geçtikleri yol kasabaya doğru mavi-yeşil bir nehirdi âdeta. Güneşin dolaylı ışığı bir tuhaftı: neredeyse sarı, nem yüzünden koyulaşmış. Kuşlar dışında bir tek gök gürültüsünün uzaktan gelen yavaş gümbürtüsü duyuluyordu.

"Umarım hava fazla daha bozmaz," diye yorumda bulundu.

Virane kiliseye doğru yollandı. Blue, Gansey'nin bir yerlere böyle gittiğini fark etmişti *–yollanarak.* Yürümek normal insanların yapacağı türden bir şeydi.

Gansey'nin yanına gelen Blue, her zamanki gibi, gündüzleyin kiliseyi daha ürkütücü buldu. Çatının yıkılmış parçaları ile mahvolmuş duvarlar arasında yetişen diz boyu çimenlerle Blue'yla aynı boydaki ağaçlar güneşe doğru uzanıyordu. Burada bir zamanlar kilise oturakları ya da bir topluluk bulunduğuna dair herhangi bir iz kalmamıştı. Burasının kasvetli ve anlamdan yoksun bir hissiyatı vardı: Ölüm sonrası yaşamın olmadığı bir ölüm.

Haftalar önce Neeve'le birlikte burada geçirdiği geceyi hatırladı. Neeve'in gerçekten babasını aramak için mi buraya geldiğini ve olur da babasını bulursa, onunla ne yapmayı niyetlendiğini merak etti. Kiliseye doğru yürüyen ruhları düşündü ve acaba Gansey'nin de...

Gansey, "Sanki buraya daha önce gelmişim gibi hissediyorum," dedi.

Blue buna nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu. Aziz Markus Bayramı arifesi konusunda ona gerçeğin sadece yarısını söylemişti ve kalan yarısını da söylemenin doğru olup olmayacağından emin değildi. Dahası o gece gördüğü ona doğruymuş gibi de gelmiyordu. Şimdi onun son derece canlı hâlinin yanında dikilirken, bir seneden kısa bir süre içerisinde öleceğini hayal dahi edemiyordu. Camgöbeği renginde bir polo tişört giyiyordu ve camgöbeği renginde bir polo tişört giyen birinin seksen altı yaşında, tercihen bir polo maçı sırasında bir kalp kriziyle ölmek dışında başka bir şekilde ölmesi ona imkânsız geliyordu.

Blue, "Büyümetren ne yapıyor şimdi?" diye sordu.

Gansey cihazı ona doğru tuttu. Parmak boğumları bembeyazdı ve kemikleri cildini geriyordu. Cihazın kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu.

"Takılı kaldı. Ormandaki gibi," dedi.

Blue etraflarını inceledi. Kilisenin üzerinde bulunduğu arazi de dahil, burasının özel mülk olma ihtimali yüksekti ama kilisenin arkasındaki alan daha ıssız görünüyordu. "O tarafa gidersek, mülke izinsiz girdiğimiz için vurulma ihtimalimiz daha düşük gibi. Tişörtün yüzünden gizli saklı bir iş yapmamız mümkün değil."

"Akuamarin harika bir renktir ve bu renkte giyindiğim için kötü hissetmeyi reddediyorum," dedi Gansey. Ama sesi cılızdı ve dönüp bir kez daha kiliseye baktı. Tam o anda Blue'nun onu gördüğünden çok daha genç göründü gözüne, gözleri kısık, saçı dağınık, yüz hatları doğal. Genç ve tuhaf bir şekilde korkmuş.

Blue düşündü: *Ona söyleyemem. Ona asla söyleyemem. Elimden geleni yapıp bunu engellemeye çalışmalıyım sadece.*

Bir anda cazibesini geri kazanan Gansey, Blue'nun mor tunik elbisesine doğru elini uzattı. "Önden buyur, Patlıcan."

Çimenlerin içine dalmadan önce yılan var mı diye otları kontrol etmek için bir sopa buldu Blue. Rüzgârda yağmur kokusu vardı ve gök gürlüyordu ama hava bozmadı. Gansey'nin elindeki cihaz sürekli kırmızı ışıkla yanıp sönüyor, yalnızca görünmez hattan biraz fazla uzaklaştıklarında turuncuya dönüyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim Jane," dedi Gansey.

Blue ona pis pis baktı. "Rica ederim *Dick.*"

Oğlanın suratında acı dolu bir ifade belirdi. "Lütfen bana böyle hitap etme."

Suratındaki bu hakiki ifade, onun gerçek ismini kullanmanın verdiği keyfi kaçırdı. Blue yürümeye devam etti.

"Tüm bunlardan etkilenmiş gibi görünen bir tek sen varsın," dedi kısa bir süre sonra Gansey. "Ben de alışkın olduğumdan değil ama buraya gelmeden önce de olağandışı şeylerle karşılaştım ve sanırım ben... ama Ronan, Adam ve Noah... dumura uğramış görünüyor."

Blue *dumura uğramanın* ne demek olduğunu biliyormuş gibi yaptı. "Ama ben bununla yaşıyorum zaten. Yani annem bir psişik. Onun tüm arkadaşları psişik. Bu... yani normal değil aslında da. Ama onlar gibi olmanın hep böyle olacağını düşünmüştüm. Bilirsin, başka insanların göremediği şeyleri görmenin."

"Bu noktaya gelebilmek için yıllarca çabaladım ben," diye itiraf etti Gansey. Oğlanın sesinin tınısında Blue'yu şaşkına çeviren bir şey vardı. Ancak oğlan ağzını tekrar açtığında, bu sesin Adam'la konuşurken kullandığı ses olduğunu fark etti. "Henrietta hattını bulmaya çalışırken on sekiz ay harcadım."

"Beklediğin gibi mi çıktı peki?"

"Ne beklediğimi bilmiyorum. Hattın tüm etkilerini okumuştum ama bu kadar kuvvetli olacağını hiç düşünmemiştim. Bu kadar... Ağaçları beklememiştim mesela. Bu kadar hızlı

gerçekleşmesini de beklememiştim. Her ay bir ipucu bulmaya ve ikinci bir ipucuna ulaşana kadar boşa kürek çekmeye alışığım. Buna değil." Durakladı, tebessümü kocaman ve alicenaptı. "Bunların hepsi senin sayende. Bizi nihayet hattın üzerine koydun. Seni öpsem yeridir."

Gansey'nin şaka yaptığı ortada olsa da Blue biraz kenara kaçtı.

"Niye böyle bir şey yaptın?"

"Psişiklere inanır mısın?" diye sordu Blue.

"Yani bir tanesini ziyarete *gittim*, değil mi?"

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Bir sürü insan eğlencesine psişiklere gidebiliyor."

"Ben inandığım için gittim. Yani işlerini düzgün yapanlara inanıyorum. Sadece o kişileri bulana dek çok fazla saçmalıkla uğraşman gerektiğini düşünüyorum. Niye sordun?"

Blue yılan sopasını şiddetle yere saplıyordu. "Çünkü doğduğumdan beri annem gerçek aşkımı öpersem onun öleceğini söyledi bana."

Gansey güldü.

"Gülmesene seni..." Blue *piç kurusu* diye tamamlayacaktı lafını ama bunu fazla ağır buldu ve cesaretini kaybetti.

"Yani daha çok önlem gibi bir şey değil mi bu? Birileriyle çıkma, yoksa kör olursun. Gerçek aşkını öpersen naneyi yutar."

"Bunu sadece annem söylemedi!" diye karşı çıktı Blue. "Tanıştığım her psişik ya da medyum aynı şeyi söylüyor. Ayrıca annem öyle biri değildir. Böyle bir şeyin şakasını yapmaz. Bu bir *oyun* değil."

"Özür dilerim," dedi Gansey kızın ona gerçekten sinirlendiğini anlayınca. "Yine sana dallamalık yaptım. Bu şanssız erkeğin nasıl öleceğini biliyor musun?"

Blue omuz silkti.

"Ah. Şeytan ayrıntılarda gizli sanırım. Yani ne olur ne olmaz diye kimseyi öpmüyor musun?" Gansey kızın başıyla onaylamasını seyretti. "Bu biraz kasvetliymiş Jane. Yalan söyleyemeyeceğim."

Blue tekrar omuz silkti. "Normalde bunu insanlara söylemem. Sana da niye söyledim, bilmiyorum. Adam'a söyleme."

Gansey'nin kaşları saçına doğru kalktı. "Vaziyet bu mu yani?"

Blue'nun yüzü ânında yanmaya başladı. "Hayır. Yani... Hayır. Hayır. Sadece öyle olmadığı için... çünkü bilmiyorum... garantici davranmayı tercih ederim."

Blue arabadan inmeleri ve bu konuya girmek yerine havadan sudan ya da Gansey'nin hangi dersleri aldığından bahsetmeleriyle zamanı başa sarmanın hayalini kurdu. Yüzünün yanmayı bir daha hiç bırakmayacağını düşünüyordu.

Cevap verdiğinde, Gansey'nin sesi biraz hırıltılıydı. "Yani Adam'ı öldürseydin, canım epey sıkılırdı."

"Onu öldürmemek için elimden geleni yapacağım."

Bir anlığına sessizlik denge bozan türde ve rahatsız ediciydi ve ardından daha normal bir sesle, "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Yani bana böyle bir şeyi anlatacak kadar güvendiğin için," dedi Gansey.

Rahatlayan Blue, "Eh, sen de bana Ronan ve Adam ile dumur meselesinden bahsettin. Gerçi hâlâ merak ettiğim bir şey var... Niye arıyorsun? Glendower'ı?" dedi.

Gansey kederli kederli gülümsedi ve Blue bir anlığına onun kayıtsız, cilalı Gansey'ye dönüşeceğinden korktu ama sonunda, "Bunu özetlemesi zor," dedi sadece.

"Sarmaşık Birliği öncülü bir okula gidiyorsun. Denesene."

"Pekâlâ. Nereden başlasam? Belki... EpiPen'imi gördün. O arı sokması için. Alerjim var. Fena hâlde."

Blue dehşete düşmüş hâlde olduğu yerde kalakaldı. Eşekarıları yuvalarını sıklıkla yerde yaparlardı ve burası da onlar için bulunmaz bir bölgeydi: Ağaçlara yakın, sessiz sakin bir alan. "Gansey! Burası kırsal kesim. Arıların yaşadığı yer!"

Bu konuyu çabucak kapatmak istercesine elini sallayarak geçiştirdi. "Sen sopanla yeri dürtmeye devam ettiğin sürece sıkıntı olmaz."

"*Sopam* mı! Koca haftayı ormanda geçirdik! Bu bana fazla..."

"Umarsız mı geldi?" diye cümlesini onun yerine tamamladı Gansey. "İşin aslı şu ki EpiPen'in bir faydası olmaz. En son konuştuğumuzda, tek bir kere sokulduğum takdirde bir işe yarayacağını söylemişlerdi ve ondan bile tam anlamıyla emin değillerdi. Arı sokması yüzünden ilk kez dört yaşında hastaneye gitmek zorunda kaldım ve reaksiyonlarım o zamandan sonra daha da kötüleşti. Böyle yani. Ya bu ya da evden çıkmayacağım."

Blue ölüm kartını ve annesinin bu kartı Gansey için yorumlamayı reddetmesini hatırladı. Bu kartın Gansey'nin kaderinde yazan trajediyle alakalı değil de onun yaşamıyla alakalı olması muhtemeldi, her gün ölümle yan yana yürümesiyle.

Blue elinde sopayla önlerindeki toprağa vurdu. "Tamam, devam et."

Gansey dudaklarını emdi, sonra bıraktı. "Neyse, yedi sene önce ebeveynlerimle bir yemek partisindeydim. Neyi kutladıklarını hatırlamıyorum. Sanırım babamın arkadaşlarından biri parti için aday gösterilmişti."

"*Kongre*... için mi?"

Üzerinde yürüdükleri toprak ya da etraflarındaki hava gök gürültüsüyle titreşti.

"Evet. Hatırlamıyorum. İnsan bazen her şeyi hatırlayamaz ya? Ronan anıların birer rüyaya benzediğini söylüyor. Sınıfın karşısında çıplak hâlde durmadan önce ne yaptığını asla hatırlamaz insan. Neyse, parti sıkıcıydı, ben de dokuz ya da on yaşındaydım. Minik siyah elbiseler, kırmızı kravatlar ve istediğin yiyecek karides olduğu sürece aradığın her türlü yemeği bulabileceğin türden bir partiydi. Birkaç çocuk saklambaç oynamaya başladık. Saklambaç oynamak için fazla büyük olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum ama yapacak başka bir şey yoktu."

Blue'yla birlikte dar bir koruya girdiler, ağaçların arasında çalıdan ziyade çimenin büyüyebileceği kadar açıklık vardı. Bu Gansey, hikâye anlatan bu Gansey şimdiye dek karşılaştığı Gansey'lerin hepsinden farklı biriydi. *Dinlememe* gibi bir seçeneği yoktu.

"Hades kadar sıcaktı hava. İlkbahardı ama birden yaz olmaya karar vermiş gibiydi. Virginia ilkbaharı. Nasıldır bilirsin. Nedense ağır gelir insana. Arka bahçede gölge yoktu ama bahçeye komşu kocaman bir orman vardı. Karanlık, yeşil ve mavi. Bir göle dalmak gibi. Ben de ormana daldım ve harikaydı. Beş dakika sonra evi göremez olmuştum."

Blue yeri dürtmeyi bıraktı. "Kayıp mı oldun?"

Gansey kafasını hafifçe sağa sola salladı.

"Bir arı yuvasına bastım." İnsanların kayıtsızmış gibi görünmek için çabaladığında yaptığı gibi gözleri kısılmıştı ama bu hikâyenin onun için önemsiz bir hikâye olmadığı her hâlinden belliydi. "Senin de dediğin gibi, eşekarısı yuvası. Yuvalarını yerde yapıyorlar. Sana bunu söylememe gerek yok. Ama o zamanlar bunu bilmiyordum. İlk hissettiğim şey çorabımdaki ufak bir iğne hissiydi. Bir dikenin üzerine bastım sandım; şu yeşil, çengelli dikenlerden bir sürü vardı etrafta ama sonra başka bir batma daha hissettim. Canımı azıcık yakan şeylerdi, anlatabiliyor muyum?"

Blue midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Ama sonra bir tanesini elimin üzerinde hissettim ve oradan sekerek uzaklaştığımda gördüm onları. Kolumu kaplamışlardı," diye anlatmaya devam etti Gansey.

Bir şekilde kızı oraya, o keşif ânına götürmeyi başarmıştı. Blue'nun kalbi sökülmüş, zehirle kaplanmıştı.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Öleceğimi biliyordum. Bedenimdeki reaksiyon başlamadan öleceğimi anlamıştım. Çünkü daha önce tek bir arı sokması yüzünden hastaneye gitmişliğim vardı ve bu sefer yüzlerce kez sokulmuştum. Saçlarımın içindeydiler. Kulaklarımın içindeydiler, Blue."

"Korktun mu?" diye sordu Blue.

Gansey'nin buna cevap vermesine gerek yoktu. Oğlanın boş bakan gözlerinde görebiliyordu cevabını.

"Sonra ne oldu?"

"Öldüm," dedi. "Kalbimin durduğunu hissettim. Eşekarılarının umurunda değildi. Ölmüş olmama rağmen beni sokmaya devam ediyorlardı."

Gansey durdu. "Hikâyenin zorlu kısmı burası," dedi.

"En sevdiğim kısımlar," diye karşılık verdi Blue. Etraflarındaki ağaçlardan çıt çıkmıyordu, duyulan tek ses gök gürültüsünün kükremesiydi. Kısa bir duraksamanın ardından biraz utanmış hâlde, "Özür dilerim. Öyle demek istemedim... ama benim hayatım baştan sona 'zorlu kısım'dan ibaret. Kimse benim ailemin yaptığı şeye inanmıyor. Sana gülecek değilim," diye ekledi.

Gansey yavaşça nefesini verdi. "Bir ses duydum. Bir fısıltıydı. Ne dediğini asla unutmayacağım. Dedi ki: *'Glendower sayesinde yaşayacaksın. Ölmemesi gereken biri şu anda ley hattının üzerinde ölüyor ve sen de yaşamaman gerekirken yaşayacaksın.'*"

Blue'nun çıtı çıkmıyordu. Hava basık geliyordu.

"Helen'a anlattım. Bunun bir halüsinasyon olduğunu söyledi." Gansey suratına gelen bir sarmaşığı kenara itti. Artık çalılar sıklaşmaya, ağaçlar birbirine yakınlaşmaya başlamıştı. Dönme vakitleri yaklaşıyordu muhtemelen. Gansey'nin sesi bir tuhaftı. Resmi ve kendinden emin. "Bu bir halüsinasyon değildi."

Günlüğü kaleme alan Gansey'ydi bu. Anlattıklarının hakikati, büyüsü Blue'yu ele geçirdi.

"Ve bu da hayatını Glendower'ı bulmaya adamana yetti mi?" diye sordu.

Gansey, "Arthur kâsenin varlığını öğrendiğinde, onu aramadan durabilir miydi?" diye karşılık verdi.

Gök gürültüsünün görünmez bir canavarın açlıkla hırlaması gibi ayaklarının altında guruldadığını hissettiler.

Blue, "Soruma cevap verdiğin söylenemez," dedi.

Gansey ona bakmıyordu. Müthiş bir sesle, "Buna ihtiyacım var Blue," dedi.

EMF okuyucusundaki tüm ışıklar söndü.

Güvenli toprağa dönmenin verdiği rahatlamayı ve gerçek Gansey'nin daha derinlerine inme fırsatını kaçırmanın hayal kırıklığını eşit derecede hisseden Blue cihaza dokundu. "Hattan çıktık mı?"

Birkaç metre gerilediler ama cihaz tekrar çalışmaya başlamadı.

"Pili bitmiş olabilir mi?" diye fikir sundu Blue.

"Nereden kontrol edeceğimi bilmiyorum." Gansey cihazı kapatıp açtı.

Blue elini uzatıp cihazı istedi. Cihazı Gansey'nin elinden aldığı anda kırmızı ışıklar yanmaya başladı. Yanıp sönmeyen kıpkırmızı ışıklar. Cihazı sağa sola çevirdi. Solunda turuncu. Sağında kırmızı.

Göz göze geldiler.

"Bir de sen dene," dedi Blue.

Ama Gansey EMF okuyucusuna dokununca ışıkları bir kez daha söndü. Gök gürültüsü bu sefer baştan çıkarıcı ve kaynayan bir şekilde geldiğinde, ses kesildikten sonra bile, durmayan titremesinde bir şeylerin başladığını hissetti Blue.

"Mantıklı bir açıklama bulacağımızı düşünüp duruyorum," dedi Gansey. "Ama bir haftadır tek bir mantıklı açıklama bulamadım."

Blue muhtemelen mantıklı bir açıklaması olduğunu ve o açıklamanın şu olduğunu düşünüyordu: Blue bir şeylerin sesini yükseltirdi. Sadece şu anda neyin sesini yükselttiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Gök gürültüsü homurdanırken havada bir ürperti daha oldu. Artık güneşten iz yoktu. Geriye yalnızca etraflarındaki koyu yeşil hava kalmıştı.

"Bizi nereye götürüyor?" diye sordu Gansey.

Yanıp sönmeyen kırmızı ışığı takip eden Blue ihtiyatla ağaçların arasından ilerlemeye başladı. Cihaz bir kez daha kapandığında, sadece birkaç metre ilerlemişlerdi. Bu sefer ne kadar elden ele değiştirseler ya da kapatıp açsalar da cihaz tekrar canlanmadı.

Cihazı aralarına almış, kafalarını öne doğru eğmiş, cihazın karanlık yüzüne bakıyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Blue.

Gansey ayaklarının olduğu yere doğru, tam cihazın altına baktı. "Geri çekilsene. Burada..."

"Aman Tanrım!" dedi Blue alelacele Gansey'den uzaklaşarak. Sonra bir kez daha: "Aman..."

Ama bu sefer cümlesini bitiremedi çünkü bir insanın kol kemiğine benzeyen bir şeyin üzerinde atlamıştı. Çömelip kemiğin üzerindeki yaprakları temizleyen ilk kişi Gansey oldu.

Tabii ki ilk kol kemiğinin altında ikincisi de bulunuyordu. Bilek kemiğinin etrafında kirli bir kol saati vardı. Ormandaki bir iskelet, her şey çok sahte geliyordu gözüne.

Bunu yaşıyor olamayız.

"Ah, hayır." Blue derin bir nefes aldı. "Dokunma. Parmak izi."

Ama cesedin üzerinde parmak izi falan kalmış olma ihtimali yoktu. Eti uzun süre önce çürüdüğü için kemikler bir müze parçası kadar tertemizdi ve bu kişinin üzerindeki kıyafetlerden yalnızca paçavralar kalmıştı geriye. Yaprakları dikkatle süpüren Gansey bütün iskeleti ortaya çıkardı. Yere yığılmış, bir bacağı bükülmüş, kolları kafatasının etrafında uzanmıştı, donmuş bir trajedi karesi. Zaman tuhaf ayrıntıları saklamış, bazılarıysa tamamen yok olmuştu: Kol saati oradaydı ama ibreleri yoktu. Gömleği yoktu ama içe göçmüş kaburgaların oluşturduğu tepe ve vadiler üzerine serilmiş kravat duruyordu. Ayakkabıları kirliydi ama hava koşullarına maruz kalmasına rağmen hasar görmemişti. Çorapları da deri ayakkabılar içerisinde korunmuştu, bileğine kadar uzanan ayak kemiği torbaları.

Kafatasının yanağı içe göçmüştü. Bu kişinin ölüm sebebinin bu olup olmadığını merak etti Blue.

"Gansey," dedi Blue duygudan yoksun bir sesle. "Bu bir çocukmuş. Bu Aglionby'ye giden bir çocukmuş."

Oğlanın kaburgasını işaret etti. İki çıplak kaburga kemiği arasında, amblemin havaya dayanıklı sentetik iplikleri sayesinde korunmuş bir Aglionby arması vardı.

Ceset üzerinden birbirlerine baktılar. Suratlarının yan tarafını bir şimşek aydınlattı. Blue, Gansey'nin teninin altında, ölüm kartındakileri andıran, yüzeye çok yakın olan yüksek ve köşeli elmacıkkemiklerinden ibaret kafatasını çok rahat görebiliyordu.

"Bunu polise ihbar etmeliyiz," dedi Blue.

"Bekle," diye karşılık verdi Gansey. Kalça kemiğinin altındaki cüzdanı çabucak buldu. Kirlenmiş ve rengi biraz açılmıştı ama bunun dışında pek bir hasar görmemiş, kaliteli deriden bir cüzdandı. Gansey cüzdanı açıp bir cebinde dizili olan rengârenk kredi kartlarının kenarını inceledi. Bir ehliyetin üst kısmını görünce parmağıyla ehliyeti çekip çıkardı.

Blue, Gansey'nin bariz bir şokla aldığı nefesi işitti.

Ehliyetin üzerindeki fotoğraf Noah'ya aitti.

29

Akşam sekizde karavan fabrikasındaki Adam'ı aradı Gansey.

"Seni almaya geliyorum," deyip telefonu kapattı.

Bunun önemli olduğuna dair bir şey söylemese de Adam'dan ilk kez işten erken çıkmasını istemişti, hâliyle önemli olmalıydı.

Dışarıda, Camaro otoparkta rölantide çalışıyor, motorun ritimsiz takırdaması karanlıkta yankılanıyordu. Adam arabaya bindi.

"Gidince anlatacağım," dedi Gansey.

Vitesi arttırdı ve otoparktan çıkarken asfaltın üzerinde tekerlekleri ciyaklatacak kadar sertçe gaz pedalına asıldı. Gansey'nin surat ifadesinden, Ronan'ın başına bir şey geldiğini varsaydı Adam. Belki de nihayet *Ronan*'ın başına Ronan gelmişti. Ama gittikleri yer hastane değildi. Camaro hiç yavaşlamadan Monmouth İmalat'ın dışındaki otoparka giriş yaptı. İkinci kata çıkan karanlık, gıcırdayan merdivenleri beraber tırmandılar. Gansey eliyle kapıyı sertçe açtı ve kapı duvara çarptı.

"Noah!" diye bağırdı Gansey.

Karanlıkta karşı ucu görünmeyen oda uzadıkça uzuyordu. Arkalarında pencerelerin yükseldiği minyatür Henrietta'nın

da sahte bir ufuk çizgisi varmış gibi görünüyordu. Gansey'nin alarm saati durmaksızın ötüyor, üzerinden epey vakit geçmiş bir zaman için uyarıda bulunuyordu.

Adam'ın parmakları başarısız bir şekilde duvardaki ışık düğmesini aradı.

Gansey bir kez daha, "Konuşmamız gerek. Noah!" diye bağırdı.

Ronan'ın odasının kapısı açılınca salona kare şeklinde ışık düştü. Bir eli göğsünde, parmaklarının arasında kendini büzmüş kuzgun yavrusunu tutan Ronan kapıda siluet olarak görünüyordu. Kafasındaki çok pahalı yumuşak kulaklıkları boynuna indirdi. "Moruk, saat kaç oldu? Parrish? Sen iştesin sanıyordum."

Demek Ronan da Adam'dan fazlasını bilmiyordu. Adam bu durum karşısında soğuk bir rahatlama hissetti ama bunu hemen bastırdı.

"*İşteydim.*" Adam nihayet duvardaki düğmeyi bulmayı başardı. Oda bir anda köşelerde keskin ağızlı gölgelerin fink attığı bir alacakaranlık gezegenine dönüştü.

"Noah nerede?" diye öğrenmek istedi Gansey. Alarmı susturmak için saatin duvardaki fişini çekti.

Ronan, Gansey'nin hâlini baştan aşağı süzüp bir kaşını kaldırdı. "Dışarıda."

"*Hayır,*" dedi Gansey bu kelimeyi vurgulayarak, "dışarıda değil. *Noah!*"

Köşelere, tepedeki kirişlere bakıp kimsenin bir ev arkadaşını bulamayacağı yerleri arayarak geri geri salonun ortasına geldi. Adam kapının yanında, tereddüt içindeydi. Noah konusunda neden böyle bir yaygara koparıldığını anlayamıyordu: Saatlerce sesi soluğu çıkmayan, odası her zaman pırıl pırıl olan, sesini asla yükseltmeyen Noah.

Gansey aramayı bırakıp Adam'a döndü.

"Adam," dedi talepkâr bir sesle, "Noah'nın soyadı nedir?"

Gansey bu soruyu sormadan önce Adam bu sorunun cevabını bildiğinden emindi. Ama şimdi cevap dilinin ucundan gitmiş, ardından da tamamen düşüncelerini terk ederek dudaklarını aralık bırakıp ayrılmıştı. Derse nasıl gideceğini, evine nasıl gideceğini, Monmouth İmalat'ın telefonu numarasını unutmak gibi bir histi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Adam.

Gansey silah atıyor ya da bir şeye vurgu yapıyor gibi Adam'ın göğsünü işaret etti. "Czerny bu arada. Zerni. Çer... ni. Artık nasıl telaffuz ediliyorsa. Noah Czerny." Kafasını geriye atıp havaya, "Burada olduğunu biliyorum, Noah," diye bağırdı.

"Moruk," diye araya girdi Ronan. "Kafayı sıyırdın herhâlde."

"Kapısını aç," diye buyurdu Gansey. "Bana içeride ne olduğunu söyle."

Zarif bir omuz silkmeyle Ronan kendi kapısının eşiğinden ayrılıp Noah'nın kapısının topuzunu çevirdi. Kapı kayarak açıldı ve her zaman yapılı olan yatağın köşesini gözler önüne serdi.

"Her zamanki gibi bir rahibe manastırına benziyor," dedi Ronan. "Bir tımarhanenin kişiliğine sahip. Burada ne bulmam gerekiyordu? Uyuşturucu? Kızlar? Silah?"

"Söylesene," dedi Gansey, "Noah'yla ortak hangi dersleri alıyorsunuz?"

Ronan homurdandı. "Hiçbirini."

"Benim de ortak dersim yok," diye cevapladı Gansey. Adam'a baktı ve Adam kafasını sakince salladı. "Adam'ın da yok. Böyle bir şey nasıl mümkün?" Ama bu sorunun cevabını beklemedi. "Ne zaman yemek yiyor? Onu *hiç* yemek yerken gördünüz mü?"

"Bu benim hiç umurumda değil," dedi Ronan. Testere'nin kafasını tek bir parmağıyla okşadı ve kuş da cevap olarak kafasını ona doğru kaldırdı. Bu acayip bir akşamda gerçekleşen acayip bir andı ve önceki gün buna tanık olsa, Ronan'dan bu kadar bilinçsizce gösterilen bir nezaket görmenin ne kadar nadir bir şey olduğu dank ederdi kafasına.

Gansey ikisini de soru bombardımanına tuttu. "Kira ödüyor mu? Buraya ne zaman taşındı? Bunları hiç sorguladınız mı?"

Ronan kafasını iki yana salladı. "Moruk, kafayı gerçekten peynir ekmekle yemişsin. Derdin nedir?"

"Öğleden sonramı polisle geçirdim," dedi Gansey. "Blue'yla kiliseye gittik..."

Birden Adam kıskançlık tarafından bıçaklandı ve geriye derin ve beklenmedik, sürekli sızlayan ve buna tam olarak neyin sebep olduğunu bilmese de bunun acısını dindirmediği bir yara kaldı.

"Bana öyle bakmayı bırakın. Anlatmaya çalıştığım şey şu. Bir ceset bulduk. Geriye yalnızca kemikleri kalmıştı. Bu cesedin kime ait olduğunu biliyor musunuz?" diye lafına devam etti Gansey.

Ronan gözlerini Gansey'ninkilerden hiç ayırmadı.

Adam bu sorunun cevabını rüyasında görmüş gibi hissediyordu.

Dairenin kapısı arkalarında *dan* diye kapandı. Alelacele dönüp baktıklarında orada kimse yoktu, yalnızca kapının hareketinin etkisiyle dalgalanan duvardaki haritanın kenarını gördüler.

Oğlanlar kâğıdın sakin hareketine bakıp çarpılan kapının yankısını dinledi.

İçeride rüzgâr esmiyordu. Adam'ın tüyleri diken diken oldu.

"Benim," dedi Noah.

Tek bir vücut olmuş hâlde arkalarına döndüler.

Noah kapısının eşiğinde dikiliyordu.

Cildi kâğıt kadar solgundu ve gözleri hava karardıktan sonra her zaman olduğu gibi gölgeler içinde ve belli belirsizdi. Suratında onunla özdeşleşmiş pasaklılığı vardı ama şimdi baktığında bu daha çok toprağa ya da kana, hatta muhtemelen derisinin altında kırılmış kemiğin ardında bıraktığı boşluğa benziyordu.

Ronan'ın duruşu gerim gerim gerildi. "Odan boştu. Daha az önce baktım."

"Size söyledim," dedi Noah. "Hepinize söyledim."

Adam'ın uzun bir süre gözlerini kapaması gerekiyordu.

Hiç değilse Gansey nihayet kontrolü tekrar sağlamış gibiydi. Gansey'nin hayattan beklentisi hakikatti, ne kadar mantıksız olsalar da günlüğüne yazabileceği, iki kere dile getirip altını çizebileceği hakikatlerdi. Gansey, Adam'ı buraya sürüklerken ne bulacağından tam olarak emin değildi belli ki! Bunu nasıl bilebilirdi ki? Bir insan gerçekten nasıl böyle bir şeye inanabilirdi?

"O ölü," dedi Gansey. Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu. "Sen gerçekten ölüsün, değil mi?"

Noah'nın sesi ağlamaklıydı. "Size *söyledim.*"

Ronan'dan birkaç metre ötedeki Noah'ya öylece baktılar. Aslında Ronan'a kıyasla ne kadar daha az *gerçek* duruyor, diye düşündü Adam, bu gayet barizdi. Bunu fark etmemiş olmaları akıl almaz bir şeydi. Soyadına, nereden geldiğine, gittiği ya da gitmediği sınıflara hiç kafa yormamış olmaları saçmalıktı. Terli elleri, pirüpak odası, hiç değişmeyen pasaklı suratı. Onu tanıdıkları süre boyunca ölüydü.

Gerçeklik Adam'ın ayaklarının altında ufalanan bir köprüydü.

"Siktir abi ya," dedi Ronan en sonunda. Bir parça ümitsizce. "Seni uyutmadığım için bana kaç kere zırladın ve uyuman bile gerekmiyormuş."

Adam zar zor duyulan bir sesle, "Nasıl öldün?" diye sordu.

Noah yüzünü başka yöne çevirdi.

"Hayır," dedi Gansey, bu kelimenin ardında net bir gaye yatıyordu. "Sorulması gereken soru bu değil, değil mi? Asıl soru şu: Seni kim *öldürdü?*"

Şimdi Noah'nın yüzünde rahatsız olmaya başladığındaki kaçamak ifade belirmişti. Çenesi yana çevrilmiş, gözleri gölgeler içinde kalmıştı, yabancıydı. Adam bir anda Noah'nın ölü, kendisinin ise canlı olduğunun farkına vardı.

"Bunu bana söyleyebilirsen," dedi Gansey, "polisi onun peşine göndermenin bir yolunu bulabilirim."

Noah'nın çenesi daha da döndü, ifadesi bir şekilde kapkara kesildi, göz çukurları boş ve bir kafatasını andırıyordu. Bir oğlana mı bakıyorlardı şu anda? Yoksa oğlan gibi görünen başka bir şeye mi?

Adam, *onun üzerine gitme Gansey* demek istedi.

Ronan'ın ellerindeki Testere çığırmaya başladı. Keskin, çılgına dönen gaklama havayı deldi. Dünyada onun telaşlı çığlıkları dışında başka bir şey yoktu âdeta. Bu kadar minik bir bedenden bu kadar yüksek bir ses çıkması imkânsız gibi görünüyordu.

Noah kafasını kaldırdı, gözleri kocaman açılmış ve normaldi. Korkmuş gibi bir hâli vardı.

Sesini kesene kadar Ronan eliyle Testere'nin üzerini kapattı.

Noah, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

Omuzları kulaklarına kadar kalkmıştı ve şimdi hep tanıdıkları Noah'ya benziyordu. Kendilerinden biri olduğundan asla şüphe etmedikleri Noah'ya.

Yaşayanlardan birine.

"Peki," dedi Gansey. Sonra tekrar, "Peki. Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Ben..." Her zamanki gibi cümlesini yarıda kesen Noah geri geri odasına girmeye başladı. Noah hayattayken de böyle mi davranıyordu, yoksa bu ölü olmanın, ölüyken sohbet etmenin özelliklerinden biri miydi diye merak etti Adam.

Ronan ve Adam aynı anda Gansey'ye göz attı. Bu konuda yapılabilecek ya da söylenebilecek başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Ronan bile sinmiş, her zamanki dikenlerini gizlemiş gibiydi. Yeni kuralların ne olduğunu öğrenene kadar, o da Noah'nın üzerine gidilirse ne kadar başka dünyaya ait bir şekilde davranacağını görmekten kaçınıyor gibiydi.

Diğerlerinden gözlerini kaçıran Gansey, "Noah?" diye sordu.

Noah'nın kapı eşiği boştu.

Noah'nın odasının önündeki Ronan kapıyı sonuna kadar açtı. Odanın içi yalın ve el değmemişti, yatakta kimsenin yatmadığı çok belliydi.

Hepsi de hoş olmayan ihtimallerle kuşatılan Adam'ın etrafındaki dünya uğulduyordu sanki. Uykusunda yürüyormuş gibi hissediyordu kendini. Elleriyle dokunmadığı sürece hiçbir şey sahici değilmiş gibiydi.

Ronan uzunca, sürekli, nefes molası bile vermeden edepsizce sövmeye başladı.

Gansey'nin parmağı endişeli endişeli alt dudağının üzerindeydi. Adam'a, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Evimize bir hayalet musallat oldu," diye karşılık verdi Adam.

30

Noah'nın ölü olduğu gerçeği Blue'yu beklediğinden daha çok üzüntüye boğmuştu. Polisle konuşmalarından Blue'nun onu tanıdığı süre boyunca hayatta olmadığını öğrenmişti ama yine de hâlâ ilginç bir yas hâli içindeydi. Öncelikle cesedini bulduklarından beri Noah'nın Monmouth'taki varlığı dikkat çekici derecede değişikliğe uğramıştı. Artık bütün Noah'yla karşılaşmıyorlardı: Gansey otoparkta onun sesini duyuyordu ya da Blue Monmouth'a giderken kaldırımda onun gölgesini görüyordu ya da Ronan teninin üzerinde çizikler buluyordu.

Hep bir hayaletti ama artık hayalet gibi davranmaya da başlamıştı.

"Belki de cesedi ley hattından koparıldığı içindir," diye tahmin yürütmüştü Adam.

Blue sürekli içe göçmüş o kafatasını, Noah'nın Mustang'i görür görmez öğürmeye başlamasını düşünüp duruyordu. Kusmamıştı. *Ölü* olduğu için kusma eylemini tekrarlamıştı sadece.

Bunu yapan kişiyi bulup sonsuza dek çürümek üzere içeri tıkmak istiyordu.

Blue, Noah'nın derdine kendini o kadar kaptırmıştı ki cuma günü Calla'yla birlikte Neeve'in odasını arayacaklarını neredeyse unutuyordu. Calla da onun aklının bir karış havada olduğunu fark etmiş olacaktı ki okula gitmeden önce

Blue'nun görmesi için buzdolabının üzerine sataşan bir not bırakmıştı: BLUE – BU GECEKİ FİLM GECESİNİ UNUTMA. Yapışkan notu buzdolabının kapısından alan Blue sırt çantasına tıkıştırdı.

"Blue," dedi Neeve.

Blue, bir insanın başarabileceği kadar sıçradı ve aynı anda da döndü. Neeve önünde bir kupa çay, elinde bir kitap, mutfak masasında oturuyordu. Arkasındaki perdelerle birebir aynı tonda, krem rengi bir gömlek giymişti.

"Seni görmedim!" dedi Blue nefes nefese. Sırt çantasındaki yapışkan not dumanı tüten bir itiraf gibi geliyordu.

Neeve sakince gülümsedi ve kitabını yüzüstü masaya bıraktı. "Bu hafta seni çok görmedim."

"Ben... arkadaşlarımla... dışarıdaydım." Her kelimenin ardından kendine bu kadar şüphe çekecek şekilde konuşmamasını söylüyordu Blue.

"Gansey meselesini duydum," dedi Neeve. "Maura'ya sizi ayrı tutmaya çalışmamasını söyledim. Yolunuzun kesişmesi belli ki kaçınılmaz."

"Ah. Ee. Teşekkürler."

"Biraz üzgün bir hâlin var," dedi Neeve. Güzel ellerinden biriyle yanındaki sandalyeye pat pat diye hafifçe vurdu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Bir okuma yapmamı ister misin?"

"Ah, yok, sağ ol ama ben... benim okula yetişmem gerekiyor," dedi Blue çabucak. Bir yanı Neeve'in bunları iyiliğinden mi sorduğunu merak ediyordu, yoksa Calla'yla bu gece planladıkları şeyi bildiği için ters psikoloji mi uyguluyordu ona? Her halükârda Neeve'in herhangi bir şekilde fal bakmasını istemiyordu Blue. Eşyalarını kapıya doğru taşıyan Blue, omzunun üzerinden yarım yamalak bir şekilde el salladı.

Neeve arkasından, "Bir Tanrı'yı arıyorsun. Aynı zamanda bir şeytanın da var olabileceğinden hiç şüphelenmedin mi?" dediğinde, yalnızca birkaç adım ilerlemişti.

Blue kapının eşiğinde donakaldı. Kafasını çevirse de tam olarak Neeve'e bakmıyordu.

"Ah, işine burnunu sokmak gibi bir niyetim yoktu," dedi Neeve. "Yaptığın şey o kadar büyük ki başka şeylere bakarken bile göz ucuyla görebiliyorum."

Şimdi Blue doğrudan ona dönmüştü. Neeve'in suratındaki sakin ifade değişmemişti; iki eliyle kupayı kavramıştı.

"Benim için rakamlar kolay," dedi Neeve. "İlk onları yapmayı becerebildim hatta. Onları hep yoktan bulabiliyordum. Önemli tarihler. Telefon numaraları. En kolayı bunlar. Ama bana kolay gelen bir sonraki şey de ölüm. Biri ölüme dokunduğunda bunu anlayabiliyorum."

Blue sırt çantasının kayışlarını kavradı. Annesi ve arkadaşları tuhaftı, evet, ama onlar tuhaf olduklarının *farkındaydı.* Ağızlarından acayip bir şey çıktığında bunu anlıyorlardı. Neeve'de o filtre eksik gibi görünüyordu.

En sonunda, "O uzun zamandır ölüymüş," diye karşılık verdi Blue.

Neeve omuz silkti. "Bu iş sona ermeden başkaları da olacak."

Ne diyeceğini bilemeyen Blue yavaşça kafasını iki yana salladı.

"Ben sadece seni uyarıyorum," dedi Neeve. "Şeytana dikkat et. Tanrı'nın olduğu yerde, iblislerden oluşan bir ordu da vardır."

31

İlk kez Aglionby tatil olduğu için Adam mutlu değildi. Cuma günü yalnızca öğretmenler çalışacağından Gansey gönülsüzce annesinin gecikmiş doğum günü için aile evine dönmüştü. Ronan odasına kapanıp içiyor ve kendi pisliğinde dönüp duruyordu ve Adam da Gansey'nin Monmouth İmalat'taki yokluğunda oğlanın masasında ders çalışıyordu. Devlet okullarında bugün normal ders işleniyordu ama okul bittikten sonra Blue'nun geleceğine dair her zaman bir umut taşıyordu.

Salonda başka kimse olmadığında daire insanı basıyordu. Adam'ın bir yanı yalnız kalmamak için Ronan'ı odasından çıkarmayı istiyordu ama ağır basan diğer yanı kendi itici ve dile getirilmemiş şekliyle Ronan'ın Noah için yas tuttuğunun farkındaydı. Bu yüzden Adam, Gansey'nin masasına oturmuş, pencereden içeri giren ışığın normalde olduğu gibi parkeleri aydınlatmadığının farkında bir şekilde Latince ödevini yapmaya çalışıyordu. Odadaki gölgeler kıpırdanıyor ve birbirine yapışıyordu. Adam, Gansey'nin masasındaki nane bitkisinin kokusunu alıyordu ama aynı zamanda Noah'nın kokusunu da alıyordu; deodorantının, sabununun ve terin birbirine karışmış kokusunu.

"Noah," dedi Adam boş daireye. "Burada mısın? Yoksa Gansey'ye musallat olmaya mı gittin?"

Cevap yoktu.

Önündeki kâğıda baktı. Latince kelimeler saçma sapan, uydurma bir dil gibi göründü gözüne. "Bunu yoluna koyabilir miyiz Noah? Eskiden olduğun gibi değil de seni şimdiki hâline ne soktuysa, onu?"

Masanın hemen yanında bir şey düşünce Adam olduğu yerde zıpladı. Gansey'nin nane bitkisinin yere atıldığını fark etmesi çok uzun sürmedi. Kil saksıdan tek bir üçgen şeklinde parça kırılmış, yere saçılmış toprağın yanında duruyordu.

"Bu yardımcı olmuyor," dedi Adam sakince ama sarsılmıştı. Öte yandan tam olarak neyin *yardımcı olacağından* da emin değildi. Noah'nın kemiklerini bulduktan sonra Gansey, polisi aramıştı ama pek bir bilgi alamamışlardı, sadece Noah'nın yedi senedir kayıp olduğunu öğrenmişlerdi. Her zaman olduğu gibi, Adam ona dilini tutmasını tembihlemişti ve bu sefer Gansey onu dinlemiş, polise Mustang'den bahsetmemişti. Araba onları Cabeswater'a götürürdü ki bu da fazla karmaşık olup fazla göz önünde bulunmak demekti.

Kapı tıklatıldığında, bunu yapanın Noah olduğunu düşünen Adam hemen kapıya bakmadı. Ama kapı bir kez daha tıklatıldı ve bu sefer Declan'ın sesi duyuldu: *"Gansey!"*

Adam iç geçirerek ayağa kalktı ve kapıya gitmeden önce nane saksısını masaya kaldırdı. Declan kapıda Aglionby forması ve stajyer takım elbisesini giymemiş bir hâlde dikiliyordu ve kusursuz bir koyu renkte ve pahalı görünse bile, kot pantolon içinde farklı biriymiş gibi görünüyordu. Adam'ın normalde onu gördüğünden daha genç duruyordu.

"Declan. Selam."

"Gansey nerede?" diye sordu.

"Burada değil."

"Ya, hadi canım."

Adam yalancılıkla suçlanmaktan hoşlanmadı. Normalde istediği şeyi elde etmek için daha iyi yollara başvururdu. "Annesinin doğum günü için eve döndü."

"Kardeşim nerede?"

"Burada değil."

"Bak şimdi yalan söylüyorsun işte."

Adam omuz silkti. "Evet. Yalan söylüyorum."

Declan yanından geçmeye yeltendi ama Adam kolunu uzatarak kapıda yolunu kesti. "Şimdi hiç de iyi bir zaman değil. Ve Gansey, o burada değilken ikinizin konuşmasının iyi bir fikir olmadığını düşünüyor. Bence haklı."

Declan geri adım atmadı. Göğsü Adam'ın koluna dayalıydı. Adam yalnızca şundan emindi: Declan'ın şu anda Ronan'la konuşması mümkün değildi. Ronan alkollüyse, Declan doğrudan öfkeli bir hâlde geldiyse imkânsızdı. Gansey yokken kavgaya tutuşmaları kaçınılmazdı. Şu anda önemli tek şey buydu.

"Benimle dövüşmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Adam kendisi gergin değilmişçesine. "Bunun senin değil, Ronan'ın olayı olduğunu sanıyordum."

Bu, Adam'ın hayal edebileceğinden bile daha etkili oldu; Declan ânında bir adım geri çekildi. Elini arka cebine atan Declan katlanmış bir zarf çıkardı. Adam gönderici kısmındaki Aglionby armasını tanıdı.

"Okuldan atılıyor," dedi Declan zarfı Adam'a uzatarak. "Gansey bana onun notlarını düzelteceğine dair *söz vermişti.* Böyle bir şey gerçekleşmedi. Ben Gansey'ye güvendim, o da beni hayal kırıklığına uğrattı. Döndüğünde kardeşimin okuldan atılmasına müsaade ettiğini söyle ona."

Bu, Adam'ın dayanabileceğinden fazlaydı.

"Ah, hayır," dedi. Ronan'ın da onları dinlemiş olmasını umuyordu. "Ronan tüm bunları kendi başına başardı. Aglionby'de kalmayı yalnızca Ronan'ın kendisi isterse başarabileceğini ikiniz ne zaman göreceksiniz, bilmiyorum. O zamana dek ikiniz de vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Ne kadar doğruyu söylemiş olursa olsun, Adam Parrish'in Henrietta aksanıyla Declan gibi birini ikna edebileceği hiçbir argüman bulunmuyordu.

Adam zarfı tekrar katladı. Kısacık bir an boyunca çok geç olana kadar mektubu paylaşmamayı düşündü ama böyle bir şey yapabilecek biri olmadığını biliyordu. "Bunu ona iletirim."

"Buradan taşınacak," dedi Declan. "Gansey'ye bunu hatırlat. Aglionby yoksa, Monmouth da yok."

O zaman onu öldürmüş olursun diye düşündü Adam çünkü Ronan'ın abisiyle aynı çatı altında yaşadığını hayal dahi edemiyordu. Ronan'ın Gansey'yle paylaşmadığı hiçbir çatının altında yaşadığını hayal edemiyordu. Ama cevaben tek söylediği, "Ona söylerim," oldu.

Declan merdivenlerden aşağı indi, birkaç saniye sonra da arabasının otoparktan çıktığını işitti Adam.

Adam zarfı açıp yavaşça mektubu okudu. İç geçirerek masaya döndü ve kırılmış nane saksısının yanındaki telefonu aldı. Ezberden numarayı çevirdi.

"Gansey?"

Oradan birkaç saatlik uzaklıkta bulunan Gansey annesinin doğum gününden sıkılmaya başlamıştı. Adam'ın telefonu keyfinin son kırıntılarını da süpürmüştü ve bunun üzerinden çok geçmeden Helen ile Gansey'nin annesi, Helen'ın aldığı cam olmayan tabak konusunda değilmiş gibi davrandıkları son derece kibarca ve hayal kırıklığıyla dolu bir sohbete başlamıştı.

Özellikle gergin bir atışma sırasında Gansey ellerini cebine sokup babasının garajına kaçtı.

Normalde evinin –Washington D.C.'nin dışındaki Cotswold taşından kocaman bir malikâne– nostaljik bir yanı olurdu ama bugün Gansey'nin sabrı sınırlıydı. Yalnızca Noah'nın iskeletini, Ronan'ın berbat notlarını ve ağaçların Latince konuşmasını düşünebiliyordu.

Bir de Glendower'ı.

Mahzen mezarının karanlığında belli belirsiz aydınlanmış, kaliteli zırhıyla uzanan Glendower. Gansey'nin ağaç kovuğundaki görüsünde o kadar gerçekçi gelmişti ki gözüne! Gansey zırhın tozlu yüzeyine dokunmuş, yanında duran mızrak başlığının üzerinde parmaklarını gezdirmiş, Glendower'ın zırhlı sağ elinde tuttuğu kadehin üzerindeki tozları üfleyerek dağıtmıştı. Miğferin yanına gidip elini kaldırmıştı. Beklediği an buydu işte, onu ortaya çıkardığı, uyandırdığı an.

Görü tam da burada sona ermişti.

Gansey hep iki farklı kişiliği olduğunu hissederdi: her durumla başa çıkabilen, herkesle konuşabilen, her zaman kontrolü elinde bulunduran Gansey vardı; bir de kendinden emin olmayan, sıkıcı, yüz kızartıcı derecede samimi, saflıktan doğan bir özlem içindeki daha kırılgan Gansey. İkinci Gansey içinde her zamankinden daha fazla yer kaplamaya başlamıştı ve bundan hoşlanmıyordu.

Garaj kapısının yanındaki tuş takımına şifreyi (Helen'ın doğum günü) girdi. Ev kadar büyük olan garaj taş, ahşap ve kemerli bir çatıdan oluşuyordu ve kaputların altındaki yaklaşık birkaç bin beygir gücüne ev sahipliği yapıyordu.

Dick Gansey III gibi, Dick Gansey II de eski arabalara düşkündü ama Dick Gansey III'ün aksine, baba Gansey'nin arabalarının hepsi *rotisserie* ve *Barrett-Jackson* gibi kelimeler kullanan uzman bir restorasyon ekibi tarafından kusursuz

şıklığına geri döndürülmüştü. Arabaların çoğu Avrupa'dan ithal edilmişti ve birçoğunun direksiyonu sağdaydı ya da yabancı dillerde yazılmış kullanım kılavuzuna sahiplerdi. Ayrıca en önemlisi de babasının arabalarının her birinin öyle ya da böyle meşhur olmasıydı: Ya eski sahipleri ünlüydü ya bir film çekiminde kullanılmışlardı ya da tarihi bir figürün arabasıyla çarpışmışlardı.

Gansey muhtemelen daha öncesinde Lindberg, Hitler ya da Marilyn Monroe tarafından kullanılan vanilyalı dondurma rengindeki bir Peugeot'yu seçti. Ayaklarını pedallara yerleştirip arkasına yaslandıktan sonra cüzdanındaki kartları karıştırdı ve en sonunda okulun rehberlik öğretmeni Bay Pinter'ın numarasını tuşladı. Telefon çalarken, içinde bir yerlerde saklandığını bildiği, kontrolü elinde tutan versiyonunu ortaya çıkarmaya çalıştı.

"Bay Pinter? Sizi mesai sonrası aradığım için kusura bakmayın," dedi Gansey. İş ve kredi kartları istifini direksiyonun üzerinde gezdirdi. Arabanın içi annesinin stand mikserini andırıyordu. Vites kolu, arabayı bir vitesten ötekine geçirmediği zamanlarda, fena olmayan bir krema çırpabilirmiş gibi duruyordu. "Ben Richard Gansey."

"Bay Gansey," dedi Pinter. Bu heceleri uzata uzata söylemişti ki Gansey de bu sırada adamın bu isme sahip kişinin yüzünü hatırlamaya çalıştığını hayal etti. Pinter, Gansey'nin "son derece gelenekçi" olarak adlandırdığı, Ronan'ın ise "bir kötü durum senaryosu" olarak yaftaladığı derli toplu, hevesli bir adamdı.

"Sizi Ronan Lynch konusunda rahatsız ediyorum."

"Ah."

Pinter'ın Ronan'ın suratını hatırlamak için düşünmesine gerek kalmamıştı. "Şey, Bay Lynch'in gerçekleşmekte olan okuldan atılmasının detaylarını sizinle paylaşmam..."

"Saygısızlık etmek istemem Bay Pinter," diye adamın lafını böldü Gansey, bu hareketiyle adama en ufak bir saygı göstergesi göstermediğinin bütünüyle farkında olarak, "özel durumumuzdan haberdar olduğunuzu sanmıyorum."

Kafasının arkasını bir kredi kartıyla kaşırken Ronan'ın hassas duygu durumunu, uyurgezerliğin ona çektirdiklerini, Monmouth İmalat'ın ona iyi gelen neşesini ve Ronan onun yanında yaşamaya başladığından beri katettikleri gelişmeleri açıkladı. Kalbindeki kanamaya devam eden Niall-Lynch-şeklindeki deliği bandajlamanın bir yolunu bulduğunda, Ronan Lynch'in ne kadar başarılı olacağından emin olduğundan bahsettiği tez cümlesiyle argümanını sonlandırdı.

"Bay Lynch'in gelecek başarısının Aglionby'nin desteklediği türden bir başarı olacağı konusunda ikna olduğumu söyleyemem," dedi Pinter.

"Bay Pinter," diye karşı çıktı Gansey fakat aslında bu konuda adama hak veresi vardı. Cam açma kolunun topuzunu döndürdü. "Aglionby'nin müthiş derecede çeşitli ve karmaşık bir öğrenci profili mevcut. Ebeveynlerimin benim için bu okulu seçmesinin sebeplerinden biri de buydu."

Gerçekte dört saatlik bir Google araması ve babasının yaptığı ikna edici bir telefon konuşmasından ibaret olmuştu ama Pinter'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bay Gansey, dostunuz konusundaki endişenizi..."

"Kardeş," diye adamın lafını böldü Gansey. "Ben onu bir kardeşim gibi görüyorum. Annemle babam için de o bir oğul. Kelimenin her anlamında. Duygusal olarak da, pratikte de, *ekonomik* olarak da."

Pinter bir şey demedi.

"En son ziyaretinde babam Aglionby'nin kütüphanesini denizcilik tarihi konusunda zayıf bulmuştu," dedi Gansey. Kredi kartını, dirençle karşılaşana kadar ne kadar içeri

gideceğini görmek için klimaya soktu. Arabanın bağırsaklarında kaybolmadan önce kartı geri çekmesi gerekti. "Kütüphanede, ah, otuz bin dolarlık bir eksiklik olduğundan bahsetmişti."

Pinter cevap verdiğinde sesi biraz daha kalın çıktı. "Bay Lynch'in Aglionby öğreniminin neden tehlikede olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Okul kurallarını alenen çiğnemekte sakınca görmüyor ve akademik kariyeri konusunda apaçık bir nefret sergiliyor. Son derece zorlu kişisel sıkıntıları sebebiyle ona alan sağladık fakat Aglionby'ye gitmenin bir angarya değil, bir ayrıcalık olduğunu unutmuş gibi görünüyor. Pazartesi gününden itibaren geçerli olacak şekilde okuldan atılacak."

Gansey öne eğilip alnını direksiyona dayadı. *Ronan, Ronan, niye ya...*

"Onun başarısız olduğunu biliyorum. Çok daha öncesinde okuldan atılması gerektiğini biliyorum. Bana okul yılının sonuna kadar vakit verin, yeter. Finallerini geçmesini sağlayabilirim," dedi.

"Hiçbir *derse* girmiyor ki Bay Gansey."

"Finallerini geçmesini sağlayabilirim."

Uzun bir sessizlik oldu. Gansey arka planda çalışan televizyonun sesini duydu.

Pinter en sonunda, "Tüm finallerinden B alması gerekiyor. Ve o zamana kadar da tüm kurallara uyacak, yoksa ânında okuldan atılır. Bu son şansı," dedi.

Arkasına yaslanan Gansey nefesini verdi. "Teşekkür ederim efendim."

"Ayrıca babanızın denizcilik tarihi bölümümüzle alakalı ilgisini de unutmayın. Bu konunun takipçisi olacağım."

Bir de Ronan, Pinter'dan öğrenecek bir şeyi olmadığını sanıyordu. Keyfi hiç yerinde olmasa da mutsuz mutsuz ön panele doğru gülümsedi Gansey. "Tekneler her zaman

hayatımızın önemli bir parçası olmuştur. Mesai sonrası telefonu açtığınız için teşekkürler."

"İyi hafta sonları Bay Gansey," diye karşılık verdi Pinter.

Gansey ARAMAYI SONLANDIR tuşuna basıp telefonunu ön panelin üzerine attı. Gözlerini kapatıp bıyık altından sövdü. Gansey, Ronan'ı ilk dönem sınavlarından zar zor geçirmeyi başarmıştı. Herhâlde bunu bir kez daha yapabilirdi. Bunu tekrar yapmak zorundaydı.

Biri yolcu koltuğuna oturduğunda Peugeot sallandı. Nefesinin kesildiği bir an boyunca *Noah* diye düşündü Gansey.

Ama sonra babası, "Bu Fransız güzeli senin kanına mı giriyor yoksa? Bunun yanında seninki kaba kalıyor, değil mi?" dedi.

Gansey gözlerini açtı. Babasının yanında, arabanın ön panelini avucuyla silip toz var mı yok mu diye kontrol ettiğini gördü. Sadece bakarak oğlunun sağlığını ve ruh hâlini belirleyebilecekmiş gibi gözlerini kısarak Gansey'ye baktı.

"Güzel araba," dedi Gansey. "Ama benlik değil."

"Senin külüstürün seni buraya getirebilmiş olmasına şaşırdım," dedi babası. "Dönerken Suburban'la dönmeye ne dersin?"

"Camaro iş görüyor."

"Benzin kokuyor."

Gansey, babasının garajın önüne park edilmiş Camaro'nun etrafında dolaştığını, ellerini arkasında birleştirmiş hâlde benzin sızıntısını koklayıp boyadaki çizikleri incelediğini gözünün önünde canlandırabiliyordu.

"İş görüyor baba. *İbretlik* bir araba."

"Bundan şüpheliyim," dedi babası ama bunu tatlılıkla söylemişti. Richard Gansey II nadiren bu tavrın dışına çıkardı. *Baban ne hoş adam,* derdi insanlar Gansey'ye. *Sürekli gülümsüyor. Hiçbir şey onun tadını kaçırmıyor. Tam bir karakter.*

Son yorumun sebebi babasının eskimiş acayip şeyler biriktirmesi, duvarlardaki deliklerden içeri bakma alışkanlığı ve tarihin başlangıcından beri on dört nisanda yaşanmış her bir olayı not ettiği bir günlük tutmasıydı. "Ablanın o korkunç bronz tabağa niye üç bin dolar harcadığına dair bir fikrin var mı? Annene kızgın mı? Şaka mı yapmaya çalışıyor?"

"Annemin hoşuna gideceğini sandı."

"*Cam* değil ki!"

Gansey omuz silkti. "Onu uyarmaya çalıştım."

Bir anlığına orada öylece oturdular. Babası, "Arabayı çalıştırmak ister misin?" diye sordu.

Gansey'nin pek ilgisini çekmiyordu ama anahtarın kontakta olduğunu gördü ve anahtarı çevirdi. Camaro'nun aksine, motor laf dinleyip canlanarak ânında çalışmaya başladı.

"Dördüncü kapı, açıl," dedi babası ve önlerindeki garaj kapısı yukarı doğru açılmaya başladı. Gansey'nin bakışını yakalayınca açıklamaya girişti babası. "Ses kontrolü taktırdım. Tek sıkıntısı, dışarıdayken çok yüksek sesle bağırdığında, en yakınındaki kapının açılması. Hâliyle bu da güvenlik konusunda bir açık. Bunun üzerinde çalışıyorum. Birkaç hafta önce hırsız girdi. Sadece ön kapıya kadar kaçabildi ama. Orada ağırlık kontrollü bir sistem var."

Garaj kapısı açıldığında, tam önlerinde park ettiği için çıkmalarını engelleyen Camaro'yu gördüler. Ağırbaşlı, kendi hâlinde, sürekli gülümseyen Peugeot'ya kıyasla, Domuz basık, asi ve kaba sabaydı. Gansey bir anda arabasına karşı bastırılamaz bir sevgiyle dolup taştı. Onu satın almak hayatında verdiği en iyi karardı.

"Şu şeye asla alışamayacağım," dedi Domuz'a kötü niyetten yoksun hâlde bakan babası.

Gansey bir keresinde babasının, *"Böyle bir arabayı ne diye istiyor ki?"* dediğini ve annesinin, *"Ah, ben biliyorum*

niye istediğini," diye cevap verdiğini işitmişti. Günün birinde annesine bu konuşmayı hatırlatıp bu arabayı niye aldığı konusundaki düşüncelerini öğrenecekti. Camaro'ya tahammül etme konusundaki motivasyonunu analiz etmek Gansey'yi huzursuz etti ama bunun, bu kusursuzca tamir edilmiş Peugeot'nun içinde otururken hissettikleriyle alakalı olduğunu biliyordu. Bir arabanın içindekilerin paket görevi gördüğünü düşünüyordu ve içi bu garajdaki arabalardan herhangi birine benzese, bu şekilde yaşayamazdı. Dıştan babasına çok benzediğini biliyordu. İçininse daha çok Camaro'ya benzemesini isterdi. Yani daha çok Adam'a benzemesini.

Babası, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Süper."

"En sevdiğin ders hangisi?"

"Dünya tarihi?"

"Öğretmeni iyi mi?"

"Gayet yeterli."

"Burslu arkadaşın ne yapıyor? Dersler devlet okuluna göre daha ağır geldi mi?"

Gansey şoför tarafındaki aynayı tavanı gösterecek şekilde ayarladı. "Adam iyi durumda."

"Bayağı zeki olmalı."

"O bir dâhi," dedi Gansey katiyetle.

"Peki, ya İrlandalı olan?"

Pinter'la konuşmasının üzerinden bu kadar az zaman geçmişken Ronan adına inandırıcı bir yalan uyduramadı Gansey. O anda oğul Gansey olmak ona çok ağır hissettirdi. "Ronan, Ronan işte. Babası olmadan zorlanıyor," diye karşılık verdi.

Gansey Sr. Noah'yı sormadı ve Gansey daha önce babasının onu sorduğunu hatırlamadığını fark etti. Hatta ailesine Noah'dan bahsettiğini bile hatırlamıyordu. Onun bir ceset bulduğunu haber vermek için polisin ebeveynini arayıp ara-

madığını merak etti. Şimdiye dek aramadılarsa, muhtemelen bundan sonra da aramazlardı. Gansey ile Blue'ya üzerinde bir terapistin numarasının bulunduğu birer kart vermişlerdi ama Gansey onların farklı türden bir yardıma ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu.

"Ley hattı avın nasıl gidiyor?"

Gansey babasıyla ne kadarını paylaşmak istediğini tarttı. "Hiç beklemediğim bazı gelişmeler kaydettim. Henrietta umut verici görünüyor."

"Yani işler fena gitmiyor o zaman? Ablan biraz melankolik göründüğünü söyledi."

"*Melankolik* mi? Helen aptalın teki."

Babası dilini şaklattı. "Dick, gerçekten böyle düşünmüyorsun. Kelime seçimi?"

Gansey motoru kapatıp babasına baktı. "Anneme doğum günü için bronz bir tabak aldı."

Gansey Sr. minik bir *hımm* sesi çıkardı ki bu da Gansey Jr.'a hak verdiğini gösteriyordu.

"Mutlu ve meşgul olduğun sürece sıkıntı yok," dedi babası.

"Ah," dedi Gansey ön panelin üzerindeki telefonunu alırken. Daha şimdiden Ronan'ın beynine üç aylık dersi nasıl sokacağına, Noah'yı eski hâline nasıl döndüreceğine, Henrietta artık bir çıkmaz sokak gibi görünmese de Adam'ı ailesinin evinden taşınmaya nasıl ikna edeceğine ve bir sonraki görüşünde Blue'ya nasıl zekice bir şeyler söyleyebileceğine dair beyin fırtınası yapmaya başlamıştı bile. "İşim başımdan aşkın."

32

Blue okuldan sonra Monmouth İmalat'ın kapısını çaldığında kapıyı Ronan açtı.

"Dışarıda beklemiyordunuz," dedi Blue kendini açıklama ihtiyacı hissederek. Beraber bunca zaman geçirmiş olmalarına rağmen hiç içeri girmemişti ve derme çatma merdivende dikilirken kendini davetsiz bir misafir gibi hissetmiyor değildi. "Belki evde değilsinizdir diye düşündüm."

"Gansey annesiyle partiliyor," dedi Ronan. Üzerinde bira kokusu vardı. "Noah da ölü, kahretsin. Ama Parrish burada."

"Ronan, onu içeri alsana," dedi Adam. Ronan'ın omzunda belirdi. "Hey, Blue. Buraya daha önce çıkmamıştın, değil mi?"

"Evet. Yoksa buraya gelmemem..."

"Hayır, gel..."

Ufak bir karmaşa yaşandı ve ardından kapı arkasından kapandığında, Blue kendini içeride tepkisini ilgiyle seyreden iki oğlanı ona bakarken buldu.

Blue ikinci kata göz attı. Çılgın bir mucidin, takıntılı bir âlimin ya da son derece dağınık bir kâşifin odasına benziyordu; Gansey'yle tanıştıktan sonra tüm bunların aynı anda gerçek olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. "Alt kat nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Tozlu," diye karşılık verdi Adam. Ayağıyla çaktırmadan içinde hâlâ baksırın bulunduğu bir çift kirli kot pantolonu Blue'nun gözünün önünden çekmeye çalıştı. "Ve beton. Ve daha çok toz. Ve kir."

"Ayrıca," dedi Ronan odanın öteki ucundaki çift kanatlı kapıya doğru ilerleyerek, "bunlar da tozlu," dedi.

Bir anlığına Ronan'la Adam bu odayı ilk kez görüyormuşçasına boyunlarını çevirerek geniş odaya baktı. Onlarca pencereden içeri dolan akşam güneşiyle kırmızıya boyanan koca oda güzel ve darmadağındı. Gansey'nin günlüğünü ilk gördüğünde aldığı intibayı canlandırmıştı Blue'da.

Birkaç gündür ilk kez onun parmaklarını suratında hissettiği görüyü düşündü.

Blue, öp beni.

Düşüncelerini sıfırlamak için kısacık bir nefesliğine gözlerini kapadı.

"Benim Testere'yi beslemem gerek," dedi Ronan Blue için hiçbir şey ifade etmeyen bir cümleyle. Ufacık odaya girip kapıyı arkasından kapattı. İçeriden insan gırtlağından çıkamayacak bir ciyaklama geldi ama Adam bu ses üzerine bir yorumda bulunmadı.

"Hâliyle bugün bir şey yaptığımız yok," dedi Adam. "Takılmak ister misin?"

Blue etrafta bir kanepe aradı. Kanepede daha rahat takılabilirlerdi. Odanın ortasında dağınık bir yatak vardı, fazlasıyla pahalı görünümlü deri bir tekli koltuk (deriyi tutturmak için parlak pirinç düğmelerin kullanıldığı) zeminden tavana uzanan pencerelerden birinin önüne yerleştirilmişti ve üzerinde kâğıtların saçıldığı bir masa sandalyesi bulunuyordu. Kanepe yoktu ama.

"Noah hiç..."

Adam hayır anlamında kafasını salladı.

Blue iç geçirdi. Belki, diye düşündü, Noah'nın cesedi konusunda Adam haklıydı. Belki de onu ley hattından koparmak enerjisini çalmıştı.

"Burada mı?" diye sordu Blue.

"Öyle gibi. Bilemiyorum."

Boşluğa doğru, "Enerjimi kullanabilirsin Noah. İhtiyacın olan buysa," dedi Blue.

Adam'ın suratındaki ifadeyi okumak imkânsızdı. "Cesurca bir şey söyledin."

Blue öyle düşünmüyordu; bu yaptığı cesaret göstermesi gereken bir şey olsaydı, annesinin onu kilise nöbetine götürmeyeceğinden emindi. "İşe yaramayı severim. Şey, sen de burada mı yaşıyorsun?"

Gözleri pencerenin öteki tarafında uzanan Henrietta'da olan Adam reddedercesine kafasını salladı. "Gansey taşınmamı istiyor. Tüm eşyaların aynı yerde olmasını sever." Sesinde alınmış bir tını vardı ve kısa bir duraksamanın ardından ekledi, "Böyle şeyler söylememeliyim. Kötü bir niyeti yok. Ama biz... şey, yani burası Gansey'ye ait. İçindeki her şey Gansey'ye ait. Benim onunla eşit durmam gerekiyor ve burada yaşarsam onunla eşit olamam."

"Peki, nerede yaşıyorsun?"

Adam'ın ağzı bir çizgi hâlini aldı. "Ayrılmam gereken bir evde."

"Bu pek de bir cevap sayılmaz."

"Orası da bir ev sayılmaz."

"Peki, burada yaşamak o kadar kötü mü olurdu?" Kafasını geri atıp yüksek tavana baktı. Bütün eve sinmiş tozlu bir koku vardı ama bir kütüphane ya da müzeyi andıran türden eski, iyi bir anlamda.

"Evet," diye karşılık verdi Adam. "Kendi başıma yaşadığımda, kendi kurduğum bir yuva olacak."

"Ve Aglionby'ye de bu yüzden gidiyorsun."

Bakışlarını Blue'ya çevirdi. "Ve Aglionby'ye de bu yüzden gidiyorum."

"Zengin olmadığın hâlde."

Adam tereddüt etti.

"Adam, bu benim umurumda değil," dedi Blue. En temel bileşenlerine ayrıldığında, dile getirilmiş en cesur cümlelerden olmadığı kesindi ama Blue bu cümleyi söylerken kendini öyle hissetmişti. "Başka insanların bunu umursadığını biliyorum ama ben umursamıyorum."

Yüzünü hafiften buruşturdu ve bunu kabullenircesine başını belli belirsiz salladı Adam. "Zengin olmadığım hâlde."

"Bir şey diyeyim mi?" dedi Blue. "Ben de zengin değilim."

Adam buna bir kahkahayla cevap verdi ve içinden taşarak her seferinde Adam'ı da gafil avlayan bu kahkahadan sahiden hoşlanmaya başlamıştı. Bu kahkahadan hoşlanmaya başladığı bilgisi onu birazcık korkutuyordu.

"Ah. Hey. Gel bak. Hoşuna gidecek bir şey var," dedi.

Bastıkça gıcırdayan parkelerin üzerinden yürüyerek masanın yanından geçip odanın öteki ucundaki pencerelere gitti. Blue pencerelerin önünde baş döndürücü bir yükseklikteymiş gibi hissetti; bu devasa eski fabrika camları geniş parkelerin sadece birkaç metre üzerinde başlıyordu ve fabrikanın ilk katı, Blue'nun evinin ilk katından çok daha yüksekti. Çömelen Adam pencerelerin dibine itilmiş bir dizi karton koliyi karıştırmaya başladı.

En sonunda kutulardan birini pencereden birkaç santim geri çekti ve yanına oturması için Blue'ya işaret etti. Blue da oturdu. Adam daha rahat oturabilmek için pozisyonunu düzeltti; diz kemiği şimdi Blue'nun dizine dayanıyordu. Oğlan ona bakmıyordu ama duruşunda kızın varlığının bütünüyle farkında olduğunu gösteren bir şey vardı. Blue yutkundu.

"Bunlar Gansey'nin bulduğu şeyler," dedi Adam. "Müzeler için yeterince havalı olmayan ya da eski olduklarını kanıtlayamadığı veya başkasına vermek istemediği şeyler."

"Bu kutunun içindekiler mi?" diye sordu Blue.

"Tüm bu kutuların içindekiler. Bu Virginia kutusu." Hatırı sayılır miktarda tozla birlikte kutunun içindekiler aralarına saçılacak şekilde kutuyu devirdi Adam.

"Virginia kutusu ha? Diğer kutular nerelerin?"

Adam'ın tebessümünde ufak bir çocuk gizli gibiydi. "Galler, Peru, Avustralya, Montana ve diğer tuhaf yerler."

Blue yığından çatal şeklindeki bir çubuğu eline aldı. "Bu da bir bulma çubuğu mu?" Blue daha önce bunlardan birini kullanmamış olsa da sezgilerine odaklanmak üzere kayıp eşyalarla gizli su kaynaklarının hangi yönde bulunduğunu görmek için bunları kullanan psişikler olduğunu biliyordu. Gansey'nin süslü EMF okuyucusunun düşük teknolojili versiyonu.

"Olabilir. Normal bir sopa da olabilir." Adam ona eski bir Roma sikkesi gösterdi. Bunu minik bir taştan heykel köpeğin üzerinden asırlık tozları kazımak için kullandı. Köpeğin arka bacağı eksikti; pürüzlü yara, kirli yüzeyin geri kalanından daha açık renkte olan taşı ortaya çıkardı.

"Karnı aç görünüyor," diye yorumda bulundu Blue. Stilize edilmiş köpek heykeli ona tepenin kenarına oyulmuş kuzgunu hatırlattı; baş geriye eğilmiş, uzun vücutlu.

Adam ortasında bir delik bulunan bir taşı alıp deliğinden Blue'ya baktı. Taşın şekli, Adam'ın yüzündeki morluğun son kalıntılarını tamamen kaplıyordu.

Blue da benzer bir taş bulup o taşla benzer deliğinden Adam'a baktı. Oğlanın suratının yarısı akşam güneşiyle kırmızıya boyanmıştı. "Bu taşlar niye kutuda?"

"Bu delikleri su açmış," dedi Adam. "Deniz suyu. Ama Gansey bu taşları dağda buldu. Sanırım Birleşik Krallık'ta bulduğu bazı taşlara çok benzediklerini söylemişti."

Adam hâlâ acayip bir dürbün görevi gören taşın deliğinden ona bakıyordu. Oğlanın boynunun hareket ettiğini gördü ve ardından Adam uzanıp Blue'nun suratına dokundu.

"Sen gerçekten çok güzelsin," dedi.

"Taştandır," diye hemen karşılık verdi Blue. Teni ısınmış gibi geldi; oğlanın parmak uçları ağzının kenarına belli belirsiz dokunmuştu. "Oradan bakınca güzel görünmüşümdür."

Adam nazikçe Blue'nun elindeki taşı aldı ve aralarındaki parkenin üzerine koydu. Parmaklarıyla Blue'nun yanağına düşmüş bir saç telini kulağının arkasına attı. "Annem eskiden hep, 'Bedava oldukları sürece insan iltifatları çöpe atmamalı,' derdi." Suratında çok samimi bir ifade vardı. "Bu da bedeli olmayan bir iltifattı Blue."

Blue'nun elleri elbisesinin eteğinde olsa da gözlerini Adam'dan kaçırmadı. "Böyle şeyler söylediğinde nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum."

"Böyle şeyler söylemeye devam etmemi isteyip istemediğini söyleyebilirsin."

Oğlanı yüreklendirmek ile bunun neden olacağı sonuçlarla ilgili korkusu arasında kalmıştı. "Böyle şeyler söylemen hoşuma gidiyor."

"Ama ne?" diye sordu Adam.

"*Ama* falan demedim ki!"

"Demek istedin. Ben duydum."

Oğlanın morluğun altında hassas ve yabancı duran yüzüne baktı. Onu utangaç ya da kararsız olarak görmek kolay olurdu ama ikisi de değildi aslında. *Noah* öyleydi mesela. Ama Adam yalnızca sessizdi. Ne diyeceğini bilmiyor değildi, sadece gözlemliyordu.

Fakat Adam hakkında bu tarz şeylerin farkında olmak oğlanın sorusuna cevap vermesine yardımcı olmuyordu: Bir öpücüğün tehlikelerini anlatmalı mıydı ona? Aslında hiçbir önemi yokmuş gibi hissettiğinde, bunu Gansey'ye söylemek çok daha kolay olmuştu. Yapmak istediği son şey, daha yeni tanışmışlarken gerçek aşk gibi şeylerden bahsederek Adam'ı korkutmaktı. Ama hiçbir şey *demezse* de Adam'ın kaçamak bir şekilde kendisini öpme ihtimali vardı ve o zaman ikisinin de başı belaya girerdi.

"Böyle şeyler söylemen hoşuma gidiyor ama... beni öpmenden korkuyorum," diye itiraf etti Blue. Şimdiden kendini çıkmaz bir yola soktuğunu hissetmeye başlamıştı. Adam hemen bir karşılık vermeyince, "Daha yeni tanıştık. Ve ben... ben... ben *çok gencim*," diye ekledi alelacele.

Cümlenin ortasında hakkındaki kehaneti açıklama cesaretini yitirmişti ama hangi yanının bu söylediğinin daha iyi bir itiraf olduğuna karar verdiğini de bilmiyordu. *Ben çok gencim.* Yüzünü buruşturdu.

"Bu..." Adam doğru kelimeyi aradı. "Bu çok aklı başında bir cevap."

Daha o ilk haftada Neeve'in Blue için kullandığı birebir aynı olan sıfat. Demek ki gerçekten de aklı başında biriydi. Bu can sıkıcıydı. Mümkün olduğu kadar eksantrik biri olmak için elinden geleni yapmıştı ama yine iş o noktaya geldiğinde *aklı başında* biri olup çıkıyordu.

Hem Adam hem de Blue onlara doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca yukarı baktılar. Kolunun altında bir şey taşıyan Ronan'dı gelen. Adam'ın yanı başına bağdaş kurarak oturana kadar ihtiyatla kendini yere bıraktı ve sanki en başından beri bu konuşmanın bir parçasıymış ve bu konuşmadan sıkılmışçasına derin derin iç geçirdi. Blue onun gelişiyle öpüşme

muhabbetinin bıçak gibi kesilmesinden eşit derecede hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Onu tutmak ister misin?" diye sordu. Ronan.

Ronan'ın elindeki şeyin canlı olduğunu o an keşfetti Blue. Kısacık bir anlığına, kuzgun oğlanlarından birinin gerçekten de evcil bir kuzguna sahip olmasının ironisini düşünmek dışında hiçbir şey yapamadı Blue. O noktada Ronan çoktan kızın cevabının hayır olduğuna karar vermişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Blue, Ronan elini geri çekerken. "İstiyorum."

Bunu yapmak istediğinden tam olarak emin değildi –kuzgun henüz gelişimini tamamlamış gibi durmuyordu– ama bu bir prensip meselesiydi. Bir kez daha sırf etkilemesi imkânsız biri olduğu için Ronan'ı etkilemeye çalıştığının farkına vardı ama en azından oğlanın onayını almak için sadece yavru bir kuşu elinde tutacak olmasıyla kendini avuttu. Ronan dikkatle kuzgunu Blue'nun açtığı avuçlarına bıraktı. Küçük kuş âdeta tüy gibiydi ve Ronan'ın elleriyle temas eden derisi ile tüyleri nemliydi. Kuzgun gagasını aralamış hâlde kocaman kafasını kaldırıp belerttiği gözleriyle Blue ile Adam'a baktı.

"Adı nedir?" diye sordu Blue. Kuzgunu elinde tutmak korkutucu ve hoştu; o kadar küçük, zayıf bir hayattı ki nabzı Blue'nun elinde hızla atıyordu.

Adam utana sıkıla, "Testere," diye cevapladı.

Kuzgun gagasını kocaman açtı ve daha şaşkın bakmaya başladı.

"Tekrar sana dönmek istiyor," dedi Blue çünkü bu barizdi. Ronan kuşu geri aldı ve kafasının arkasındaki tüyleri sevdi.

"Evcil hayvanıyla oturan kötü adamı andırıyorsun," dedi Adam.

Ronan'ın tebessümü suratını ikiye bölmüş gibiydi ama Blue'nun onu daha önce gördüğünden daha nazik bir hâli

vardı, sanki elindeki kuzgun kalbiydi de nihayet kalbini onlara açmıştı.

Her biri odanın öteki tarafındaki kapılardan birinin açıldığını duydu. Adam'la Blue birbirine baktı. Ronan bir darbe bekliyormuşçasına hafifçe kafasını eğdi.

Noah, Blue ile Ronan arasındaki boşluğa kurulurken kimse bir şey demedi. Blue'nun hatırladığı gibi görünüyordu; omuzları öne doğru eğilmişti ve elleri huzursuzca bir oraya bir buraya hareket ediyordu. Suratındaki asla kaybolmayan pasaklı kısım şüphesiz yanağının içe göçtüğü yerdi. Oğlana ne kadar çok bakarsa, aynı anda hem ölü hâlini hem de canlı hâlini gördüğünden giderek daha fazla emin oluyordu. Bu lekeli kısım da beyninin bu gerçekleri uzlaştırma yöntemiydi.

İlk konuşan Adam oldu.

"Noah," dedi. Yumruğunu kaldırdı.

Bir duraksamanın ardından Noah onunla yumruğunu tokuşturdu. Ardından ensesini ovuşturdu.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, sanki ölü değil de biraz rahatsızlanmış gibi. Kutunun içindekiler hâlâ aralarındaydı; Noah onları düzenlemeye başladı. Oyulmuş bir kemik parçasına benzeyen bir şey aldı; bir zamanlar üzerinde daha büyük bir desen olmalıydı ama şimdi geriye kalan tek şey ayıyoncası yaprağının kenarına benzeyen bir şey ve muhtemelen biraz çıkıntılı kıvrımdı. Noah bu parçayı bir madalyon gibi boynuna bastırdı. Gözlerini diğer iki oğlandan kaçırmıştı ama dizi Blue'nun dizine değiyordu.

"Şunu bilmenizi isterim," dedi Noah âdeta kelimeleri sıkıp çıkarmak istercesine oyulmuş kemiği âdemelmasına bastırırken, "ben hayattayken... *daha*... fazlasıydım."

Adam buna nasıl bir cevap verebileceğini düşünürken dudağını ısırıyordu. Ama Blue onun ne demeye çalıştığını anladığını düşünüyordu. Noah'nın Gansey'nin bulduğu

ehliyetteki çarpık gülümseyen oğlanla olan benzerliği, bir fotokopinin orijinal bir tabloyla olan benzerliğini andırıyordu. Tanıdığı Noah'nın o süslenmiş Mustang'i kullandığını gözünde canlandıramıyordu.

"Şimdi yeterlisin," dedi Blue. "Seni özlemiştim."

Noah solgun bir tebessümle uzandı ve eskiden yaptığı gibi Blue'nun saçını okşadı. Oğlanın parmaklarını doğru düzgün hissetmedi bile.

"Moruk, derslere gitmemi söyleyerek benimle kaç kere notlarını paylaşmayı reddetmiştin. Sen hiç derslere gitmiyordun," dedi Ronan.

"Ama bir zamanlar okula *gidiyordun,* değil mi Noah?" diye araya girdi Blue cesedinin yanında buldukları Aglionby armasını hatırlayarak. "Bir Aglionby öğrencisiydin."

"Hâlâ öyleyim," dedi Noah.

"Eskiden *öyleydin,*" dedi Ronan. "Derslere gitmiyorsun ki!"

"Sen de gitmiyorsun," diye karşılık verdi Noah.

"Ve yakında Ronan için de geçmiş zaman kullanacağız," diye araya girdi Adam.

"Pekâlâ!" diye bağırdı Blue ellerini havaya kaldırarak. Noah onun enerjisinden beslenirken derinden gelen bir soğukluk hissetmeye başlamıştı. Son istediği şey, kilise bahçesinde olduğu gibi bütünüyle tüketilmekti. "Polis senin yedi senedir kayıp olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Noah belli belirsiz ve endişelenmiş gözlerle ona baktı. "Hatırlamıyorum... Hatırlayamıyorum..."

Blue elini uzattı.

"Elimi tut," dedi. "Annemle seansa katıldığımda ve annemin odaklanması gerektiğinde elimi tutar. Belki bu sana yardımcı olur."

Noah ihtiyatla elini uzattı. Avucu avucuna değdiğinde, elinin bu kadar soğuk olması Blue'yu şok etti. Bu basit bir

soğuk değildi, bir şekilde boşluk hissi de vardı, nabzı atmayan bir deri gibi.

Noah, lütfen geri gelmemek üzere ölme.

Noah derin bir iç geçirdi. "Tanrım," dedi.

Sesi de öncekine göre farklı çıkmıştı. Şimdi tanıdığı, onlardan biriymiş gibi görünen Noah'ya daha yakındı. Blue bunu bir tek kendisinin fark etmediğini biliyordu çünkü Adam'la Ronan da keskin bir şekilde birbirine bakıyordu.

Noah'nın göğsünün inip kalkmasını, nefeslerinin bir ritim tutturmasını seyretti. Daha öncesinde onun nefes alıp almadığını bile tam olarak fark etmemişti.

Noah gözlerini kapattı. Top-Sider ayakkabılarının üzerindeki, avucu yukarı doğru bakan elinde oyulmuş kemik parçasını hâlâ gevşekçe tutuyordu. "Notlarımı, üzerlerindeki tarihi hatırlayabiliyorum... yedi sene önce."

Yedi sene. Polis haklı çıkmıştı. Yedi senedir ölü olan bir çocukla konuşuyorlardı.

"Gansey'nin eşekarıları tarafından sokulduğu sene," dedi Adam kısık sesle. Ardından, "*Glendower sayesinde yaşayacaksın. Ölmemesi gereken biri şu anda ley hattının üzerinde ölüyor ve sen de yaşamaman gerekirken yaşayacaksın,*" dedi.

"Tesadüf," dedi Ronan çünkü tesadüf değildi.

Noah'nın gözleri hâlâ kapalıydı. "Ley hattıyla alakalı bir şeydi. Bunun tam olarak ne işe yarayacağını söylediğini hatırlamıyorum."

"Uyandıracak mıydı?" diye öneride bulundu Adam.

Gözkapakları hâlâ kapalı olan Noah başıyla onayladı. Blue'nun bütün kolu üşümüş ve uyuşmuştu. "Evet, o. Benim umurumda değildi. Bununla kafayı bozan oydu ve ben de can sıkıntısından ona eşlik ediyordum. Hiç aklıma gelmezdi beni..."

"Gansey'nin bahsettiği ritüel bu," dedi Adam, Ronan'a. "Biri onu *denemiş*. Ley hattına sembolik bir şekilde dokunmak için bir kurbanla. O kurban sendin, değil mi Noah? Biri seni bu yüzden öldürdü."

"Yüzüm," dedi Noah kısık sesle ve yüzünü çevirip mahvolmuş yanağını omzuna bastırdı. "Ne zaman yaşamayı bıraktığımı hatırlayamıyorum."

Blue ürperdi. Oğlanlarla zeminin üzerine düşen akşamüzeri güneşi ilkbahara aitti ama Blue'nun kemikleri kışı hissediyordu.

"Ama işe yaramadı," dedi Ronan.

"Cabeswater'ı neredeyse uyandırıyordum," diye fısıldadı Noah. "Bunu yapacak kadar yakındaydık. Yanlış düşünmemiştik. Ama orayı bulamadığı için memnunum. Bilmiyor. Onun nerede olduğunu bilmiyor."

Hem tuttuğu Noah'nın soğuk eli hem de anlatılan hikâyenin dehşeti yüzünden Blue istemsizce titredi. Bir seans ya da okuma yaparlarken annesinin, teyzelerinin ve annesinin dostlarının da böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

Ölü insanlarla el ele tutuşuyorlar mı onlar da?

Ölünün daha kalıcı ya da en azından daha az göz göre göre canlı bir şey olduğunu düşünmüştü hep. Ama Noah ikisi de değilmiş gibi görünüyordu.

Ronan, "Tamam, lafı gevelemeyi bırakmanın vakti geldi. Bunu kim yaptı, Noah?" dedi.

Blue'nun tuttuğu Noah'nın eli titredi.

"Ciddiyim, moruk. Dökül. Senden not istemiyorum şu anda. Kafanı kimin parçaladığını soruyorum."

Ronan'ın ağzından çıktığında bu cümlede öfkeli ve şerefli bir yan vardı ama Noah'yı da dahil eden ve bir şekilde onu da sorumlu tutan bir öfkeydi bu.

Noah, "Biz onunla arkadaştık," diye cevap verdiğinde sesinde utanç vardı.

Az önceki hâline göre çok daha gaddar bir tavırla, "Arkadaşın olsa seni öldürmezdi," dedi Adam.

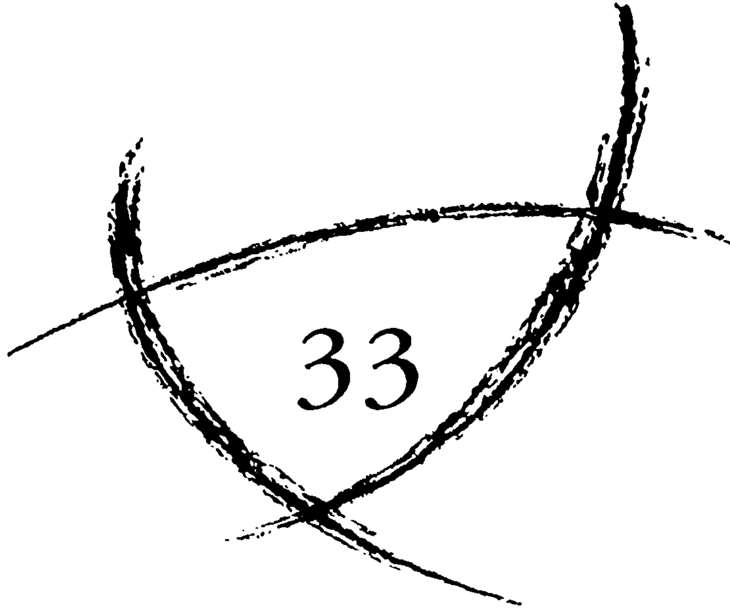
"Anlamıyorsunuz," diye fısıldadı Noah. Blue onun kaybolmasından korkuyordu. Bunun yedi senedir içinde taşıdığı bir sır olduğunu anlamıştı ve Noah hâlâ bunu itiraf etmek istemiyordu. "O kızgındı. Her şeyini kaybetmişti. Aklı başında olsaydı, onun böyle bir şey yapacağını... o bunu yapmak istemezdi... biz onunla arkadaştık, tıpkı... siz Gansey'den korkuyor musunuz?"

Oğlanlar cevap vermedi, cevap vermelerine gerek yoktu. Gansey'yi hangi gözle görüyorlarsa, onlar için kurşungeçirmezdi. Yine de Blue bir kez daha Adam'ın ifadesinde bir anlığına ortaya çıkan utancı gördü. Görüsünde aralarında her ne geçtiyse, hâlâ bu konuda endişeliydi.

"Hadi, Noah. Bir isim." Bu, kuzgunu gibi merakla beklerken kafasını yana eğmiş olan Ronan'dı. "Seni kim öldürdü?"

Kafasını kaldıran Noah gözlerini açtı. Elini Blue'nun elinden çekti ve kendi kucağına koydu. Etraflarındaki hava buz gibi olmuştu. Kuzgun, Ronan'ın kucağına iyice gömülmüştü ve Ronan da bir elini korumacı bir tavırla onun üzerine koymuştu.

"Ama onu zaten tanıyorsunuz," dedi Noah.

Gansey, ailesinin evinden ayrıldığında hava kararmıştı. Ne zaman evini ziyaret etse içinde yer eden huzursuz, memnuniyetsiz enerjiyle ağzına kadar doluydu. Bunun, bir zamanlar öyleyse bile, artık ailesinin evinin gerçek anlamda onun evi olmadığının bilincinde olması ve onların değil, kendisinin değiştiğinin ayırdına varmasının getirdiği farkındalıkla alakalı olduğunu düşünüyordu.

Gansey arabanın camını açıp kolunu dışarı çıkardı. Radyo yine çalışmayı bırakmıştı ve bu yüzden kulağındaki tek müzik motorun müziğiydi; Camaro hava karardıktan sonra daha gürültülü çalışıyordu.

Pinter'la yaptığı konuşma Gansey'nin içine dert olmuştu. Rüşvet. Demek iş bu noktaya gelmişti. İçindeki bu hissin utanç olduğunu düşünüyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bir Gansey olmaya geri dönüyordu.

Ama Ronan'ı Aglionby ve Monmouth'ta başka nasıl tutabilirdi ki? Ronan'la gelecekte yapacağı konuşmanın argümanlarının üzerinden geçti ve her biri Ronan'ın kulak asmayacağı şeylere benziyordu. Derse gitmek bu kadar *zor* muydu? Bir sene daha okula gitmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Henrietta'ya varmasına hâlâ yarım saat vardı. Yalnızca fazlaca parlak bir benzin istasyonuna sahip olan minicik bir

kasabada, görünmez yayalar için kırmızı yanan bir trafik ışığına yakalandı Gansey.

Ronan'ın tek yapması gereken derse girmek, ödevini yapmak ve yüksek not almaktı. Ardından özgür olacak, Declan'dan parasını alacak ve canı ne istiyorsa onu yapabilecekti.

Gansey telefonunu kontrol etti. Çekmiyordu. Adam'la konuşmak istiyordu.

Açık camdan arabanın içini dolduran havada yaprak ve suyun, büyüyen ve gizli şeylerin kokusu vardı. Her şeyden öte Cabeswater'da vakit geçirmek istiyordu Gansey ama dersler gelecek hafta çok vaktini alacaktı ki Pinter'la konuşmasından sonra Ronan'la onun dersleri asması masadan kalkmıştı ve okuldan sonra da Ronan'ı ödevlerini yapmaya sürüklemesi gerekiyordu. Dünya Gansey'nin önünde açılıyordu, Noah'nın ona ihtiyacı vardı, Glendower bir kez daha gerçek bir ihtimale dönüşmüştü ve atılıp fırsatı yakalamak yerine Gansey'nin bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu. *Lanet olası* Ronan.

Işık yeşile döndü. Gansey gaz pedalına o kadar sert bastı ki tekerlekler çığlık atıp duman çıkardı. Domuz bir anda öne atıldı. *Lanet olası* Ronan. Gansey hızla, hızla, hızla vites artırdı. Motor küt küt atan kalbinin sesini bastırıyordu. *Lanet olası* Ronan. Hız göstergesinin ibresi tırmanarak kırmızı uyarı alanına kadar geldi.

Gansey hız sınırına ulaştı. Arabanın daha potansiyeli vardı. Motor bu serin havada iyi çalışıyordu, hızlıydı, kolaydı ve diğer viteslerde neler olacağını da görmeyi çok ama çok istiyordu.

Titrek bir iç geçirerek kendini topladı.

Ronan gibi biri olsaydı hız yapmaya devam ederdi. Ronan'ın olayı limitinin, korkusunun, sınırının olmamasıydı. Gansey, Ronan olsaydı, yol veya bir polis ya da bir ağaç onu durdurana kadar gaz pedalını köklerdi. Ormana gitmek için

yarın okulu ekerdi. Okuldan atılırsa bunun kendi sorunu olduğunu söylerdi Ronan'a, o da o kadar bile umursarsa.

Gansey o kişi olmayı bilmiyordu işte.

Altındaki Camaro bir anda titredi. Gansey ayağını gaz pedalından çekti ve karanlık olduğu için doğru düzgün okunamayan göstergelere baktı ama gözüne çarpan bir şey olmadı. Birkaç saniye sonra araba bir kez daha titredi ve Gansey yolda kaldığını anladı.

Aziz Markus Bayramı'nda olduğu gibi motor tamamen susmadan önce arabayı park edecek düz bir yer bulmayı başardı. Terk edilmiş yolda rölantide ilerlerken anahtarla çalıştırmayı tekrar denedi ama araba tepki vermedi.

Gansey bildiği en pis küfrü etmenin cılız keyfini kendine çok görmedi ve ardından arabadan inip kaputu açtı. Adam ona temel şeyleri öğretmişti: bujileri değiştirmeyi, yağı boşaltmayı. Yerinden çıkmış bir kemer ya da arabanın iç kısmında çıkmış bir hortum ucu görseydi, bunu kendi başına tamir edebilirdi. Ama bunun dışında motor onun için bir gizemdi.

Telefonunu arka cebinden çıkardı ve telefonun zar zor çektiğini gördü. Onunla alay edecek kadar çekiyordu ama birilerini aramasına yetmezdi. Gansey telefonunu Özgürlük Heykeli gibi havaya kaldırıp arabasının etrafında birkaç tur attı. Yok.

Biraz tadı kaçarak babasının Suburban'la dönmesini teklif ettiği geldi Gansey'nin aklına.

Trafik ışığının yanındaki benzin istasyonundan beri ne kadar yol katettiğinden emin değildi ama Henrietta'nın kıyısına yaklaşmış olabileceğini hissediyordu. Kasabaya doğru yürümeye başlarsa, bir benzin istasyonu bulmadan önce telefonunu çekmeye başlayabilirdi. Belki de olduğu yerde kalmalıydı. Bazen Domuz durduğunda, motoru biraz soğuma fırsatı bulduktan sonra tekrar çalışabiliyordu.

Ama yerinde oturamayacak kadar huzursuzdu.

Tam arabanın kapılarını kilitlemişti ki Camaro'nun arkasında farlar belirdi ve onu kör etti. Farlardan öte tarafa suratını çeviren Gansey bir arabanın kapısının çarpıldığını ve otoyolun kenarındaki çakıllardaki ayak sesini duydu.

Bir anlığına karşısındaki kişi yabancı geldi, bir insandan ziyade bir homunkulüs. Derken Gansey adamı tanıdı.

"Bay Whelk?" dedi.

Barrington Whelk koyu renkli bir ceket ile koşu ayakkabıları giyiyordu ve suratının orantısal olarak fazla büyük özelliklerinin tuhaf ve gergin bir yanı vardı. Sanki bir soru sormak istiyordu da doğru kelimeleri bulamıyordu.

"Arabanız arıza mı yaptı?" ya da "Bay Gansey?" gibi Gansey'nin beklediği herhangi bir şey söylemedi.

Bunun yerine dudaklarını yalayıp, "Senin şu defterini istiyorum. Bana cep telefonunu da ver," dedi.

Gansey adamı yanlış duyduğunu sandı. "Pardon?" dedi.

Whelk koyu renkli ceketinin cebinden ufak, inanılmaz derecede gerçek görünen bir tabanca çıkardı. "Sınıfa getirdiğin şu defter. Bir de cep telefonun. Acele et."

Silahın varlığını sindirmek bir miktar güçtü. Barrington Whelk'in Ronan ve Adam'la kafa kafaya verip dalga geçilecek şekilde eğlenceli bir ürkütücülüğü olduğu fikrinden onun bir silahı olduğu ve şu anda onu Gansey'ye doğrulttuğu fikrine geçmek zordu.

"Şey." Gansey şaşkın şaşkın bakıyordu. "Tamam."

Bu durumda başka denecek bir şey yok gibiydi. Belki Camaro dışında neredeyse tüm eşyalarına karşılık canını kurtarmayı tercih ederdi ve Whelk de arabasını istememişti ondan. Gansey cep telefonunu Whelk'e verdi.

"Günlüğüm arabanın içinde," diye açıkladı.

"Git al." Whelk tabancayı Gansey'nin suratına tuttu.

Gansey, Camaro'nun kilidini açtı.

Whelk'i en son gördüğünde, Latince isimlerin dördüncü çekimi üzerine yapılan sınav kâğıdını teslim ediyordu.

"Arabaya atlayıp kaçmaya kalkmayı aklından bile geçirme," dedi Whelk.

Camaro şu anda doğru düzgün çalışıyor olsaydı bile, kaçmanın bir seçenek olduğu Gansey'nin aklına hiç gelmemişti.

"Ayrıca bu hafta nereye gittiğini de öğrenmek istiyorum," dedi Whelk.

"Anlamadım?" diye sordu Gansey kibarca. Günlüğü bulmak için arka koltuğu karıştırıyordu ve kâğıtların hışırtısı Whelk'in sesini bastırmıştı.

"Benimle oynama," diye patladı Whelk. "Polis okulu aradı. İnanamadım. Yedi sene sonra. Şimdi milyon tane soru soracaklar. Bu soruların çoğunu benim ismimle cevaplamaları *iki saniyelerini* alacak. Tüm bunlar senin yüzünden. Yedi sene ve düşünmüştüm ki... Mahvoldum. Beni mahvettin."

Gansey günlüğüyle birlikte Camaro'dan çıkarken Whelk'in lafı nereye getirdiğini anladı: Noah. Karşısındaki adam Noah'yı öldürmüştü.

Gansey midesinde bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Hâlâ korkuyu andırmıyordu bu his. İp bir köprü gibi uzatılmış, üzerindeki ağırlığı zar zor taşıyan bir şey. Bu an dışında Gansey'nin hayatında hiçbir şeyin sahici olmadığına dair bir şüphe.

"Bay Whelk..."

"Nereye gittiğini söyle bana."

"Nethers yakınlarındaki dağa tırmandım," dedi Gansey, sesi uzaktan geliyordu âdeta. Doğruyu söylemişti ve zaten yalan söylese de fayda etmezdi; GPS koordinatlarını adama vermek üzere olduğu günlüğe kaydetmişti.

"Ne buldun? Glendower'ı buldun mu?"

Gansey irkildi ve bu tepkisi onu şaşırttı. Bir şekilde kendini bunun farklı bir sebepten, daha mantıklı bir nedenden ötürü yaşandığına kendini inandırmıştı ve Glendower'ın ismini duymak onu şok etmişti.

"Hayır," diye cevapladı Gansey. "Yere oyulmuş bir şekil bulduk."

Whelk günlük için elini uzattı. Gansey yutkundu.

"Whelk, efendim, tek yolunun bu olduğundan emin misiniz?"

Yumuşak, başka bir şeyle karıştırılması imkânsız bir *klik* sesi duyuldu. Saatlerce izlenilen aksiyon-macera filmleri ve oynanan oyunlar sayesinde bildiği bir sesti bu. Gansey bunu daha önce bizzat hiç duymasa da güvenliği kapatılan bir tabancının sesini tanıyordu.

Whelk tabancanın namlusunu Gansey'nin alnına dayadı.

"Hayır," dedi Whelk. "Bu diğer yol işte."

Gansey, Monmouth İmalat'ta yabanarısına bakarken hissettiği aynı uzak hissi hissediyordu. O anda gerçekliği gördü: kaşlarının üzerine dayanmış, yakıcı derecede soğuk hissettiren bir tabanca ve bir de şu olasılık: Whelk parmağını geri çekiyor, bir kurşun kafatasına gömülüyor, Henrietta'ya dönmek yerine ölüyor.

Elindeki günlük ağır geliyordu. Günlüğe ihtiyacı yoktu. İçindeki her şeyi biliyordu.

Ama günlük *o* demekti. Uğruna ter döktüğü her şeyden ayrılıyordu.

Yeni bir günlüğe başlarım.

"Sorsaydın," dedi Gansey, "sana bu günlükteki her şeyi anlatırdım. Bunu seve seve yapardım. Bir sır değildi."

Gansey'nin alnına dayalı tabanca titremeye başladı. Whelk, "Kafana silah dayanmışken konuşabiliyor olmana inanamıyorum. Böyle bir şey söyleme zahmetine girdiğine inanamıyorum," dedi.

"Bunun," diye karşılık verdi Gansey, "doğru olduğunu bu şekilde anlayabilirsin." Whelk'in elindeki günlüğü almasına müsaade etti.

"Midemi bulandırıyorsun," dedi Whelk günlüğü göğsüne bastırırken. "Kendini yenilmez sanıyorsun. Bak ne diyeceğim. Ben de öyle sanıyordum."

Bunu dediğinde, Whelk'in onu öldüreceğini anladı Gansey. Bu kadar nefret ve öfke duyduğu sırada, elinde bir tabanca tutan birinin tetiği çekmeden duramayacağını.

Whelk'in suratı gerildi.

Bir anlığına zaman diye bir şey kalmadı: Yalnızca bir nefesin ciğerleri terk edip başka bir nefesin ciğerleri doldurması arasındaki boşluk vardı.

Ronan yedi ay önce Gansey'ye nasıl yumruk atılacağını öğretmişti.

Yalnızca yumruğunla değil, bütün vücudunla vur.

Yumruk atacağın yere bak.

Dirseğini doksan derece kır.

Canının ne kadar yanacağını düşünme.

Gansey. Bak, diyorum sana. Canının ne kadar yanacağını düşünme.

Yumruğunu savurdu.

Gansey, Ronan'ın ona öğrettiği hemen her şeyi unutmuştu ama bakmayı unutmadı ve bir bu, bir de şans adamın elindeki tabancanın yolun kenarındaki çakılların üzerine uçmasını sağladı.

Whelk haykırdı.

Tabancaya doğru daldılar. Sendeleyerek bir dizinin üzerine düşen Gansey körlemesine bir tekme savurdu. Ayağının bir şeye denk geldiğini hissetti. Önce Whelk'in koluna, ardından daha sert bir şeye. Tabanca arabanın arka tekerleklerine doğru sekti ve Gansey, Camaro'nun uzak tarafına doğru kaçtı.

Whelk'in arabasının farlarının ışığı buraya kadar gelmiyordu. Aklındaki tek düşünce saklanmak, karanlıkta hareketsiz beklemekti.

Arabanın diğer tarafında sessizlik hâkimdi. Sesli şekilde aldığı nefeslerini kontrol etmekte zorluk çeken Gansey, yanağını Domuz'un sıcak metaline dayadı. Tabancaya denk gelen başparmağı zonkluyordu.

Nefes alma.

Yolun orada Whelk küfredip, küfredip, küfredip duruyordu. Arabanın yanında çömelirken çakıllar ayaklarının altında çatırdadı. Silahı bulamıyordu. Bir kez daha küfretti.

Başını eğen Gansey, soğurken tıkırdayan Domuz'un altındaki boşluğa baktı. Whelk'in farlarının arkadan aydınlattığı silahın siluetinin arka tekerlekler arasında olduğunu gördü.

Whelk geri mi çekiliyordu, yoksa bir fener almaya mı gitmişti, emin değildi. Gansey karanlığa doğru geriledi. Ardından kalbi kulaklarında küt küt atıp çimenler yanağına batarken karanlıkta bekledi.

Whelk'in arabası otoyola çıkıp Henrietta'ya doğru kükremeye başladı.

Hemen ardından başka bir araba daha geçti. Her şeyden bihaber.

Gansey uzunca bir süre etrafındaki ağaçlardaki böceklerin uğultusunu ve motoru soğuyan Domuz'un nefes alıp verişini dinleyerek uzandı. Tabancaya vurduğu başparmağı iyiden iyiye canını yakmaya başlamıştı. Aslında çok ucuz yırtmıştı. Yine de. Başparmağı acıyordu.

Ayrıca günlüğü. Soyulmuş hissediyordu: En vahşi arzusunun tarihçesi elinden zorla alınmıştı.

Baktı, Whelk arabasıyla geri dönmemişti, Gansey de ayağa kalktı ve Camaro'nun öteki tarafına gitti. Dizleri üzerine çöküp becerebildiği kadar arabanın altına emekledi ve sağ-

lam başparmağıyla tabancaya ucu ucuna erişti. İhtiyatla tabancanın güvenliğini açtı. Noah'nın cesedini bulduklarındaki Blue'nun sesini duyabiliyordu: *Parmak izleri!*

Âdeta bir rüyadaymışçasına hareket eden Gansey arabanın kapısını açtı ve silahı yolcu koltuğuna attı. Ailesinin evinden ayrılması başka bir gecede başka bir arabayla başka birinin başına gelmiş gibi hissediyordu.

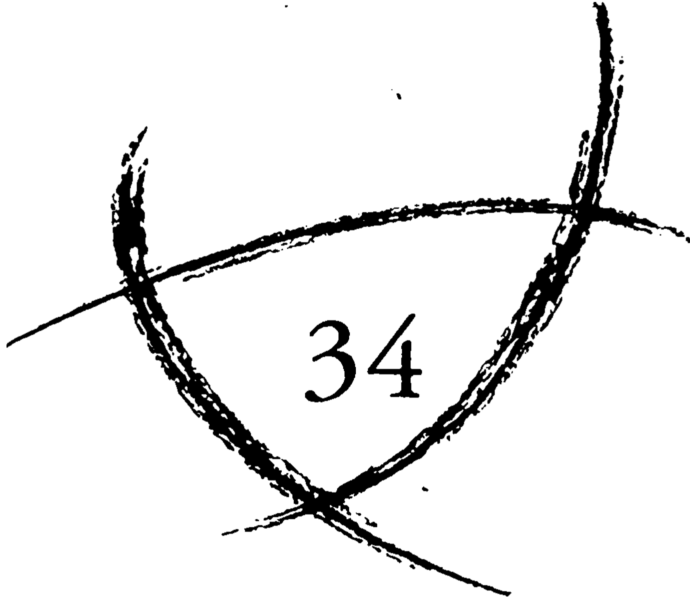
Gözlerini kapadı ve anahtarı çevirdi.

Domuz öksürdü, öksürdü ama motor çalıştı.

Gözlerini açtı. Geceye dair hiçbir şey öncesi gibi görünmüyordu gözüne.

Farlarını açtı ve ardından tekrar yola döndü. Gaz pedalına basarak motoru denedi. Düzgün çalışıyor, teklemiyordu.

Pedalı kökleyerek hızla Henrietta'ya doğru ilerledi. Whelk, Noah'yı öldürmüştü ve sırrının açığa çıktığını biliyordu. Şimdi her nereye gidiyorsa, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Neeve oraya taşınmadan önce bile, Blue çatı katından pek hazzetmezdi. Çok sayıdaki eğimli çatı kirişi insanın kafasını tavana çarpması için onlarca fırsat sunuyordu. Yarısı döşenmiş parkelerle kıymıklı kontrplaklar yalınayak gezmeye uygun değildi. Yazın çatı katı cehenneme dönüyordu. Dahası genelde çatı katında toz ve yabanarılarından başka bir şey olmuyordu. Maura istifçi olmamaya gönülden inanıyordu ve bu yüzden kullanılmayan her şey ya komşulara ya da Goodwill'e veriliyordu. Çatı katına çıkmak için gerçekten de hiçbir sebebi yoktu.

Şimdiye dek.

Saat geç olurken, polis henüz aradaki bağlantıyı kurmadıysa, Noah'nın ölümünü Latince öğretmenlerine yıkmanın mümkün olup olmadığını tartışan Ronan, Adam ve Noah'nın yanından ayrılmıştı Blue. Eve vardıktan beş dakika sonra Adam arayıp o gider gitmez Noah'nın kaybolduğunu söylemişti.

Demek ki doğruydu. Blue gerçekten de Starbucks'taki herkesin oturmak istediği masaydı.

"Sanırım bir saat kadar vaktimiz var," dedi Calla, Blue çatı katının kapısını açarken. "On bir gibi dönecekler diye biliyorum. Önce ben gireyim içeri. Ne olur ne olmaz..."

Blue bir kaşını kaldırdı. "Orada ne olmasını bekliyorsun ki?"

"Bilmiyorum."

"Dağ gelincikleri?"

"Saçmalama."

"Büyücüler?"

Blue sayesinde rahatlayan Calla merdivenleri çıkmaya başladı. Çatı katını aydınlatan yegâne ampulün ışığı merdivenlerin alt basamaklarına erişmiyordu. "Bu daha mümkün. Ah, *kokuyor* içerisi."

"Dağ gelincikleri yüzündendir."

Üst basamaklardaki bakış açısından Calla, Blue'ya bir bakış attı ki Blue bu bakışın çatı katında bulabilecekleri herhangi bir şeyden daha tehlikeli olduğundan şüpheleniyordu. Etraflarındaki hantalca hareket eden hava leş gibi kokuyordu; Blue bu kokunun kaynağını bir türlü çıkaramasa da çürümüş soğan ve ayak kokusunu andıran tanıdık bir yanı vardı.

"Sülfür gibi kokuyor," dedi Blue. "Ya da bir ceset."

Neeve'den çıkan o korkunç sesi düşününce ikisi de onu şaşırtmazdı.

"Şeytantersi gibi kokuyor," diye sertçe düzeltti Calla.

"O nedir?"

"Köride kullanıldığında lezzetli, cadılıkta kullanıldığında işe yarar bir şey."

Blue ağzından nefes almaya çalıştı. Ölü birinin ayak kokusunu bu kadar andıran bir şeyin herhangi bir yemeğe lezzet katabileceğini hayal etmek zordu. "Sence hangisi?"

Calla merdivenin tepesine vardı.

"Köri değil," dedi.

Blue da merdivenin tepesine vardığında, Neeve'in çatı katını hatırladığından epey farklı bir ortama dönüştürdüğünü gördü. Üzeri ufak kilimlerle kaplı bir yatak doğrudan yere

konmuştu. Odanın her bir yanına farklı boylarda sönük mumlar, koyu renk kâseler ve su dolu bardaklar gruplar hâlinde yerleştirilmişti. Bazı nesnelerin arasında desenler oluşturmak için parlak renkteki boya bantları kullanılmıştı. Blue'nun ayaklarının yanında, üzerine yer yer kül dökülmüş olan bir tabağın üzerinde yarısı yanmış bir bitki gövdesi duruyordu. Dar tavan pencerelerinden birinin altında birbirine doğru çevrilmiş, sonsuza dek birbirini yansıtan iki tane ayaklı boy aynası vardı.

Ayrıca içerisi soğuktu. Gündüzün sıcağının ardından çatı katının soğuk olmaması gerekirdi.

Blue'ya, "Hiçbir şeye dokunma," dedi Calla. Buraya gelme sebepleri göz önüne alındığında, Blue bunu ironik buldu.

Blue hiçbir şeye dokunmadı ama odanın daha iç kısımlarına girip karnında gözler bulunan ufak bir kadın heykeline baktı. Oda onu ürpertiyordu. "İçeride epey köri yapıyor olmalı."

Arkalarından merdivenin gıcırtısı duyuldu ve Calla'yla Blue oldukları yerde hopladı.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Persephone. Çoktan "geldiği" için bu gereksiz bir soruydu. Blue'nun onun için diktiği dantelli bir frakı giyen Persephone merdivenlerin tepesinde duruyordu. Saçını sıkıca toplamıştı, yani ellerini kirletmekten çekinmeyeceğini gösteriyordu bu.

"Persephone," diye kükredi Calla. Şoku atlatmış ve şokun yerini şok olduğu için hissettiği öfke almıştı. "Odalara girerken biraz ses çıkarmalısın."

"Merdiveni gıcırdattım ya," diye belirtti Persephone. "Maura gece yarısında döneceğini söyledi, bu yüzden o zamana kadar işinizi bitirin."

"O da mı biliyor?" Bunu Blue'yla Calla aynı anda söyle-

Persephone uzun ve sivri bir gagası olan siyah deri bir maskeye bakmak için çömeldi. "Cüce filmi konusunda size inandığını sanmıyordunuz, değil mi?"

Calla'yla Blue bakıştı. Blue bunun ne anlama geldiğini düşündü: Maura da Neeve'in buraya niye geldiğini onlar kadar öğrenmek istiyordu.

Blue, "Başlamadan önce, Neeve'in Henrietta'ya gelme sebebi olarak ne *dediğini* bana açıklayacak mısınız?" dedi.

Ellerini ısıtmaya ya da önce hangi eşyayı seçeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ellerini birbirine sürten Calla odada dolaşmaya başladı. "Çok basit. Annen ona babanı aratıyor."

"Yani," diye düzeltmeye girişti Persephone, "bu tam olarak doğru değil. Maura bana önce Neeve'in onunla iletişime geçtiğini söyledi. Neeve babanı bulabileceğini söylemiş ona."

"Yırtık dondan çıkar gibi mi?" diye sordu Calla.

"Böyle bir tabir kullanmamanı tercih ederim," dedi Blue.

"Damdan düşer gibi mi?" diye sorusunu yineledi Calla. Bir mumu eline aldı. "Bu ilginç görünüyor."

Blue kollarını kavuşturdu. "Hâlâ birçok ayrıntı eksik gibi geldi bana."

Calla mumu elinden sağ eline aktardı. "Özet olarak baban bundan on sekiz sene önce ortaya çıktı, Maura'yı kendine sırılsıklam âşık etti, bir seneliğine onu baştan sona beş para etmez bir arkadaşa dönüştürdü, hamile bıraktı ve sen doğduktan sonra da ortadan kayboldu. Ser verip sır vermeyen tatlı bir adamdı, bu yüzden onun sabıka kaydı olan, bir karavanda yaşayan fakirin teki olduğunu varsaydım."

"Calla!" diye kızdı Persephone.

"Beni rahatsız etmiyor," diye karşılık verdi Blue. Bir yabancının geçmişi onu niye rahatsız edecekti ki? "Ben sadece doğruları öğrenmek istiyorum."

Persephone kafasını iki yana salladı. "Bu kadar aklı başında davranmak zorunda mısın?"

Blue omuz silkti. Calla'ya, "Mum sana ne söylüyor?" diye sordu.

Mumu bedeninden uzaklaştıran Calla gözlerini kıstı. "Bir kehanet büyüsünde kullanıldığını söylüyor sadece. Beklediğim üzere nesnelerin yerini bulmak için."

Calla diğer eşyaları karıştırırken Blue da babası hakkında az önce öğrendiklerini gözden geçirdi ve ona karşı hâlâ mantıksız bir sevgi beslemeye devam ettiğini fark etti. Onun tatlı olduğunu duymak da hoşuna gitmişti. "Annemin Neeve'e aramayı internet üzerinden falan yapacağını sandığını söylediğini duydum."

"Doğru olabilir," dedi Calla. "Merak etmiş belli ki. Babanın hasretini çektiği yok sonuçta."

"Ah," diye mırıldandı Persephone, "bak o konuyu bilemiyorum işte."

Blue bunu duyunca ilgiyle dinledi. "Bir dakika, annemin hâlâ ona âşık olduğunu mu... onun bir adı var mı bu arada?"

"Köpeciğim," diye karşılık verdi Calla ve Maura'nın aşk sarhoşu olduğu zamanları yâd ettiği belli olan Persephone kıkırdadı.

"Annemin bir erkeğe *köpeceğim* diye hitap ettiğine inanmayı reddediyorum," dedi Blue.

"Ah, ister inan ister inanma. *Aşkım* da diyordu." Calla boş bir kâseyi eline aldı. Bir zamanlar içinde yoğun kıvamlı bir sıvı varmış gibi kâsenin dibi tutmuştu. Puding gibi. Ya da kan. "Bir de *akceviz.*"

"Bunu uydurdun." Blue annesi adına utanmaya başlamıştı.

Gülmemeye çalışırken suratı kızarmaya başlayan Persephone kafasını iki yana salladı. Topladığı saçından büyük

bukleler çıkıyordu ve onu bir hortumdan sağ çıkmış gibi gösteriyordu. "Korkarım doğru."

"İnsan birine niye böyle bir *lakap...*"

Son derece sivri kaşlarını Blue'ya çeviren Calla, "Hayal gücünü kullan," dedi ve Persephone kendini daha fazla tutamayarak bir kahkaha patlattı.

Blue kollarını kavuşturdu. "Ya, sahiden mi!" Blue'nun ciddiyeti, iki kadının geri kalan kontrollerini de yitirmelerine sebep olmaktan başka bir işe yaramadı. Kontrolden çıkmışçasına gülerlerken, görünüşe göre Maura'nın on sekiz sene önce uydurduğu diğer sevgi sözcüklerini sıralamaya başladılar.

"Hanımlar," dedi Blue sertçe. "Kırk beş dakikamız kaldı. Calla, şuna dokun." Blue aynaları işaret etti. Odadaki tüm eşyalar içinde en ürkünç bulduğu şey aynalardı ve bu da onları denemek için gayet yeterli bir sebep teşkil ediyordu.

Kahkahasını bastıran Calla aynaların yanına gitti. Yalnızca birbirine doğru çevrilmiş iki aynalı yüzeyin kati işe yaramazlığının insanı huzursuz eden bir yanı vardı.

"Aralarında durma," diye uyarıda bulundu Persephone.

"Aptal değiliz herhâlde," diye karşılık verdi Calla.

Blue da "Aralarında durmasında ne sakınca var ki?" diye sordu.

"Aynalarla kim bilir ne yapıyordur! Ruhumun başka bir boyutta şişeye hapsedilmesini falan istemem." Calla diğer aynanın önüne geçmemeye dikkat ederek en yakınındaki aynanın kenarını tuttu. Surat asarak yanına gelmesi için Blue'ya el etti. Blue ondan isteneni yaparak yanına gitti ve Calla'nın parmaklarına omzuna bastırmasına müsaade etti.

Pencerenin dışındaki böcekler dışında hiçbir sesin duyulmadığı birkaç saniye geçti.

"Bizim Neeve bayağı hırslıymış," diye hırladı Calla en sonunda hem Blue'nun omzundaki hem de aynanın kenarındaki

parmaklarını sıkarak. "Belli ki ünü onu kesmiyormuş. Televizyon programlarını ezikler yaparmış."

"Alaycı alaycı konuşma Calla," dedi Persephone. "Bize ne gördüğünü anlat."

"Şurada, aynaların arasında dururken şu siyah maskeyi taktığını gördüm. Her nereden geldiyse sadece sırtını görebiliyorum çünkü o sırada dört tane aynası var. Bu iki aynanın arkasında duran daha büyük iki ayna daha. Onu dört aynanın da içinde görebiliyorum ve her birinde bu maskeyi takıyor ama aynı zamanda her aynada farklı bir görünüşe sahip. Aynalardan birinde daha sıska. Birinde siyah giyiyor. Başka birinde teni bir tuhaf. Bunların ne demek olduğunu bilmiyorum... Her biri bir olasılık olabilir." Calla durdu. Blue dört farklı Neeve fikriyle ürperdi. "Bana maskeyi versene. Hayır, sana demedim, Blue, sen burada kal. Persephone..."

Persephone ihtiyatla maskeyi aldı. Parmak boğumları bembeyaz kesilen Calla nesneyi okurken bir kez daha bir duraksama yaşandı.

"Bu maskeyi satın aldığında hayal kırıklığı hissediyormuş," dedi Calla. "Kötü bir yorum almış, sanırım kitaplarından biri hakkında? Ya da televizyon programlarının bölümlerinden biri hakkında? Hayır. Bunlardan birine dair sayıları görmüş ve bu sayılar hayal kırıklığı yaratmış. Sayı gördüğümden eminim ve bu maskeyi satın alırken de aklında bu var. Kendini Leila Polotsky'yle karşılaştırıyormuş."

"O kim?" diye sordu Blue.

"Neeve'den daha meşhur bir psişik," dedi Calla.

"Bunun mümkün olduğundan haberim yoktu," diye karşılık verdi Blue. Bir televizyon programı ile dört kitap, insanların inançsızlaştığı bir dünyada herhangi bir psişiğin ulaşabileceği zirve gibi görünüyordu.

"Ah, mümkün ne kelime," dedi Calla. "Persephone'ye sor."

"Ben bilmem," dedi Persephone. Blue meşhurluk konusunda mı, yoksa ona sorulması konusunda mı karşılık verdiğinden emin değildi.

Calla konuşmaya devam etti. "Bizim Neeve de dünyayı gezip saygınlık kazanmayı diliyor. Bu maske de bunu zihninde canlandırmasına yardımcı oluyor."

"Peki, bunun Neeve'in buraya gelmesiyle ne alakası var?" diye sordu Blue.

"Henüz bilmiyorum. Daha iyi bir nesneye ihtiyacım var." Calla aynayı bıraktı ve maskeyi duvardaki askısına geri astı.

Odayı biraz daha karıştırdılar. Blue kırmızı bir kurdeleyle birbirine bağlanmış üç sopa ile siyah maskenin kırmızısını buldu. Pencerenin yanında, berbat kokunun kaynağını keşfetti: İçine bir şeylerin dikildiği ufak bir bez torba.

Torbayı Calla'ya uzattı ve kadın birkaç saniye torbayı elinde tuttuktan sonra çok üzerinde durmadan, "Bu işte şeytantersi. Bir koruma muskası sadece. Bir rüya onu korkutmuş ve o da bunu yapmış," dedi.

Çömelen Persephone ellerini kâselerden birinin üzerine tuttu. Parmaklarını doğru düzgün hareket ettirmeden açık ellerinin duruşu, Cabeswater'daki göletin sığ suları üzerinde Gansey'nin elinin duruşunu hatırlattı Blue'ya. "Tüm bunlara epey bir belirsizlik hâkim, değil mi? Bende bu intiba oluştu. Belki de şu kadar basittir: Maura'ya yardım etmek için gelmiştir ama Henrietta onu başka bir yola sokmuştur," dedi Persephone.

"Ceset yolu yüzünden mi?" diye sordu Blue. "Onu gecenin köründe kehanet yaparken yakaladım ve bana ceset yolunun burada bir psişik olmayı kolaylaştırdığını söyledi."

Calla dudak büktükten sonra yatağın yanındaki eşyaları karıştırmaya başladı.

"Daha kolay ve daha zor," dedi Persephone. "Burada çok fazla enerji var, bu yüzden sen hep odadaymışsın gibi bir etki yaratıyor. Ama senin oğlanların gibi. Burası çok gürültülü."

Benim oğlanlarım diye düşündü Blue önce huysuzlanarak, ardından gururu okşanarak ve en sonunda yine huysuzlanarak.

Persephone, "Calla, ne görüyorsun?" diye sordu.

Cevap verirken Calla'nın arkası onlara dönüktü. "On bir ay önce bir adam, Neeve'i telefonla arayıp tüm masraflarını kendisinin karşılayacağı bir seyahatle onun Henrietta, Virginia'ya gelip gelemeyeceğini sormuş. Buraya vardığında varını yoğunu kullanıp bir ley hattını ve adamın yakında olduğunu bildiği ama bir türlü bulamadığı bir 'güç alanını' bulması bekleniyormuş ondan. Adama bununla ilgilenmediğini söylemiş ama sonrasında bu ihtimali kendi başına araştırmaya karar vermiş. Eski erkek arkadaşını bulma konusunda yardım etmeyi teklif ettiği takdirde, Maura'nın ona kasabada ağırlayacağını tahmin etmiş."

Persephone ile Blue'nun suratında aynı şaşkın ifade vardı.

"Bu inanılmazdı!" dedi Blue.

Calla onlara döndü. Elinde tuttuğu ufak defteri onlara doğru salladı. "*Bu* Neeve'in ajandası."

"Ah, teknoloji." Persephone iç geçirdi. "Bir araba sesi duydum sanırım. Hemen döneceğim."

Persephone merdivenlerden geldiği gibi en ufak ses çıkarmadan inerken, Blue da Calla'nın yanına gidip ajandaya göz atmak isteyerek çenesini Calla'nın omzuna dayadı. "Tüm bunlar nerede yazıyor?"

Calla, Neeve'in el yazısıyla dolu sayfaları karıştırıp randevu saatleri, baskı tarihleri ve öğle yemeği programlarına dair sıradan notlarla dolu sayfaları gösterdi. Ardından Henrietta'lı adamla yaptığı konuşmaya dair notların bulunduğu sayfaya döndü. Calla'nın söylediklerinin hepsi buraya not edilmişti,

tek bir istisna dışında. Neeve aynı zamanda adamın ismini ve numarasını da not etmişti.

Blue'nun bedenindeki her bir kas gevşedi.

Çünkü aylar önce Neeve'i arayan adamın adı dikkat çekici bir isimdi ve Blue bu noktada bu isme artık aşinaydı: Barrington Whelk.

Arkalarında yine tek bir merdivenin gıcırtısı duyuldu. Persephone *hı-hım*'la eşdeğer bir ses çıkardı.

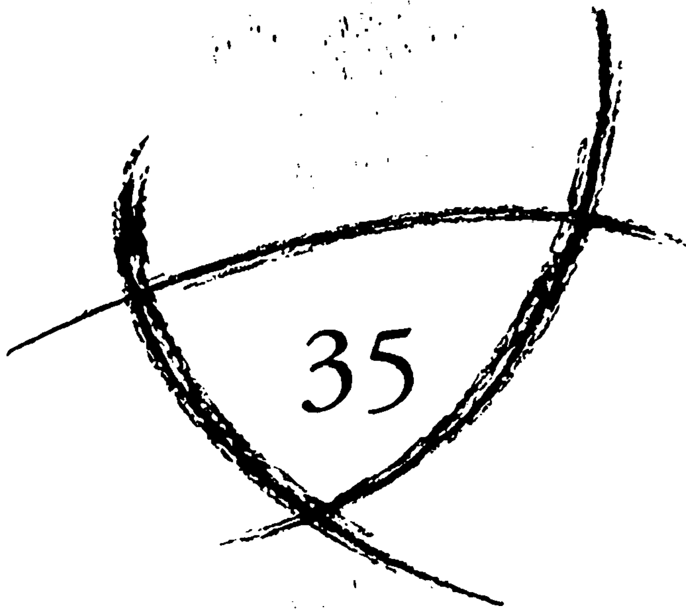
"Hâlâ insanı biraz ürkütüyorsun," dedi Calla arkasını dönerken.

Persephone ellerini arkasında birleştirmişti. "İki kötü haberim var." Blue'ya döndü. "Birincisi, senin kuzgun oğlanların geldi ve içlerinden biri bir tabancaya vurarak başparmağını kırmış."

İkinci biri merdivenleri tırmanmaya başlayınca bir gıcırtı daha duyuldu. Persephone'nin arkasında bakışları sonsuz gibi görünen ve net olan Neeve belirince, Blue ve Calla kıpırdandı.

"İkincisi de," diye ekledi Persephone, "Neeve ve Maura eve erken döndü."

35

Mutfak ağzına kadar doluydu. Zaten büyük bir mutfak değildi ve üç oğlan, dört kadın ve Blue orada toplandığında, mutfak yeteri kadar inşa edilmemiş gibi geliyordu. Nazik Adam, Persephone'nin mutfaktakilere çay yapmasına yardım ediyordu ama sürekli, *"Kupalar nerede? Peki, kaşıklar nerede? Ya şeker?"* gibi sorular sorması gerekiyordu. Öte yandan Adam'ın sakinliğinin acısını Ronan çıkarıyordu; huzursuz bir şekilde volta atarak mutfakta üç kişilik yer kaplıyordu. Orla dedikodu için aşağı inmişti ama Ronan'ı öyle hayranlıkla seyretmeye başlamıştı ki Calla ona bağırarak insanlara yer açılsın diye oradan kovmuştu.

Neeve ve Gansey kahvaltı masasında oturuyordu. Adam'la Ronan, Blue'nun onları son gördüğü gibiydi ama Gansey'nin gözlerinde bir farklılık vardı. Farklı olan şeyin ne olduğunu çözmek için fazla vakit harcadı Blue; bu farklılığın gözlerinin biraz daha parlak olması ile gözlerinin etrafının biraz daha gergin olmasının birleşiminden kaynaklandığına karar kıldı.

Kolunu önündeki masanın üzerine uzatmıştı. Başparmağını alçıya almışlardı.

"Birisi şu hastane bilekliğini kesebilir mi acaba?" diye sordu. Bunu kayıtsızca sorma şeklinde cesur ve ateşli bir yan vardı. "Kendimi sakat gibi hissetmeye başladım. Lütfen."

Gansey'ye bir makas uzatan Persephone, "Blue, birilerine vuracaksan başparmağını yumruğunun içine koymaman gerektiğini söylemiştim," dedi.

"Tamam da bunu *ona* söylememi söylemedin ki," diye karşılık verdi Blue.

"Pekâlâ," dedi kapının eşiğinde dikilen Maura parmaklarıyla alnını ovuştururken. "Birçok şey olduğu ortada. Birileri az önce *seni* öldürmeye kalkıştı." Bunu Gansey'ye söylemişti. "Siz *ikiniz* bana arkadaşınızın onu az önce öldürmeye kalkışan adam tarafından öldürüldüğünü söylüyorsunuz." Bunu Ronan'la Adam'a söylemişti. "Siz *üçünüz* de Neeve'in arkadaşınızı öldüren ve az önce Gansey'yi öldürmeye kalkışan adamla telefonda görüştüğünü söylüyorsunuz bana." Bunu Blue, Persephone ve Calla'ya söylemişti. "Ve *sen* de o telefon görüşmesinden beri adamla herhangi bir iletişiminin olmadığını söylüyorsun."

Bu sonuncusunu da Neeve'e söylemişti. Maura her birine hitap etmiş olsa da herkes Neeve'e bakıyordu.

"Sen de onların eşyalarımı karıştırmasına müsaade ettin," diye karşılık verdi Neeve.

Blue annesinin mahcup olmasını beklemişti ama Maura daha da dik durmaya başladı. "İyi ki de bunu yapmışım. Bana gerçeği söylemediğine inanamıyorum. Ceset yoluyla oynamak istediysen, niye doğrudan sormadın ki? Sana hayır diyeceğimi nereden biliyorsun? Bunun yerine buraya gelip bana yardım edeceğini ve..."

Duraklayıp Blue'ya baktı.

"Akceviz'i bulacağını söyledin," diye annesinin cümlesini tamamladı Blue.

"Ah, Tanrım," dedi Maura. "Calla, bu senin başının altından çıktı, değil mi?"

"Hayır," dedi Blue. Bu cümleyi kurarken oğlanların gözleri üzerinde değilmiş gibi davranmak için çaba harcaması gerekiyordu. "Bana kalırsa benim de burada sinirlenme hakkım var. Bana niye babamı aslında o kadar iyi tanımadığını ve beni evlenmeden doğurduğunu söylemedin ki? Bu niye böyle büyük bir sır?"

"Onu iyi tanımadığımı söylemedim ki," diye karşılık verdi Maura boğuk bir sesle. Suratında Blue'nun hoşuna gitmeyen bir ifade vardı; biraz fazla duygusal bir ifade.

Blue da Persephone'ye baktı. "Bu gerçeği kabullenmeyeceğimi nereden biliyordun ki? Babamın Akceviz ismindeki aylağın teki olması umurumda değil. Şu anda hiçbir şeyi değiştirmiyor bu."

"Adı gerçekten Akceviz değil, değil mi?" diye kısık sesle Adam'a sordu Gansey.

Neeve'in her zamanki yumuşak sesi mutfağı bıçak gibi kesti. "Sanırım her şey fazla basitleştirildi. Blue'nun babasını bulmaya çalışıyordum. Sadece tek yaptığım şey bu değildi."

"O zaman bu gizemli hareketler niye?" diye çıkıştı Calla.

Neeve imalı imalı Gansey'nin alçılı başparmağına baktı. "Sonu tehlikeli bir şekilde bitebilen türden bir keşif bu. Eminim hepiniz gizliliğin çekiciliğini hissetmişsinizdir, yoksa bildiğiniz her şeyi Blue'yla paylaşırdınız."

"Blue psişik değil," diye cevabı yapıştırdı Maura. "Ona anlatmadığımız şeylerin çoğu, yalnızca bir seans sırasında ya da ceset yolunda geleceğe bakarken anlamlı gelebilecek şeylerdi."

"Bana da söylemediniz," dedi Gansey. Kaşlarını çatmış, başparmağına bakıyordu. Blue birden ondaki değişikliğin kaynağını anladı: Tel çerçeveli bir gözlük takmıştı. Bahsi geçene kadar insanın gözünden kaçan ince, dikkat çekmeyen türden gözlüklerdendi. Aynı anda hem daha yaşlı hem de daha

ciddi görünmesine yol açıyordu ya da bu şu anda suratındaki ifadeden ötürüydü. Bunu ona asla ama asla söylemeyecek olsa da bu Gansey'yi, saçları rüzgârda dağılmış, hiç uğraşmadan yakışıklı görünen Gansey'ye tercih ederdi. "Seansta size ley hattını sorduğumda, bu bilgiyi benimle paylaşmadınız," diye devam etti.

Şimdi Maura biraz mahcup olmuş görünüyordu işte. "Bu bilgiyle ne yapacağını ben nereden bilebilirdim ki? Peki, şimdi bu adam nerede? Barrington? Adı *gerçekten* bu mu?"

"Barrington Whelk," diye aynı anda cevap verdi Ronan'la Adam. Buruk buruk birbirlerine baktılar.

"Hastanedeyken polis onu aradıklarını söyledi. Henrietta polisi ve eyalet polisi," dedi Gansey. "Ama onu evinde bulamadıklarını ve eşyalarını toplamış olduğunu söylediler."

"Sanırım *tüymüş* dedikleri bu olsa gerek," dedi Ronan.

"Hâlâ senin peşinde olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Maura.

Gansey kafasını iki yana salladı. "Baştan beri ilgilendiği şeyin *ben* olduğumu sanmıyorum. Bence bir planı yoktu. Günlüğü istedi. Glendower'ı istiyor."

"Ama Glendower'ın nerede olduğunu bilmiyor?"

"Bunu *kimse* bilmiyor," diye karşılık verdi Gansey. "Birleşik Krallık'taki bir meslektaşım," derken, Ronan *meslektaş* kelimesini duyunca kıkırdadı ama Gansey konuşmaya devam etti, "bana Whelk'in Noah'yı kullandığı ritüelden bahsetmişti. Bu ritüeli farklı bir yerde tekrar denemesi ihtimal dahilinde. Mesela Cabeswater'da."

"Bence onu uyandırmalıyız," dedi Neeve.

Bir kez daha tüm gözler onun üzerine çevrildi. Ellerini önünde birleştirmiş, hiç rahatsız olmamış gibi, sanki sakin bir denizmişçesine oturuyordu.

"Pardon?" diye çıkıştı Calla. "Bunun için bir ölü bedene ihtiyaç olduğunu duymadık mı az önce?"

Neeve kafasını yana yatırdı. "İlla öyle olmasına gerek yok. Kurban demek her zaman ölüm demek değildir."

Gansey şüpheli görünüyordu. "Bunun doğru olduğunu kabul etsek bile, Cabeswater biraz tuhaf bir yer. Ley hattını uyandırırsak, geri kalanı nasıl bir hâl alır ki?"

"Bilmiyorum. Ama şu anda sana orasının uyandırılacağını söyleyebilirim," dedi Neeve. "Bunu görmek için kehanet kâseme bile ihtiyacım yok." Persephone'ye döndü. "Buna karşı çıkıyor musun?"

Persephone kupasını suratının önüne kaldırıp ağzını sakladı. "Hayır, ben de bunu görüyorum. Birileri birkaç gün içerisinde orayı *uyandıracak.*"

"Ve bunu başaran kişinin Bay Whelk olmasını istediğinizi sanmıyorum," diye konuşmasına devam etti Neeve. "Ceset yolunu uyandıran kişi ceset yolu tarafından el üstünde tutulacak. Hem kurbanı veren kişi hem de kurban edilen kişi."

"Noah gibi mi el üstünde tutulacak?" diye araya girdi Blue. "Pek şanslı birine benzemiyor çünkü."

"Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla bu oğlanlarla birlikte bir dairede fiziksel bir hayat yaşıyormuş," diye vurguladı Neeve. "Bu bir ruhun geleneksel varlığından çok daha tercih edilecek bir şey. Ben buna el üstünde tutulmak derim."

Gansey bir parmağını düşünceli düşünceli alt dudağının üzerinde gezdiriyordu. "Bu konudan emin olamadım. Noah'nın iyiliği de ley hattına bağlı, değil mi? Cesedi oradan taşındığında, varlığının büyük kısmını kaybetti. İçimizden biri ritüeli yaparsa, bu kurban ölüm içermese bile, biz de bu şekilde ley hattına bağlanacak mıyız? Bilmediğimiz çok fazla şey var. Whelk'in ritüeli bir kez daha gerçekleştirmesini

engellemek çok daha pratik olurdu. Cabeswater'ın konumunu polisle paylaşabiliriz."

"HAYIR."

Bunu hem Neeve hem de Maura aynı anda söylemişti. Öte yandan bu çıkışıyla beraber sandalyesinden de fırlayarak Neeve daha öne çıkmıştı.

"Cabeswater'a gittiğinizi sanıyordum," dedi Neeve.

"Gittik."

"Orasını hissetmediniz mi? Orasının mahvolmasını mı istiyorsun? Kaç kişinin oranın altını üstüne getirmesini istiyorsun? Orası turistlerle doluyken varlığını sürdürebilecek bir yere benziyor mu sence? Orası... *kutsal.*"

"Benim istediğim şey," dedi Gansey, "ne polisi Cabeswater'a göndermek ne de ley hattını uyandırmak. Cabeswater hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, sonra da Glendower'ı bulmak istiyorum."

"Whelk ne olacak?" diye sordu Maura.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Gansey. "Onunla hiç uğraşasım yok."

Çileden çıkmış birkaç surat Gansey'ye döndü. Maura, "Eh, sırf sen onunla uğraşmak istemiyorsun diye o yok olmayacak," dedi.

"Bu istediğim şeyin mümkün bir şey olduğunu söylemedim," diye karşılık verdi Gansey, gözleri alçılı başparmağındaydı. "Sadece istediğim şeyi söyledim."

Bu saf bir cevaptı ve bunun farkındaydı.

"Cabeswater'a geri döneceğim. Günlüğümü elimden aldı ama Glendower'ı da almasına müsaade edemem. Sırf o da arıyor diye aramayı bırakacak değilim. Ve Noah'yı düzelteceğim. Bir şekilde," diye devam etti Gansey.

Kollarını kavuşturmuş, izlemekle yetinen annesine baktı Blue. Ardından, "Ben sana yardım edeceğim," dedi.

36

"Benden bu kadar," dedi Ronan el frenini çekerken. "Evim boklu evim."

Karanlıkta Parrish ailesinin çift üniteli evi iki penceresinde ışık olan, kasvetli bir gri kutudan ibaretti. Mutfak penceresindeki bir siluet BMW'ye bakmak için perdeyi çekti. Ronan'la Adam arabada yalnızdı; Gansey hastaneden Tilki Yolu'na Camaro'yla gitmişti, hâliyle Monmouth'a da onunla dönmüştü. Gayet makul bir anlaşmaydı bu; Adam'la Ronan şu anda kavgalı değildi ve ikisi de yeniden kavga etmeye başlayamayacak kadar yaşananların şokunu taşıyordu.

Adam arka koltuktaki, sırf gerçekten ihtiyacı olmadığı için Gansey'nin ona almasına izin verdiği yegâne hediye olan omuz çantasına uzandı. "Bıraktığın için sağ ol."

Adam'ın babasına ait olduğu her hâlinden belli olan ikinci bir siluet, penceredeki diğer siluetin yanında belirdi. Adam'ın midesi kasıldı. Çantasının kayışını tutan parmaklarını sıktı ama arabadan inmedi.

"Abi, burada inmek zorunda değilsin," dedi Ronan.

Adam buna bir yorumda bulunmadı, söyleyeceği hiçbir şey yardımcı olmazdı. Bunun yerine, "Senin yapacak ödevin yok mu?" diye sordu.

Laf sokmanın piri olan Ronan'ın böyle laflara karşı bağışıklığı vardı. Arabanın ön panelinden vuran ışıkta gülümsemesi sertti. "Evet, Parrish. Sanıyorum ki var."

Adam yine de arabadan inmedi. Babasının siluetinin kıpırtısından hoşlanmamıştı. Ama arabada, özellikle de bu, su götürmeyecek derecede bir Aglionby arabası olan *arabada* çok uzun süre oturup arkadaşlıklarını babasının gözüne sokmak akıllıca olmazdı.

"Yarın dersten önce Whelk'i tutuklarlar mı dersin?" diye sordu Ronan. "Çünkü onu tutuklayacaklarsa, okuma ödevini falan yapmayacağım."

"Derse gelirse," diye karşılık verdi Adam, "okuma ödevine falan bakacak fırsatı olacağını sanmam."

Bir sessizlik oldu, ardından Ronan, "Benim gidip kuşu beslemem lazım," dedi.

Ama kafasını indirip dalgın gözlerle vites koluna baktı. "Whelk bugün Gansey'yi vursaydı ne olurdu diye düşünüp duruyorum," dedi.

Adam kendine bu ihtimal üzerinde durma izni vermemişti. Ne zaman düşünceleri Gansey'nin kıl payı kurtulmasına dokunacak kadar yaklaşsa, içinde karanlık ve keskin kenarlı bir şeyi ortaya çıkarıyordu. Gansey'den önce Aglionby'deki hayatını hatırlaması zordu. Bu uzak anılar zorlu, yalnız ve Adam'ın çift üniteli mobil evin basamaklarında oturup ağlamamaya çalışırken niye bu kadar çabaladığını sorguladığı gecelerle doluydu. O günlerin üzerinden bir seneden biraz daha uzun bir zaman geçmiş olsa da o sıralar çok daha genç olduğunu hissediyordu. "Ama vurmadı."

"Evet," dedi Ronan.

"İyi ki ona yumruk atmayı öğretmişsin."

"Ona başparmağını kırmayı öğretmedim ama."

"Gansey işte. Bir şeyleri ancak yüzeysel derecede becerecek kadar öğreniyor."

"Ezik," diye ona hak verdi Ronan ve tekrar kendi gibi davranmaya başladı.

Kendini hazırlayan Adam başıyla onayladı. "Yarın görüşürüz. Tekrar sağ ol."

Ronan gözlerini evden kaçırıp siyah tarlaya baktı. Eliyle direksiyonu sıkıyordu, onu sinirlendiren bir şeyler vardı ama konu Ronan olunca, bunun Whelk'le mi alakalı olduğunu, yoksa tamamen apayrı bir konuda mı olduğunu bilmenin imkânı yoktu. "Sorun değil, abi. Yarın görüşürüz."

Adam iç geçirerek arabadan indi. BMW'nin üstüne hafifçe vurdu ve Ronan yavaşça geri gitmeye başladı. Tepedeki yıldızlar acımasız ve berraktı.

Adam eve çıkan üç basamağı tırmanırken evin ön kapısı açıldı ve bacaklarıyla ayakları aydınlandı. Arkasında kapı açık dururken eşikte dikilen babası öfkeli gözlerle oğluna bakıyordu.

"Selam, baba," dedi Adam.

"Bana 'selam, baba' falan deme," diye karşılık verdi babası. Cinleri tepesindeydi. Sigara içmese de üzerine sigara kokusu sinmişti. "Gecenin köründe eve dönüyorsun. Yalanlarından saklanmaya mı çalışıyorsun?"

Adam ihtiyatla, "Ne?" diye sordu.

"Annen bugün odana girdiğinde bir şey buldu. Ne bulduğunu tahmin edebilir misin?"

Adam'ın dizleri titremeye başlamıştı bile. Aglionby hayatının büyük kısmını babasından gizlemek için elinden geleni yapmıştı ve kendisi ile hayatı hakkında Robert Parrish'i öfkelendirecek birden fazla şey geliyordu aklına. Odasında tam olarak ne bulduklarını bilememek acı vericiydi. Babasının gözlerinin içine bakamıyordu.

Robert Parrish, Adam'ın yakasından tutup zorla çenesini kaldırdı. "Seninle konuşurken suratıma bakacaksın. Bir maaş makbuzu. Fabrikadan."

Ah.

Hızlı düşün Adam. Nasıl bir cevap vermen gerekiyor?

"Niye bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum," dedi Adam. Sesini mümkün olduğu kadar dengeli tutmaya çalışıyordu ama meselenin parayla alakalı olduğunu öğrendiğinden bu işin içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Adam sözlerini yalnızca duymakla kalmasın, aynı zamanda hissedebilsin diye Adam'ın suratını arasında bir santim boşluk kalacak kadar kendi suratına yaklaştırdı babası. "Annene ne kadar kazandığın konusunda yalan söyledin."

"Yalan söylemedim."

Bu bir hataydı ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Adam da hatasını fark etti.

"*Benim suratıma yalan söyleme!*" diye bağırdı babası.

Neler olacağını bilse de Adam'ın kolları suratını koruyamayacak kadar yavaştı.

Babası eliyle yanağına vurduğunda, hissetmekten ziyade bunun sesini duydu: Uzaktan gelen bir çivi çakma sesi gibi bir pat sesi. Adam dengesini korumaya çalıştı ama ayağı merdivende boşluğa denk geldi ve babası Adam'ın düşmesine müsaade etti.

Adam'ın kafasının kenarı tırabzana çarptığında, ışıktan oluşan bir karmaşa gördü gözünün önünde. Tek bir an içinde beyaz rengi oluşturan ne kadar çok renk olduğunun farkına vardı.

Acı kafatasının içinde tıslıyordu.

Tırabzana vurmasıyla yere düşmesi arasındaki saniyeleri hatırlamasa da merdivenlerin dibinde, yerde yatarken buldu kendini. Suratı toz olmuş, ağzına toz dolmuştu. Adam'ın

nefes almanın, gözlerini açmanın, bir kez daha nefes almanın mekaniğini kendine hatırlatması gerekmişti.

"Ah, yapma," dedi babası yorgun argın. "Kalk ayağa. Ciddiyim."

Adam yavaşça elleriyle dizlerinin üzerine kalktı. Ağırlığını arkaya verip dizlerini yere dayamış hâlde çömelir pozisyona geldi, bu sırada kulakları çınlıyor, çınlıyor, çınlıyordu. Kulaklarındaki çınlamanın geçmesini bekledi. Giderek tizleşen bir inleme vardı sadece.

Yolu yarılamış olan Ronan'ın BMW'sinin stop lambasının yandığını gördü.

Yoluna devam et yeter, Ronan.

"Benimle bu oyunu oynamayacaksın!" diye sinirlendi Robert Parrish. "Sırf kendini yere attın diye konuşmayı bırakmayacağım. Numara yaptığında anlayabiliyorum Adam. Aptal değilim. Bu kadar para kazanıp o kahrolası okula harcadığına inanamıyorum! Bizim elektrik faturasından, telefon faturasından sızlandığımızı bunca zaman dinledikten sonra?"

Babası henüz tatmin olmamıştı. Adam bunu her bir basamaktan inerken attığı adımlardan, bedenindeki gerginlikten anlayabiliyordu. Adam dirseklerini içine çekip kulaklarındaki çınlamanın sona ermesini dilerken kafasını eğdi. Şu anda yapması gereken şey kendini babasının yerine koyup ortamı yumuşatmak için ne söylemesi gerektiğini hayal etmekti.

Ama düşünemiyordu. Düşünceleri kalbinin ritmiyle eşzamanlı olarak önünde uzanan toprağa saçılıyordu. Sol kulağı çığlık atıyordu. Kulağı o kadar ısınmıştı ki âdeta ıslanmış gibi hissediyordu.

"Yalan söyledin," diye hırladı babası. "Bize okula gitmek için okulun sana para verdiğini söyledin. Bana bu kadar kazandığını..." derken gömleğinin cebinden kırışık bir kâğıt parçası çıkaracak kadar durakladı. Kâğıt parçası elinde

titriyordu, "senede on sekiz bin dört yüz yirmi üç dolar kazandığını söylemedin!"

Adam nefesi kesilmiş hâlde cevap vermeye çalıştı.

"Ne?" Babası yaklaştı. Adam'ın yakasını kavrayan babası bir köpeği kaldırır gibi kolayca onu ayaklarının üzerine kaldırdı. Adam ayakta duruyordu ama zar zor. Altındaki zemin ondan kayarak uzaklaşıyor gibiydi ve Adam sendeledi. Kelimeleri tekrar bulabilmek için çabalaması gerekiyordu; içinde bir şeyler paramparça olmuştu.

"Kısmi," dedi Adam nefes nefese. "Kısmi burs."

Babası ona bağırarak başka bir şey daha söyledi ama sol kulağına doğru konuşmuştu ve o kulakta bir kükreme dışında başka hiçbir şey yoktu.

"Beni duymazdan gelme," diye hırladı babası. Ardından anlaşılmaz bir şekilde kafasını Adam'dan döndürüp, "*Sen* ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Bunu yapmayı," diye hırladı Ronan Lynch yumruğunu Robert Parrish'in suratına indirirken. Ronan'ın arkasında şoför kapısı açık, farları karanlıkta toz bulutlarını aydınlatan BMW öylece duruyordu.

"Ronan," dedi Adam. Ya da belki bunu yalnızca aklından geçirmişti. Babası onu ayakta tutmayı bırakınca sendeledi.

Ronan'ın gömleğini kavrayan Adam'ın babası onu çift üniteli eve doğru sürükledi. Ama Ronan'ın ayaklarını yere sağlam basması sadece bir saniye sürdü. Dizini Robert Parrish'in karnına götürdü. İki büklüm olan Adam'ın babası Ronan'a doğru elini uzattı. Parmakları Ronan'ın tıraşlı kafasından zararsızca kayıp geçti. Ronan buna tepki olarak sadece yarım saniyeliğine gerilemişti. Parrish kafasını Ronan'ın suratına indirdi.

Adam sağ kulağıyla annesinin çığlık çığlığa onlara durmaları için bağırdığını duyabiliyordu. Elinde telefonu vardı

ve sanki bu Ronan'ı durdurabilirmiş gibi telefonu ona doğru sallıyordu. Fakat Ronan'ı durdurabilecek tek bir kişi vardı ve Adam'ın annesi o numarayı bilmiyordu.

"Ronan," dedi Adam ve bu sefer bunu sesli bir şekilde telaffuz ettiğinden emindi. Sesi kulağına bir tuhaf gelmişti, pamukla tıkanmış gibi. Öne doğru bir adım atınca altındaki zemin tamamen kayarak onu yere yıktı. *Ayağa kalk Adam.* Elleri ve dizlerinin üzerindeydi. Gökyüzünün zeminden bir farkı yoktu. Derinden bir yerden kırılmış hissediyordu. Ayağa kalkamıyordu. Arkadaşıyla babasının birkaç metre ötede debelenmesini seyretmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Bedenden yoksun, yalnızca gözlerden ibaretti.

Kavga kötüydü. Bir noktada Ronan yere yığıldı ve Robert Parrish onun suratına doğru sert bir tekme savurdu. Ronan'ın ön kolları içgüdüyle suratını korumak için yukarı kalktı. Parrish oğlanın kollarını ayırmak için saldırdı. Ronan eliyle bir yılan gibi uzanıp Parrish'i de yere yıktı.

Adam olayları parça parça algılıyordu: Babasıyla Adam'ın yerde yuvarlanmaları, birbirlerini sürüklemeleri, yumruklamaları. Çift üniteli evin duvarlarından seken ve duvarları bir saniyeliğine sırayla kırmızı ve maviyle aydınlatan ışıklar. Polisler.

Annesi hâlâ bağırıyordu.

Hepsi gürültüden ibaretti. Adam'ın yapması gereken şey ayağa kalkabilmek, yürüyebilmek, düşünebilmek ve sonra da korkunç bir şey yaşanmadan Ronan'ı durdurulabilmekti.

"Evlat?" Bir polis memuru yanında diz çökmüştü. Üzerinde ardıç kokusu vardı. Bu kokunun onu boğacağını sandı Adam. "İyi misin?"

Polisin desteğiyle sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı Adam. Az ötede başka bir polis memuru da Ronan'ı Robert Parrish'in üzerinden almaya çalışıyordu.

"İyiyim," dedi Ronan.

Polis kolunu bıraktı ama bırakır bırakmaz tekrar tuttu. "Evlat, sen iyi falan değilsin. Alkol mü aldın?"

Ronan bu soruyu duymuş olmalıydı çünkü yolun öteki tarafından bağırarak cevap verdi. Cevapta birçok küfür ile *dayak yedi* kelimeleri geçiyordu.

Adam'ın görüşü kayıyor ve düzeliyordu, kayıyor ve düzeliyordu. Ronan'ı belli belirsiz görebiliyordu. Dehşete düşmüş hâlde, "O kelepçeleniyor mu?" diye sordu.

Bu yaşanıyor olamaz. O benim yüzümden hapse giremez.

"Alkol mü aldın?" diye sorusunu tekrarladı polis.

"Hayır," diye cevapladı Adam. Hâlâ ayakta doğru düzgün duramıyordu, kafasını ne zaman hareket ettirse ayaklarının altındaki zemin kayıyordu. Dışarıdan sarhoş gibi göründüğünü biliyordu. Kendini toplaması gerekiyordu. Daha bu akşamüzeri Blue'nun suratına dokunmuştu. Her şey mümkünmüş gibi, dünya onun önünde ardına kadar serilmiş gibi hissetmişti. O hissi tekrar bulmaya çalıştı ama o histen şu anda emin olamıyordu. "Benim..."

"Senin ne?"

Benim sol kulağım duymuyor, diye düşündü Adam.

Annesi sundurmada durmuş, kısık gözlerle onu ve polisi seyrediyordu. Adam annesinin aklından neler geçtiğini biliyordu çünkü bu konuşmayı daha önce defalarca yapmışlardı: *Hiçbir şey söyleme Adam. Ona düştüğünü söyle. Zaten birazcık da senin hatan değil miydi bu? Bunu aile içinde çözeriz.*

Adam babasını ele verirse, etrafındaki her şey yıkılırdı. Adam onu ele verirse, annesi onu asla affetmezdi. Adam onu ele verirse, bir daha asla eve dönemezdi.

Yolun ilerisinde memurlardan biri elini Ronan'ın kafasının arkasına koyup onu polis arabasına bindiriyordu.

Sol kulağı duymasa da Ronan'ın sesini çok net duyabildi Adam. "Ben *binerim* dedim, dostum. Polis arabasına ilk kez bindiğimi mi sanıyorsun?"

Gansey'nin yanına taşınamazdı Adam. Evinden ayrıldığında, bunu kendi şartları dahilinde yapacağını garanti altına almak için çok emek sarf etmişti. Robert Parrish'in şartlarıyla değil. Richard Gansey'nin şartlarıyla değil.

Ya Adam Parrish'in şartları dahilinde ya da asla.

Adam sol kulağına dokundu. Sıcaktı ve acıyordu ve parmağının kulak boşluğuna yaklaştığını haber verecek duyma hissi olmadığından dokunuşunu hayal etmiş gibi hissetti. Kulağındaki çınlama epey azalmıştı ve şimdi... sessizdi. Hiçbir şey duyulmuyordu.

Gansey, *"Gururun yüzünden mi ayrılmıyorsun yani?"* demişti.

"Ronan beni savunuyordu." Adam'ın ağzı, üzerinde durduğu toprak kadar kuruydu. Onu dinleyen polisin bakışları ona odaklanmıştı. "Babamdan. Tüm bunları... o yaptı. Yüzümü ve..."

Annesi gözlerini dikmiş, onu seyrediyordu.

Adam gözlerini yumdu. Annesine bakarken bu cümleyi kuramazdı. Gözleri kapalıyken bile düşüyormuş gibi, ufuk kaymış gibi, kafasını yana eğmiş gibi hissediyordu. Adam'ın içinde babasının mühim bir parçayı yamulttuğuna dair hastalıklı bir his vardı.

Ardından daha önce söyleyemediği şeyi söyledi. "Ben... ben suç duyurusunda bulunabilir miyim?" diye sordu.

37

Whelk zengin olmanın beraberinde getirdiği kaliteli yemekleri özlüyordu.

Aglionby'den eve döndüğünde ne annesi ne de babası yemek yapardı ama iki akşamda bir eve gelip kendilerine yemek yapacak bir şef tutmuşlardı. Bıçaklarla bir şeyler doğramaya bayılan coşkulu ama biraz da göz korkutan kadının ismi Carrie'ydi. Tanrı aşkına, kadının *guacamole*'sini nasıl da özlüyordu.

Şu anda yeni kapanmış bir benzincinin önündeki kaldırımda oturmuş, birkaç kilometre ötedeki bir fast food restoranından aldığı kuru bir hamburgeri mideye indiriyordu; yedi yıldır yediği ilk fast food hamburgeriydi bu. Polislerin arabasını ne kadar hararetle aradığından emin olamadığından, arabayı sokak lambasının ışığının ulaşmadığı bir noktaya park edip sonra yemeğini yemek için yürüyerek kaldırıma dönmüştü.

Çiğnerken kafasında bir plan yapmaya başlamıştı ve bu plan arabasının arka koltuğunda uyuyup sabaha yeni bir plan yapmayı içeriyordu. Pek güven verici bir plan olduğu söylenemezdi ve morali bozuktu. Şimdi düşününce, aslında Gansey'yi oracıkta kaçırmalıydı ama birini rızası dışında alıkoymak hırsızlığa kıyasla çok daha fazla planlama gerektiren bir şeydi ve evinden birilerini arabanın bagajına kapat-

ma niyetiyle ayrılmamıştı. İşin aslı şuydu ki evden ayrılırken herhangi bir niyeti olduğu söylenemezdi. Gansey'nin arabasının bozulduğunu görünce fırsattan istifade etmişti sadece. Bu konu üzerine birazcık olsun kafa yorsaydı, ley hattının yüreğine gittiğinde gerçekleştireceği ritüel için Gansey'yi kaçırırdı.

Tek sıkıntı, Gansey'nin iyi bir hedef olmamasıydı; onun katilinin avı akıl almaz boyutta olurdu. Aslında Parrish oğlanı çok daha iyi bir seçim olurdu. Kimse bir karavanda doğmuş bir çocuğu özlemezdi. Gerçi ödevini hep teslim eden bir öğrenci olmuştu.

Whelk tozlu hamburgerinden tatsız tatsız bir ısırık daha aldı. Moralini düzeltmeye yardımcı olmadı bu.

Yanı başındaki ankesörlü telefon çalmaya başladı. O âna dek telefonun orada olduğundan bile haberdar değildi Whelk; cep telefonlarının ankesörlü telefonları yıllar önce tedavülden kaldırdığını sanıyordu. Bu telefonu bekleyen birileri var mı diye otoparka park edilmiş diğer arabaya göz attı. Fakat o arabanın içi boştu ve inik sağ tekerleği bu arabanın burada birkaç dakikadan daha uzun süredir park hâlinde olduğunu gösteriyordu.

Telefon on iki kere çalarken gergin gergin bekledi ama telefona bakmak için kimse gelmedi. Telefon çalmayı bıraktığında rahatladı ama olduğu yerde kalacak kadar değil. Hamburgerinin kalan yarısını paketine sarıp ayağa kalktı.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Benzincinin kapısının öteki tarafındaki çöp kutusuna doğru yürürken çalmaya devam etti ("İÇERİ GELİN, AÇIĞIZ!" diye yalan söylüyordu çift yönlü tabela) ve düşürdüğü patates kızartmalarından birini almak için kaldırıma dönerken çalmaya devam etti ve arabasını park ettiği yere kadar giderken de çalmaya devam etti.

Whelk iyilik yapmaya meyilli bir adam değildi ama bu ankesörlü telefonu arayan kişi her kimse, gerçekten birilerine ulaşmaya çalıştığı belliydi. Hâlâ çalmaya devam eden –bu o kadar eski moda bir telefon ziliydi ki şimdi düşününce artık telefonların bu şekilde çalmadığını fark etti– ankesörlü telefonun yanına döndü ve ahizeyi yuvasından aldı.

"Alo?"

"Bay Whelk," dedi Neeve yumuşak sesiyle. "Umarım iyi bir akşam geçiriyorsunuzdur."

Whelk telefonu sımsıkı kavradı. "Bana bu şekilde ulaşacağınızı nasıl bildiniz?"

"Numaralar benim için kolaydır Bay Whelk ve siz de bulunması zor biri değilsiniz. Ayrıca saçınızdan birkaç tutama sahibim." Neeve'in sesi yumuşak ve ürkütücüydü. Canlı hiç kimsenin sesinin elektronik bir sesli mesaj menüsü sesine bu kadar benzememesi gerektiğini düşündü Whelk.

"Beni niye arıyorsunuz?"

"Bunu sormanıza sevindim," dedi Neeve. "En son konuştuğumuzda yaptığınız teklifle alakalı arıyorum."

"En son konuştuğumuzda, bana yardımcı olmakla ilgilenmediğinizi söylemiştiniz," diye karşılık verdi Whelk. Hâlâ bu kadının onun saçından örnek toplamış olduğu fikrini düşünüyordu. Kadının terk edilmiş karanlık dairesinde yavaş ve hafif bir şekilde dolaştığına dair görüntüsü hoş bir görüntü değildi. Benzinciye arkasını dönüp geceye baktı. Bir ihtimal oralarda bir yerdeydi kadın, belki de onu takip etmişti ve nereyi araması gerektiğini de böyle öğrenmişti. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu Whelk. Daha ilk başta kadınla iletişim kurmasının sebebi, kadının sahici olduğunu bilmesiydi. "Sahici" olduğu şey artık her neyse.

"Evet, size yardım etmek konusunda," dedi Neeve. "O konuda fikrimi değiştirdim."

38

"Hey, Parrish," dedi Gansey.

Camaro, hastanenin cam kapısının hemen önündeki kaldırımda, gölgede park edilmişti. Gansey, Adam'ın çıkmasını beklerken kapının görünmez hastalar için açılıp kapanmasını seyretmişti. Şimdiyse Adam yolcu koltuğuna otururken direksiyonun arkasındaydı. Tuhaf bir şekilde Adam'ın üzerinde bir iz yoktu; normalde babasıyla olan karşılaşmalarının ardından geride morluklar ya da çizikler kalırdı ama bu sefer Gansey'nin görebildiği tek şey kulağının hafif kızarıklığıydı.

"Bana sigortanın olmadığını söylediler," dedi Gansey. Aynı zamanda Adam'ın muhtemelen sol kulağının bir daha asla duyamayacağını da söylemişlerdi. Sindirmesi en zor şey de bu olmuştu, kalıcı ama görünmez bir şeyin değiştiği gerçeği. Adam'ın bunu ödemenin bir yolunu bulacağını söylemesini bekledi. Ama yalnızca kolundaki hastane bilekliğini sağa sola çevirmekle yetindi.

Gansey dikkatle, "Ben hallettim," diye ekledi.

Normalde Adam bu noktada her zaman bir şey söylerdi. Bu noktada öfkelenirdi. Bu noktada, *"Hayır, senin kahrolası paranı kabul etmeyeceğim, Gansey. Beni satın alamazsın,"* derdi. Ama kâğıt bilekliğini sağa sola döndürüyor, döndürüyor, döndürüyor, başka da bir şey yapmıyordu.

"Sen kazandın," dedi Adam en sonunda. Elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Sesi yorgundu. "Beni eşyalarımı toplamaya götür."

Gansey, Camaro'yu çalıştırmak üzereydi ama elini kontaktan çekti. "Ben hiçbir şey kazanmadım. Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet," diye karşılık verdi Adam. Gansey'ye bakmıyordu. "Evet, öyle sanıyorum."

Acı ve öfke Gansey'nin içinde şiddetli bir savaşa tutuşmuştu. "Götlük yapma."

Adam kâğıt bilekliğin yapıştırıldığı ucu çekiştiriyordu. "Bana 'Ben sana demiştim' diyebileceğini söylüyorum. 'Oradan daha önce ayrılsaydın, bunların hiçbiri olmazdı,' de."

"Daha önce sana böyle bir şey mi söyledim ben? Dünyanın sonuymuş gibi davranmana gerek yok."

"Bu dünyanın sonu."

Hastane kapısıyla aralarına bir ambulans girdi; ambulansın ışıkları yanmıyordu ama sağlıkçılar ambulanstan inip arkadaki sessiz bir acil duruma müdahale etmek için koşuşturdu. Gansey'nin göğüs kafesinin içerisindeki bir şey yanıyordu. "Babanın evinden taşınmak mı dünyanın sonu?"

"Benim ne istediğimi biliyorsun," dedi Adam. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

"Bu benim suçummuş gibi davranıyorsun."

"Bu şekilde gerçekleştiği için bu durumdan mutsuz olduğunu söyle."

Yalan söyleyemezdi; Adam'ın o evden çıkmasını istiyordu. Ama hiçbir yanı bunun gerçekleşmesi için Adam'ın zarar görmesini istememişti. Hiçbir yanı Adam'ın oradan zaferle ayrılmak varken oradan kaçmak zorunda kalmasını istememişti. Hiçbir yanı Adam'ın ona şimdi baktığı gibi bakmasını

istememişti. Bu yüzden, "Bu şekilde gerçekleştiği için bu durumdan mutsuzum," dediğinde doğruyu söylüyordu.

"Neyse be," diye karşılık verdi Adam. "En başından beri evden taşınmamı istiyordun."

Gansey sesini yükseltmekten nefret ederdi (kafasında annesinin, *"İnsanlar fısıldayacak kelime dağarcığına sahip olmadığı için bağırarak konuşur,"* dediğini duydu) ama yine de sesinin yükseldiğini fark etti ve kendini tutmaya çabalayarak sesini kısık tuttu. "Bu şekilde değil. En azından gidecek bir yerin var. 'Dünyanın sonuymuş...' Senin *sorunun* ne Adam? Yani benim evimde orada yaşamayı bile hayal etmeni engelleyen antipatik bir şeyler mi var? Niye yaptığım her şeyi sana acıdığım için yaptığımı sanıyorsun? Yaptığım her şeyi sadaka olarak görüyorsun. Al o zaman: Senin prensiplerinin etrafında korka korka yürümekten bıktım usandım."

"Tanrım, senin bu küçümsemelerinden bıktım Gansey," dedi Adam. "Beni aptal hissettirmeye çalışma. Kim antipatik gibi kelimeler kullanır ki? Beni aptal hissettirmeye çalışmıyormuş gibi davranma."

"Ben böyle konuşuyorum. Baban sana *antipatik* kelimesinin anlamını öğretmediği için üzgünüm. Sen hayatta olduğun için özür dilerken o da senin kafanı karavanın duvarlarına vurmakla meşguldü."

İkisi de nefes almayı kesti.

Gansey ileri gittiğinin farkındaydı. Çok ileri gitmiş, çok geç kalmış, haddini çok aşmıştı.

Adam ittirerek kapıyı açtı.

"Siktir git Gansey. Siktir git," dedi kısık ve öfkeli bir sesle.

Gansey gözlerini kapadı.

Adam kapıyı çarptı ve ardından kapı düzgün kapanmayınca bir kez daha çarptı. Gansey gözlerini açmadı. Adam'ın ne yaptığını görmek istemiyordu. İnsanların parlak turuncu bir

Camaro'daki Aglionby süveterli bir oğlanla başka bir çocuğun kavgasını seyredip seyretmediğini görmek istemiyordu. O anda kuzgun amblemli formasından, gürültülü arabasından, ailesinin yemek masasında günlük konuşmalar sırasında kullandığı her bir üç ve dört heceli kelimeden nefret etti, Adam'ın çirkin babasından ve Adam'ın bunlara göz yuman annesinden ve en çok ama en çok da kafasında tekrar tekrar dönen Adam'ın son sözlerinden nefret etti.

Dayanamıyordu buna, içinde tuttuğu her şeye.

Günün sonunda Adam için önemsiz biriydi, Ronan için önemsiz biriydi. Adam ona tükürürcesine cevap veriyor, Ronan'sa ona sunduğu bilmem kaçıncı şansı batırıyordu. Gansey, içinde her yıl kalbini daha da fazla kemiren bir delik ve bir sürü şeye sahip olan bir adamdı.

Her biri hep ona sırtını dönüyordu. Ama o hiçbir zaman onlara sırtını dönmeyi becerememişti.

Gansey gözlerini açtı. Ambulans hâlâ oradaydı ama Adam gitmişti.

Gansey'nin Adam'ı bulması birkaç saniye sürdü. Zaten birkaç yüz metre uzaktaydı, otoparktan yola doğru yürüyordu, gölgesi yanında küçük, mavi bir şeydi.

Gansey uzanıp arabanın yolcu tarafındaki camını açtı ve ardından Domuz'u çalıştırdı. Otoparka ulaşmak için hasta kabul alanının etrafından dolaştığında, Adam da çoktan hastanenin önünden geçen dört şeritli, çift yönlü, peyzajlı yolun kenarına inmişti. Biraz trafik vardı ama sağ şeritteki arabaların kimisini korna çalarak yanından geçmek zorunda bırakarak Adam'ın yanına yaklaştı Gansey.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. "Gidebileceğin neresi var?"

Elbette Adam onun orada olduğunu biliyordu –Camaro her şeyden daha gürültülüydü– ama yürümeye devam etti.

"Adam," diye tekrar etti Gansey. "Ne olur bana oraya geri dönmeyeceğini söyle."

Cevap yoktu.

"Monmouth olmasına gerek yok," diye üçüncü kez denedi Gansey. "Ama en azından seni gideceğin yere götürmeme izin ver."

Ne olur arabaya bin.

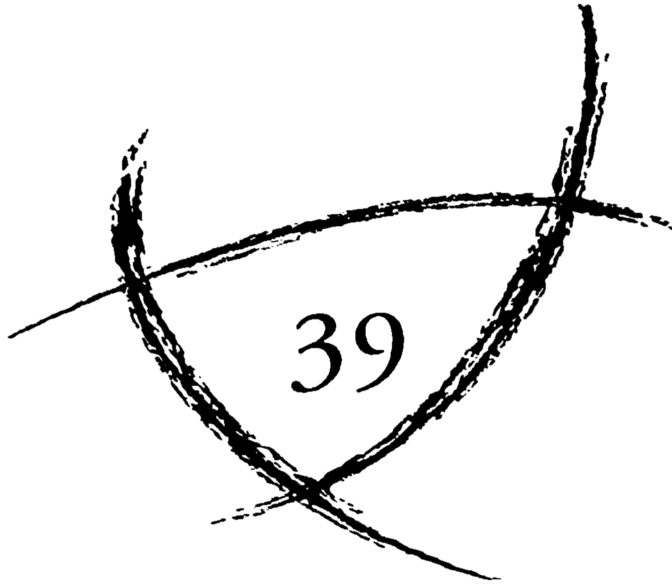
Adam durdu. Arabayı sarsarak koltuğa oturduktan sonra kapıyı çekti. Bunu yeterince sert yapmamıştı, bu yüzden iki kere daha denemesi gerekti. Gansey trafiğe çıkarken ikisi de konuşmuyordu. Söylenmek için yalvaran kelimeler dilinin ucuna kadar gelmişti ama sesini çıkarmadı.

Adam nihayet konuştuğunda ona bakmıyordu. "Bunu nasıl söylediğinin bir önemi yok. Nihayetinde istediğin şey buydu. Tüm eşyaların tek bir yerde, çatının altında. Sahip olduğun her şey görebileceğin bir alanda..."

Ama sonra konuşmayı bıraktı. Kafasını ellerinin arasına aldı. Parmak boğumları bembeyaz kesilmiş hâlde, kulaklarının üzerindeki saçını başparmağıyla tutuyordu. Ağzından derin bir nefes aldığında çıkan hırıltılı ses ağlamamak için kendini tutmaya çalıştığını gösteriyordu.

Adam'a her şeyin yoluna gireceğini, böylesinin en iyisi olduğunu, Adam Parrish'in zaten Gansey'yle tanışmadan önce bile kendi ayakları üzerinde duran biri olduğunu ve sırf tepesindeki çatıyı değiştirdi diye kendi ayakları üzerinde durmayı bırakmayacağını, Gansey'nin asla olmayı beceremeyeceği yönlerde Adam'ın dibine kadar gerçek ve sahici olduğu için bazı günler nasıl onun gibi olmak istediğini anlatmak için yüz farklı şey geliyordu Gansey'nin aklına. Ama Gansey'nin kelimeleri istemsiz bir silah hâline gelmişti ve onları kazara ateşlemeyeceği konusunda kendisine güvenemiyordu.

Bu yüzden Adam'ın eşyalarını almaya sessizlik içinde gittiler ve karavan mahallesinden son kez ayrıldıklarında, annesi mutfak penceresinden onları seyrederken Adam arkasına bakmadı.

O akşam Monmouth İmalat'a geldiğinde, Blue oranın boş olduğunu sandı başta. İki araba da park yerinde olmayınca bütün bloğun yıkık, terk edilmiş bir hissiyatı vardı. Kendini Gansey'nin yerine koyup bu depoyu ilk gördüğünde buranın yaşamak için harika bir yer olduğuna karar verdiğini gözünde canlandırmaya çalıştı ama bunu beceremedi. Domuz'u görüp bunun kullanmak için harika bir araba olduğuna karar vermeyi ya da Ronan'ı görüp onun iyi bir arkadaş olacağını düşünmeyi de gözünde canlandıramadığı gibi. Ama nasılsa bu işe yaramıştı çünkü daireye bayılıyordu ve Ronan'a kanı ısınmaya başlamıştı ve araba...

Eh, hâlâ araba olmasa da olurdu diye düşünüyordu.

Blue merdivene açılan kapıyı çaldı. "Noah! Orada mısın?"

"Buradayım."

Ses kapının öteki tarafından değil de arkasından geldiğinde buna şaşırmadı. Arkasını döndüğünde, başta sadece Noah'nın bacaklarını görebildi ve sonra yavaşça bedeninin geri kalanı da ortaya çıktı. Buraya yeni mi gelmişti, yoksa en başından beri burada mıydı, bu konuda hâlâ emin değildi ki bugünlerde varoluş ve Noah konusunda bir karar vermek epey güçtü.

Buz gibi parmaklarıyla kafasını okşamasına müsaade etti.

"Her zaman olduğu gibi diken diken değil," dedi hüzünle. "Çok uyuyamadım. Kaliteli dikenler için uyumam gerekiyor. Seni gördüğüme sevindim."

Noah kollarını kavuşturdu, sonra kollarını saldı, sonra ellerini cebine soktu, sonra çıkardı. "Sadece sen buralardayken kendimi normal hissediyorum. Yani cesedim bulunmadan önceki gibi normal. O da yine benim eskiden olduğum gibi..."

"Hayattayken de çok farklı olduğuna inanmıyorum," dedi Blue oğlana. Ama hâlâ bu Noah ile o terk edilmiş kırmızı Mustang'i bir arada gözünde canlandıramadığı yalan değildi.

"Sanırım," dedi Noah ihtiyatla anımsarken, "o zamanlar daha kötüydüm."

Bu sohbetin sonu Noah'nın ortadan kaybolmasına yol açacakmış gibi göründüğünden Blue çabucak, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Gansey ve Adam, Adam taşınabilsin diye onun eşyalarını almaya gitti," dedi Noah. "Ronan da kütüphaneye gitti."

"Taşınmak mı! Şey dedin sandım... bir dakika... Ronan *nereye* gitti dedin?"

Bol miktarda duraksama, iç geçirme ve gözlerini ağaçlara çevirmeyle birlikte Noah önceki gece yaşananları Blue'ya anlattı. "Ronan, Adam'ın babasına yumruk attığı için tutuklansaydı, ne olursa olsun Aglionby'den atılırdı. Fiili saldırı sabıkasına göz yummaları imkânsız. Ama Ronan'ı salsınlar diye Adam suç duyurusunda bulundu. Tabii ki babası artık ondan nefret ettiği için Adam'ın da evinden taşınması gerekti," diye sonlandırdı.

"Ama bu korkunç," dedi Blue. "Noah, bu *korkunç.* Adam'ın babasından haberim yoktu."

"Adam anlatılmasını istemedi."

Ayrılmam gereken bir ev. Adam evinden bu şekilde bahsetmişti. Ayrıca tabii ki şimdi Adam'ın berbat morluklarını

ve oğlanlar arasında geçen, duyduğunda hiçbir anlam ifade etmeyen, her biri Adam'ın ev hayatına ithafta bulunan yorumları hatırladı. İlk düşüncesi tuhaf derecede nahoş bir düşünceydi; Adam'ın onunla bunları paylaşmasına yetecek kadar iyi bir arkadaş olmadığı üzerine. Ama bu gelip geçici bir düşünceydi ve neredeyse ânında yerini Adam'ın bir ailesi olmadığının korkunç farkındalığı aldı. Kendi ailesi olmasaydı Blue nasıl biri olurdu, kim bilir.

"Tamam, bir dakika, peki, Ronan'ın kütüphanede ne işi var o zaman?" diye sordu.

"İnekliyor," dedi Noah. "Pazartesi günü bir sınavı var."

Ronan'ın yaptıklarına dair Blue'nun duyduğu en hoş şeydi.

O sırada üst kattan rahatça duyulabilen bir şekilde telefon çalmaya başladı.

"Bu telefona bakmalısın!" dedi Noah birden. "Acele et!"

Blue, Noah'nın içgüdüsünü sorgulamaması gerektiğini bilecek kadar 300 Tilki Yolu'ndaki kadınlarla beraber yaşamıştı. Ona yetişmek için koşaradım ilerleyen Blue, Noah'nın peşinden merdivenleri çıkarak kapının önüne geldi. Kapı kilitliydi. Noah, Blue'nun onu daha önce gördüğünden çok daha telaşlı bir şekilde bir dizi anlaşılmaz el hareketi yaptı.

Sonunda patladı. "Kapıyı açardım ama..."

Yeteri kadar enerjin yok diye düşündü Blue. Hemen Noah'nın omzuna dokundu. Blue'nun enerjisiyle kuvvetine kavuşan Noah kapıyı omuzlayıp açılana kadar kilidiyle oynadı. Blue koşarak telefonun yanına gitti.

"Alo?" dedi ahizeye. Masanın üzerindeki telefon, Gansey'nin acayip ve zar zor çalışan şeylere duyduğu sevgiye uygun şekilde eski tarz bir siyah çevirmeli telefondu. Konu Gansey olunca, sırf bu telefonu masasında tutabilmek için buraya telefon hattı çektirmiş olabileceğini düşünmek abartılı olmazdı.

"Ah, merhaba, hayatım," dedi hattın öteki ucundaki yabancı bir ses. Blue ânında adamın aksanlı konuştuğunu anlamıştı. "Richard Gansey orada mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi Blue. "Ama mesajınızı alabilirim."

Hayattaki rolünün şimdiye dek bu olduğunu hissediyordu Blue.

Noah onu soğuk parmağıyla dürttü. "Ona kim olduğunu söyle."

"Ben Gansey'yle beraber çalışıyorum," diye ekledi Blue. "Ley hattı üzerine."

"Ah!" dedi sesin sahibi. "Öyleyse. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Adım ne demiştin? Benim adım Roger Malory."

R harflerini söylediklerini anlamayı epey zorlaştıran aşırı derecede karmaşık bir şekilde telaffuz ediyordu.

"Blue. Benim adım Blue Sargent."

"Blair?"

"Blue."

"Blaize?"

Blue iç geçirdi. "Jane."

"Ah, Jane! Nedense *Blue* diyorsun sandım bir an. Tanıştığımıza memnun oldum Jane. Korkarım Gansey'ye kötü bir haber vermek için aramıştım. Bir meslektaşımla –daha önce de bahsettiğim, Surrey'yli arkadaş, tatlı adam ama yani ağzı da fecaat kokuyor– ritüeli yapmaya kalkıştık ve pek iyi gittiği söylenemez. Meslektaşım, o iyileşecek, doktorlar derisinin iyileşmesinin birkaç haftayı bulacağını söyledi. Deri naklinin başarılı olduğunu söylediler."

"Bir dakika," dedi Blue. Gansey'nin masasında duran en yakındaki kâğıdı aldı; üzerinde matematik işlemi yapılmış gibi görünüyordu. Bir adama saldıran bir kedi çiziktirmişti üzerine, bu yüzden Blue bu kâğıdı kullanmasında sakınca

olmayacağına karar verdi. "Bunları not ediyorum. Bu ley hattını uyandırmak için yapılan ritüel, değil mi? Tam olarak nerede sıkıntı çıktı?"

"Bunu söylemesi çok zor Jane. Kısacası, ley hatları Gansey'yle benim düşündüğümüzden bile güçlü çıktı. Büyülü de olabilirler, bilimsel de olabilirler ama enerjiden oluştuklarına şüphe yok. Meslektaşım çok rahat derisinin dışına çıktı. Onu kaybettiğimden emindim; bir insanın hayatını kaybetmeden bu kadar kan kaybedebileceğini hiç sanmazdım. Ah, Gansey'ye bunları iletirken bu kısmını söyleme. Oğlanın ölümle alakalı sıkıntıları var ve onu üzmek istemem."

Blue, Gansey'nin ölümle ilgili "sıkıntılarına" dair bir şey görmemişti ama bu kısmı ona anlatmayacağına söz verdi.

"Ama hâlâ tam olarak ne denediğinizi söylemediniz," diye dikkat çekti Blue.

"Aa, söylemedim mi?"

"Yok. Yani şimdi bunu bilmezsek biz de kazara bunu yapabiliriz."

Malory kıkırdadı. Sıcak çikolatanın üzerindeki kremşantiyi emiyormuş gibi bir ses geldi. "Çok haklısın. Gayet mantıklı bir yol izledik ve ne yalan söyleyeyim, Gansey'nin eskiden bahsettiği bir fikirden yola çıktık. Çok yüksek enerji sinyallerine sahip taşları kullanarak yeni bir taş çemberi oluşturduk, bu arada bu elbette bir enerji arama terimi Jane, bunlardan ne kadar haberdarsın bilmiyorum ama bu işlerle ilgilenen bir kız görmek çok sevindirici; ley hatlarıyla genelde erkekler uğraşır ve senin gibi bir hanımefendinin..."

"Evet," diye hak verdi Blue. "Çok güzel. Bayağı zevk alıyorum. Peki, şimdi bir taş çember oluşturdunuz?"

"Ah, evet, doğru. Ley hattının merkezi olduğunu umduğumuz bir noktada yedi taştan bir çember oluşturduk ve tam ortada epey yüksek bir enerji okuması yakalayana kadar taşları

oldukları yerde döndürdük. Sanırım ışığı odaklamak için bir prizmanın pozisyonunu ayarlamak gibi."

"Ortağınız da derisini o zaman mı kaybetti?"

"Aşağı yukarı. Çemberin ortasında bir okuma yapıyordu ve o... şimdi tam olarak ne demişti hatırlayamıyorum çünkü peşinden yaşanan şey beni çok etkiledi ama bir tür espri, şaka falan bir şey yaptı... gençler nasıldır, bilirsin, Gansey de sever şakalaşmayı..."

Blue, Gansey'nin şakalaşmayı *sevdiğinden* pek emin değildi ama ileride bunu yakalamaya çalışmak için kendine söz verdi.

"... ve derisini kaybetmekten mi, deri dökmekten mi, öyle bir şeyden bahsetti. Ve görünüşe göre bunlar kelimesi kelimesine algılanıyormuş. Onun kelimelerinin nasıl bir tepkimeye yol açtığından tam olarak emin değilim ve bu hattı uyandırdığımızı da düşünmüyorum, en azından doğru düzgün şekilde ama böyle işte. Hayal kırıklığı oldu gerçekten."

"Ortağınızın hikâyesini anlatabilmesi için hayatta kalması dışında," dedi Blue.

Malory de "Yani hikâyeyi anlatan kişi *benim* ama," dedi.

Blue bunun bir şaka olduğunu düşündü. Her halükârda güldü ve bu konuda kendini kötü hissetmedi. Ardından Malory'ye teşekkür edip onunla vedalaştı ve telefonu kapattı.

"Noah?" diye odaya sordu Blue çünkü Noah kaybolmuştu. Cevap gelmedi ama dışarıda araba kapılarının kapatılma ve insan seslerini duydu.

Blue'nun zihninde şu cümle dönüyordu: *Meslektaşım çok rahat derisinin dışına çıktı.* Blue'nun ölümle bir "sıkıntısı" yoktu ve onun zihninde bile son derecede korkunç ve capcanlı bir görüntü oluşturuyordu bu.

Birkaç saniye sonra ilk kattaki kapının kapandığını ve merdivenleri çıkan ayak seslerini işitti.

Odaya ilk Gansey girdi ve orada kimseyi bulmayı beklemediği belliydi çünkü yüzünün ifadesi sefaletini gizleyecek şekilde değildi. Blue'yu gördüğünde hemen samimi bir gülümseme sergilemeyi başardı.

O kadar ikna edici bir gülümsemeydi ki bu! Bir saniye önceki suratının hâlini görmüştü Blue ama Gansey'nin suratındaki ifadeyi görmesine rağmen bu gülümsemenin sahte olduğunu kendini hatırlatmakta zorlanıyordu. Gansey'ninki kadar dertsiz bir hayata sahip olan bir oğlanın bu kadar çabuk ve ikna edici bir mutluluk numarası yapmayı niye öğrenmek zorunda kaldığını anlayamıyordu Blue.

"Jane," dedi Gansey ve neşeli sesinde mutsuzluğundan bir parça duyduğunu sansa da suratında artık bu mutsuzluktan eser kalmamıştı. "Sana kapıyı açacak kimse olmadığı için kusura bakma."

Blue'nun kulağında soğuk mu soğuk bir fısıltı olarak Noah'nın yalnızca sesi duyuldu: *Kavga ettiler.*

Gansey'nin peşinden Adam'la Ronan içeri girdi. Ronan sırtındaki bir spor çantası ile sırt çantası yüzünden iki büklümdü ve Adam da üst kısmında bir Transformer'ın çıkıntı yaptığı içe göçük bir Froot Loops kutusu taşıyordu.

"Transformer'ın güzelmiş," dedi Blue. "O polis arabası olan mı?"

Adam gülümsemeyen bir suratla, sanki onu görmüyormuş gibi Blue'ya baktı. Ardından gecikmeli olarak, "Evet," diye karşılık verdi.

Çantaları taşımaya devam eden Ronan adımlarıyla eş zamanlı olarak, "Ha. Ha. Ha," diyerek Noah'nın odasına gitti. Bu duruma gülen tek kişi olmanın ortaya çıkardığı türden bir kahkahaydı.

"Adamın biri aradı," dedi Blue. Adamın ismini not ettiği kâğıt parçasını kaldırdı. Kâğıtta bu notu aldığı yer, çiziktirilmiş

kedi bu ismi söylüyormuş gibi görünmesine sebep olmuştu.

"Malory," dedi Gansey her zamanki hevesi olmadan. Adam, Ronan'ın arkasından kutusunu taşırken Gansey kısık gözlerle Adam'ın sırtına bakıyordu. Ancak Noah'nın kapısı arkalarından kapandıktan sonra gözlerini çevirip Blue'ya baktı. Sanki başka bir odaya değil de başka bir dünyaya gitmişler gibi, diğerleri olmadan oda boş geliyordu.

Gansey, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Ley hattı üzerinde ritüeli denemiş ve ritüelin ters teptiğini ve başka birinin... ee, bir meslektaşının yaralandığını söyledi."

"Nasıl yaralanmış?"

"Yaralanmış işte. Fena hâlde. Enerji yüzünden," dedi Blue.

Gansey hışımla tekme savurarak ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabılardan biri minyatür Henrietta'nın üzerinden uçarak geçti, diğeri de masasının öteki ucuna kadar uçup eski ahşap masaya çarparak yere düştü. Gansey bıyık altından, *"Aman ne güzel,"* dedi.

Blue, "Canın sıkkın görünüyor," dedi.

"Öyle mi görünüyorum?" diye sordu Gansey.

"Adam'la ne konuda kavga ettiniz?"

Gansey, Noah'nın kapalı kapısına doğru bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu yorgun argın. Kendini dağınık yatağına bıraktı.

"Lütfen," dedi Blue çünkü Noah ona bunu söylemese bile, bunu anlayabilirdi.

Çarşaflarına doğru bir şeyler mırıldandı ve bir elini havada salladı. Blue yatağın yanına çömelip kollarına yüklenerek yatağın başucuna doğru eğildi.

"Ne dedin anlamadım. Bu sefer ağzında daha az yastıkla dener misin?"

Gansey kafasını çevirmedi, bu yüzden sesi hâlâ boğuk geliyordu. "Kelimelerim şaşmaz birer imha silahı ve ben onları

etkisiz hâle getirmeyi bilmiyorum. Sırf Noah'nın ölümü yüzünden hayatta olduğuma inanabiliyor musun? Ne mantıklı bir fedakârlık oldu bu, dünyaya ne de çok katkı sağladım." Suratını yastığından çekmeden havada bir kez daha elini salladı. Bir ihtimal şaka yaptığını göstermek için yapıyordu bu hareketi. "Ah, mızmızlandığımın farkındayım. Beni duymazdan gel. Demek Malory ley hattını uyandırmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyor? Tabii ki öyle düşünür. Ben de çıkmaz sokaklara bayılırım zaten," diye devam etti.

"*Mızmızlanıyorsun* hakikaten." Ama Blue'nun bir yanı bundan hoşlanmıştı. Gerçek Gansey'ye dair bir şeyi tek seferde bu kadar uzun süre görmemişti daha önce. Bunun gerçekleşmesi için Gansey'nin sefil hissetmesi yazıktı.

"Çok az kaldı. Buna daha fazla katlanmak zorunda kalmayacaksın."

"Seni böyle daha çok beğendim."

Nedense bunu itiraf ettiği için yüzü ânında kızardı; Gansey'nin suratının hâlâ yastığa gömülü olmasından ve diğer oğlanların da hâlâ Noah'nın odasında olmasından son derece memnundu.

"Ezilmiş ve parçalanmış," dedi Gansey. "Tam da kadınların sevdiği şekilde. Şu adamın fena yaralandığını da mı söylemişti?"

"Evet."

"Eh, o zaman ritüel işi yalan oldu." Sırtüstü döndü ve yatağına yaslanan Blue'ya baş aşağı baktı. "Bu riske değmez."

"Glendower'ı bulmak *zorunda* olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ben zorundayım," dedi Gansey. "Onlar değil."

"O zaman bunu kendi başına mı yapacaksın?"

"Hayır, başka bir yol bulacağım. Ley hattının gücünün Glendower'ın yattığı yeri kocaman oklarla göstermesini çok

isterdim ama ben eski usul aramaya devam ederim. Bu adam nasıl yaralanmış?"

Malory'nin Gansey'ye ayrıntıların anlatılmaması konusundaki tembihini hatırlayan Blue belli belirsiz bir ses çıkardı.

"Blue. Nasıl yaralanmış?" Suratları birbirlerine ters dururken bakmak daha kolaymış gibi gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

"Anladığım kadarıyla adam derisini kaybetmekle ilgili bir şey demiş ve görünüşe göre derisi çıkmış. Malory sana bunu söylememi istemedi."

Gansey'nin dudakları büzüldü. "Hâlâ benim... boş ver. Derisi mi çıkmış? Bu korkunçmuş."

"Korkunç olan nedir?" diye sordu Adam odayı arşınlarken.

Blue'nun yatak üzerine uzanışı ile aşağıda Gansey'nin yatışını dikkate alan Ronan, "Blue oradan tükürürsen tam gözüne isabet ettirirsin," diye gözlemde bulundu.

Gansey, Adam'a bir bakış atıp aynı hızla gözlerini kaçırırken bir yandan da beklenmedik bir hızla yatağın öteki ucuna gitti. "Blue, Malory'nin hattı uyandırmaya çalıştığını ve yanındaki adamın ciddi şekilde yaralandığını söyledi. Bu yüzden ritüeli yapmayacağız. Şimdi değil."

Adam, "Risk umurumda değil," dedi.

Ronan tırnağıyla dişlerinin arasını karıştırıyordu. "Benim de."

"Senin kaybedecek bir şeyin kalmadı," dedi Gansey, Adam'ı işaret ederek. Ronan'a baktı. "Senin yaşayıp yaşamadığın umurunda değil. Bu da ikinizi de kötü birer karar merci yapıyor."

"Senin de kazanacak bir şeyin yok," diye dikkat çekti Blue. "Bu da seni aynı derecede kötü bir karar merci yapıyor. Ama sanırım sana katılıyorum. Yani İngiliz arkadaşının başına gelene bak."

"Mantığın sesi olduğun için teşekkür ederim Jane," dedi Gansey. "Bana öyle bakma Ronan. Hem ne zamandan beri Glendower'ı bulmanın tek yolunun ley hattını uyandırmaktan geçtiğine karar verdik ki?"

"Başka bir yol bulacak vaktimiz yok," diye üsteledi Adam. "Ley hattını uyandıran Whelk olursa, avantaj ona geçecek. Ayrıca o Latince biliyor. Ya ağaçlar biliyorsa? Glendower'ı bulan o olursa, dilek hakkını da o kazanır ve Noah'yı öldürmesi de yanına kalır. Oyun biter, kazanan kötü adam olur."

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken Gansey'nin çehresindeki tüm kırılganlık kayboldu. "Bu kötü bir fikir Adam. Bana bunu kimseye zarar vermeden gerçekleştirmenin bir yolunu bul, o zaman varım. O zamana dek bekleyeceğiz."

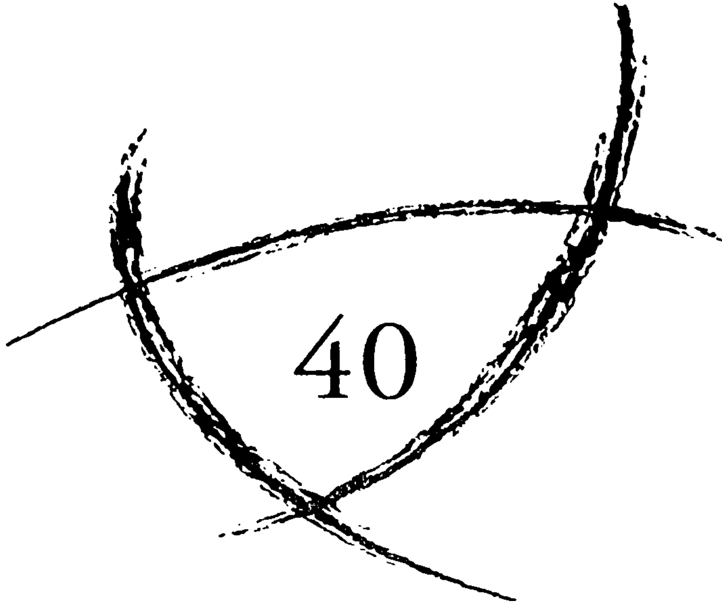
"*Vaktimiz* yok," dedi Adam. "Persephone birkaç gün içerisinde birilerinin ley hattını uyandıracağını söyledi."

Gansey ayağa kalktı. "Adam, şu anda ley hattıyla oyun oynadığı için dünyanın öteki yakasındaki biri derisiz kaldı. Cabeswater'ı *gördük*. Bu bir oyun değil. Bu son derece gerçek, son derece güçlü ve *biz bunu hafife almayacağız.*"

Adam'ın gözlerinin içine uzun mu uzun bir süre boyunca baktı. Adam'ın suratındaki ifadede yabancı, Blue'ya onu hiç de tanımadığını hissettiren bir şey vardı.

Blue zihninde Adam'ın tek tarot kartını annesine verdiğini canlandırdı ve Maura'nın kılıç ikilisini nasıl yorumladığını hatırlarken hüzünle *annem işinde çok iyi* diye düşündü.

"Bazen," dedi Adam, "kendinle nasıl yaşayabildiğini bilmiyorum."

40

Barrington Whelk, Neeve'den hazzetmemişti. İlk olarak arabaya bindiğinden beri kadın humusla kraker yemekten başka bir şey yapmamıştı ve sarımsak kokusuyla krakerlerin çiğnenirken çıkardığı sesin kombinasyonu inanılmaz derecede asap bozucuydu. Arabasının şoför koltuğunu kırıntılarla dolduracağı düşüncesi son derecede can sıkıcı düşüncelere gark olduğu bir haftadaki en can sıkıcı düşüncelerden biriydi. Ayrıca selamlaştıktan sonra kadının yaptığı ilk şey, şok tabancasıyla onu etkisiz hâle getirmek olmuştu. Bunu da kendi arabasının arka koltuğunda bağlı hâlde yatmanın onur kırıcılığı takip etmişti.

Bu uyduruk arabaya katlanmak zorunda kalmam yetmedi diye düşündü Whelk. *Şimdi de onun içinde öleceğim.*

Kadın onu öldürmeye niyetli olduğunu söylememişti ama Whelk son kırk dakikayı yolcu koltuğunun arkasındaki zeminde pek bir şey göremeden geçirmişti. İçinde mumlar, makaslar ve bıçaklardan oluşan bir koleksiyonun bulunduğu geniş, düz bir kil kâse vardı yanında da. Bıçaklar büyükçe ve insanın gözünü korkutan cinstendi ama yine de çok yakında işlenecek bir cinayeti haber verdikleri anlamına gelmiyor olabilirlerdi. Neeve'in şu anda elinde takılı lastik eldivenler ile kâsenin içine tıkıştırdığı yedek eldivenler ise bu anlama geliyordu.

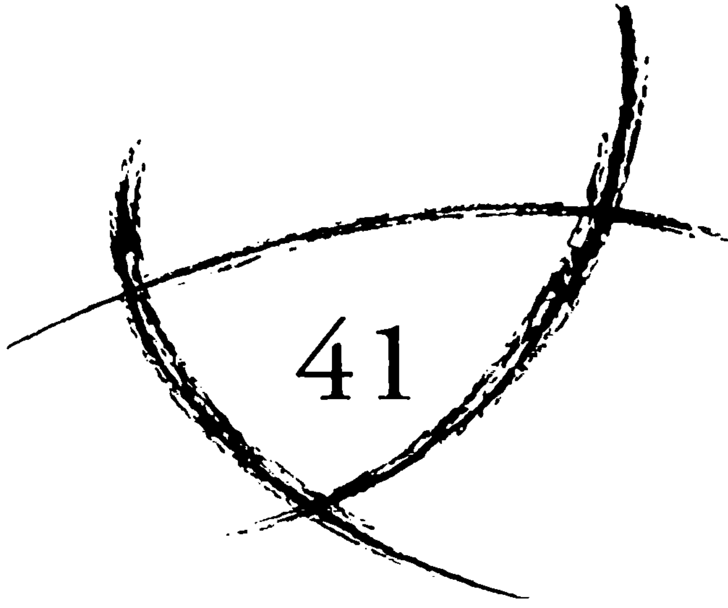
Aynı şekilde Whelk ley hattına doğru gittiklerinden emin olamazdı ama Neeve'in yola çıkmadan önce günlüğü uzun uzun karıştırmasından bunun iyi bir tahmin olduğunu düşünüyordu. Whelk olabilecek şeylere çok kafa yormazdı ama sonunun muhtemelen yedi sene önce Czerny'yle aynı şekilde olacağını düşünüyordu.

Bir ritüel ölümü yani. Kanının toprağın altında uyuyan ley hattına ulaşana kadar aşağı akacağı bir kurban. Bileklerini birbirine sürterken bir eliyle direksiyonu tutan, diğeriyle de kraker ve humusunu yiyen Neeve'e doğru çevirdi kafasını. Yarasına tuz basmak istercesine, bir de arabanın teybinde bir tür transa geçiren doğa sesleri dinliyordu. Ritüel için kendini hazırlıyor olabilirdi.

Whelk, kendisinin ley hattındaki ölümünün bir tür döngüsellik içereceğini düşündü.

Ama Whelk döngüselliği falan umursamıyordu. Kaybettiği arabasını, kaybettiği saygınlığı umursuyordu. Geceleri gözüne uyku girmesini umursuyordu. Artık değişim geçirmeyecek kadar eski ölü dilleri umursuyordu. Ailesinin uzun yıllar önceki aşçısının *guacamole*'sini umursuyordu.

Ayrıca Neeve onu yeterince sıkı bağlamamıştı.

Monmouth İmalat'tan ayrıldıktan sonra Blue eve döndü ve ödev yapmaya çalışmak üzere arka bahçedeki kayın ağacının eve uzak tarafına çekildi. Ama denklemdeki x'in karşılığını bulmaya çalışmaktan ziyade denklemdeki *Noah, Gansey ya da Adam*'ın karşılığı bulmaya çalıştı. Adam geldiğinde çoktan pes etmiş ve ağaca sırtını dayamıştı. Ağacın loş yeşil gölgesine ev tarafından girdi.

"Persephone burada olduğunu söyledi." Gölgenin kenarında öylece dikiliyordu.

Blue, *"Baban konusunda çok üzgünüm,"* demeyi düşündü ama bunun yerine ona doğru elini uzatmakla yetindi. Adam, Blue'nun iki metre öteden görebileceği türden titrek bir şekilde iç geçirdi. Bir şey demeden Blue'nun yanına oturdu ve ardından kollarıyla suratını kapatarak kafasını Blue'nun kucağına uzattı.

Ürken Blue ağaç onları evden tamamen saklıyor mu diye omzunun üzerinden kontrol etmek dışında başka bir ani tepki vermedi. Yabani bir hayvan ona yaklaşmaya karar vermiş gibi hissediyordu ve aynı anda hem ona güvendiği için gururu okşanmıştı hem de onu korkutup kaçıracağından endişelenmeye başlamıştı. Birkaç saniye sonra oğlanın ensesine bakarken birkaç ince, kumral buklesini okşadı. Ona dokunup

üzerindeki toz-ve-benzin kokusunu almak kalbinin güm güm atmasına neden oldu.

"Saçın toprağın renginde," dedi.

"Nereden geldiğini biliyor."

"Komik," dedi Blue, "çünkü o zaman benimki de aynı renkte olmalıydı."

Cevap olarak oğlanın omuzları oynadı. Birkaç saniye sonra, "Bazen onun beni asla anlamayacağından korkuyorum," dedi.

Blue oğlanın kulağının arkasında bir parmağını gezdirdi. Bu hareketi tehlikeli ve heyecan vericiydi ama oğlan ona bakarken bunu yapmak kadar tehlikeli ve heyecan verici değildi.

"Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim ve bundan sonra bir daha bu konuyu açmayacağım," dedi Blue. "Ama ben senin çok cesur olduğunu düşünüyorum."

Adam uzunca bir süre sessiz kaldı. Mahallede bir arabanın motorunun gürültüsü duyuldu. Rüzgâr kayın ağacının yaprakları arasında geziniyor, daha sonra yağmur yağacağına işaret eden bir şekilde yaprakları ters yüz ediyordu.

Adam kafasını kaldırmadan, "Şimdi seni öpmek istiyorum, Blue, genç olsan da olmasan da," dedi.

Blue'nun parmakları hareket etmeyi bıraktı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Blue.

Adam kendini onun ellerinden kurtarıp ondan yalnızca birkaç santim uzağa oturdu. Suratı kasvetliydi, daha önce onu öpmek istediği zamanki ifadesiyle bir alakası yoktu. "Bana daha ne kadar zarar verebilirsin ki?"

Blue bunun öpüşmekle alakası olmadığını düşünüyordu ve bu da yanaklarının yanmasına neden oldu. Şu anda kesinlikle öpüşmemeleri gerekiyordu ve öpüşseler bile bu şekilde olmazdı. "Hâlâ şu anki durumundan daha kötü şeyler var," dedi.

Bu laf onun yutkunup gözlerini uzağa çevirmesine neden oldu. Elleri kucağında hareketsizdi. *Şu anda dünyadaki başka herhangi biri olsaydım,* diye düşündü Blue, *bu benim ilk öpücüğüm olurdu.* Bu aç, perişan çocuğu öpmenin nasıl bir his olacağını merak etti.

Adam'ın gözleri tepelerindeki yaprakların arasında dolaşan ışığı takip ediyordu. "Annenin sorunumu nasıl çözeceğime dair söylediklerini hatırlamıyorum. Seans sırasında. Veremediğim karar konusunda," derken Blue'ya bakmıyordu.

Blue iç geçirdi. Bütün konuşma *bununla* alakalıydı işte ve Adam bunun farkında olmasa bile, Blue farkındaydı. "'Üçüncü bir seçenek oluştur,' dedi annem. Bir sonraki sefere yanında bir defter getirmelisin."

"Annenin defterle ilgili kısmı söylediğini hatırlamıyorum."

"Çünkü bunu şu anda ben söylüyorum. Bir daha tarot kartlarını okutmaya gittiğinde, not al. Böylece sana söylenenle başına gelenleri karşılaştırabilirsin ve gittiğin falcının iyi bir falcı olup olmadığını anlayabilirsin."

Şimdi Adam ona *bakıyordu* ama Blue gerçekten kendisine baktığından emin değildi. "Öyle yaparım."

"Ama bu seferlik seni uğraştırmayayım," diye ekledi Blue, Adam ayağa kalkarken kafasıyla onu takip ederek. Parmakları ve teni birkaç gün önce el ele tutuştuğu oğlanın hasretini çekiyordu ama karşısındaki oğlan o değildi artık. "Annem iyi bir falcı."

Ellerini cebine sokan Adam omzuyla çenesini kaşıdı. "Yani onu dinlemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, beni dinlemen gerekiyor."

Adam'ın alelacele sergilediği gülümsemesi kırılacak kadar narindi. "Peki, sen ne diyorsun?"

Blue bir anda Adam'dan korktu. "Cesur olmaya devam et."

Her yer kan içindeydi.

"Mutlu oldun mu şimdi Adam?" diye hırladı Ronan. Toprağın üzerinde kıvranan Gansey'nin yanına çömeldi. Blue gözlerini dikmiş, Adam'a bakıyordu ve kızın suratındaki korku dünyadaki en kötü şeydi. Bu onun hatasıydı. Ronan'ın suratı kayıp hissiyle çılgına dönmüştü. *İstediğin bu muydu?*

Rüyanın adrenaliniyle uzuvları karıncalanmış olan Adam bu kanlı rüyadan uyanıp gözlerini açtığında başta nerede olduğunu algılayamadı. Sanki yatağının üzerinde uçmaya başlamıştı; etrafındaki boşluk yanlıştı, çok az ışık vardı, tepesinde çok fazla boşluk vardı, kendi nefesinin sesi duvarlardan sekerek ona dönmüyordu.

Ardından olduğu yeri, Noah'nın sıkışık duvarlı ve yüksek tavanlı odasında olduğunu hatırladı. Yeni bir tür sefalet üzerini kapladı ve bunun kaynağını net bir şekilde biliyordu: Ev hasreti. Sayısız dakika boyunca Adam orada uyanık bir şekilde uzanıp kendini ikna etmeye çalıştı. Mantıken Adam ardında özleyecek hiçbir şey bırakmadığını, onu alıkoyanların tarafında olup babası ona vurmadığında bunu iyilik bildiği için temelde Stockholm sendromundan mustarip olduğunu biliyordu. İstismara uğradığının objektif olarak farkındaydı. Bunun verdiği hasarın, okula giderken üzerinde taşıdığı herhangi bir morluktan daha derinde olduğunu biliyordu. Sonsuza dek tepkilerini irdeleyebilir, kendi duygularından şüphe edebilir, bir gün kendi çocuğuna vuracak biri olup olmayacağını merak edebilirdi.

Ama gecenin zifiri karanlığında uzanırken tek düşünebildiği şey, *annem bir daha benimle konuşmayacak. Ben evsizim* olmuştu.

Glendower ile ley hattının heyulası Adam'ın zihnine musallat olmuştu. Hiç olmadıkları kadar yakındaymış gibi geliyordu ama başarılı bir sonuç elde etme ihtimali de her

zamankinden daha düşük gibiydi. Whelk dışarıdaydı ve bunu Gansey'den bile uzun süredir arıyordu. Şüphesiz onu rahat bırakırlarsa, eninde sonunda bunu kendi başına bulurdu.

Ley hattını uyandırmalıyız.

Adam'ın kafası düşüncelerden oluşan bir karmaşa içindeydi: babasının ona son vuruşu, içinde Gansey'nin oturduğu Domuz'un yanına gelişi, Aglionby'ye gitmesi gerektiğine karar verdiği günkü kasadaki Ronan'ın doppelganger'ı, babasının suratına inen Ronan'ın yumruğu. Hangi birine öncelik vereceğini bilemediği o kadar çok isteği vardı ki her biri ümitsiz görünüyordu gözüne. Bu kadar çok saat çalışmamak, iyi bir üniversiteye kabul edilmek, bir kravat takarken ona yakışması, yanında işe götürdüğü ince sandviçi yedikten sonra aç hissetmemek, okuldan sonra Gansey'nin bakmak için durduğu parlak Audi'yi kullanmak, evine dönmek, babasına vuran kişi olmak, granit tezgâhları ile Gansey'nin masasından daha büyük bir televizyonu olan bir daireye sahip olmak, bir yerlere ait olmak, evine dönmek, evine dönmek, evine dönmek.

Ley hattını uyandırırlarsa, Glendower'ı bulurlarsa, bu istediği şeylere hâlâ sahip olabilirdi. İstediklerinin çoğuna.

Ama yine Gansey'nin yaralı hâli ile bugün kavga ettiklerinde Gansey'nin yaralı suratı da geldi gözünün önüne. Adam'ın Gansey'yi tehlikeye atması mümkün değildi.

Ancak aynı zamanda Whelk'in sıraya kaynak yapıp bu kadar emek verdikleri şeyi çalmasına da müsaade edemezdi. *Beklemek!* Gansey her zaman bekleyebilirdi. Adam bekleyemezdi.

Böylece kararını vermiş oldu. Odada ses çıkarmadan dikkatle hareket ederek çantasını topladı. Nelere ihtiyacı olduğunu tahmin etmesi güçtü. Adam yatağın altındaki tabancayı çekip aldı ve uzun bir süre boyunca parkelerin üzerindeki

siyah, kötücül şeklini seyretti. Eşyalarını taşıdıklarında Gansey onun silahı çıkardığını görmüştü.

"*O* da nedir?" diye öğrenmek istemişti dehşete düşmüş hâlde.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," diye karşılık vermişti Adam. Bu Adam'ın babasının silahıydı ve babasının bunu annesinin üzerinde kullanıp kullanmayacağından tam olarak emin olamasa da bunu riske atamazdı.

Gansey'nin tabanca konusundaki anksiyetesi hissedilir derecedeydi. Bunun Whelk tarafından kafasına silah dayanmasıyla alakalı olmasının ihtimal dahilinde olduğunu düşünmüştü Adam. "Onu burada istemiyorum."

"Onu satamam," demişti Adam. "Bunu ben de düşündüm zaten. Ama yasal olarak bunu yapmam mümkün değil. Babamın adına kayıtlı."

"Eminim o silahtan kurtulmanın başka yolları da vardır. Göm onu."

"Ve çocuğun teki mi bulsun?"

"Onu burada istemiyorum."

"Bu silahtan kurtulmanın bir yolunu bulacağım," diye söz vermişti Adam. "Ama bunu orada bırakamazdım. Şu anda olmaz."

Adam'ın silahı bu gece yanında götürmeyi istediği de pek söylenemezdi.

Ama ritüel sırasında nelere ihtiyacının olacağını bilmiyordu.

Silahın emniyetini kontrol etti ve çantasına koydu. Ayağa kalktıktan sonra kapıya döndü ve sessiz olmayı başardı. Boş gözleri Adam'ınkilerle aynı seviyede, içe göçmüş yanağı Adam'ın mahvolmuş kulağıyla aynı hizada, nefes almayan ağzı Adam'ın aldığı derin nefesten yalnızca birkaç santim uzaklıktaki Noah tam karşısında dikiliyordu.

Onu güçlendirecek Blue olmadan, insani yanını ortaya çıkaracak Gansey olmadan, onu buraya aitmiş gibi gösterecek Ronan olmadan, Noah gerçekten ürkütücü bir şeydi.

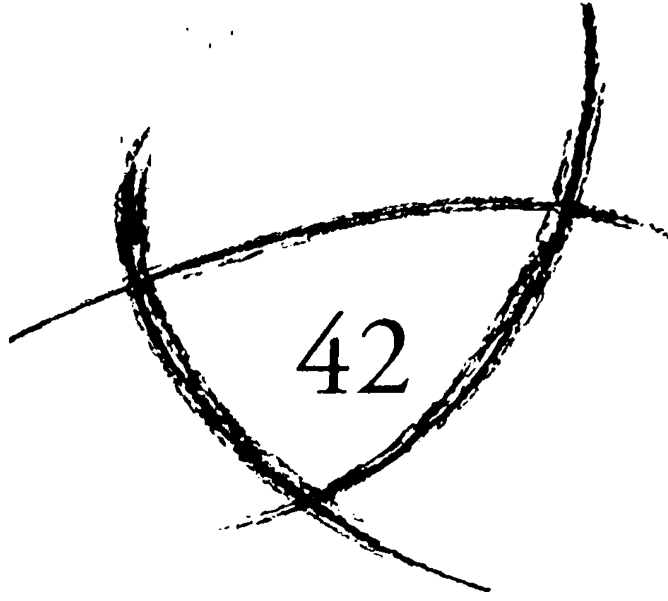
"Bunu boşa harcama," diye fısıldadı Noah.

"Bunun için uğraşıyorum," diye karşılık verdi Adam omzuna taktığı çantasını alırken. Çantanın içindeki tabanca, çantanın hiç olmadığı kadar ağırlaşmasına neden oluyordu. *Emniyetini kontrol ettim, değil mi? Ettim. Ettiğimi biliyorum.*

Sırtını dikleştirdiğinde, Noah çoktan ortadan kaybolmuştu. Adam oğlanın az önce dikildiği siyah, buz gibi havanın içinden geçip kapıyı açtı. Gansey kulaklıkları kulağında, gözleri kapalı hâlde yatağında sere serpe yatıyordu. Sol kulağıyla artık duyamasa bile Adam, Gansey'nin yalnız kalmamak için, uykuya dalabilmek için dinlediği müzik her neyse, onun tiz sesini duyabiliyordu.

Ona ihanet etmiyorum, diye düşündü Adam. *Bunu hâlâ beraber yapıyoruz. Sadece ben döndüğümde artık eşit olacağız.*

Adam kapıdan çıkarken arkadaşı uyanmadı. Oradan ayrılırken duyduğu tek şey, Henrietta'nın ağaçları arasında esen gece rüzgârının fısıltısıydı.

Gansey gecenin köründe uyandığında ay ışığı tam suratına düşüyordu.

Ardından gözlerini açarak gerçekten uyandı ve gökyüzünde ay olmadığını fark etti; Henrietta'dan gelen birkaç ışık alçak bulut örtüsüne mat bir mor renkte yansıyordu ve pencereler yağmur damlalarıyla bezenmişti.

Gökyüzünde ay yoktu ama ışık benzeri bir şey uyandırmıştı onu. Uzaktan Noah'nın sesini duyduğunu sandı. Kollarındaki tüyler yavaşça diken diken oldu.

"Seni anlayamıyorum," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Biraz daha sesli söyler misin Noah?"

Ensesindeki tüyler de diken diken oldu. Bir anda soğuyan havada verdiği nefes buhar oldu.

Noah'nın sesi: "Adam."

Gansey alelacele yatağından kalktı ama çok geçti. Adam, Noah'nın eski odasında değildi. Eşyaları etrafa saçılmıştı. Eşyalarını toplayıp gitmişti. Ama hayır, kıyafetleri hâlâ buradaydı. Dönmemek üzere gitmemişti.

"Ronan, kalk," dedi Gansey, Ronan'ın kapısını açarak. Cevap beklemeden merdivenlere gitti ve otoparkı gören kırık camdan dışarı bakmak için sahanlığa çıktı. Uzaktaki ışıkların etrafında birer hale oluşmasına neden olan incelikte bir

yağmur çiseliyordu dışarıda. Bir şekilde ne ile karşılaşacağını tahmin etmişti ama yine de bunun gerçek olduğunu görmek onda bir şok etkisi yaratmıştı: Camaro avluda yoktu. Adam'ın, Ronan'ın BMW'sini düz kontak yapması daha kolay olurdu. Gansey'yi en başta uyandıran da motorun kükremesi olmalıydı, ay ışığı ise en son gece yarısı uyandığında aklında kalan bir hatıra.

"Abi, Gansey, ne oldu?" diye sordu Ronan. Merdivene çıkan kapının eşiğinde durmuş, eliyle ensesini ovalıyordu.

Gansey bunu söylemek istemiyordu. Bunu sesli söylerse bunun gerçek olduğu, gerçekten yaşandığı, Adam'ın bunu gerçekten yaptığı anlamına gelirdi. Bunu yapan Ronan olsa canını yakmazdı; bu Ronan'dan bekleyeceği türden bir davranıştı. Ama bunu yapan Adam'dı. *Adam.*

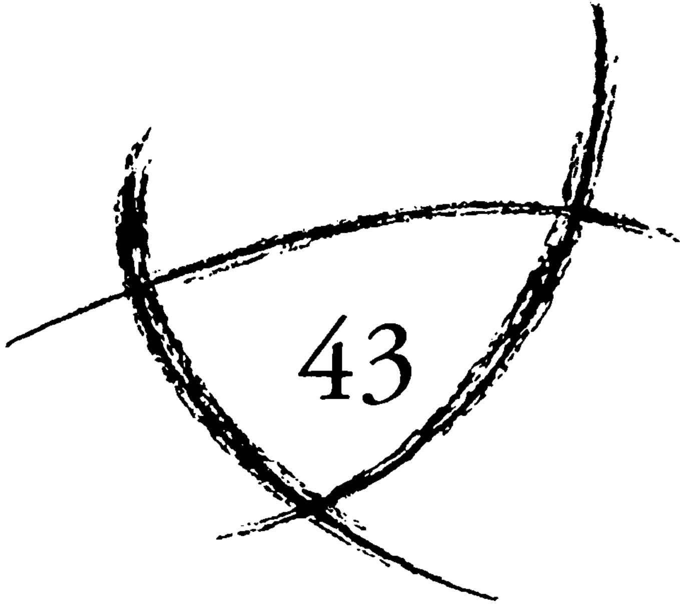
Ona söyledim, değil mi? Ona bekleyeceğimizi söyledim. Beni anlamamış değildi.

Gansey bu durumu düşünmenin farklı yollarını ele aldı ama bunu canını daha az yakacak şekilde resmetmenin bir yolu yoktu. İçinde bir şeyler kırılıp duruyordu.

"Neler oluyor?" Ronan'ın sesinin tonu değişmişti.

Bunu sesli söylemek dışında geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Adam ley hattını uyandırmaya gitti."

Yalnızca bir kilometre uzaktaki 300 Tilki Yolu'nda, aralık olan yatak odasının kapısı tıklatıldığında Blue kafasını kaldırdı.

"Uyuyor musun?" diye sordu Maura.

"Evet," diye cevap verdi Blue.

Maura içeri girdi. "Işığın açıktı," diye gözlemde bulundu ve loş ışıkta bir şiir kadar yumuşak görünen annesi iç geçirerek Blue'nun yatağının ucuna oturdu. Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey demedi ve yalnızca yatağın yanında, duvarla bitiştirilmiş komodinin üzerindeki Blue'nun kitaplarını karıştırdı. Aralarındaki bu sessizlikte yabancı bir şey yoktu; Blue kendini bildi bileli, annesi akşamları odasına gelir ve yatağın iki ucuna uzanıp kitap okurlardı. Blue ufakken kendi eski çift kişilik yatağı daha geniş gelirdi ama artık Blue insan boyutuna ulaştığı için dizleri dokunmadan ya da dirsekleri sürtünmeden oturmaları imkânsızlaşmıştı.

Blue'nun kitaplarını birkaç saniye daha karıştırdıktan sonra, Maura ellerini kucağına koydu ve Blue'nun minicik odasına göz gezdirdi. Komodinin üzerindeki lamba odayı loş bir yeşil ışıkla dolduruyordu. Blue yatağın karşısındaki duvara brandadan ağaçlar yapıştırmış, bu ağaçları kolajlı ve buluntu kâğıtlarla süslemişti ve dolabının kapısına da baştan sona

kurumuş çiçekler yapıştırmıştı. Çiçeklerin çoğu hâlâ gayet iyi durumdaydı ama birkaç tanesi ömrünü doldurmak üzereydi. Tavan fanına renkli tüyler ve danteller asılmıştı. Blue on altı senelik ömrünü burada geçirmişti ve bu çıplak gözle görülebiliyordu.

"Sanırım senden özür dilemem gerekiyor," dedi Maura en sonunda.

Pek anlamadan bir Amerikan edebiyatı ödevini tekrar tekrar okuyan Blue kitabını bıraktı. "Ne için?"

"Sana karşı dürüst davranmadığım için sanırım. Biliyor musun, bir ebeveyn olmak gerçekten çok zor. Ben bunun suçlusunun Noel Baba olduğunu düşünüyorum. Çocuğun onun yalan olduğunu öğrenmesin diye o kadar emek harcıyorsun ki bunu ne zaman yapmayı bırakman gerektiğini anlamıyorsun bile."

"Anne, altı yaşımda falanken seni ve Calla'yı hediyelerimi sararken yakalamıştım."

"Bu bir metafordu Blue."

Blue edebiyat kitabına vurdu. "Metaforların bir örnek sunarak bir şeylere açıklık getirmesi gerekir. Bu hiçbir şeye açıklık getirmedi."

"Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun, anlamıyor musun?"

"Demek istediğin şey, bana Akceviz'den bahsetmediğin için üzgün olduğun."

Calla kapının arkasında dikiliyormuş gibi ters ters kapıya baktı Maura. "Keşke ona öyle hitap etmesen."

"Bana ondan bahseden kişi sen olsaydın, o zaman Calla'nın bana söylediklerini kullanmak zorunda kalmazdım."

"Haklısın."

"Peki, adı *neydi* babamın?"

Annesi sırtüstü yatağa uzandı. Yatağa çaprazlamasına yatmıştı, bu yüzden ayaklarını yatağın kenarına koyabilmesi için

dizlerini yukarı çekmesi gerekmişti ve Blue da ezilmesinler diye bacaklarını topladı.

"Artemus."

"Akceviz'i tercih etmene şaşmamalı," dedi Blue. Ama annesi başka bir şey diyemeden Blue, "Bir dakika... Artemus bir Roma ismi değil mi? Latince?" dedi.

"Evet. Ve bence bu kötü bir isim değil. Seni peşin hükümlü biri olacak şekilde yetiştirmedim ben."

"Tabii ki öyle yetiştirdin," dedi Blue. Şu anda hayatında bu kadar çok Latince bulunmasının bir tesadüf olup olmadığını merak ediyordu Blue. Gansey onu iyice etkilemeye başlamıştı çünkü tesadüfler artık o kadar tesadüfi gelmiyordu gözüne.

"Muhtemelen," diye birkaç saniye sonra ona hak verdi annesi. "Şimdi şöyle. Bildiklerim şunlar. Ben babanın Cabeswater ya da ley hattıyla bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Sen daha doğmadan çok önce Calla, Persephone ve ben muhtemelen bulaşmamamız gereken şeylere bulaşmıştık..."

"Uyuşturucu mu?"

"Ritüeller. Sen uyuşturucuya mı bulaştın yoksa?"

"Hayır. Ama ritüellere bulaşmış olabilirim."

"Uyuşturucu daha zararsız olabilir."

"Uyuşturucular ilgimi çekmiyor. Etkileri kanıtlanmış şeyler, bunun eğlencesi nerede? Sonra ne oldu?"

Maura tavana bakarken karnının üzerinde bir ritim tutturdu. Blue tavana bir şiiri kopyalamıştı ve annesinin bu şiiri okumaya çalışıyor olması mümkündü. "Neyse, bir ritüelin ardından ortaya çıktı baban. Sanırım o Cabeswater'da hapsolmuştu ve biz de onu saldık."

"Bunu ona *sormadın* mı?"

"Bizim... öyle bir ilişkimiz olmadı."

"İşin içinde konuşmak yoksa, nasıl bir ilişkiniz olduğunu öğrenmek istemiyorum."

"*Konuşuyorduk.* O gerçekten iyi biriydi," dedi Maura. "Çok nazikti. İnsanlardan rahatsız oluyordu. Etrafımızdaki dünyayla ve eylemlerimizin gelecekte nasıl etkiler bırakacağıyla daha fazla ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyordu. O yanını seviyordum onun. İnsanın başına kakmıyordu, öyle biriydi sadece."

"Bana bunları niye anlatıyorsun?" diye sordu Blue çünkü Maura'nın dudaklarını titrekçe kapattığını görmek biraz onu korkutmuştu.

"Babanı tanımak istediğini söyledin. Ben de sana ondan bahsediyorum çünkü sen ona çok benziyorsun. Duvara yapıştırdığın bu ıvır zıvırların olduğu odanı görmek hoşuna giderdi."

"Sağ ol ya," dedi Blue. "Peki, niye gitti?"

Bu soruyu sorar sormaz biraz fazla dobra konuşmuş olabileceğini fark etti.

"Gitmedi," dedi Maura. "Ortadan kayboldu. Tam sen doğduğunda."

"Buna gitmek deniyor işte."

"Bunu kasten yaptığını zannetmiyorum. Yani başta öyle zannetmiştim. Ama şimdi üzerine biraz kafa yorup Henrietta'yı biraz daha tanıyınca ve sanırım... sen oldukça tuhaf bir çocuksun. Psişiklerin daha iyi duymasına yardımcı olan birini daha önce hiç duymamıştım. Sen doğduğunda kazara başka bir ritüel yapmadığımızdan tam olarak emin değilim. Yani senin doğumunun bir ritüelin son parçası olmadığından. Bu ritüel onu tekrar hapsetmiş olabilir."

Blue, "Bunun benim suçum olduğunu düşünüyorsun!" dedi.

"Saçmalama," dedi Maura oturur pozisyona geçerek. Üzerine yattığı saçı karışmıştı. "Sen daha bir bebektin, bir şey nasıl senin suçun olabilir ki? Sadece böyle bir şey olabileceğini

düşünüyordum. Neeve'i gelip onu araması için bu yüzden çağırdım. Onu niye çağırdığımı anlamanı istedim."

"Onu gerçekten tanıyor musun ki?"

Maura kafasını iki yana salladı. "*Püff.* Beraber büyümedik ama yıllar içinde birkaç kez bir araya geldik, ara sıra birer ikişer günlüğüne. Gerçek kardeş olmak bir yana, doğru düzgün arkadaş bile olduğumuz söylenemezdi. Ama ünü... hiç böyle tuhaflaşmasını beklemezdim."

Koridordan hafif ayak sesleri duyuldu ve ardından Persephone kapı eşiğinde belirdi. Maura iç geçirdi ve bunu bekliyormuşçasına bakışlarını kucağına çevirdi.

"Konuşmanızı bölmek istemezdim. Ama ya üç ya da yedi dakika içerisinde," dedi Persephone, "Blue'nun kuzgun oğlanları sokağa park edecek ve bu sırada onu kendileriyle gizlice dışarı çıkmaya ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaklar."

Annesi kaşlarının arasındaki yeri ovdu. "Biliyorum."

Blue'nun kalbi hızlandı. "Bu fena derecede ayrıntılıydı."

"Sana karşı dürüst davranmadığım başka bir mesele daha var," dedi Maura. "Bazen Persephone, Calla ve ben ayrıntılar konusunda çok başarılıyız."

"Sadece bazen," diye tekrarladı Persephone. Ardından biraz da üzgünce, "Son zamanlarda giderek daha fazla oluyor gibi," dedi.

"İşler değişiyor," dedi Maura.

Kapıda başka bir siluet daha belirdi. Calla, "Ayrıca Neeve de henüz dönmedi. Ve arabayı da bozmuş. Çalışmıyor," dedi.

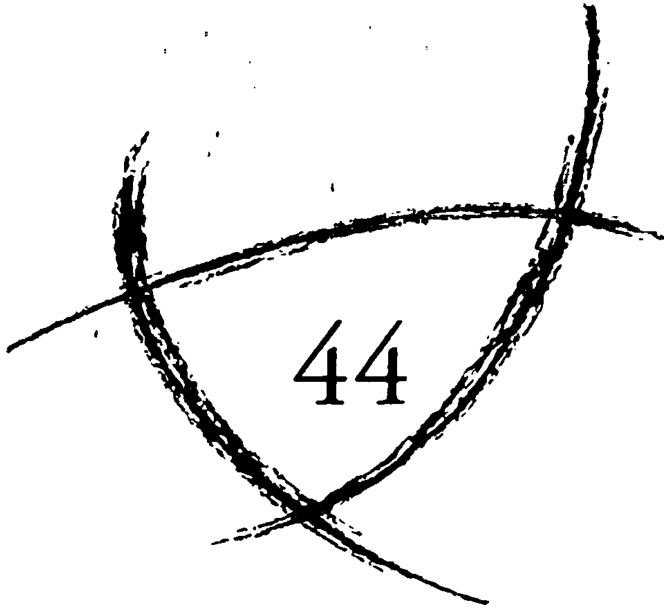
Pencerenin dışında, hepsi evin önünde duran bir arabanın sesini duydu. Blue yalvaran gözlerle annesine baktı.

Annesi, Blue'ya cevap vermek yerine Calla ile Persephone'ye baktı. "Bana hata yaptığımızı söyleyin."

Persephone kendi yumuşak tavrıyla, "Sana bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun Maura," dedi.

Maura ayağa kalktı. "Sen onlarla git. Biz de Neeve'i halledelim. Umarım bunun ne kadar önemli bir durum olduğunun farkındasındır Blue."

"Bir fikir sahibi oldum," dedi Blue.

44

Ağaçlar vardı, bir de geceleyin ağaçlar vardı. Hava karardıktan sonra ağaçlar renksiz, boyutsuz ve hareket hâlindeki şeylere dönüşüyordu. Adam Cabeswater'a vardığında, orman canlı bir varlıktı âdeta. Yaprakların arasından esen rüzgâr, verilen bir nefesin feryadını andırıyordu ve ağaçların tepesine yağan yağmurun tıslaması da hızla alınan bir nefesti. Havada ıslak toprak kokusu vardı.

Adam fenerini ormanın kenarına tuttu. Fenerin ışığı ormanın içine zar zor giriyor, Adam'ın saçını ıslatmaya başlayan kesik ilkbahar yağmuru tarafından yutuluyordu.

Keşke bunu gündüz vakti yapabilseydim diye düşündü Adam.

Karanlık fobisi yoktu. Fobi demek korkunun mantıksız olması demekti ve Adam güneş battıktan sonra Cabeswater'dan korkmak için birçok sebep olduğundan şüpheleniyordu. En azından, diye kendini teselli etmeye başladı, *Whelk de buradaysa ve bir fener kullanıyorsa, onu görebileceğim.*

Nafile bir teselliydi ama Adam geri dönemeyecek kadar yol katetmişti. Etrafına göz attı, insan burada hep gözlendiğini hissediyordu ve ardından görünmeyen minik derenin üzerinden geçip ormana girdi.

Ormanın içi aydınlıktı.

Çenesini indirip gözlerini sımsıkı yumarken kendi feneriyle yüzünü siper etti. Siyahtan ışığa geçişle birlikte gözkapakları kırmızı kesilmişti. Yavaşça gözlerini tekrar açtı. Etrafındaki orman akşamüzeri ışığıyla parlıyordu. İçinde toz taneciklerinin yüzdüğü altın hüzmeler ağaçların tepelerinden aşağı sızıyor ve solundaki belli belirsiz dereyi benek benek yapıyordu. Çapraz düşen ışıkta ağaçların yaprakları sarı, kahverengi, pembeydi. Ağaçlardaki tüylü yosun koyu bir turuncuydu.

Önünde tuttuğu eli kızarıp bronzlaşmıştı. Nasılsa hissedilebilen, her bir tozunun bir fener görevi gördüğü altın tozlu hava bedeninin etrafında aheste aheste dolaşıyordu.

Geceden eser kalmamıştı ve ağaçların arasında başka biri olduğuna dair de bir iz yoktu.

Tepeden bir kuşun ötüşü geldi, bu ormanda işittiğini hatırladığı ilk kuş ötüşüydü. Yalnızca dört ya da beş notadan oluşan uzun, berrak bir ötüştü. Sonbaharda av borularının çıkardığı sesi andırıyordu. *Uzakta, uzakta, uzakta.* Bu onu hem hayran bıraktı hem de üzdü, Cabeswater'ın buruk güzelliği.

Burası var olmamalı, diye düşündü Adam ve ânında bunun tam tersini düşündü. Adam tam havanın karanlık olmamasını dilediği anda Cabeswater aydınlanmıştı, Gansey balıkların kırmızı olması gerektiğini düşündüğünde göletteki balıkların renginin değişmesi gibi. Cabeswater, Ronan kadar kelimeleri düz algılayan bir yerdi. *Düşünerek* buranın varlığına son verip veremeyeceğini bilmiyordu ve bunu öğrenmek istemiyordu.

Düşüncelerinden sakınmalıydı.

El fenerini kapatan Adam onu çantasına koydu ve ilk geldiklerinde takip ettikleri minik dere boyunca yürümeye koyuldu. Yağmur yüzünden dere genişlemişti, bu yüzden dağdan aşağı yeni düzleşmiş çimenlerin üzerinde akan dereyi kaynağına doğru takip etmek daha kolaydı.

Adam ileride ağaçların gövdelerinde yavaşça dans eden yansımaları, buraya geldikleri ilk gün buldukları gizemli göletin yüzeyinde seken kuvvetli, eğimli akşamüzeri ışığını gördü. Neredeyse gelmişti.

Sendeledi. Ayağı beklenmedik ve sert bir şeye takıldı.

Nedir bu?

Ayağının yanında boş bir geniş kâse bulunuyordu. Parlayan, çirkin bir mor renkteydi ve burada bulunan acayip ve insan yapımı bir şeydi.

Durumu anlamlandıramayan Adam'ın gözleri kuru kâseden üç metre ötedeki, yerdeki pembe ve sarı yapraklar arasında iyice göze batan bir diğer kâseye kaydı. İkinci kâse ayağının dibindeki ilk kâsenin aynısıydı ama bu seferki ağzına kadar koyu renkli bir sıvıyla doluydu.

Bu insan yapımı şeyin bu ağaçların ortasında ne kadar alakasız durduğuna bir kez daha şaşırdı Adam. Ardından kâsenin yüzeyinin tertemiz ve kusursuz olmasını da anlamlandıramadı; siyah sıvının üzerinde yüzen hiçbir yaprak, ot ya da dal yoktu. Demek ki kâse yakın zamanda doldurulmuştu.

Bu da demekti ki...

Sesi duymadan bir saniye önce adrenalin bedenine yayıldı.

Arabanın arkasında bağlı yatan Whelk özgürlüğüne kavuşmak için ne zaman harekete geçmesi gerektiğini kestiremiyordu. Neeve'in bir planı olduğu aşikârdı ki Whelk için geçerli olan bir durum değildi bu. Ayrıca ritüelin ince detaylarını hazırlamadan Whelk'i öldürmesinin de ihtimal dahilinde olduğu söylenemezdi. Bu yüzden Whelk artık leş gibi sarımsak kokan ve kırıntı dolu kendi arabasında ormanın kenarına kadar götürülmeye müsaade etti. Neeve arabasını yol dışında sürecek kadar cesur değildi ki Whelk bu durumdan fazlasıyla memnun olmuştu, bu yüzden ufak bir çakıldan dönüş yerine

park edip yolun geri kalanını yaya devam ettiler. Hava henüz kararmamıştı ama yine Whelk yol üzerindeki tarla otlarının düğümlerine takılıp duruyordu.

"Kusura bakma," dedi Neeve. "Park edecek daha yakın bir yer var mı diye Google Haritalar'a baktım aslında."

Yumuşak, pofuduk ellerinden kırışık uzun eteğine ve lüle saçlarına kadar Neeve'e dair her şeye sinir olan Whelk pek de kibarlık göstermeden, "Niye özür diliyorsun ki? Beni öldürmeyi planlamıyor musun?" diye karşılık verdi kadına.

Neeve yüzünü buruşturdu. "Keşke bunu böyle tabir etmesen. Sen bir kurban olacaksın. Kurban edilmek, arkasında gayet hoş bir gelenek bulunduğunda, son derece güzel bir şeydir. Ayrıca bunu hak ediyorsun. Adalet bu."

Whelk, "Beni öldürürsen, adalet yerini bulsun diye başka biri de seni öldürmeli mi yani? Günün birinde?" dedi.

Yine ayağı çimenlere takıldı ve bu sefer Neeve ne ondan özür diledi ne de onun sorusuna cevap verdi. Bunun yerine gözlerini dikip bitmek tükenmek bilmeyen bir süre boyunca ona baktı. İnsanın içine işleyen bir bakıştan ziyade, onu etraflıca tartan bir bakıştı. "Kısa bir süreliğine, Barrington, seni seçtiğim için belli belirsiz bir pişmanlık hissetmedim değil. Seni şok tabancasıyla vurana dek gayet tatlı biriydin."

Muhataplardan biri diğerini şok tabancasıyla vurunca iki insanın kibar bir sohbet etmeleri güçtü, bu yüzden yolun kalanını konuşmadan yürüdüler. Czerny'yi hayattayken son kez gördüğü ormana geri dönmek Whelk için tuhaf bir histi. Ormanın öylesine bir orman olduğunu ve özellikle de günün farklı bir saatinde geldiği için bundan etkilenmeyeceğini sanmıştı. Ama atmosferdeki bir şey onu hemencecik o âna, kaykay elinde, Czerny'nin ölürken verdiği son nefesteki üzüntü verici soruya götürdü.

Yeni tutuşan bir ateş gibi fısıltılar kafasının içinde tıslayıp çatırdadı ama Whelk onları duymazdan geldi.

Hayatını özlemişti. Hayatına dair her şeyi özlemişti: kaygısızlığı, evinde geçen lüks Noel'leri, ayağının altındaki gaz pedalını, boş bir lanetten ziyade bir lütuf olarak gördüğü boş zamanları. Dersleri asmayı, derslere girmeyi ve doğum gününde zil zurna sarhoş olup I-64'teki Henrietta tabelasını spreyle boyamayı özlemişti.

Czerny'yi özlemişti.

Son yedi senedir bir kez olsun kendine bunu düşünme fırsatı tanımamıştı. Kendi kendini Czerny'nin işe yaramazlığına ikna etmeye çalışmıştı. Kendine ölümün pratikliğini hatırlatmaya çalışmıştı.

Ama bunun yerine ona ilk vurduğunda Czerny'nin çıkardığı sesi hatırlamıştı.

Ritüeli hazırlarken Neeve'in Whelk'e sesini çıkarmadan oturmasını söylemesine gerek yoktu. Neeve yanmayan bir mum, yanan bir mum, boş bir kâse, dolu bir kâse ve üçgen şeklinde düzenlenmiş üç adet küçük kemiği beş köşeli bir yıldızın her bir köşesine yerleştirirken Whelk de kolları hâlâ arkada bağlı hâlde dizlerini çenesine kadar toplamış, ağlayabiliyor olmayı diliyordu. İçindeki bu korkunç ağırlığı hafifletecek herhangi bir şey yapabilmeyi.

Neeve hâlini gördü ve yaklaşan ölümü yüzünden üzgün olduğunu sandı. "Ah," dedi yumuşak bir tavırla, "böyle yapma. Canın o kadar yanmayacak." Söylediğini bir düşündü, sonra, "En azından uzun süreliğine," diye kendini düzeltti.

"Beni nasıl öldüreceksin? Bu ritüel nasıl oluyor?"

Neeve somurtarak ona baktı. "Bu cevaplaması basit bir soru değil. Bir ressama niye bu renkleri kullanıyorsun diye sormak gibi. Bazen bu, *kurallara* değil, *hislere* bağlıdır."

"Peki, madem," dedi Whelk. "Ne *hissediyorsun?*"

Neeve eserini incelerken leylak rengindeki kusursuz tırnaklarından birini dudağına bastırdı. "Bir pentagram yaptım. Herhangi bir büyü için gayet güçlü bir şekil ve ben pentagramla iyi çalışıyorum. Başka insanlar bunu fazla zorlayıcı ya da fazla sınırlayıcı bulabilir ama beni tatmin ediyor. Enerji versin diye yanan bir mumum var, yanmayan mumum da enerjiyi davet etmek için. Diğer dünyayı görmek için kehanet kâsem var ve boş kâsem de diğer dünya onu doldursun diye. Öldürdüğüm üç kuzgunun bacak kemiklerine şekil verdim ki ceset yolu niyetlendiğim büyünün doğasını kavrayabilsin. Ve sanırım bunun ardından hatta uyanmasını emrederken pentagramın ortasında senin kanını akıtacağım."

Bunu söylerken Whelk'e sertçe bakmıştı ve ardından, "Başladıktan sonra duruma göre değişiklik yapabilirim. Bu tarz şeylerin esnek olması lazım. İnsanlar benim işimin arka planına çok nadir ilgi gösterir, Barrington," diye ekledi.

"Ben çok meraklıyımdır," dedi. "Bazen hazırlık süreci işin en ilginç kısmıdır."

Kadın bıçaklarını almak için ona arkasını döndüğünde, bağlarından sıyrıldı. Ardından yere düşmüş bir dalı aldı ve vargücüyle kadının kafasına indirdi. Bunun kadını öldürmeye yeteceğini sanmıyordu çünkü dal hâlâ yeşil ve esnekti ama kadını dizlerinin üzerine çöktürmeye yetmişti.

Neeve inleyip yavaşça kafasını salladı, bu yüzden Whelk garanti olsun diye kadının kafasına bir darbe daha indirdi. Kendi kurtulduğu bağlarla kadını bağladı, kadının hatasından ders çıkarıp iyice sıkı bir şekilde hem de ve yarı baygın kadını pentagramın ortasına sürükledi.

Ardından kafasını kaldırdığında Adam Parrish'i gördü.

Cabeswater'da olmanın gerçekten tehlikeli olduğunu ilk kez hissediyordu Blue, onun her şeyi daha gürültülü, daha

güçlü hâle getirmesinden doğan bir tehlike. Ormana vardıklarında, geceye çoktan gerginlik çökmüştü. Yağmur yerini ara ara düşen bir çisentiye bırakmıştı. Gecenin gerginliği ile yağmur Blue'nun arabadan inen Gansey'ye büyük bir endişeyle bakmasına neden olmuştu ama oğlanın omuzları doğru düzgün ıslanmamıştı bile ve Aglionby forması da üzerinde değildi. Onu kilise nöbetinde gördüğünde üzerinde kuzgun amblemli süveter olduğundan kesinlikle emindi ve omuzları da kesinlikle daha ıslaktı. Herhâlde öleceği gecenin bu gece olmasına yol açacak kadar oğlanın geleceğini değiştirmiş olamazdı, değil mi? Sonuçta bir noktada onu öldüreceği ya da ona âşık olacağı için onunla tanışmak alın yazısında yazıyordu. Ayrıca şüphesiz Gansey'nin öleceği gecenin bu gece olduğunu hissetse Persephone onun gitmesine müsaade etmezdi.

El fenerlerinin ışık hüzmeleriyle kendilerine bir yol aça aça Noah'nın Mustang'ini buldukları yerin yakınına park edilmiş Domuz'a kadar geldiler. Arabadan ormana doğru birkaç farklı ezilmiş çimden oluşan patika vardı, sanki Adam ormana tam olarak nereden gireceğine bir türlü karar verememişti.

Camaro'yu gördüğünde, Gansey'nin zaten yüzünde olan mutsuz ifade kati bir duygusuzluğa dönüştü. Ormanın sınırına yaklaşırken hiçbiri konuşmadı.

Ormanın kıyısındayken o gerilim hissi, ihtimallere gebe hissi ânında çok daha hissedilir hâle geldi. Omuz omuza ormana girdiler ve göz açıp kapayıncaya dek rüya gibi bir akşamüzeri ışığının içinde buldular kendilerini.

Karşılaştığı manzara kendini büyüye hazırlayan Blue'nun nefesini kesti.

"Adam'ın aklından ne geçiyor?" diye mırıldandı Gansey ama bunu herhangi birine hitaben söylememişti. "Ley hattına

bulaşmak için nasıl..." Kendi sorusuna cevap verme konusundaki ilgisini kaybetti.

Karşılarında, doğaüstü altın ışığın altında, onu ilk keşfettikleri günden bile daha sürreal görünen Noah'nın Mustang'i bulunuyordu. Güneş ışığı hüzmeleri ağaçların tepelerinden belli belirsiz sızıyor, arabanın polenle kaplı üstünde şeritler oluşturuyordu.

Arabanın önünde dikilen Blue oğlanları yanına çağırdı. Onun yanına gelip arabanın ön camına baktılar. Buraya son gelişlerinden sonra birisi tozlu camın üzerine bir kelime yazmıştı. Yuvarlak, elle yazılmış harfler şu kelimeyi oluşturuyordu: ÖLDÜRÜLDÜ.

"Noah?" diye sordu Blue boşluğa, gerçi o kadar da boş gelmiyordu ona. "Noah, burada bizimle misin? Bunu sen mi yazdın?"

Gansey, "Ah," dedi.

Duygudan yoksun, minicik bir sesti bu ve bu sesi niye çıkardığını sormak yerine Blue'yla Ronan onun bakışlarını takip ederek şoför tarafındaki cama baktı. Görünmez bir parmak camın üzerine bir harf daha yazıyordu. Camın üzerindeki ilk kelimeyi yazan kişinin Noah olduğunu hissetse de bunu yazarken bir bedeni olduğunu gözünde canlandırmıştı Blue. Kelimelerin birden var olmasını seyretmek çok daha güçtü. Noah'nın gözleri yerine koyu boşlukların bulunduğu, yanağı içe göçmüş, insan formunu zar zor koruyan hâlini hatırlattı ona. Ormandaki sıcak akşamüzeri havasında bile üşümeden edemedi.

Bu Noah, diye düşündü. *Benden enerji emiyor. Hissettiğim şey bu.*

Camdaki kelime tamamlandı.

ÖLDÜRÜLDÜ

Başka bir kelime daha yazılmaya başladı. Ü harfiyle yeni kelimenin arasında boşluk bırakılacak kadar yer yoktu, bu yüzden de ikinci kelimenin bir kısmı ilk kelimenin üzerine yazıldı.

ÖLDÜRÜLDÜ

Ve tekrar, tekrar, tekrar birbirinin üzerine binecek şekilde:

ÖLDÜRÜLDÜ

ÖLDÜRÜLDÜ

ÖLDÜRÜLDÜ

Şoför tarafındaki cam tamamen tozdan arınana, görünmez bir parmak tarafından baştan sona temizlenene, artık okunmayacak kadar çok kelime yazılana kadar sürdü bu. Geriye yalnızca yolcu koltuğunda bir hamburgerin hatırasını, boş bir arabanın içini gösteren bir cam kalana kadar sürdü.

"Noah," dedi Gansey. "Çok üzgünüm."

Blue gözündeki bir yaşı sildi. "Ben de öyle."

Öne çıkıp arabanın kaputu üzerinden uzanan Ronan parmağını arabanın ön camına bastırıp onlar seyrederken bir kelime yazdı:

UNUTMADIK

Blue'nun zihninde Calla'nın sesi yankılandı, o kadar netti ki acaba diğerleri de onu duyabildi mi diye merak etti: *Babanı bir sır öldürdü ve sen bu sırrın ne olduğunu biliyorsun.*

Ronan bir şey demeden ellerini cebine soktu ve ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Noah'nın soğuk ve aceleci sesi Blue'nun kulağında tısladı ama oğlanın ne demeye çalıştığını anlayamadı. Dediğini tekrar etmesini istedi ama cevabı yalnızca sessizlikti. Birkaç saniye daha boş yere bekledi ama yine de cevap yoktu. Adam haklıydı: Noah giderek yok oluyordu.

Ronan birkaç saniye önlerinde hareket ettiği için Gansey de harekete geçmek için telaşlanmıştı. Blue bu hissi çok iyi

anlıyordu. Herkesin birbirinin gözü önünde olması çok önemliydi. Cabeswater bir şeylerin ânında kaybolabileceği bir yere benziyordu.

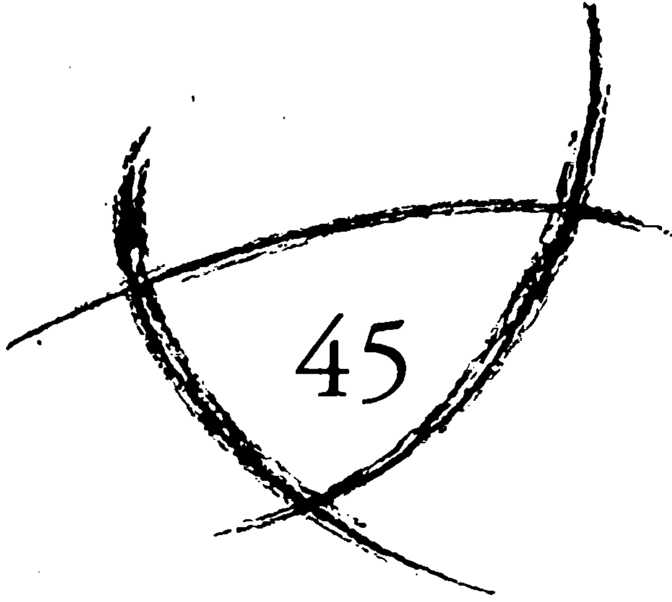
"Excelsior," dedi Gansey kasvetle.

Blue, "Bu ne demek ki?" diye sordu.

Gansey omzunun üzerinden ona baktı. Bir kez daha kilise bahçesinde gördüğü oğlana biraz daha yaklaşmıştı.

"Daima ileri."

"Tanrı aşkına," dedi Whelk, Adam'ın az önce tekmelediği kâsenin yanında dikildiğini gördüğünde. Whelk elinde kocaman ve iş görecek türden bir bıçak tutuyordu. Hırpani, tıraş olmamış ve kötü bir hafta sonu geçirmiş bir Aglionby öğrencisine benziyordu. "*Niye?*"

Sesinde sahici bir bıkkınlık vardı.

Onun Noah'yı öldürdüğünü keşfettiğinden beri Latince öğretmenini görmemişti Adam ve Whelk'in sebep olduğu duygu seline şaşırdı. Özellikle de adamın yine birilerini kurban etmek üzere başka bir ritüel hazırlığında olduğunu anladığında. Bu bağlam içerisinde Neeve'in suratını nereden hatırladığını çıkarması biraz vakit aldı; 300 Tilki Yolu'ndaki o gece. Neeve bir pentagramın köşe noktalarının oluşturduğu çemberin ortasından ona bakıyordu. Şeytani bir sembolün ortasında elleri bağlı hâlde yatan birinin olmasını beklediği gibi, *korkmuş* bir hâli yoktu sanki kadının.

Adam söyleyebileceği birkaç farklı şey düşündü ama ağzını açtığında bu düşündüklerinden farklı bir şey söyledi.

"Niye Noah?" diye sordu. "Niye kötü biri değil?"

Whelk sadece bir saniyeliğine gözlerini kapattı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Senin *burada* ne işin var?"

Adam gerçeğiyle nasıl başa çıkacağından emin olmadığı aşikârdı ki bu anlaşılır bir durumdu çünkü Adam'ın da Whelk gerçeğiyle nasıl başa çıkacağına dair bir fikri yoktu. Yapması gereken tek şey, onun ley hattını uyandırmasını engellemekti. Geri kalan her şey (Whelk'i etkisiz hâle getirmek, Neeve'i kurtarmak, Noah'nın öcünü almak) sonraya bırakılabilirdi. Birden babasının tabancasının çantasında olduğunu hatırladı. Tabancayı ona doğrultarak Whelk'e istediğini yaptırabilirdi ama ne? Filmlerde bu hep çok basitti: Silahı tutan kazanırdı. Ama gerçekte *hem* silahı Whelk'e doğrultup *hem de* onu bağlayacak bir şeyleri olsa bile, aynı anda onun elini bağlaması mümkün değildi. Whelk onun üstesinden gelebilirdi. Belki Adam, Neeve'in bağlarını kullanarak...

Adam tabancayı çekti. Elinde ağır ve kötücül duruyordu. "Buraya bunun bir kez daha yaşanmasını engellemeye geldim. Onu çöz."

Whelk, "Tanrı aşkına," dedi bir kez daha.

İki adım atarak Neeve'in yanına geldi ve bıçağını kadının suratına dayadı. Kadının ağzı gerildi ama birazcık. "Silahını indirirsen onun suratını doğramam. Hatta silahı buraya doğru gönder. Ve silahı atmadan önce emniyetini kapatmayı unutma da yanlışlıkla kadını vurmayasın," dedi.

Şimdi Gansey gibi biri olsaydı, bu müşkülden konuşarak çıkabilirdi gibi hissetti Adam. Omuzlarını dikleştirip etkileyici görünürdü ve Whelk de onun sözünü dinlerdi. Ama o Gansey değildi, bu yüzden aklına yalnızca, "Buraya birileri ölsün diye gelmedim. Tabancayı uzağa atacağım ama sana doğru atmayacağım," demek geldi.

"O zaman ben de onun suratını keserim."

Neeve'in suratı gayet sakindi. "Bunu yaparsan ritüeli mahvedersin. Sana anlattıklarımı dinlemedin mi? Süreçle ilgilendiğini sanıyordum."

Kadının gözlerine baktığında, olağan dışı bir şey görmenin ilginç, şaşırtıcı hissi doğdu Adam'ın içine. Sanki bir anda kadının gözlerinde Maura'yı, Persephone'yi ve Calla'yı görmüştü.

"Peki. Silahı şuraya fırlat. Ama buraya doğru yaklaşma," dedi Whelk. Sonra da Neeve'e, "Ne demek ritüel mahvolacak? Sen blöf mü yapıyorsun?" diye sordu.

"Silahı atabilirsin," dedi Neeve, Adam'a. "Benim için dert değil."

Adam tabancayı çalılıkların içine attı. Bunu yaparken berbat hissediyordu ama tabanca elinden çıkınca rahatladı.

Neeve, "Ve, Barrington, ritüelin işe yaramama sebebi, ritüelin bir kurbana ihtiyaç duyması," dedi.

"Sen beni öldürmeyi planlıyordun," dedi Whelk. "Ben seni öldürdüğümde işe yaramayacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diye karşılık verdi Neeve. Hâlâ Adam'a bakmaya devam ediyordu. Adam bir kez daha ona bakarken kadının suratında başka bir şey görür gibi oldu: siyah bir maske, iki ayna, Persephone'nin suratı. "Bunun kişisel bir fedakârlık olması gerekiyor. Beni öldürmek bunu sağlamaz. Ben senin için bir hiçim."

"Ama ben de senin için bir hiçim," dedi Whelk.

"Ama öldürmek değil," diye karşılık verdi kadın. "Ben daha önce kimseyi öldürmedim. Seni öldürdüğüm için masumiyetimden olacağım. Bu da inanılmaz bir fedakârlık."

Adam konuştuğunda, nefretinin sesine bu kadar net yansımasına şaşırdı. "Ve sen zaten birini öldürdün, bu yüzden masumiyet senin feda edebileceğin bir şey değil."

Whelk, sanki orada yalnızmışçasına bıyık altından sövmeye başladı. Bakır para rengi ve şeklindeki yapraklar etraflarına düşüyordu. Neeve hâlâ gözlerini dikmiş, Adam'a bakıyordu.

Kadının gözlerinde bambaşka bir yeri görme hissiyatı artık inkâr edilemez dereceye ulaşmıştı. Bu siyah ve ayna gibi yansıyan bir göldü, bu toprak kadar derin bir sesti, bu obsidyen gözlerdi, bu başka bir dünyaydı.

"Bay Whelk!"

Gansey!

Gansey'nin sesi kovuklu rüya ağacının hemen arkasından gelmişti ve sonrasında Gansey'nin geri kalanı da ağacın arkasından belirdi. Arkasında Ronan ile Blue vardı. Adam'ın kalbi aynı anda âdeta bir kuş ve taş oldu; hissettiği rahatlama gözle görülebilirdi ama hissettiği utanç da öyle.

"Bay Whelk," dedi Gansey. Taktığı gözlüklere ve yataktan yeni kalktığı için basık saçlarına rağmen bütün Richard Gansey III görkemiyle duruyordu orada, parlak ve güçlü. Adam'a bakmadı. "Polisler yolda. Bu durumu daha kötü hâle getirmeden o kadından uzaklaşmanızı tavsiye ederim."

Whelk ona cevap verecekmiş gibi göründü ama sonra bir şey demedi. Bunun yerine herkes adamın elindeki bıçağa ve bıçağın hemen altındaki toprağa bakıyordu.

Neeve gitmişti.

Birden hepsi pentagramın etrafına, kovuklu ağaca, gölete baktı ama bu çok saçmaydı. Neeve kimse fark etmeden, on saniye içinde oradan sürünerek kaçmış olamazdı. Kadın hareket etmemişti. *Yok olmuştu.*

Bir an hiçbir şey olmadı. Herkes kararsızlıktan oluşan bir diorama içinde donmuştu.

Whelk pentagramdan koşmaya başladı. Adamın tabancaya doğru atıldığını anlaması Adam'ın yalnızca bir saniyesini aldı.

Whelk tabanca elinde ayağa kalkarken Ronan da Whelk'in üzerine atıldı. Whelk silahla Ronan'ın çenesine bir darbe indirdi. Ronan'ın kafası arkaya düştü.

Whelk tabancayı Gansey'ye doğrulttu.

Blue, *"Dur!"* diye bağırdı.

Vakit yoktu.

Adam pentagramın ortasına atladı.

Mantıklı olanın aksine, ilginçtir ki pentagramın içinde ses yoktu. Blue'nun çığlığının sonu, su altındaymış gibi boğulmuştu. Etrafında hâlâ hava vardı. Zamanın kendisi varlığını zar zor devam ettiren, hantal bir şeye dönüşmüştü sanki. Hissettiği tek şey elektrikti, bir yıldırımın varla yok arasındaki karıncalanması.

Neeve ritüelin öldürmekle değil, fedakârlıkla alakası olduğunu söylemişti. Bunun Whelk'i bütünüyle dumura uğrattığı aşikârdı.

Ama Adam fedakârlık nedir biliyordu, Whelk ya da Neeve'in bildiğini düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordu. Bunun birini öldürmekle ya da kuş kemiklerinden bir şekil çizmekle alakası olmadığını biliyordu.

Mesele fedakârlıksa, Adam çok uzun süredir sürekli fedakârlık yapıyordu ve en zorunun hangisi olduğunu da çok iyi biliyordu.

Ya kendi şartları dahilinde ya da asla.

Korktuğu söylenemezdi.

Adam Parrish olmak karmaşık bir olguydu. Kaslardan ve organlardan, sinapslardan ve sinir uçlarından oluşan bir mucizeydi. Hareket eden parçalardan oluşan bir mucizeydi, hayatta kalma üzerine yapılmış bir çalışmaydı. Fakat Adam Parrish için en önemli şey, her zaman özgür iradesi, kendi efendisi olabilmekti.

En önemli şey buydu.

En önemli şey her zaman bu olmuştu.

Adam olmak bu anlama geliyordu işte.

—

Pentagramın ortasında diz çöküp parmaklarını yumuşak, yosunlu toprağa sokan Adam, "Kendimi feda ediyorum," dedi.

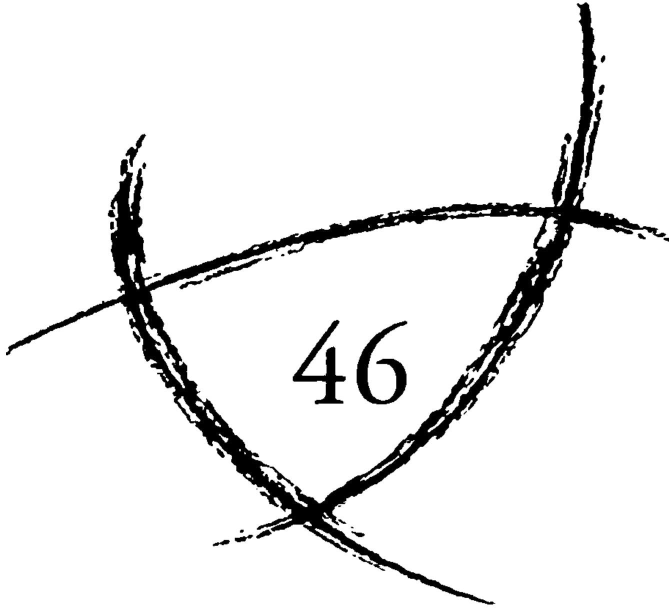
Gansey'nin çığlığı ıstırap doluydu. "Adam, hayır! *Hayır.*"

Ya kendi şartları dahilinde ya da asla.

Ben senin ellerin olacağım, diye düşündü Adam. *Ben senin gözlerin olacağım.*

Şalter atmış gibi bir ses duyuldu. Bir çatırtı.

Ayaklarının altındaki toprak sarsılmaya başladı.

Whelk'in ona vurduğu yerden kalkan çömelmiş Ronan'ın üzerine düştü Blue. Karşısında, ağaçların arasındaki devasa kaya parçaları suymuş gibi dalgalanıyordu ve gölet sarsılıp kenarlarından etrafa su sıçratıyordu. Sanki üzerlerine doğru bir tren geliyormuşçasına etraflarında büyük bir gürültü vardı ve Blue'nun tek düşünebildiği şey, ***benim başıma daha önce hiç gerçekten korkunç bir şey gelmedi*** olmuştu.

Ağaçlar topraktan sökülmek üzerelermiş gibi birbirine doğru yatıyordu. Yere yoğun bir şekilde ve öfkeyle yaprak ve dal yağıyordu.

"Deprem oluyor!" diye bağırdı Gansey onlara. Bir koluyla kafasını siper ediyor, diğeriyle de bir ağaca sarılıyordu. Saçı çerçöp dolmuştu.

"Gördün mü yaptığını, deli adi!" diye bağırdı Ronan, pentagramın içinde dikilirken bakışları keskin ve ihtiyatlı olan Adam'a.

Deprem duracak mı diye merak etti Blue.

Bir deprem o kadar şok edici, o kadar yanlış bir şeydi ki dünyanın temelinden sarsıldığına ve bir daha asla düzelmeyeceğine inanmak o kadar da imkânsız gelmiyordu.

Zemin ayaklarının altında ve etraflarında sarsılırken, tabanca hâlâ elinde olan Whelk sendeleyerek ayağa kalktı.

Ölümün adaletsiz ve anlık olduğu bir dünyada, daha önce göründüğünden daha karanlık ve daha çirkin bir şeydi bu.

Whelk dengesini korumayı başarmıştı. Her şey bir lunaparktaki gibi sallanmaya devam etse de kayaların sallantısı yavaşlamaya başlamıştı.

"Güçle ne yapılacağını sen nereden bilebilirsin ki?" diye patladı Adam'a. "Ne büyük ziyan. Ne büyük ziyan, anasını satayım."

Whelk tabancayı Adam'a doğrulttu ve hiç üzerinde durmadan tetiği çekti.

Etraflarındaki dünya durdu. Yapraklar titreşiyor, göletin kenarındaki su dalgalanıyordu ama bunlar dışında zeminin sesi kesilmişti.

Blue bir çığlık attı.

Tüm gözler pentagramın ortasında dikilen Adam'ın üzerindeydi. Suratında şaşkın bir ifade vardı. Göğsüne, kollarına baktı. Üzerinde tek bir iz bile yoktu.

Whelk ıskalamamıştı ama Adam da vurulmamıştı ve bu ikisi nasılsa aynı şeydi.

Adam'a bakan Gansey'nin suratında ezici bir hüzün vardı. Bir şeylerin temelden değiştiğine, geri döndürülemeyecek şekilde farklılaştığına dair Blue'nun ilk ipucu bu oldu. Dünyada değilse bile, Cabeswater'da. Cabeswater'da değilse bile, Adam'da.

"Niye?" diye sordu Gansey, Adam'a. "Ben o kadar berbat mıydım?"

Adam, "Bu asla seninle alakalı olmadı," dedi.

"Ama Adam," diye bağırdı Blue, "sen ne *yaptın*?"

"Yapılması gerekeni," diye karşılık verdi Adam.

Birkaç metre ötedeki Whelk boğuk bir ses çıkardı. Kurşunu Adam'ı vurmakta başarısız olduğunda, oynadıkları oyunda mağlup olmuş bir çocuk gibi silahı yere attı.

"Onu bana geri vermen gerektiğini düşünüyorum," dedi Adam, Whelk'e. Birazcık titriyordu. "Cabeswater'ın o silahın sende durmasını istediğini sanmıyorum. O silahı bana vermezsen, Cabeswater'ın zorla alabileceğini düşünüyorum."

Birden rüzgâr esmiş gibi ağaçlar tıslamaya başladı ama Blue'nun hissettiği bir rüzgâr yoktu. Adam ve Ronan'ın suratında benzer iki şaşkın ifade vardı ve birkaç saniye sonra Blue bunun tıslama olmadığını fark etti: Bu konuşma sesiydi. Ağaçlar konuşuyordu ve şimdi Blue da onları duyabiliyordu.

"Saklanın!" diye bağırdı Ronan.

Yine yaprak hışırtısını andıran bir ses geliyordu ama bu seferki çabucak çok daha net bir ses dönüştü. Dalları kırarak ve çalıları ezerek ağaçların arasından koşturan devasa bir şeyin sesiydi bu.

Blue, "Bir şey geliyor!" diye bağırdı.

Hem Ronan'ı hem de Gansey'yi yakalayıp yenlerini çekiştirmeye başladı. Rüya ağacının kovuğu yalnızca birkaç metre arkalarındaydı ve oğlanları oraya götürdü. Ağacın büyüsü onları etkisi altına almadan önce bir saniyeliğine bu gürültüyü neyin çıkardığını görme şansları oldu; postları buz kaplı kar gibi parıldayan, homurtuları ile çığırışları havayı boğan, beyaz boynuzlu hayvanlardan oluşan devasa bir sürü. Omuz omuza, karmaşık ve düzensiz bir şekilde koşturuyorlardı. Kafalarını geri attıklarında, bir şekilde tepenin yüzüne kazınmış olan kuzgun gibi, eline aldığı o köpek heykeli gibi tuhaf ve uzun ince olduklarını gördü Blue. Hayvanların hareket eden bedenlerinin şiddeti zemini ikinci bir deprem gibi sallıyordu. Homurdanan sürü pentagramın oluşturduğu çembere gelince ikiye ayrıldı.

Yanında Rowan bıyık altından sövdü ve ağacın sıcak gövdesine sırtını dayamış olan Gansey de onları görmeye dayanamıyormuşçasına gözlerini yumdu.

Ağaç onları bir görüye hapsetti.

Bu görüde gece gökyüzü ıslanmış, puslu kaldırım üzerine mücevherlerden oluşuyormuşçasına yansıyor, trafik ışıkları yeşilden kırmızıya dönüyordu. Camaro kaldırımın yanına park etmiş, Blue da şoför koltuğundaydı. Benzin kokusu her şeyin içine işlemişti. Göz ucuyla yolcu koltuğundaki gömleği gördü; bu da Gansey'ydi. Vites kolunun üzerinden ona doğru uzanıp parmaklarını Blue'nun köprücükkemiğinin açıkta kalan kısmına bastırdı oğlan. Nefesi Blue'nun boynunda sıcacıktı.

Gansey, diye uyardı Blue ama dengesini yitirmiş, tehlikeliymiş gibi hissediyordu.

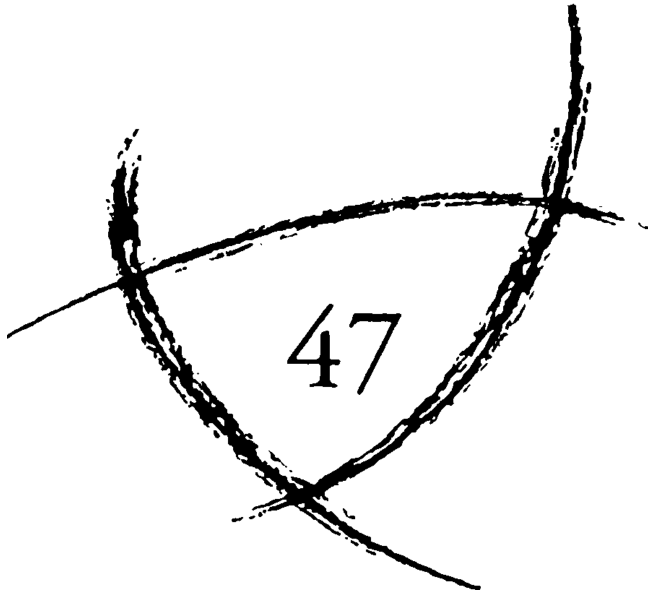
Sadece öyleymiş gibi davranmak istiyorum, dedi Gansey, kelimeleri Blue'nun tenini nemlendiriyordu. *Seni öpebilirmiş gibi davranmak istiyorum.*

Görüdeki Blue gözlerini kapattı.

Belki ben seni öpersem bana zarar vermez, dedi. *Belki sadece sen beni öpersen...*

Ağaçta Blue arkadan itilince görüden sıyrıldı. Gözleri kocaman açılmış Gansey'nin –gerçek Gansey'nin– onu ittirerek ağaçtan çıktığını görecek vakti oldu.

47

Gansey görüde –parmakları bir şekilde Blue'nun yüzüne dokunuyordu– kafası karışık birkaç saniye geçirecek kadar müsaade etti kendine ve sonra da gerçek Blue'yu ittirerek kendini ağaçtan dışarı attı. Adam'a ne olduğunu görmek zorundaydı ama neyle karşılaşacağını biliyormuş gibi yüreğinde dehşetengiz bir sızı hissediyordu.

Gerçekten de Adam hâlâ çemberin içinde, zarar görmemiş hâlde, kollarını iki yanına salmış, dikiliyordu. Bir eliyle tabancayı tutuyordu. Sadece birkaç metre ötede, çemberin dışında Whelk kırılmış bir hâlde yatıyordu. Dakikalarca değil de yıllarca orada yatmış gibi bedeni yapraklarla kaplanmıştı. İnsanın ezilen birinden bekleyeceği kadar kan yoktu ama yine de görünüşünün kırılmış bir yanı vardı. Vücudu buruşturulmuş gibi.

Adam'sa gözlerini dikmiş, ona bakıyordu sadece. Eşit kesilmemiş saçlarının arkası dağılmıştı ve Gansey'nin onu son görüşünden beri Adam'ın hareket ettiğini gösteren tek şey de buydu.

"Adam," dedi Gansey nefes nefese. "Tabancayı nasıl aldın?"

"Ağaçlar," dedi Adam. Sesinde şu ürpertici uzaklık vardı, Gansey'nin tanıdığı, oğlanın derinlerde bir yerlerde sıkışıp kaldığını gösteren bir ses.

"Ağaçlar mı? Tanrım! Onu vurdun mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Adam. Tabancayı dikkatle yere bıraktı. "Onu sadece buraya gelmesini engellemek için kullandım."

Gansey'nin içi dehşetle doluyordu. "Onun ezilmesine izin mi verdin yani?"

"O Noah'yı öldürdü," dedi Adam. "Hak ettiğini buldu."

"Hayır." Gansey ellerini suratına bastırdı. Burada bir ceset vardı, bir *ceset* ve öncesinde hayattaydı. Alkollü bir içecek alabilecek yaşta bile değillerdi. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verecek kişi onlar değildi.

"Buraya bir katilin gelmesine müsaade etmemi mi istiyordun gerçekten?" diye öğrenmek istedi Adam.

Gansey bu dehşetin büyüklüğünü açıklamaya nereden başlayabileceğini bile bilmiyordu. Sadece bunu her düşündüğünde içinde yeniden patladığını biliyordu.

"Az önce hayattaydı," dedi çaresizce. "Geçen hafta bize düzensiz fiilleri öğretmişti. Sen de onu öldürdün."

"Böyle demeyi bırak. Ben onu *kurtarmadım.* Bana neyin doğru neyin yanlış olduğuna inanmak gerektiğini söylemeyi kes!" diye bağırdı Adam ama onun suratı da Gansey'nin hissettiği sefaleti dışarı yansıtıyordu. "Artık ley hattı uyandı ve ley hattında yatan Glendower'ı bulabiliriz ve her şey olması gerektiği gibi olur."

"Polisi çağırmak zorundayız. Bizim..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. O nasıl Noah'yı bıraktıysa, biz de Whelk'i burada çürümeye bırakacağız."

Midesi bulanan Gansey kafasını çevirdi. "Adalet ne olacak?"

"*Adalet* bu işte, Gansey. Gerçek olanı. Burasının bütün olayı gerçek olması. Adil olması."

Tüm bunlar içten içe Gansey'ye yanlış geliyordu. Hakikat gibi görünüyordu ve ters yüz edilmişti. Bakıyordu, bakıyordu

ve hâlâ Noah'nın sakat iskeletine çok fena benzeyen genç bir adamın cesedini görüyordu. Bir de Adam vardı, dış görünüşü değişmemişti ama yine de gözlerinde bir farklılık vardı. Ağzının çizgisinde bir farklılık vardı.

Gansey bir yasın gelmekte olduğunu hissediyordu.

Blue ile Ronan ağaçtan çıktı ve Whelk'i görünce Blue eliyle ağzını kapattı. Ronan'ın şakağında çirkin bir morluk beliriyordu.

Gansey sadece, "O öldü," dedi.

"Bence buradan gitmeliyiz," dedi Blue. "Depremler ve hayvanlar ve buraya ne kadar etki ettim bilmiyorum ama işler..."

"Evet," dedi Gansey. "Gitmeliyiz. Whelk konusunda ne yapacağımıza dışarıda karar veririz."

Bekle.

Bu sefer sesi hepsi duydu. İngilizce. Farkında olmadan sesin onlardan tam olarak istediği şeyi yaparak hiçbiri hareket etmedi.

Boy. Scimus quid quameritis.

(Çocuk. Neyi aradığını biliyoruz.)

Ağaçlar oğlanlardan herhangi birine hitap etmiş olabilirdi ama Gansey bu sözlerin doğrudan kendisine hitaben olduğunu hissediyordu. Sesli bir şekilde, "Ne arıyorum?" diye sordu.

Cevap olarak birbiri üzerine binen Latince kelimeler duyuldu. Gansey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, elleri yumruk hâlindeydi. Hepsi çevirmesi için Ronan'a bakıyordu.

"Her zaman bu ruh yolunun bir yerinde gömülü bir krala dair söylentiler duyduklarını söylediler," dedi Ronan. Gansey'nin gözlerinin içine bakıyordu. "Onun senin aradığın kral olabileceğini düşünüyorlar."

48

Noah'nın kemiklerini gömdüklerinde haziran başıydı, güneşli, güzel bir gündü. Polislerin incelemelerini bitirmesi birkaç hafta sürmüştü, bu yüzden cenaze düzenlenene kadar okul dönemi sona ermişti. Whelk'in ölümü ile Noah'nın cenazesi arasında çok şey yaşanmıştı. Gansey polisten günlüğünü geri almayı başarmış ve kürek takımından ayrılmıştı. Ronan başarılı bir şekilde Aglionby'nin standartlarını yakalayarak finallerini geçmiş, başarısız bir şekilde de dairenin kilidini tamir etmeye çalışmıştı. Bir ihtimal Ronan'ın yardımıyla Adam, Monmouth İmalat'tan iki oğlanı da farklı şekillerde etkileyen az bir mesafe uzaktaki Azize Agnes Kilisesi'ne taşınmıştı. Blue okul döneminin sonu ile ley hattını keşfe çıkma özgürlüğünü kucak açarak karşılamıştı. Henrietta kasabasında dokuz kere elektrik kesintisi yaşanmıştı ve bu rakamın yaklaşık yarısı kadar da telefon sisteminde arıza çıkmıştı. Maura, Persephone ve Calla çatı katına çıkıp Neeve'in eşyalarını toplamıştı. Blue'ya o gece aynaların yerini değiştirdiklerinde tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmediklerini söylemişlerdi.

"Onu güçsüz bırakmak istemiştik," diye ne yapmaya çalıştıklarını açıklamıştı Persephone. "Ama bir şekilde onu yok ettik. Bir noktada tekrar ortaya çıkması muhtemel."

Bir daha asla normale dönmeyecek gibi görünse de yavaşça hayatları bir düzene oturmuştu. Ley hattı uyanmıştı ve Noah neredeyse tamamen yok olmuştu. Büyü gerçekti, Glendower gerçekti ve bir şeyler başlıyordu.

Blue oğlanlara doğru yaklaşırken Gansey, "Jane, yanlış anlama ama bu bir cenaze," dedi. Ronan'la o jilet gibi siyah takım elbiselerinin içinde birer damada benziyordu.

Herhangi bir siyah kıyafeti olmayan Blue birkaç ay öncesinde bir elbiseye çevirdiği yeşil bir tişörtün üzerine alelacele birkaç metrelik ucuz siyah dantel dikmişti. "Elimden ancak bu kadarı geldi," diye öfkeyle tısladı Blue.

"Noah'nın da çok umurunda," dedi Ronan.

"Sonrası için hazırlık yaptın mı?" diye sordu Gansey.

"Aptal değilim. Adam nerede?"

Gansey, "İşte. Sonra gelecek," dedi.

Noah'nın kemikleri, kasabadan uzaktaki bir vadi mezarlığındaki Czerny aile mezarlığına gömülüyordu. Yeni kazılmış mezar, taşlı bir tepenin kenarındaki uzun ve eğimli bir mezarlığın kenarındaydı. Taze toprak yığınının üzerine örtülmüş bir branda bunu yaslı gözlerden saklıyordu. Noah'nın ailesi kazılmış mezarın hemen yanında duruyordu. Bay Czerny ile iki kız kardeşi gözyaşı döküyordu ama gözleri kuru olan kadın ağaçlara doğru bakıyordu. Ama kadının ne kadar üzgün olduğunu görmesi için Blue'nun bir psişik olmasına gerek yoktu. Üzgün ve gururluydu.

Noah'nın serin ve belli belirsiz sesi kulağına fısıldadı. "Lütfen onlara bir şey söyle."

Blue cevap vermedi ama başını Noah'nın sesinin geldiği yöne çevirdi. Omzunun hemen arkasında, nefesi Blue'nun ensesinde, eli gergin gergin Blue'nun koluna yapışmış hâlde dikildiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye cevap verdi kısık sesle.

"Yapman lazım."

"Deli derler. Bu neye yarar zaten? Onlara ne diyebilirim ki?"

Noah'nın sesi zar zor duyulsa da yalvarır gibiydi. Mutsuzluğu Blue'nun içinde uğuldadı. *"Lütfen."*

Blue gözlerini yumdu.

"Ona doğum günü schnapps'ını içtiğim için üzgün olduğumu söyle," diye fısıldadı Noah.

Tanrım, Noah!

"Ne yapıyorsun?" Blue mezara doğru yola çıkarken Gansey uzanıp onu kolundan yakaladı.

"Kendimi rezil ediyorum!" Silkelenerek kolunu kurtardı. Noah'nın ailesine yaklaşırken kendini daha az çılgın bir şekilde nasıl ifade edebileceğini düşündü ama hiçbir seçeneği beğenmedi. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilecek kadar annesinin yanında vakit geçirmişti. *Noah, sırf senin hatırına...* Üzgün, gururlu kadına baktı. Yakından makyajı kusursuz görünüyordu, saçlarının uçları özenle kıvrılmıştı. Her şey kontrollü bir şekilde düğümlenmiş, boyanmış ve spreylenmişti. Hüznü o kadar derine bastırılmıştı ki kadının gözlerinin kenarı bile kırmızı değildi. Blue kanmamıştı ama.

"Bayan Czerny?"

Noah'nın ebeveyninin ikisi de ona baktı. Blue tipinin farkında olarak dantel parçalarından birinin üzerinde elini gezdirdi. "Benim adım Blue Sargent. Ben, ee, başınız sağ olsun demek istedim. Ayrıca annem bir psişik. Benim..." derken şimdiden suratlarındaki ifade nahoş bir şeye doğru dönüşüyordu, "oğlunuzdan bir mesajım var."

Bayan Czerny'nin suratı ânında karardı. Kafasını iki yana sallayıp gayet sakin bir tavırla, "Hayır, yok," dedi.

"Lütfen bunu yapma," dedi Bay Czerny. Medeni kalabilmek için tüm gücünü kullanıyor gibi bir hâli vardı ki Blue'nun beklediğinden fazlasıydı bu. Blue mahrem anlarını böldüğü için kötü hissediyordu. "Lütfen buradan git."

Söyle ona, diye fısıldadı Noah.

Blue derin bir nefes aldı. "Bayan Czerny, sizin doğum günü schnapps'ınızı içtiği için üzgün olduğunu söylüyor."

Bir anlığına bir sessizlik oldu. Bay Czerny ile Noah'nın kız kardeşleri bakışlarını Blue'dan Noah'nın annesine çevirdi. Noah'nın babası ağzını açtı ve sonrasında Bayan Czerny ağlamaya başladı.

Blue mezardan uzaklaşırken hiçbiri onu fark etmedi bile.

Daha sonrasında Noah'nın mezarını kazdılar. Mezarlığa giriş yolunda, BMW'sinin kaputunu kaldırmış olan Ronan arabasının yanında dikilmiş, hem onların önünü kapatıyor hem de gözcülük yapıyordu. Gansey'nin bu iş için kiraladığı kepçeyi Adam kullanıyordu. Blue tüm kemikleri aldıklarından emin olmak için el fenerini tutarken Gansey de Noah'nın kemiklerini bir spor çantasına dolduruyordu. Adam boş tabutu gömüp başladıklarındaki gibi yeni bir mezar bıraktı.

İşledikleri suç yüzünden içleri kıpır kıpır ve nefessiz hâlde BMW'ye doğru koşarlarken, "Kongre için adaylığını açıkladığında tüm bunların açığa çıkıp başını belaya sokacağını biliyorsun, değil mi?" dedi Ronan, Gansey'ye.

"Kapa çeneni ve arabayı sür Lynch."

Noah'nın kemiklerini eski virane kiliseye gömdüler ki bu fikir Blue'dan çıkmıştı.

"Kimse onun kemiklerini burada rahatsız etmez," dedi. "Ve burasının ley hattı üzerinde olduğunu biliyoruz. Ayrıca burası kutsal bir toprak."

"Eh," dedi Ronan, "umarım onun hoşuna gider. Bir kasım incindi."

Gansey, "*Ne* yaparken? Sen nöbet tutuyordun," diye burun kıvırdı.

"Arabanın kaputunu açarken."

Kemiklerin üzerini örtmeyi bitirdikten sonra yıkılmış duvarların içinde sessizce beklediler. Elleri ceplerinde, kafasını Noah'yı az önce gömdükleri yere bakan Gansey'yi seyrediyordu Blue özellikle. Tam bu yol üzerinde onun ruhunu göreli hem hiç vakit geçmemiş hem de yıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Gansey. Hepsi bundan ibaret.

Onu öldürecek kişi olmamaya ant içti.

"Eve gidebilir miyiz? Burası çok ürkütücü."

Neşeyle döndüler. Buruşuk ve tanıdık Noah, Blue'nun hatırladığından daha sağlam bir hâlde kilisenin kemerli kapısının altında duruyordu. Yani en azından form olarak sağlamdı. Yıkık duvarlara ürkek gözlerle bakıyordu.

"Noah!" diye bağırdı Gansey memnun memnun.

Blue kollarını oğlanın boynuna doladı. Önce telaşlı göründü, ardından memnun olmuş göründü, ardından da kızın saçını okşadı.

"Czerny," dedi Ronan kelimeyi ağzında geveleyerek.

"Hayır," diye karşı çıktı Noah, Blue'nun kolunun altında. "Ciddiyim. Burası beni acayip ürkütüyor. Gidebilir miyiz?"

Gansey'nin suratında rahatlamış bir sırıtış belirdi. "Evet, eve gidebiliriz."

"Hâlâ pizza yemem ama," dedi Noah, Blue'yla birlikte kiliseden çıkarken.

Hâlâ yıkıntının içinde duran Ronan omzunun üzerinden onlara baktı. El fenerlerinin loş ışığında, yakasından yukarı tırmanan dövmenin kancası bir pençe, bir parmak ya da bir

zambağı andırıyordu. Ronan'ın suratındaki gülümseme kadar keskindi.

"Sanırım artık bunu size söylemenin vakti geldi," dedi. "Ben Testere'yi rüyamdan çıkarıp aldım."

TEŞEKKÜRLER

Kariyerimin bu noktasında, hep aynı kişilere teşekkür ediyormuş gibi hissediyorum ama her halükârda teşekkürlerimi hak ediyorlar. Scholastic'teki herkese ve özellikle bu romanın uzayıp giden kuluçka süresince bana sabır gösteren editörüm David Levithan'a. Bana inanmaya devam ettikleri için Dick ile Ellie'ye. Onlara ne kadar tuhaf fikirlerle gitsem de sınır tanımayan hevesleri için Rachel C., Tracy ve Stacy'ye. Ben içmesem de Gansey'nin içtiği alkol için Becky'ye. Kakao.

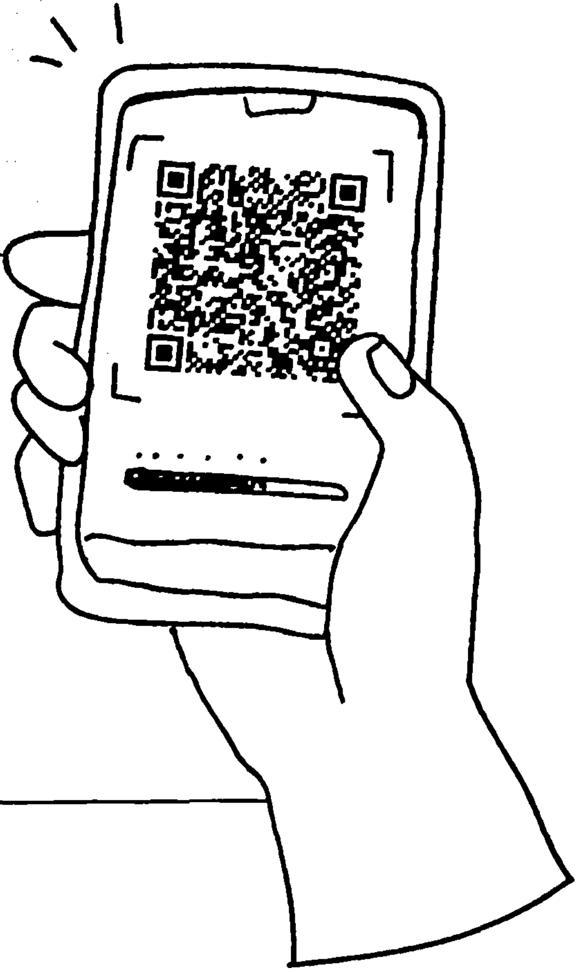
Beni ley hatlarının üzerinde yürütmek için canla başla çalışan Scholastic UK'deki Alyx, Alex, Hannah ve Catherine'e de özellikle teşekkür etmeliyim.

Risk almama müsaade eden temsilcim Laura Rennert ile yorulmak nedir bilmeyen eleştirel dostlarım Tessa "Hendekte Geberdin Sandım" Gratton ile "Bak Bu İlginç İşte" Yonanoff'a teşekkürler.

Ayrıca kitaplarımı okuyan geri kalan herkese minnettarım: Fazlasıyla parlayan Jackson Pearce'a, *guacamole*'si hakikaten çok iyi olan Carrie'ye, ilk ve son okurum olan Kate'e, tehlikeli silahlar konusunda babama, taş çemberler konusunda da anneme. Okumasa da bana inanılmaz derecede yardımcı olan berbat müzikler öneren Natalie'ye de teşekkür ederim.

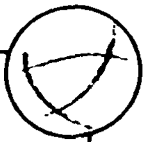
Ayrıca her zaman olduğu gibi, büyüyü gerçek kılmayı her zaman bilen kocam Ed'e minnettarım.

Kuzgun Oğlanları için hazırlanan Spotify şarkı listesine göz atmak istersen:

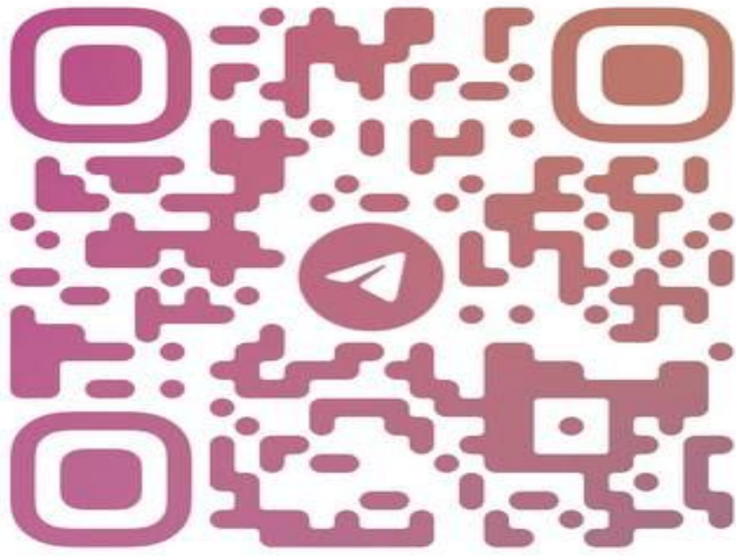

Kuzgun Döngüsü serisi ikinci kitabı *The Dream Thieves* ile devam edecek.

@AYISIGIKITAP